ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ
1954-1992

Κοινωφελές Ίδρυμα Υποτροφιών Ρόδου
Εμμανουήλ και Μαίρης Σταματίου

ΡΟΔΟΣ 2026

Κοινωφελές Ίδρυμα Υποτροφιών Ρόδου
Εμμανουήλ και Μαίρης Σταματίου

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ

1954-1992

ΡΟΔΟΣ 2026

γραφικές τέχνες
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
1985

Χορηγός της έκδοσης

Κοινωφελές Ίδρυμα Υποτροφιών Ρόδου Εμμανουήλ και Μαίρης Σταματίου

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Κοινωφελούς Ιδρύματος Υποτροφιών Ρόδου Εμμανουήλ και Μαίρης Σταματίου

Πρόεδρος: Μάνος Κόκκινος του Δημητρίου, Δικηγόρος

Αντιπρόεδρος: Νένα Ζερβάνου του Ευάγγελου, Νομικός

Μέλος: Θεόδωρος Φραράκης του Εμμανουήλ, Δικηγόρος

Γραμματέας: Σταμάτιος Θωμαΐδης του Θωμά, Οικονομολόγος

Ταμίας: Δημήτριος Στεφανάκος του Παναγιώτη, Ιδιωτικός υπάλληλος

Μέλος: Λίνα Στεφανίδη του Στέφανου, Δικηγόρος

Μέλος: Περσεφόνη Φώκιαλη του Νικολάου, Οικονομολόγος

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Κοινωφελές Ίδρυμα Υποτροφιών Ρόδου Εμμμανουήλ και Μαίρης Σταματίου

Παντελής Ευθυμίου, Ποίηση 1954-1992

Σύνθεση εξωφύλλου: Νίκος Χατζηκαλημέρης

Επιμέλεια Έκδοσης : Δημήτρης Κόκκινος, Χρυσάνθη Μανωλά, Στέλλα Παπαδοπούλου

Παντελής Ευθυμίου, 2026

© «Τυπογραφείο 1985», Ιαλυσός, Ιανουάριος 2026

Ν. Πλαστήρα 20, Ιαλυσός, 85101, Ρόδος, 2241094975

ISBN: 978-618-81497-4-8

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Π Ο Ι Η Σ Η

1954-1992

Εισαγωγή

Αναφορικά με την έκδοση και την επιμέλεια των ποιημάτων

Το Κοινωφελές Ίδρυμα Υποτροφιών Ρόδου Ε. & Μ. Σταματίου, συνεχίζοντας την συνεισφορά στον χώρο του πολιτισμού και του πνεύματος επέλεξε, έπειτα από την έκδοση του ημερολογίου του Samuel Baud-Bovy με τίτλο *Ταξίδι στη Δωδεκάνησο* (2019), να προβεί στη συγκεντρωτική έκδοση των ποιημάτων ενός από τους σημαντικότερους Ρόδιους ποιητές του 20ου αιώνα, του Παντελή Ευθυμίου. Η επιλογή της υλοποίησης αυτού του απαιτητικού εγχειρήματος από την επιτροπή πολιτισμού του Ιδρύματος κατά τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, γίνεται σε μια περίοδο όπου τα σημάδια της αλλοτρίωσης είναι κάτι παραπάνω από εμφανή και ανησυχητικά στον τόπο μας, προκειμένου να τονιστεί η σημασία που έχει η ενίσχυση και η ανάδειξη της πολιτισμικής μας ταυτότητας.

Το συγκεκριμένο πόνημα, το οποίο βασίζεται στην ευγενή παραχώρηση των πνευματικών δικαιωμάτων του δημιουργού από τους κληρονόμους του, καθώς και στην εθελοντική εργασία των ατόμων που ανέλαβαν την ευθύνη της έκδοσης και της επιμέλειας του έργου, έρχεται να υπενθυμίσει πως το νησί της Ρόδου, πέρα από τη διεθνή τουριστική φήμη που το συνοδεύει κατά τις τελευταίες δεκαετίες, ήταν ξακουστό κατά το παρελθόν, ιδίως κατά την ελληνιστική περίοδο, για την ανάπτυξη του πολιτισμού, των τεχνών και των γραμμάτων. Η πόλη της Ρόδου αποτελούσε ένα από τα σπουδαιότερα πολιτικά, οικονομικά και πολιτιστικά κέντρα του τότε γνωστού κόσμου, όπου αναπτύχθηκαν μεταξύ άλλων η ρητορική τέχνη, η πηλοπλαστική, η μικροτεχνία και η γλυπτική. Παράλληλα με τις παραπάνω τέχνες, αναπτύχθηκε μια μακραίωνη ποιητική παράδοση η οποία ξεκινάει από την αρχαιότητα με αρχαίους ποιητές όπως ο Πείσανδρος, ο Σιμίας, ο Τιμοκρέων και ο Τιμαχίδης, συνεχίζεται στα μεσαιωνικά χρόνια με την περίφημη δημώδη ερωτική ποίηση, τα γνωστά *Καταλόγια* ή αλλιώς *Ερωτοπαίγνια*, το *Θανατικόν της Ρόδου* του Εμμανουήλ Γεωργιλλά και φτάνει στον 20ο αιώνα, με ποιητές όπως ο Παντελής Ευθυμίου, ο Φώτης Βαρέλης, ο Γιάννης

Κωνσταντάκης, η Ειρήνη Βογιατζή-Χαραλάμπη, ο Σουλεϊμάν Αλάγιαλη-Τσιαλίκ, καθώς και άλλους/ες σύγχρονους/ες ποιητές/τριες που ζουν και δημιουργούν στο νησί της Ρόδου στις μέρες μας.

Σκοπός της παρούσας έκδοσης είναι να περισωθεί και να αναδειχθεί η γνήσια ποιητική φωνή ενός Ρόδιου δημιουργού του 20ου αιώνα, η οποία ύμνησε με βαθιά ευαισθησία τη ζωή, τη φύση και τον έρωτα. Ο Π. Ευθυμίου διακόνησε την τέχνη της ποίησης καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του. Οι άνθρωποι που είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν προσωπικά ομονοούν στη διαπίστωση ότι υπήρξε, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή του, ποιητής. Πέρα από το γεγονός ότι άφησε πίσω του ένα σημαντικό έργο, ο Π. Ευθυμίου διήγε τον βίο του ποιητικά. Και αυτή η στάση ζωής διαφαίνεται και μέσα στα κείμενά του. Επιλέξαμε να προβούμε σε μια συγκεντρωτική έκδοση των ποιημάτων του Π. Ευθυμίου επειδή το έργο του δεν είναι πλέον εύκολα προσβάσιμο στο ευρύ αναγνωστικό κοινό. Οι περισσότερες ποιητικές συλλογές του έχουν από καιρό εξαντληθεί, ενώ ακόμη και στις βιβλιοθήκες δεν μπορεί να βρει κανείς διαθέσιμο το σύνολο του έργου του. Κατά συνέπεια, ένας από τους βασικότερους στόχους του παρόντος τόμου ήταν να παρουσιαστεί για πρώτη φορά όλο το εκδοθέν ποιητικό έργο του Π. Ευθυμίου σε μια ενιαία συγκεντρωτική έκδοση με φιλολογική επιμέλεια, τόσο σε έντυπη όσο και σε ψηφιακή μορφή. Παράλληλα, η ουσιαστική αποστολή αυτής της έκδοσης είναι να περισωθεί το πολύτιμο αυτό ποιητικό σώμα από την αδιαφορία και τη λήθη και να αποδοθεί εκεί που πραγματικά ανήκει κάθε έργο τέχνης γενικότερα, στις παρούσες και στις μέλλουσες γενιές. Να συνομιλήσει, να εμπνεύσει και να συγκινήσει τους ανθρώπους που θα καταφεύγουν πάντοτε στην τέχνη της ποίησης ως ένα πολύτιμο μέσο αισθητικής έκφρασης των βαθύτερων στοχασμών, προβληματισμών, εξομολογήσεων και αισθημάτων τους.

Κατά την πορεία της επιμέλειας του παρόντος τόμου, βρεθήκαμε απέναντι σε ποικίλες προκλήσεις, οι οποίες απαιτούσαν ιδιαίτερη προσοχή, ευαισθησία και σεβασμό στο πνεύμα του δημιουργού, ενώ ταυτόχρονα λειτούργησαν ως αφορμή για πολυεπίπεδες συζητήσεις, αδιάκοπη και ενδελεχή έρευνα, στοιχεία που πρόσθεσαν τα δικά τους σημάδια στη μελέτη και στον στοχασμό επί του έργου του ποιητή Π.

Ευθυμίου. Ήδη από το πρώτο στάδιο της εργασίας μας, η ίδια η διαδικασία της συγκέντρωσης του συνόλου των έργων του ποιητή αποδείχθηκε μια σημαντική πρόκληση. Η προσπάθειά μας να το προσπελάσουμε, να το συγκεντρώσουμε, να το ψηφιοποιήσουμε και να το φέρουμε σε ενιαία μορφή αποτέλεσε ένα από τα κρισιμότερα βήματα της διαδρομής που ακολουθήσαμε. Η δυσκολία αυτή, ωστόσο, δίνει μια προστιθέμενη αξία στο συγκεκριμένο εγχείρημα, καθώς ο στόχος δεν ήταν μόνο η φιλολογική επιμέλεια, αλλά κυρίως η διάθεση, η επικαιροποίηση και η διάδοση του έργου στο ευρύ κοινό. Με την παρούσα συγκεντρωτική έκδοση, έντυπη και ψηφιακή, φιλοδοξούμε να εμπλουτιστούν οι βιβλιοθήκες του νησιού και να γίνει το έργο του ποιητή προσιτό για κάθε ενδιαφερόμενο/η.

Βασική μας στόχευση ήταν να διατηρήσουμε το γλωσσικό και ποιητικό ιδίωμα του δημιουργού: το αυθεντικό γενναδενό ιδίωμα, που, ακόμα κι αν ξενίσει κάποιους από τους σύγχρονους αναγνώστες, στην πραγματικότητα καταφέρνει και τους συστήνεται με τον πιο άμεσο και γνήσιο τρόπο. Στις σελίδες του έργου αντηχούν οι χαρακτηριστικές ανομοιώσεις των ροδίτικων: λέξεις όπως «νέχταρ», «εχτίμησα», «εχτίναξη», «ανυπόταχτων», «άβλαφτες», αν κάπου κάπου ξαφνιάζουν, συγχρόνως ζωντανεύουν την αληθινή, αφηγούμενη λαλιά του τόπου και προσδίδουν στο έργο τη δική του αδιαπραγμάτευτη αυθεντικότητα.

Πρώτο μας μέλημα υπήρξε η διόρθωση τυπογραφικών λαθών, προϊόντων παραδρομής των παλαιότερων εκτυπώσεων, ώστε να αποκατασταθεί η καθαρότητα του κειμένου, χωρίς να αλλοιωθεί η αρχική του μορφή. Παράλληλα, προχωρήσαμε σε επιμέλεια και προτυποποίηση ελάχιστων σολοικισμών, πάντοτε με γνώμονα τις γλωσσικές και υφολογικές συμβάσεις που υιοθετήσαμε, επιδιώκοντας μια ισορροπία ανάμεσα στον σεβασμό της αυθεντικής έκφρασης και την αναγνωσιμότητα για τον σημερινό αναγνώστη. Ιδιαίτερη πρόκληση αποτέλεσε, σε ελάχιστες περιπτώσεις ευτυχώς, η απουσία ορισμένων λέξεων από το κείμενο, οι οποίες, κατά πως φαίνεται, δεν συμπεριλήφθηκαν στις παλιότερες εκδοχές. Σε αυτές τις περιπτώσεις, αποφύγαμε κάθε αυθαίρετη εικασία· αντ' αυτού, στραφήκαμε σε ανθρώπους του στενού περιβάλλοντος του ποιητή, οι οποίοι

γνωρίζουν σε βάθος τις υφολογικές του προτιμήσεις και τα σημαίνοντα που αγαπούσε να εντάσσει στην ποίησή του. Τέλος, κρίθηκε αναγκαίο να ληφθεί απόφαση αναφορικά με το τονικό σύστημα της έκδοσης. Λαμβάνοντας υπόψη μας το γεγονός ότι οι πρώτες επτά ποιητικές συλλογές του δημιουργού εκδόθηκαν σε πολυτονικό, ενώ οι έξι τελευταίες σε μονοτονικό, επιλέχθηκε η ενιαία εφαρμογή του μονοτονικού συστήματος σε ολόκληρη την παρούσα έκδοση. Η επιλογή αυτή εδράζεται αφενός στην εκδοτική κατεύθυνση που ακολούθησε ο ίδιος ο ποιητής στα ύστερα έργα του, και αφετέρου στην πρόθεση να καταστεί το κείμενο περισσότερο οικείο και προσβάσιμο στις νεότερες γενιές αναγνωστών, στις οποίες πρωτίστως απευθύνεται η έκδοση.

Μέσα σε αυτό το πνεύμα, επιχειρήσαμε να παραμείνουμε όσο το δυνατόν πιο κοντά στην αρχική μορφή των κειμένων και στην αυθεντική φωνή του ποιητή. Έτσι, παραδίδουμε σήμερα στο αναγνωστικό κοινό το σύνολο των εκδοθέντων ποιημάτων του δημιουργού, ένα κειμενικό corpus που αντικατοπτρίζει διάφανα το ποιητικό ιδίωμα και την προσωπικότητα του Π. Ευθυμίου και προκαλεί αισθητική συγκίνηση μέσα από μια ομιλούσα γραφή· που δεν εξωραΐζεται, αλλά διατηρεί το δικό της χρώμα και αναδεικνύει τη δύναμή της, όχι παρά τις ιδιοτυπίες της, αλλά χάρη σε αυτές.

Συνοπτική σκιαγράφηση της ζωής του ποιητή

Ο ποιητής γεννήθηκε στο Γεννάδι της Ρόδου τον Αύγουστο του 1923. Μεγάλωσε ανάμεσα στο πέλαγος και τα σκίνα, τα πεύκα, τις ελιές, τις συκιές και τις αγριοκουμαριές της γενναδενής γης. Εκεί πρωτόμαθε από παιδί να αγαπά και να αφουγκράζεται την ομορφιά και το θαύμα της ζωής και της φύσης. Μαθήτευε καθημερινά στην ποιητική δύναμη της γλώσσας μέσα από τα ακούσματα της ροδίτικης ντοπιολαλιάς. Αφουγκραζόταν τους χυμούς των δέντρων, το θρόισμα των φύλλων τους, τον παφλασμό των κυμάτων, τους αέναους ρυθμούς της φύσης. Η γη, η θάλασσα και ο αέρας σμίλεψαν τη μορφή και την ψυχή του με το πέρασμα του χρόνου, και χάρισαν ζωή σε

στίχους, γεννημένους από την ανεπιτήδευτη δοτικότητα και την ευγενή εσωστρέφεια ενός βαθιά ευαίσθητου ανθρώπου.

Ο πατέρας του ποιητή, Μανώλης Ευθυμίου, ήταν γιατρός της περιφέρειας, ενώ η μητέρα του, Δέσποινα Μαστροσάββα, ήταν η κόρη του Στατάκη Μαστροσάββα, εμπόρου με καταγωγή από τα Σιάννα της Ρόδου. Μετά το διαζύγιο των γονιών του, ο Παντελής Ευθυμίου έμεινε στο πλευρό της μητέρας του και φοίτησε για τρία χρόνια στο δημοτικό σχολείο στα Σιάννα, για να το ολοκληρώσει αργότερα στο Γεννάδι ακολουθώντας τον πατέρα του, σύμφωνα και με τον νόμο της εποχής. Στην πόλη της Ρόδου ξεκίνησε να φοιτά στο γυμνάσιο το 1936, όμως η σκληρή πολιτική εξιταλισμού τον οδήγησε να εγκαταλείψει τελικά το νησί και να βρεθεί στην Αθήνα, όπου εγκαταστάθηκε στην περιοχή της Κοκκινιάς και γράφτηκε στο Γυμνάσιο της Νίκαιας.

Λίγο καιρό αργότερα, τον Οκτώβριο του 1940, ξέσπασε ο ελληνοϊταλικός πόλεμος. Τον επόμενο χρόνο, έπειτα από απαίτηση του πατέρα του, γράφτηκε στη Νομική Σχολή, αν και ο ίδιος επιθυμούσε να φοιτήσει στη Φιλοσοφική ή την Ιατρική Σχολή.

Ο πόλεμος και οι συνακόλουθες δυσκολίες της εποχής δεν του επέτρεψαν να ολοκληρώσει τις σπουδές του. Στην ανέκδοτη αυτοβιογραφία του αναφέρει σχετικά: «*Κρυώνω και πεινώ. Πεινώ και τουρτουρίζω. Σαράντα πόντους το χιόνι, στους δρόμους της πόλης. Με φαγωμένες τις σόλες των παπουτσιών, σηκώνοντας με πολλή προσπάθεια το βουλιαγμένο στο χιόνι πόδι, φτάνω επιτέλους στο φούρνο του Μουσλόγλου για δυο μερίδες ψωμί […] Κουτσά στραβά, χωρίς ούτε μια παρακολούθηση μαθήματος στο Πανεπιστήμιο, διαβάζοντας μισή, το πολύ μια ώρα πότε πότε, δίνω τις πρώτες μου εξετάσεις. […] Δίνω και στο Ζολώτα, Πολιτική. Την ημέρα του Ρωμαϊκού Δικαίου είμαι άρρωστος. Πρήστηκε το συκώτι μου κι άρχισαν να κιτρινίζουν τα μάτια. Ο γιατρός δε μ' άφησε να πάω. Την άλλη μέρα επανάσταση. "Θα δώσω", είπα. Ντρεπόμουν που σήκωνε το σώμα μου τέτοια φάτσα, αλλά πήγα.* […]». Γνωρίζεται και κάνει παρέα με συνομηλίκους του που ενδιαφέρονται για τα γράμματα, μεταξύ των οποίων ο μετέπειτα καταξιωμένος υπερρεαλιστής ποιητής Δ. Παπαδίτσας. «*Μείναμε με το Μίμη να μιλάμε τα δικά μας. "Πιο πολλή επανάσταση", έλεγε, "στην ποίηση", εννοώντας τον τρόπο έκφρασης,*

δίνοντας τον πρώτο ρόλο στον αυτοματισμό της έκφρασης, με την όσο το δυνατό λιγότερη επέμβαση της λογικής. Πάνω σ' αυτά ρωτιόμασταν και απαντούσαμε με στίχο κι αναρωτιόμασταν αν το υποσυνείδητο μονάχο του έφτανε να βγάλει έργο, κι έλεγε ο Μίμης κι εγώ κουνούσα το κεφάλι μου με τη γνωστή κίνηση της αμφιβολίας κι ο Μίμης θύμωνε […]». Μάλιστα, ο Παπαδίτσας του έλεγε χαρακτηριστικά: «*Η αποστολή σου δεν είναι ο οργανωμένος αγώνας κι η εξίσωση της ζωής σου με τη ζωή των άλλων. Είσαι ποιητής και θα προσφέρεις αγώνα μέσα από την ποίηση. Σήμερα, αύριο, μετά από δέκα χρόνια, δεν έχει σημασία. Πρόσεχε, πρόσεχε θα χαθείς […]. Μην εμπλέκεσαι σ' ενέργειες άπειρα μικρότερες απ' αυτές που προσφέρουν τέσσερις στίχοι*».

Εκείνη την περίοδο εντάσσεται στην αντίσταση και συμμετέχει σε δράσεις κατά των κατακτητών. Γράφει σχετικά στο σχεδίασμα αυτοβιογραφίας του: «*Είμαι πια μέσα στην οργάνωση. Πετώ στους δρόμους προκηρύξεις, κολλώ στους τοίχους των σπιτιών εφημερίδες, στουπώνω στ' αυτιά των ανθρώπων συνθήματα με τον τηλεβόα*». Στις 17 Αυγούστου 1944, κατά τη διάρκεια του μπλόκου της Κοκκινιάς, συνελήφθη για αντιστασιακή δράση από τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και οδηγήθηκε στο διαβόητο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Χαϊδαρίου. Αφού κατάφερε με δυσκολία να επιβιώσει, μετά την απελευθέρωση, το 1946, σε ηλικία μόλις 23 χρονών, επέστρεψε στη Ρόδο.

Έκτοτε, η ψυχή του ρίζωσε στη γη του Γενναδίου, όπου αφιέρωσε τη ζωή του μεταξύ άλλων και στη διοίκηση του τόπου του, αφού για πολλά χρόνια διετέλεσε πρόεδρος της Κοινότητας Γενναδίου. Ξεκινώντας ως προϊστάμενος στο κρατικό τυπογραφείο της Ρόδου, δουλεύοντας έπειτα στο ελαιοτριβείο του πατέρα του και διευθύνοντας αργότερα το εργοστάσιο κεραμουργίας του Γενναδίου, ο γιος του Μανώλη Ευθυμίου θα ανοίξει τελικά ένα καφενείο και αργότερα παντοπωλείο στο χωριό, το οποίο θα διατηρήσει για 30 περίπου χρόνια. Από την άλλη, ως πρόεδρος της Κοινότητας συνέβαλε στο να γίνουν σημαντικά έργα υποδομής για τον τόπο, όπως η λειτουργία του Γυμνασίου, γεωτρήσεις, αποχετευτικό κ.ά. Για αυτή τη φάση της ζωής του ανέφερε: «*Οταν μ' επέλεξαν πρόεδρο της κοινότητας σ' ένα χωριό που εστερείτο ακόμα και το νερό, το '59,*

θεώρησα πως αντί να γράψω ένα ποίημα θα έφτιαχνα ένα ποίημα αν επλούτιζα το χωριό με νερό. Ήρθε μετά κι η σειρά των υπονόμων, που κι αυτούς ποίημα θεώρησα. Σκάφτηκε το χωριό δυο φορές. Κι όλα αυτά με προσωπική εργασία και με την αγάπη, που μπόρεσα να τους εμπνεύσω αγαπώντας τους. Γιατί αν δεν αγαπάς, δεν μπορείς και να εμπνεύσεις την αγάπη».

Όμως το αληθινό του βασίλειο ήταν οι λέξεις. *«Αλήθεια, μήπως η πέννα είναι το πιο βαρύ και πιο εύστοχο όπλο;»* αναρωτιόταν. Αστείρευτη μούσα της ποίησής του θα γίνει η Πολυξένη Κωνσταντινίδη, την οποία παντρεύτηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 1948 και απέκτησαν μαζί δύο κόρες, τη Μαρία και τη Βαρβάρα. Το 1954 θα δημοσιεύσει την πρώτη του ποιητική συλλογή με τίτλο: *Λευκή πορεία*, την οποία αφιερώνει στον πατέρα του. Η ενασχόλησή του με την ποίηση τον φέρνει κοντά σε ανθρώπους των γραμμάτων του τόπου, όπως ο Φ. Βαρέλης, ο Β. Χατζήπαπας, η Μ. Βαμβουνάκη, ο Σ. Αλάγιαλη-Τσιαλίκ. ο Κ. Σκανδαλίδης, ο Γ. Παπαντωνάκης, και άλλοι. Η ανεύρεση του νεκρού σώματος του αγωνιστή της Δημοκρατίας, δικηγόρου Νικηφόρου Μανδηλαρά στην παραλία του Γενναδίου, στις 15 Μαΐου του 1967, θα τον συγκλονίσει και θα τον οδηγήσει 10 χρόνια μετά να του αφιερώσει την ποιητική συλλογή *Το στεφάνι της θάλασσας*. Την 1η Φεβρουαρίου 1983 χάνει τη γυναίκα του και συντετριμμένος γράφει και αφιερώνει στη μνήμη της τη συλλογή *Από την Πύλη του Ρόδου*. Αργότερα, κατά το 1985, θα γνωρίσει την Κατερίνα Τσαγκαράκη με την οποία θα μοιραστεί την υπόλοιπη ζωή του (θα παντρευτούν στις 11 Ιουλίου 1992). Το 1986 ξεκινά να γράφει ένα σχεδίασμα αυτοβιογραφίας το οποίο δεν κατάφερε τελικά να ολοκληρώσει. Παράλληλα, αρχίζει να δουλεύει πάνω στην ποιητική φόρμα των χαϊκού, γεγονός που θα οδηγήσει στην έκδοση δυο ποιητικών συλλογών.

Μέχρι το τέλος της ζωής του θα εκδώσει δώδεκα συνολικά ποιητικές συλλογές. Τον Μάιο του 1996 νοσηλεύεται στο νοσοκομείο της Ρόδου και διαγιγνώσκεται με καρκίνο του παγκρέατος. Στις 17 Μαΐου, με απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού τού απονέμεται η τιμητική σύνταξη λογοτεχνών, την οποία ωστόσο δεν θα εισπράξει ποτέ. Στις 29 Αυγούστου του 1996, λίγες ημέρες προτού φύγει από τη

ζωή, το Δημοτικό Συμβούλιο της Ρόδου τον τιμά απονέμοντάς του το Χρυσό Μετάλλιο Τιμής της Πόλης των Ροδίων.

Ο Π. Ευθυμίου έφυγε από τη ζωή στις 8 Σεπτεμβρίου του 1996, σε ηλικία 72 χρονών, ύστερα από ολιγόμηνη μάχη με τον καρκίνο και τάφηκε στο κοιμητήριο του Γενναδίου. Στον τάφο του είναι χαραγμένοι οι ακροτελεύτιοι στίχοι από την τελευταία του ποιητική συλλογή *Ελπίδα, ένα το κρατούμενο*: *«Δεν έχω γη, δεν έχω δέντρο. / Σ' όποια σπηλιά σελίδας βρείτε ίσκιο ν' αναπαυθείτε, / ανάψτε το καντήλι της ελπίδας / μνήμη του τάδε που άλλη κίνηση δεν είχε η ζωή του / από το να μαστορεύει σκαλωσιές / για τις κορφές των υακίνθων».* Έκτοτε η ποίησή του συνεχίζει να αντηχεί σαν κύμα που επιστρέφει πάντα στην ακτή που το γέννησε.

Έναν χρόνο μετά τον θάνατό του (1997), το περιοδικό *Ροδιακά Γράμματα* αφιερώνει το 4ο τεύχος του στη ζωή και το έργο του ποιητή. Ένα τεύχος το οποίο συνιστά την πιο εμπεριστατωμένη μελέτη της ζωής και του έργου του έως σήμερα. Ενώ το 2015, ο Κ. Σκανδαλίδης δημοσιεύει το έργο: «*Παντελής Ευθυμίου: Σεργιάνι στη ζωή και το έργο του ποιητή (σενάριο για ντοκιμαντέρ)*». Παράλληλα, το περιοδικό τέχνης και λόγου *Νησίδες* οργανώνει στις 8 Μαρτίου 2018 στο βιβλιοπωλείο «Το Δέντρο» τιμητική εκδήλωση με θέμα: «Ροδιακές ποιητικές αναδρομές: Γιάννης Κωνσταντάκης, Παντελής Ευθυμίου». Τέλος, ποιήματα του Π. Ευθυμίου έχουν μελοποιηθεί και παρουσιαστεί στο κοινό από τον συνθέτη-μουσικό Λ. Σακελλαρίδη.

Χαρακτηριστικά και θεματικοί άξονες της ποίησής του

Η ποίηση του Π. Ευθυμίου δεν έχει ακόμη βρει τη θέση που της αναλογεί στη σύγχρονη φιλολογική χαρτογράφηση. Κι όμως, οι στίχοι του συνδιαλέγονται ουσιαστικά με τα πνευματικά ρεύματα και τις υπαρξιακές ανησυχίες της εποχής του, ενώ διακρίνονται για την πρωτοτυπία και το ιδιαίτερο προσωπικό τους ύφος. Το ποιητικό του έργο αντανακλά όχι μόνο την ατομική του πορεία, αλλά και τη συλλογική εμπειρία του λαού του, μέσα στον ταραγμένο ιστορικό ορίζοντα του 20ού αιώνα. Παράλληλα, αποτυπώνει την εσωτερική του περιπλάνηση στο πεδίο της μνήμης, του στοχασμού και της

πνευματικής αναζήτησης, συνθέτοντας ένα πολυδιάστατο έργο το οποίο αξίζει να επανεκτιμηθεί υπό το φως μιας πιο διεισδυτικής φιλολογικής ανάγνωσης και κυρίως να ανακαλυφθεί από το σύγχρονο αναγνωστικό κοινό.

Με λόγο ευθύ, λιτό και απαλλαγμένο από ρητορικές εξάρσεις ή βερμπαλιστικές υπερβολές, ο Π. Ευθυμίου κατορθώνει να προσεγγίσει με αυθεντικότητα θεματικές που άπτονται της ουσίας της ανθρώπινης ύπαρξης: την αγάπη, τον έρωτα, τη δικαιοσύνη, το όνειρο, την ελευθερία, την ελπίδα, καθώς και την εσωτερική ανάγκη για αρμονία με τη φύση. Ήδη από τις πρώτες του συλλογές, η ποιητική του φωνή φαίνεται να καθοδηγείται από έναν εσωτερικό παλμό -μια βαθιά υπαρξιακή ώθηση που πηγάζει από τη λαχτάρα για ζωή, για ελευθερία και δικαιοσύνη, καθώς και από την αγάπη του για την πατρίδα, με εστίαση στην ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Ρόδο. Ο έρωτας, συχνά σε διάλογο με τον θάνατο, αναδεικνύεται ως ένας από τους πιο σταθερούς άξονες της ποιητικής του, προσδίδοντας στο έργο του έναν έντονα υπαρξιακό χαρακτήρα, όπου το προσωπικό και το συλλογικό συνυφαίνονται σε μια ενιαία ποιητική εμπειρία. Στο επίκεντρο της ποίησής του τοποθετεί, όπως υπογραμμίζει ο Κ. Σκανδαλίδης, «*τον άνθρωπο του παρόντος και του μέλλοντος. Σ' αυτόν τον άνθρωπο, τον αιώνιο άνθρωπο, θέλει να μεταδώσει τη δική του αγωνία και να του εμφυσήσει την Ελπίδα*».

Η γλώσσα και η μορφή της ποίησής του δεν ακολουθούν μια νόρμα· αντιθέτως ο ποιητής, από τη μια ποιητική συλλογή στην άλλη, διαρκώς πειραματίζεται. Ξεκινάει δοκιμάζοντας αρχικά τις δυνάμεις του στις πιο παραδοσιακές μορφές του ποιητικού λόγου εξασκώντας τον έμμετρο λόγο και την ομοιοκαταληξία. Στη συνέχεια επιλέγει τον ελεύθερο στίχο, επηρεάζεται από τον υπερρεαλισμό, υιοθετεί στοιχεία από την αυτόματη γραφή, ενώ παράλληλα πειραματίζεται και με συγκεκριμένα ποιητικά είδη, όπως εκείνο του χαϊκού. Η συνεχής αυτή αναζήτηση φανερώνει την έμφυτη τάση του προς τη διερεύνηση της ετερογένειας, των ορίων και των δυνατοτήτων της ποιητικής έκφρασης. Ο ποιητής εξερευνά διαρκώς τα εκφραστικά σχήματα της τέχνης του, ώστε να μπορέσει να αποδώσει βιώματα, οράματα, αισθήματα και ιδέες που τον εμπνέουν με τη μέγιστη

δυνατή αυθεντικότητα, ευστοχία και ενάργεια. Με τον τρόπο αυτό, η ποίησή του αποκτά μία ιδιότυπη ποικιλομορφία, ενώ, παράλληλα, διατηρεί μια εσωτερική συνοχή που εκπορεύεται από τη συνέπεια που τον διακρίνει ως προς τις ιδέες του και τα θέματα που πραγματεύεται.

Μέσα από τις ποιητικές τροπές που διερεύνησε, η τέχνη του χαϊκού αναδεικνύεται, -από τις δυο ποιητικές συλλογές που αφιέρωσε στο είδος- ως ένας τόπος ιδιαίτερης εκφραστικής πυκνότητας στο έργο του, αποκαλύπτοντας την τάση του προς τη λιτότητα και την υπαινικτικότητα. Ο Γ. Παπαντωνάκης αναγνωρίζει τον Π. Ευθυμίου ως έναν από τους πιο ικανούς χειριστές του είδους (παρά τις μικρές ατέλειες που χαρακτηρίζουν μερικά χαϊκού του), καθώς καταφέρνει να «παντρέψει» τον πολιτικό στίχο της δημοτικής ποίησης με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ποιητικής τέχνης της Άπω ανατολής, ενώ ο Β. Βισταξής κάνει λόγο για «*αληθινά αψεγάδιαστα πετράδια*». Ο ίδιος ο ποιητής, στην εισαγωγή της συλλογής *Κλωστές πολύχρωμες*, αναφέρει χαρακτηριστικά ότι τον γοήτευσε ο «ακαριαίος» χαρακτήρας αυτής της ποίησης, η αφαιρετική διατύπωση, με ελάχιστες λέξεις, της ουσίας μιας στιγμής ή μιας εικόνας, ο έντονος λυρισμός και η συμπύκνωση του πάθους. Με τον τρόπο αυτό, ενέταξε στην προσωπική ποιητική του παραγωγή μια μορφή αλλότροπη, που ενσαρκώνει την ουσία του εφήμερου και του ουσιώδους, την οποία καλλιέργησε συστηματικά και με συνέπεια, προσθέτοντας σε αυτή τη χαρακτηριστική προσωπική του σφραγίδα. Είναι μάλιστα αξιοσημείωτο ότι την ώρα που πειραματίζεται με ποιητικές φόρμες που προέρχονται από άλλους πολιτισμούς, εξαίρει τις δυνατότητες και την ομορφιά των παραδοσιακών μορφών έκφρασης της νεοελληνικής ποίησης: Στο πλαίσιο της παράθεσης εισαγωγικών στοιχείων για την ιαπωνική ποίηση επισημαίνει πως οι Έλληνες ποιητές δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για αυτήν, κάτι που εξηγεί σημειώνοντας: «*Και γιατί να ενδιαφέρει, όταν έχουν στα χέρια τους έναν δεκαπεντασύλλαβο που, διπλός θαυματούργησε στα χείλη του λαού σαν μαντινάδα ή δίστιχο ή ποίημα (δημοτικό τραγούδι)*».

Η ποιητική γλώσσα του Π. Ευθυμίου χαρακτηρίζεται από υφολογική διαύγεια και εκφραστική λιτότητα, στοιχεία που συμβάλλουν στην αμεσότητα και την αισθητική καθαρότητα του

έργου. Ιδιαίτερη σημασία έχει η ενσωμάτωση λεξιλογικών τύπων της τοπικής διαλέκτου, οι οποίοι εντάσσονται λειτουργικά στο ποιητικό σύνολο, ενισχύοντας την αίσθηση αυθεντικότητας και την εγγύτητα με τον θεματικό πυρήνα των ποιημάτων. Σύμφωνα με τον Γ. Παπαντωνάκη, η γλωσσική του προσέγγιση διακρίνεται από έναν απροκάλυπτο ερωτισμό, απαλλαγμένο από κάθε μορφή σεμνοτυφίας. Ο Π. Παρασσός επισημαίνει ότι, παρά την καθολικότητα των συναισθημάτων και βιωμάτων που εκφράζονται στους στίχους, η γλωσσική σύνθεση αναδεικνύει την προσωπική στάση του ποιητή, ο οποίος δεν αποκρύπτει τις προσωπικές του θέσεις αλλά τις ενσωματώνει με διαφανή τρόπο στο ποιητικό του σύμπαν.

Στην ποιητική παραγωγή του Π. Ευθυμίου αναδεικνύονται σταθεροί θεματικοί πυρήνες, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται ο έρωτας, η αγάπη, ο θάνατος, η αναζήτηση της ελευθερίας, η αποδοχή και η εμπειρία της μοναξιάς. Παράλληλα, η παρουσία πρωτογενών φυσικών στοιχείων -πως η θάλασσα, ο ήλιος, το χώμα και ο άνεμος- λειτουργεί ως συμβολικός άξονας σύνδεσης του ποιητικού υποκειμένου, τόσο με τον βιωματικό του τόπο όσο και με την εμπειρία της ίδιας του της ζωής ως ένα διαρκές ξάφνιασμα της νόησης και των αισθήσεων. Παρά την πολυμορφία των θεματικών και εικονογραφικών του επιλογών, το έργο διακρίνεται από υψηλό βαθμό συνεκτικότητας, ο οποίος συμβάλλει στη διαμόρφωση μιας διακριτής και αναγνωρίσιμης ποιητικής ταυτότητας.

Στα ποιήματά του ο έρωτας μεταμορφώνεται διαρκώς και αποτελεί ζωτικό στοιχείο για την ίδια την ύπαρξη και την έμπνευσή του. Μέσα από τον έρωτα αναδεικνύεται η ανάγκη για ζωή, η συνειδητοποίηση της ομορφιάς της ύπαρξης, αλλά και η ικανότητα της ποίησης να μετατρέπει το προσωπικό βίωμα σε συλλογική εμπειρία. Σε αντιδιαστολή, «*ο θάνατος στην ποίηση του Π. Ευθυμίου έχει τις πραγματικές του διαστάσεις*» (Γ. Παπαντωνάκης). Αυτό σημαίνει ότι ο ποιητής δεν αναφέρει πουθενά την ψυχική ή πνευματική συνέχεια μετά τον θάνατο, αλλά τον αντιλαμβάνεται ως το τέλος της βιολογικής ύπαρξης, για αυτό και κλυδωνίζεται από την απώλεια της συζύγου, όπως φαίνεται κυρίως από τη συλλογή *Από την πύλη του Ρόδου*. Η αίσθηση του πόνου και της μοναξιάς εμφανίζεται

και σε άλλες συλλογές όπως στα *Χάι - Κάι*, όπου η φωνή του ποιητικού υποκειμένου διέπεται από το χαρακτηριστικό στοιχείο της ερημιάς των σαιξπηρικών ηρώων, διακατέχεται δηλαδή από ένταση, απογοήτευση, τραγικότητα και στοχασμό.

Η ποιητική παραγωγή του Π. Ευθυμίου συγκροτείται γύρω από έναν έντονα βιωματικό και σχεδόν λατρευτικό δεσμό με το φυσικό περιβάλλον, ο οποίος αναδεικνύεται ως θεμελιώδης θεματικός άξονας. Μέσα από φαινομενικά απλοϊκές εικόνες της φύσης και της αγροτικής ζωής, διαφαίνεται η βαθιά αναγνωστική και πολιτισμική εμπειρία του ποιητή, η οποία μετασχηματίζει το τοπικό στοιχείο σε οντολογικό. Η νησιωτική ταυτότητα, η θάλασσα, ο ήλιος και το χώμα δεν λειτουργούν απλώς ως σκηνικό ή σύμβολα, αλλά ως γενεσιουργές αρχές της ανθρώπινης ύπαρξης, αποκαλύπτοντας μια κοσμοθεωρία όπου η φύση συνιστά αναγκαία και ικανή προϋπόθεση του αισθήματος πληρότητας της ζωής. Ο άνθρωπος, εντός αυτού του ποιητικού σύμπαντος, εμφανίζεται πλήρως ενσωματωμένος στο φυσικό περιβάλλον και αποστασιοποιημένος από τις επιταγές της τεχνοκρατίας και του υλικού πολιτισμού. Η αποκήρυξη της κοσμικότητας, ιδίως όταν αυτή υπονομεύει την ιερότητα του ερωτικού βιώματος, συνοδεύεται από την ανάδειξη φυσικών αξιών και της ενδογενούς αυταξίας του ανθρώπου, όπως αυτή προκύπτει από την εμπλοκή του με τη φύση. Στην τελευταία συλλογή του *Ελπίδα ένα το κρατούμενο*, η στροφή προς το φυσικό στοιχείο φτάνει στο αποκορύφωμά της, ενώ η αποστασιοποίηση από τον αστικό τρόπο ζωής προσλαμβάνει καθολικό χαρακτήρα.

Η έννοια της πατρίδας αναδεικνύεται ως κεντρικός θεματικός άξονας στο έργο του Π. Ευθυμίου, διαμορφώνοντας ένα συνεκτικό ποιητικό σύμπαν όπου η πολιτισμική μνήμη, ο ηρωισμός και η ανθρώπινη αντοχή απέναντι σε απολυταρχικά καθεστώτα αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Η συγκινησιακή πρόσληψη κάθε έκφανσης του πολιτισμού (π.χ. *Η μοναξιά του περιττού αριθμού*, *Ελπίδα ένα το κρατούμενο*), η ανάδειξη μορφών ηρωισμού (*Αναστασία*) και η ποιητική αναπαράσταση της αγωνιστικότητας των ανώνυμων υποκειμένων της Κατοχής, του Εμφυλίου καθώς και της Δικτατορίας (*Το στεφάνι της θάλασσας*, *Στο χώρο των συμπληγάδων*) συνθέτουν

ένα πολυεπίπεδο ποιητικό αφήγημα. Η φιλειρηνική του στάση, αδιαπραγμάτευτη και διαχρονική, λειτουργεί ως ενοποιητικό στοιχείο που κορυφώνεται στο τελευταίο μέρος της συλλογής *Ελπίδα ένα το κρατούμενο* (*Παραλήρημα*), η οποία δύναται να εκληφθεί ως συμπύκνωση της ποιητικής και υπαρξιακής του διαδρομής. Η συλλογή αυτή, εμποτισμένη με φως, ελπίδα και αγάπη, συνιστά ένα ποιητικό αντίο, μια ωδή στο μεγαλείο της Ελλάδας, ενταγμένη σε ένα πλαίσιο βαθιάς πολιτισμικής και συναισθηματικής ταύτισης.

Η αγάπη του Π. Ευθυμίου για τον γενέθλιο τόπο του, τη Ρόδο, και ειδικότερα για το χωριό του, Γεννάδι, συνιστά σταθερό και διακριτό θεματικό μοτίβο που διατρέχει το σύνολο της ποιητικής του παραγωγής. Η ροδίτικη ύπαιθρος, ως βιωματικός και πολιτισμικός χώρος, λειτουργεί ως σημείο αναφοράς και ως ποιητική μήτρα, εντός της οποίας αρθρώνεται η συναισθηματική και υπαρξιακή του ταυτότητα. Το φυσικό τοπίο της Ρόδου -μέσα από εικόνες, ήχους, αρώματα και αισθητηριακές εντυπώσεις- αναδεικνύεται σε πρωτογενές υλικό της ποιητικής του σύνθεσης, προσφέροντας το υπόστρωμα πάνω στο οποίο εγγράφονται τα βαθύτερα συναισθήματα και οι εσωτερικές του μεταπτώσεις. Η Ρόδος και το Γεννάδι δεν αποτελούν απλώς γεωγραφικές αναφορές, αλλά συγκροτούν ένα ζωντανό πλαίσιο ενσώματης εμπειρίας, μέσα στο οποίο διαμορφώνεται η ποιητική του φωνή και η πολιτισμική του αυτοσυνειδησία.

Η ποιητική του Π. Ευθυμίου έχει κατά καιρούς ενταχθεί από την κριτική σε ένα συγκριτικό πλαίσιο που την φέρνει εγγύτερα σε εμβληματικές μορφές της νεοελληνικής γραμματείας. Η έντονη παρουσία θεματικών όπως ο έρωτας, το φως, η φύση και το Αιγαίο έχει οδηγήσει σε παραλληλισμούς με την ποιητική του Οδυσσέα Ελύτη. Παράλληλα, κοινά υφολογικά και θεματικά χαρακτηριστικά εντοπίζονται και με την ποίηση του Νικηφόρου Βρεττάκου. Παρά τις συγκριτικές αυτές προσεγγίσεις, η ποίηση του Ευθυμίου εντάσσεται οργανικά στην πρώτη μεταπολεμική γενιά, τόσο χρονολογικά όσο και αισθητικά. Οι ποιητές της γενιάς αυτής, επηρεασμένοι από τη Γενιά του ’30, διαμόρφωσαν ένα ποιητικό ιδίωμα που συνδυάζει τον ελεύθερο στίχο με την κοινωνική ευαισθησία, την ιστορική συνείδηση

και την εσωτερικότητα της έκφρασης. Ο Ευθυμίου, εντός αυτού του πλαισίου, αναπτύσσει μια ποιητική φωνή που συνομιλεί ισότιμα με τις μεγάλες μορφές της νεοελληνικής ποίησης του 20ού αιώνα, διατηρώντας παράλληλα ακέραιη την ιδιοπροσωπία του.

Η ποιητική παραγωγή του Π. Ευθυμίου αποκαλύπτει, ήδη από τις αρχικές συλλογές, μια δημιουργική στόφα που παραπέμπει σε μεγάλες μορφές της ελληνικής ποιητικής παράδοσης. Το ιδιοσυγκρασιακό του ύφος, διαρκώς εξελισσόμενο, δεν συνιστά απλώς προσωπική έκφραση αλλά λειτουργεί ως ένας μετασχηματιστικός μηχανισμός, εντός του οποίου ο δημιουργός επαναπροσδιορίζει τη σχέση του με την τέχνη του και με τον κόσμο. Μέσα από την επεξεργασία μορφών, ιδεών, αξιών και υπαρξιακών θεματικών, ο Ευθυμίου ακροβατεί ανάμεσα σε διαφορετικές εκφραστικές πρακτικές, διαμορφώνοντας ένα πολυφωνικό και πολυεπίπεδο ποιητικό σώμα. Η αναγνωριστική αυτή πορεία φωτίζει τον λόγο για τον οποίο ο Π. Παρασσός τον αποκάλεσε «πρωτεϊκό ποιητή»: η διαρκής ποιητική του μεταμόρφωση, ανάλογη με εκείνη του μυθικού Πρωτέα, και η ακατάπαυστη αναζήτηση δεν είναι απλώς αισθητική επιλογή αλλά μια βαθιά υπαρξιακή διερεύνηση, μέσω της οποίας αποκαλύπτονται τα βαθύτερα στρώματα της ανθρώπινης εμπειρίας.

Ευχαριστίες

Για την υλοποίηση της παρούσας έκδοσης οφείλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά:

- τον Πρόεδρο κ. Μάνο Κόκκινο και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Κοινωφελούς Ιδρύματος Υποτροφιών Ρόδου Ε. & Μ. Σταματίου: Θεόδωρο Φραράκη, Νένα Ζερβάνου, Σταμάτη Θωμαΐδη, Δημήτρη Στεφανάκο, Περσεφόνη Φώκιαλη και Λίνα Στεφανίδη, τόσο για την έγκριση και χρηματοδότηση της παρούσας έκδοσης, όσο και για την εμπιστοσύνη που μας έδειξαν στο δύσκολο εγχείρημα που αναλάβαμε.
- -Τα μέλη της οικογένειας κ. Μαρία Ευθυμίου και Βαρβάρα Ευθυμίου, τους κ. Κώστα και Παντελή Φεϊζίδη, τον κ. Χρήστο και την κ. Καλυψώ Βλάχου, καθώς και την τέως σύζυγό του κ.

Κατερίνα Τσαγκαράκη, που δέχθηκαν, δίχως κανέναν δισταγμό, να παραχωρήσουν τα πνευματικά δικαιώματα προκειμένου να μπορέσει το Ίδρυμα Σταματίου να προβεί στην παρούσα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα συλλογική έκδοση των ποιημάτων του Παντελή Ευθυμίου. Παράλληλα, ευχαριστούμε θερμά για τη διάθεση των συλλογών καθώς και για την ανεύρεση και τη διάθεση χειρογράφων και φωτογραφιών από το προσωπικό αρχείο του ποιητή.

- Τον κ. Κώστα Σκανδαλίδη, ο οποίος είχε την ευγενική καλοσύνη να μας διαθέσει δύο δυσεύρετες συλλογές από το προσωπικό του αρχείο, ήταν πάντοτε πρόθυμος να μας παρέχει τις διευκρινήσεις που του ζητήσαμε και, κυρίως, κατόπιν έρευνας και σύγκρισης με το πρωτότυπο, έκανε σε ένα από τα τελευταία τυπογραφικά δοκίμια του βιβλίου έναν ενδελεχή έλεγχο, συνοδευόμενο από σημαντικές διορθώσεις και προτάσεις.
- Τη φιλόλογο κ. Ερμιόνη Νικολίκου για την κριτική ανάγνωση δέκα συλλόγων.
- Τις φιλολόγους Μαρία Κονισσή και Ελένη Μπαλαμώτη για την αρχική επιμέλεια των συλλογών *Έκρηξη* και *Στον χώρο των Συμπληγάδων*.
- τον κ. Σουλεϊμάν Αλάγιαλη-Τσιαλίκ για την εξαρχής θερμή υποστήριξη του όλου εγχειρήματος.
- Την κ. Μάρω Βαμβουνάκη για τις πολύτιμες συμβουλές της σχετικά με την επίλυση κάποιων σημείων που παρουσίαζαν δυσκολία στην επιμέλεια του κειμένου.
- τον κ. Νίκο Χατζηκαλημέρη για τη συνολική τυπογραφική επιμέλεια του βιβλίου.

Για την επιμέλεια της έκδοσης
Δημήτρης Κόκκινος, Χρυσάνθη Μανωλά, Στέλλα Παπαδοπούλου

Ποιητικές Συλλογές Παντελή Ευθυμίου

1. *Λευκή πορεία* (1954). Ρόδος: χ.ε.
2. *Ορίζοντες* (1960). Ρόδος: Γραφικαί Τέχναι.
3. *Έκρηξη* (1965). Ρόδος: Τέχνη.
4. *Αναστασία* (1973-74). Ρόδος: Δωδεκανησιακά Χρονικά, τ. Β.
5. *Το στεφάνι της θάλασσας* (1977). Ρόδος: Τέχνη.
6. *Στο χώρο των συμπληγάδων* (1978). Ρόδος: Τέχνη.
7. *Με την αλφαβήτα του αέρα* (1980). Αθήνα: Οδυσσέας.
8. *Από την πύλη του ρόδου* (1985). Ρόδος: Τέχνη.
9. *Χάι Κάι* (1988). Ρόδος: Τέχνη.
10. *Ερημικά δωμάτια* (1988). Ρόδος: Τέχνη.
11. *Η μοναξιά του περιττού αριθμού* (1989). Ρόδος: Τέχνη.
12. *Κλωστές πολύχρωμες* (1992). Ρόδος: Τέχνη.
13. *Ελπίδα ένα το κρατούμενο* (1992). Ρόδος: Τέχνη.

ΛΕΥΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ
ΕΜΜ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΧΩΡΙΣ ΜΑΤΙΑ

Στην ΕΛ. ΒΑΜΒΟΥΡΗ

Όνειρο φρέσκο στης πληγής λουσμένο το πηγάδι
- η θλίψη μου σαν τραγουδά, ταυτόχρονα χορεύει -
αν είν' η λύρα μου καρπός, αν είν' αγρός κι υφάδι
τες δοξαριές της έμαθε γδυτή να σαϊτεύει.

Για πού να πας χωρίς ματιά και δίχως ευφροσύνη,
θάλασσες, δένδρα κι ουρανοί, ρυάκια, ποταμοί
θα σου φανούν απρόσιτα, ντυμένα νοημοσύνη,
χωρίς μια στάλαν ομορφιάς στην άχαρη γραμμή,

που ζώνει της εξωτικής φρεσκάδας τη ζωντάνια
και της γαλήνης το μαλλί που αφίλητο γελά·
στα χείλη των στιγμών γοργή χαμογελά η αφάνεια,
θλίψη στη θλίψη είν' η φυγή, τραχιά είναι τ' απαλά.

Μ' αν φέρεις δυόσμο και κρασί περίλυπη παλάμη
και γίνεις δίσκος της χαράς και λύρα της ντροπής,
καλώς να 'ρτεις, γλυκόβρεχτο στο πέλαγος, καλάμι
της μοίρας μου, που φόρεσε τη μοίρα της σιωπής.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, ΕΣΥ

Στην ΞΕΝΗ

Λουλούδι, ανέμισες γλυκά στου τραγουδιού τον μπάτη
κι έγειρες τ' άνθια σου ελαφρά· προσκύνημα ιερό
για το ρυθμό που αγκάλιαζε τ' άγρυπνα ολούθε πλάτη
ντυμένα σ' αραχνοϋφαντο κρέπι ομορφιάς γερό.

Τραγούδι, απλώθηκες γλυκό μες στης ψυχής τα βάθη
και σε τραγούδησαν αργά μ' αγάπη και θυμό
όλοι μου οι πόθοι οι μυστικοί κι όλα μου τ' άγρια πάθη,
ντύνοντας σ' άσπρα χρώματα της σκέψης το ρυθμό.

Λουλούδι και τραγούδι, εσύ, διπλή ομορφιά, στοχάσου·
στα ροδοπέταλα τα υγρά θα ντύνω τη σιωπή μου
και θ' ακουμπώ τη θλίψη μου, τραγούδι, στα φτερά σου
για να την παίρνεις αψηλά, κει που γελά η ψυχή μου.

ΜΙΛΗΣΕΣ ΚΙ ΑΝΘΙΣΕ…

Μίλησες κι άνθισε στα χείλη μου
το γέλιο του Μαρτιού, σαν ανεμώνη
κι είδα τη μοίρα σου, στο δείλι μου
το μαγικό τον ίσκιο της ν' απλώνει.

Κι άξαφνα στάθηκες και φίλησες
ένα λουλούδι κόκκινο μπροστά σου,
απ' της καρδιάς τους πόθους λύγισες
κι άφησες να φανούν τα δάκρυά σου.

Δεν μίλησες, δεν μίλησα έπειτα
κι αλλάξαμε καρδιές χέρι με χέρι
δεν είπαμε καν τ' απαραίτητα
μόνο αναπνέαμε το καλοκαίρι.

Σε λίγο η νύχτα μάς ετύλιξε
τους δυο στο ίδιο τρυφερό σεντόνι
κι ίδιο τραγούδι εντός μας χύμηξε
κι αδελφωμένοι γέλασαν οι πόνοι.

ΘΑΜΠΕΣ ΑΣΤΡΑΠΕΣ

Κάθε στιγμή και μια αστραπή κάποιου καινούργιου μου όνειρου
που αρχίζει κει που θάβεται, κάθε παλιά μου σκέψη
ως από τρικυμιά μετά που τα στοιχειά ησυχάζουνε
και πάει ο γιαλός να κοιμηθεί, θολός, να γαληνέψει.

Μ' αλί, βαρύ χειμώνιασμα νιώθω πολύ σιμά μου
στο είναι μου εντός, που αγκάλιασε του μισεμού το πάθος
κι είναι κάθε καινούργιο μου φτερούγισμα που κάνω
σαν ένα πά' στον πίνακα λησμονημένο λάθος.

Κι η θλίψη που με κυβερνά είν' άβουλη μια μοίρα
καθώς των δέντρων που θωρούν νεκρή τη φορεσιά τους
και νείρονται μελάγχολα της άνοιξης τα μύρα
ενώ μετρούν στα κλώνια τους των φύλλων τους θανάτους.

ΤΑΞΙΔΙ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΙΔΙΑ ΒΗΜΑΤΑ

Στη Σ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Η σκέψη μου ηλιοφτέρουγη στα σύθαμπα
του ονείρου πλάτια, φέρνει κύκνειους γύρους·
μα είναι στείρο τ' όνειρο κι η βρύση του
και στείρους βρίσκω πόθους, πόθους στείρους.

Πλατειά η κορφή κι η βάση ανήλιαγη
κι ήλιοι και χιόνια στην κορφή παλεύουν
μ' ήλιους και χιόνια κλαίνε και γελούν
τα ονείρατα στη γη που ταξιδεύουν.

Όλα είν' ίδια κι όμοια όπως γεννήθηκαν
κι όλα ίδια κι όμοια ζούνε και πεθαίνουν·
πηγές που να γιατρεύουν δεν υπάρχουνε,
πληγές μονάχα υπάρχουν που ανασταίνουν.

Μ' αν είν' η σκέψη στεργιανή της μάγισσας
Αλκυονίδας κλέβω το λευκό σεντόνι
κι απ' του χειμώνα την ποδιά την παρδαλή
Ήλιο μαζεύω και τρυπώ το χιόνι.

Σ' ΕΝΑΝ ΞΕΝΟ

Σαν τι καινούργιο μήνυμα να γεύτηκαν οι βρύσες
με τα νερά τα δροσερά και τα μουρμουρητά του
κι ολοσγουρόγλυκες κι απλές των δέντρων οι αφίσες
τραγούδησαν το διάβα σου μέσα απ' το λύγισμά τους.

Ξαφνιάστηκεν η θάλασσα και σκίρτησε το κύμα
ως μια καινούργια χάιδεψε την πλάτη της φωνή
του «καλώς όρισες» τ' αγνό και το πανώριο νήμα
με τέχνην εστεφάνωσε ξανθό περπατητή.

Να ζωντανέψεις της νεκρής κατάφερες της φύσης
τη γλύκα και τη μαστοριά στο να σμιλεύει εικόνες
πρόβλημαν ήρτες βραδινής, ζωής γεμάτης, λύσης
που σβει μ'ανάερες δακτυλιές ευγένειες και κανόνες.

Του ονειροκλέφτη, του λαμπρού του μάγου αποσπερίτη
γευτήκαμε την ομορφιά, στρωμένοι στα χαλίκια,
φτιάξαμε το χαμόγελο και το τραγούδι κοίτη
όπου κοιμίσαμε το εγώ, αγκάλη με τα φύκια.

Ως ήρτες σαν απόβραδο έφυγες και σαν βράδυ·
- ψάξε στα μάτια σου να βρεις του Γιανναδιού τον πόθο -
βραδιού γλυκού απονήρευτου, Αιγαίου μάγο χάδι
στ' αδράχτι της ανάμνησης τούτους τους στίχους κλώθω.

ΑΜΦΙΒΟΛΗ ΠΟΡΕΙΑ

Τα σύννεφα - σαν μάρμαρα - της εκκλησιάς του χάους
τεμόνεψαν στριγγές φωνές μ' αστραφτερά τεμόνια
και στέναξαν σαν λούλουδα οι αφροί του αρχιπελάους
μ' αιώνων πνεύμονες σκυφτούς, με δέντρων άγρια κλώνια.

Στη γέρικη την κουφωτή ελιά, τα πρώτα ήρταν
μηνύματα του μαυραητού που από γκρεμό εκατέβη·
στολίστηκαν οι νιες ψυχές με της πικριάς τα μύρτα
πλατάγιασαν με χάροντες τα πελαγίσια ερέβη.

Στα αιστήματα και στους καμούς, στες σκέψεις, στες λαχτάρες
δέντρα του πόνου φύτρωσαν κι ανθίσαν στα κλωνάρια
μαυρομοιριάς δυο πικραθοί, δυο πικραθοί που αντάρες
στα πέταλά τους μέσα κλειούν για τα άμοιρα κλινάρια

κρύα που μένουν κι έρημα μες στον πικρό χειμώνα·
τόσο ξενύχτισ' η ψυχή στης μέρας τα σκοτάδια
που γύρεψε περπάτημα σ' αγκαθωτό λιμιώνα
για να πετύχει απ' τη νυχτιά της αστραπής τα χάδια.

Ενός τσιγάρου ο καπνός στες αστραπές πεθαίνει
και μι' αστραπή ντροπιάζεται απ' τη σπαθιά τ' ανθρώπου·
ζήτησαν του ήλιου τα μαλλιά ένα μελένιο χτένι
για να ωραΐσουν τες σκληρές ρυτίδες του μετώπου.

Για πού η βροχή και το βουητό της θάλασσας πηγαίνει,
για ένα καινούργιο στάχυασμα, για ένα περίσσιο μέλι;
Κουράστηκαν του Αβραάμ και του Ισαάκ τα γένη
στην έρημο να σέρνουνε τα ματωμένα μέλη.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μικρόστενους ορίζοντες πλαταίνεις, ως γυμνώνεις
γυναίκα, τις απανωτές του μυστηρίου ραβδώσεις
κι ανιστορείς τα γιασεμιά και τες μυρτιές της «μόνης»
που σπάει τα σίδερα του νου και τες αιχμές της γνώσης.

Ολούθε, ολόρτες, τρέμουνε παρθένες ιστορίες
που γέμισες, γεμάτη εσύ απ' ομορφιά και πόθο
κι αχ κεντημένες στη ματιά σου ολάνθιστες γαζίες
στολίζουν ένα σύνορο αντρίκιο, πλάνο νόθο.

Στου τραγουδιού τ' ανάβλεμμα, στης λύπης το περβάζι
λύνεται το περπάτημα της ζωντανής ματιάς σου
κι απλώνει κατά που θωρείς τ' απόσπερου το νάζι
γλυκαίνοντας με κύματα τες άρπες της γενιάς σου.

Κατά πώς πας ανοίχτηκες στο πέλαγο της γνώσης
κι αχρήστεψες τους ώριμους καρπούς της αφελείας·
στέρεα στα κατάρτια σου τη λησμονιά ν' απλώσεις
μην ακουστεί στο πέλαγο η ορμή της νοσταλγίας.

Ξεμάκρυνες· σ' αχνό βουητό διαιστάνομαι τη μοίρα
να σμίγει μέσα σ' όνειρο του λυτρωμού την ώρα
με του κρυφού το μάγεμα, με της φυγής τη λύρα
με της ανάμνησης τη γη την πονοκαρποφόρα.

ΑΓΡΟΙ

Με της Αυγής το χάραμα του μόχθου νάτ' οι εργάτες
της λιοκαμένης γης να σπουν τη ραχοκοκαλιά,
στρώθηκαν κοριτσόπουλα στ' αγκαθωτά χαλιά
του κάμπου, στάχυ που 'θρεψε, με γλύκα ορμής γεμάτες.

Είν' του ματιού τ' ανάβλεμμα με ιδρώτα σκεπασμένο
και βλέπει κατά πού κοιτά το στάχυ σιωπηλό,
λες, έφτιαξαν μεστή ζωή από σκληρό πηλό
κι έχουν το μέτωπο θεϊκό, τραχύ και τιμημένο.

Της σιγουριάς και της χαράς ζωγραφιστή 'ναι η γνώση
στ' αψύ το χείλι, που γελά τον ίδρων ως γευτεί.
Από τη φούχτα τ' άλετρο που σφίγγει, την καυτή,
πόση ζωή δεν άντλησε την ομορφιά την τόση.

Βράδιασε και μας προκαλούν οι γύμνιες της εσπέρας
κι ως παίρνομε το γυρισμό - ρωτήστε τα πουλιά -
χίλια, μας στέλλουν τα βουνά κι οι κάμποι, τα φιλιά
η θάλασσα, η μάννα γης, κι ο ήλιος ο πατέρας.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Χωρίς να ‘σαι μυστήριο είσ’ η πανώρια λύση,
ω άνθρωπε, καρπέ ακριβέ κι αγνέ της δημιουργίας
κι απλώνεσαι από την αυγή, ο μόνος, ως τη δύση
δεσμώτης συ και λυτρωτής, γιος θεϊκής θυσίας.

Απ’ τα παράθυρα της γης αχ! τα καϊκια του ήλιου
πετροβολάς με της χαράς την τρυφερήν ανία
και με τη λάμψη ενός ματιού καμαρωτού κι αντήλιου
την περηφάνια της γενιάς ανιστορείς τη θεία.

Ω συ μυστήριου, διαλεχτή κι ηλιογεμάτη λύση
και πρωτοφάντη μάστορη τρανής φιλοσοφίας,
τις θύρες διάπλατ’ άνοιξε, προτού η κακία τες κλείσει
για πάντα ως τέλος όνειρου· και της χαράς τα πλοία,

που απ’ τα παράθυρα της γης πετροβολάς ως πάνε
άσ’ τ’ άστρα να ψαρεύουνε κι άστρα χαράς να σπέρνουν.
Από το φως και τ’ όραμα τα μάτια μας μεθάνε
τα κύματα της αθρωπιάς τα θεϊκά μάς δέρνουν.

ΣΠΑΘΑΤΗ ΝΤΑΜΑ

Στον Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟ

Σπαθάτη ντάμα ροβολάει τα πέρα
από τα μάτια, της καρδιάς χωράφια·
ανθογελούνε τα μαλλιά τ' αγέρα
κι έχει ντυθεί η βραδιά τα ολόχρυσα άμφια

Κι ολο γελούν νερένιοι ολούθε κήποι
μαζί ως τα νιάτα κι η ομορφιά διαβαίνουν,
χιλιόγλυκοι λευκής γαλήνης κτύποι
μ' αχτίδενη κλωστή την πόρπη δένουν.

Σπαθάτη ντάμα ροβολάει τον κάμπο
με τ' ανασκουμπωμένο ρούχο, πέρα,
αχ! διαλεχτός μες στην καρδιά της να μπω
παρακαλώ όλη νύχτα κι όλη μέρα.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Στον Χρ. ΜΠΟΡΕΤΗ

Καράβι καλοκαιρινό με τα πανιά ανοιγμένα
σκίζει τα κύματα· ω χαρά! ποια τάχα νοημοσύνη
να σκόνταψε στ' αλύγιστου μυστήριου - σαν κι εμένα -
την πόρτα και προτίμησε του ταξιδιού τη δίνη;

Καθώς στο πέλαο χάνεται πιότερο το σιμώνω·
- τραγούδι φεγγαριάτικο που πιο πολύ γροικιέται
ως φεύγει, σβιεί και χάνεται και μένα αφήνει μόνο -
κλώθουν τ' αδράχτια της σιγής και τ' άστρο σπαταλιέται,

ως δείχνει του ταξιδεμού το κύμα και το δρόμο
κι η δίψα χτύπησε άφθονα της αφθονίας την πύλη
καθώς στη γλώσσαν ένιωσε το βάρος και στον ώμο
για να μιλήσει μ' όνειρο της μαστοριάς η σμίλη.

Καράβι μου σε σίμωσα, σε γνώρισα και σ' έχω
μες στην ψυχή μου, ναυτική πυξίδα, για να ξέρω
πού 'ν ο βοριάς της θέλησης την πάλη να κατέχω
πού 'ν του ηλιού το ξέβγαλμα στο σπίτι να το φέρω.

Καράβι μου με κύματα στην πλώρην απλωμένα
μ' ήλιους και νιους αγέρηδες και θάλασσες γεμάτες
από φτερά κατάντικρυ στη θύελλα ανοιγμένα
νύμφες ψυχές σ' ακολουθούν ξαθές αυγοκροκάτες.

Ω φως πρωτοφανέρωτο, τραγούδι μες στο κύμα
και δαχτυλίδι λυγερό σε λυγερό δαχτύλι
γιατρεύεται τ' αμαρτωλού και του κακού το κρίμα
με μπόλι μες στις φλέβες του απ' άστρο κι από δείλι.

Καράβι μάζεψε ουρανό και κρύψε τον στ' αμπάρι
να 'χω και για τες συννεφιές περίσσεμα κι ακόμα
με γνώση της λεβέντικης ν' ανάβεις το λυχνάρι
της πείνας μου που γεύεται με της Αυγής το στόμα.

Σε κόντεψα και τ' όνειρο μες στ' όνειρο μιλάει
κι όλα τ' αστέρια τ' ουρανού με μια κλωστή σε δένουν
και μ' ένα στόμα η θάλασσα στες κόρες της γελάει
που όλου του κόσμου τες ακτές με πλάνα χάδια πλένουν.

Σε κόντεψα και σ' έπιασα και σ' έχω δω σιμά μου
και σε φιλώ σαν στόμα μου, σαν χέρι μου σ' εγγίζω
κι αχ ας μπορούσα η μοίρα μου κι η δόξα μου εγώ να 'μουν
στον άνθρωπο μου ιδανική καλότη να δανείζω.

ΕΙΚΟΝΑ

Χρυσό το κύμα· τ’ όνειρο
μες στ’ όνειρο μιλάει·
- μια πέτρα λύγισε άνετα -
σιγά κι απλά αρχινάει,

να λέει μια μοίρα, του νερού
νερένιο παραμύθι,
να πλένει μ’ ακροθαλασσιά
με θάλασσα, τη λήθη.

Απλοί, σταρένιοι, ολόισιοι
της λεβεντιάς οι δείχτες,
δείχνουν στη θάλασσα τη γη
και τες αυγές στες νύχτες.

ΕΚΣΤΑΣΗ

Ω ήλιε, διάφανης ματιάς απαλοχάδεμα
σκοινί του νου, ενωμένο με τη λύση,
έτσι ως αστράφτει το χωριό μες στ' όνειρο
σαν τόπι από τα χέρια έχει κυλήσει,

το μαγικό ξεχείλισμα τ' απέραντου
καμού, για τη ζωή που όλο και σβήνει·
ω ήλιε, ω φίλε, ω μάγεμα του είναι μου
η φύση την ψυχή με μάγια ντύνει.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Στη ΡΟΔΟ

Να πελαγίσω· της καρδιάς ν' ακούσω το χρυσάφι
με της θαλασσινής φωνής τον χαλικίσιον ήχο
να γίνετ' ένα· της στεγνής ματιάς μου τ' άγριο ελάφι
των αποστάσεων τον σκληρό να μου γκρεμίσει τοίχο.

Να τον διανύσω τον πικρό δρόμο της νοσταλγίας
μ' άστρων αγάπες στα μαλλιά και μ' απλωμένα χέρια
κατά της δύσης τη μεριά· μεταξωτής ανίας
να σκίσω την απλοχωριά μ' ατλαζωτά μαχαίρια.

Να πελαγίσω· τραγουδιού γνωστού να μου θυμίσει
ξανά η φωνή, πως το σκοινί των γνωριμιών είν' ένα
και πως απ' όπου η δίνη του με δύναμη κινήσει
γυρνά καινούργια, ως όνειρο κι ως στοιχειωμένη αντένα.

Απ' ομορφιές περίσσεμα μαζεύεται κι ακόμα
και να προικίσεις γίνεται του κόσμου όλα τα μάτια
χίλιων χρωμάτων πίνακα, ω, χίλιων ήχων στόμα!
με κομματιάζουν τ' άστρα σου και δέξου με κομμάτια.

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Στον Σ. ΜΑΥΡΟΜΑΡΑ

I

Ένας αητός επέρασεν, ένας αητός εστάθη
κι ανέβη στες φτερούγες του και μέτρησε τη νίκη
κι έσκυψε στα ποδάρια του και γεύτηκε το πεύκο
ένας αητός εφώλιασε στα πουπουλόφτερά του·
πιο κάτω αγνάντευε ζωηρή το άπειρο μια κίκλα
και ξέσκιζε τον άνεμο με τις κοφτές φωνές της
τ'αβέβαιο του ταξιδιού και της ζωής μηνούσε
η δύναμη που αισθάνετο να της λυγάει το γέλιο·
κι όμως γελούσε το βουνό γιατί άντεχε το βάρος
του δυνατού τ' αδύνατου, του τίμιου και του κλέφτη
βασιλικό τ' ανάβλεμμα, Θεϊκή η ακινησία
γοργά τον κύκλο της ζωής χαράσσουν τα παιδιά του.

II

Κοιμίζει ο ύπνος το φιλί και το φιλί τον κλέφτη
που γύρεψε γαπητικιάς τον κόρφο να μαδήσει.
- Τριαντάφυλλό μου,πού γυρνάς και πού μου ποσπερίζεις;
Έχει θωριάν το φίλημα και το καταλαβαίνουν
όντας στης κόρης κάθεται το μάγουλο τ'αφράτο
έχει λαλιάν το φίλημα και κούγεται που πέρα
όντας διηγάται η κοπελιά τα ονείρατα της νύχτας.
- Τριαντάφυλλό μου, πού γυρνάς και πού μου ποσπερίζεις;
Ένας βοριάς εδιάβηκε, σκληρός βοριάς διαβαίνει
μα το παιδί ονειρεύεται κι η κοπελιά γελάει·
ήλιος κοιμάται ξένοιαστα μες στην ποδιά της νύχτας
κι άστρα χορεύουν παίζοντας της γύμνιας το παιγνίδι·
- Αυγερινέ, την πούλια σου κι ασ' το τριαντάφυλλό μου.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

Των λιβαδιών,
των λιβαδιών η ορφάνια ρίγησε
κι έγνεψε στο χαμόγελο της ξελογιάστρας χλόης,

κι ήρταν τα μύρα των μυρτών
και φίλησαν τα ρόδα
κι ήρταν τα πράσινα χαλιά
και σκέπασαν τον κάμπο,

κι ήρταν και δυο γαπητικοί
και θάμαξαν τα ρόδα…

- Ταιριάζουν και στο θάνατο
ταιριάζουν και στο γάμο.
- Για μένα ρόδο και μυρτιά
του κόρφου σου ο αθός.
- Αγαπημένε η μέλισσα
ω, η μέλισσά μου γίνε·

- κι ήρταν τα μύρα των μυρτών
και φίλησαν τα λόγια.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Έτσι καθώς ανοίγουνε τα χείλη σου
χρυσοί είν' οι ποταμοί κι οι θάλασσες·

έτσι καθώς γλιστρά η αγάπη
στα σύννεφα της καρτερίας
και τεντώνονται τα καλοκαίρια στο κορμί μου.

Ανοίγει το γαλανό στήθος
και βρέχει πουλιά
κι η δίψα χόρτασε με χρώματα
με χρώματα.

Δεν είναι περίεργο που κυκλοφορείς στις φλέβες σου
αφού τα νύχια σου δε σε τρυπούν.
Κυκλώνες μπρος στον θάνατο,
κυκλώνες μπρος στο φως,
κυκλώνες μπρος στη φύση,
η Ζωή, η ζωή Κυκλώνας.

Μια νεραϊδένιαν ώρα το παιδί
άκουσε το νεραϊδένιο παραμύθι
κι έγινε παραμύθι το παιδί·
- κι έγινε παραμύθι το παιδί
κι εγώ μαζί του.

Έτσι καθώς ανοίγουνε τα χείλη σου
χρυσοί είν' οι ποταμοί κι οι θάλασσες
αρχή, μελένιο παραμύθι.

ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΧΗ

Πηγαίνοντας προς τη ζωή - αγέρωχ' όνειρο -
ανεβαίναμε τη ματιά μας ως τα κρούσταλλα του Αιγαίου
πέφτοντας στη μάχη πολύ ρομαντικοί·
σε καρδιές παρθένες κρύβαμε
τα πρώτα μας αστέρια σαν
για τους ανώριμους θανάτους παρακαταθήκη
το ίδιο περπατούσαν οι σκιές
με τραγουδιστό βήμα στα ολοπόρφυρα μάγουλα
με τους ερωτεμένους γαλαξίες.

Προτού κατέβουμε την πλαγιά
γνωρίσαμε τη μοίρα του ύψους.

Θα 'χαμε περπατήσει πολλές ανατολές
θα 'χαμε τραγουδήσει πολλές ελπίδες
κάτω από της ειρήνης τα παράθυρα
με των τρελών τη συντροφιά που άστρα μετρούσαν
πολλαπλασιάζοντας το άθροισμα με τους άπειρους εαυτούς των
όταν κοιμηθήκαμε πια κατάκοποι
ανάμεσα στους ιστούς μιας αράχνης
και τυλίξαμε τα χέρια μας στη μέση της γης
δυνατοί παλεύοντας με τον ύπνο των ρόδων.

ΠΛΗΞΗ

I

Πόση πλήξη απέναντι
από το γραφείο!
Κάθε λεφτό τσακίζεται η ματιά
από το ίδιο παράθυρο, στον ίδιο δρόμο
και πάρα πέρα τίποτα.
Ούτε μια σταγόνα νερού στο διψασμένο ποτήρι
στο μυαλό τα πλήχτρα
της ίδιας γραφομηχανής
- δεν χάλασε ούτε αυτή για να χαρώ
μιαν αντικατάσταση.
Ούτε μια σταγόνα νερού στο διψασμένο ποτήρι
που κιτρίνισε μένοντας στη σκιά των τοίχων.

Ένας ήλιος φωνάζει μακριά, όπως χαιρέτισμα
συγγενικό,
ποιος να τον φέρει μέσα;
- τα ταχυδρομεία της χαράς έχουν απεργία -
και μόνο οι τοίχοι με το ίδιο χρώμα,
το ίδιο γραφείο, η ίδια σκόνη·
«η καθαρίστρια πάει μήνας που εγχειρίζεται διαρκώς
και μεγάλωσε το δίχτυ της αράχνης».

II

Α! ζωγραφίζω έναν κάμπο προκομμένο στο χαρτί
σκαρώνω τον εαυτούλη μου σκυφτό στο θέρισμα
όρθιο στο κορφολόημα μιας καψερής αχτής
και γιατρεύω
την πληγωμένη μέρα της ασφάλτου
και πάλι.

Το κομπολόι ενός ονείρου άφησε το τελευταίο κτύπημα
στο πληκτικό δωμάτιο·
κι ακόμα κάπου
πιο πέρα πλήττει κι ένας ήλιος
που πέρα ακόμα πλήττει κι ένας άνθρωπος
της θάλασσας.

ΗΡΘΕ ΕΝΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Ήρθε ένα λεωφορείο τυλιγμένο το σούρουπο·
μια λεπτή υποθήκη μάζευε
λουλούδια του καλοκαιριού
έφτιαχνε στεφάνια στρογγυλά και τα σκόρπιζε
γύρω από το λεωφορείο με την κυρτή πλάτη.

Ήρθ' ένα λεωφορείο γεμάτο γυναίκες
καλοκαιρινές
με το ηλιοβασίλεμα
και τραγουδούσαν γυναικεία
και τα τραγούδια ήσαν με χρώματα
με κάμπο, νερό κι όνειρο και θάλασσα και πλάνη.

Έριξαν τη ματιά στη θάλασσα
για να τη βρούμε κι αύριο
«εδώ θα 'μαστε κι αύριο»
γελάσανε στο δέντρο του σπουργίτη
για να το λέει το δέντρο κι ο σπουργίτης πως
το λεωφορείο πήρε την πλήξη κι άφησε
την καλή υποθήκη.

Όταν βραδιάσει, το παράθυρο
θ' ανοίξω του καλοκαιριού
μέσα να μπει ο κάμπος
μέσα να μπει κι η θάλασσα
ν' αφήσω αιχμάλωτο ένα κύμα
ν' αφήσω αιχμάλωτο ένα στάχυ
για να τα δείχνω στα παιδιά μου
σ' όλα του κόσμου τ' αγγελούδια.

ΑΝΗΣΥΧΗ ΜΑΤΙΑ

I

Βραδιάζει και πάλιν απόψε
και μέσα και πάνω στη θάλασσα
και μέσα κι απ' έξω απ' τη γη
μια μέρα περνάει αγγίζοντας την όψη της ύλης
-μια μέρα περνά παραπάνω-
και πάλιν καράβια θα μείνουν στη θάλασσα
στα βράχια θα πίνει νερό η πεταλίδα
κλωνάρι θα γείρει στα κάτω εκδίδοντας
του καρπού του τη γύμνια
θα μείνει το πού και το πώς, θα μείνουν,
ενώ θ' ανακατεύεται η οργανική μας ύλη
με την ορυκτή
για το καλό της ίδιας μας της ύλης.

Να σκάψουμε τη ρίζα μας μες στο καλοκαίρι
μας σταματάει την ανάπτυξη ο ήλιος
όμως πλαταίνουμε το φύλλο μας
ν' αγγίξουμε με τη φωτιά της πείνας αχ! την αίστηση
τα χάνουμε όλα μες στο δρόσισμα
να συνεχίσουμε μ' αργό ρυθμό το δρόμο μας
μας ειρωνεύονται τα πόδια μας
δεν θα τον περιμένω πια τον δρόμο μου
αφού τα βήματά μου επαναστάτησαν
τα βήματά μου θα τα κάνω ανεμοστρόβιλους
για να βαδίζουνε οι τόποι να με φτάσουνε.

II

Τρέξε βοσκέ με τους χίλιους βράχους
με τες αμέτρητες ρεματιές
βοσκέ του βοσκού και πες μας
Όταν πετάξουμε τα πόδια μας στο πιο πολύ βάθος
όταν σηκώσουμε τα μάτια μας στο πιο πολύ ύψος
όταν φτάσουμε στο πιο πολύ βάθος
όταν φτάσουμε στο πιο πολύ ύψος
μας περιμένει κάτι;
Πες μας αν βόσκησες τα μάτια σου
σ' ένα δικό μας ανθρώπινο λιβάδι
αν υπάρχει απόλυτο ανθρώπινο κάτι
χρώματα δικά μας που μπορούν να μας δώσουν
του ιριδισμού τους τ' όνειρο·
να θυσιαστούμε στο δικό μας βωμό
να σκάψουμε με την αξίνη βαθιά τη ρίζα μας
μες στο καλοκαίρι.
Για να κοντύνει η άδεια μας ανάπτυξη
και να πλατύνουμε το φύλλο μας.

- Βαθιά κατά της δύσης το σύνορο
άκουσα να φωνάζουν τα βουνά
«Έι! εσείς που τρώτε ξύνοντας τους ώμους μας»
να φωνάζουν οι κάμποι
«Έι! εσείς που τρώτε ξύνοντας την πλάτη μας»
να φωνάζουν τα πουλιά
«Έι! εσείς με τους πολλούς ιριδισμούς»
«εδώ είναι μόνο για μας»
να λέει η νύχτα «έρχομαι»
ν' ακούγονται θρήνοι, ν' ακούγονται γέλια
αργά κι αργά ένα πρόβατο να σταλίζει σε πεύκο
γλυκά να λαχταρεί ένας άνθρωπος
τη συντροφιά του προβάτου.

ΟΡΜΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

I

Ποιο σώμα κάτω απ' το φως σου
κρατάει το φως του, ω ήλιε,
ποιο σώμα γίνεται η λύρα και το τραγούδι της

λέει μία πείνα:
φοβούμαι τον κόρο κι αν δεν τον αποφεύγω
είναι για να γνωρίσω τον φόβο μου.

Ω ήλιε, δεμένε σφιχτά στο περβόλι μου,
στης τροχιάς σου το χρυσάφι λάμνουν οι πεταλούδες
και τα λιβανωτά σύννεφα της εκκλησιάς του Άη Γιάννη·
στους πρόποδες της ζωής.

Ξεκίνησες για νά 'ρτεις χτες το πρωί
από την όχθη χίλιων πονεμένων βλεμμάτων
- Εξιστορούσαμε την ώρα κείνη την άγνωστή μας προέλευση
κι άραξες μέσα στις λίμνες λιγωμένος
σαν πρόστυχος εραστής
ενώ σε πρόσμεναν τα καμπαναριά
με τες πλάστιγγες του πόνου.

II

Άνεμε!
σύντροφε στο περπάτημα των ολόξανθων φιλιών του Αιγαίου
σφύρα· και φέρε και πάρε
δικά σου είν' όλα
ρημάδι στο μέτωπο του χάους
χαμηλότερε κι από την φαντασία ενός πουλιού
έτσι που έρχεσαι και πας και μου φέρνεις
και μου δείχνεις το πρόσωπό σου
πιο πολύ βεβαιώνομαι πως είσαι απλός υπάλληλος
στη ρόδινην υπηρεσία του Αιγαίου.

III

Από του Γιανναδιού τη θάλασσα
φυγάδεψα την απελπισία μου ώσαμε χίλια βήματα
που θα 'κανα γυρνώντας στο λεπτό σαλόνι
να μην είναι δίπλα μου ώσπου
να σε χαρώ του σκουληκιού χαλίκι.
Πλάγιασαν οι ώρες· ντιν και νταν
ο εσπερινός σημαίνει·
και σημαίνει όλο την ίδια ώρα
και ίδια η καμπάνα τόσο που
κοντά είναι να ξεχάσω την καμπάνα
και την ώρα που σημαίνει… ντιν, νταν.

IV

Λατρεία μου! ω μάνα,
των δισεκατομμυρίων εγώ μου από χτες ως χτες
Γης, ω ύλη, που φως σου είναι
το πεισματάρικο κτύπημα του πέλματός μου στην πλάτη σου
να ‘μαι μέσα στο στάχυ, μέσα στην ελιά
για να λιπαίνομαι από μένα
και να ξαναζώ και να ξαναπεθαίνω όποτε θέλω.

V

Πλάγιασαν οι ώρες, πρόσταξ’ η σιωπή, σωπάσαμε.
Κι αυτή μας τα ‘πεν όλα.
Η μελαγχολία κρεμάστηκε
τώρα θα το μιλήσουν έτσι οι άνεμοι
και θα το πουν μ’ έναν μεγάλο φόβο.
«Η μελαγχολία κρεμάστηκε
στοίχειωσε κι έγινε τριαντάφυλλο
και το ‘χεις το τριαντάφυλλο στο μάτι σου
κι έχεις τη μυρουδιά του στην ψυχή σου».
Και μόνο εσύ θα μου μιλάς με δυο τριαντάφυλλα
αγαπημένη κάθε αυγής.

ΣΑΤΥΡΟΣ ΜΟΝΟΣ

I

Η βαθιά νύχτα του καλοκαιριού είναι τ' άστρα
η σκιά τους μυρίζει θάμνο, θημωνιά
κι αυτά θυμάρι και μυρτιά
και πάλι σκίνο και τριφύλλι
κι όλα αίστηση·
η μέστωση είναι πρώιμη στης ηλικίας τα μάτια
κι ακούω να λέει το στάχυ στο δρεπάνι του
για συνεχή πορεία της ζωής
έτσι ως μυρίζω δεξιά κι αριστερά και πιάνονται
τα μύρτα και τα σκίνα
και χύνονται στα χείλη της γυναίκας οι χυμοί.
'δρωμένη σάρκα είν' η σκιά
κι αχ δεν αιστάνομαι τ' αγκάθια, ή τα αιστάνομαι
ως η πληγή της λέπρας, το βαστρί.

Ω θαλπωρή των διαλυμένων ρόδων
αγκαλιάζω τον εαυτό μου και γελούν
τα ολόχρυσα χαμόγελα της νύχτας
φιλώ το στόμα μου και να!
γεμάτος στόματα τρέχει ο αγέρας
φιλώντας τα ολοπράσινα χείλη του κάμπου
κι αχ δεν αιστάνομαι τ' αγκάθια ή τα αιστάνομαι
όπως καρπός καμένος, το χαλάζι.

ΒΗΜΑΤΑ

Στον Ν. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η καληνύχτα του σπουργίτη έλαμψε στα πεύκα
και από τη δύση αρμέχτηκαν οι στίχοι της γαλήνης
κι όταν οι πέρδικες κορόιδεψαν τα χείλη μας
κι όταν οι πελαργοί ειρωνεύτηκαν το βήμα μας
ντυθήκαμε με ρόδα και τριαντάφυλλα και πήρε
πήρε το φως για την καρδιά τροφή το γέλιο μας
και μείναμε χρόνια βουτηχτές στη σάρκα μας
με το στιλπνότατο όνειρο της γύμνιας
κι ήπιαμε μάλαμα και φως από τα χέρια μας
τα χέρια μας που γέννησαν μάλαμα και φως.

Α! χωρίς Αγάπη δεν μπορείς παρά
να κλάψεις μες στην αμασχάλη όλου του κόσμου.

Δεν είπαμε γλυκόλογα στην κλειδωνιά
που φυλακίζει μυστικά πέρ' απ' τον ήλιο·
θα κλάψουμε με νοστιμάδα ενός παιδιού
το θάνατο της κούκλας μας·
- πόσο θα παραξενευτούν τ' αστέρια!

Όταν τ' αλάνθαστα παιχνίδια ωριμάζουν την αλήθεια
- παίξαμε αμάδες, τώρα μένουμε μες στα όνειρά τους όνειρα -
πια πώς να μην τραβήξεις για τον άνεμο
και πώς να μη σχολάσουμε νωρίς αφού
μας περιμένουν για ταφήν ολόστεγνες ιστορίες φλοιών;

Στα πετροβούνια,
δίπλα απ' το λάλημα του κότσυφα, ω! μέστωσαν
οι αγαπημένες κόρες των σκιών σου
και τη φωνή τους πέρασαν ευρύχωρα
μέσ' απ' το δαχτυλίδι της εσπέρας

κι ωρίμασαν οι καρποί σου ως έφτασαν
με το φιλί της άνθησης στο μίσχο
που τη σιωπή του ράγισε με καρπερές αγάπες
τραγουδισμένες, σε συρτό φιδίσιο θρόισμα πεύκου.

Καβάλα στα χρυσά του ονείρου σύννεφα
ξανθές νεράιδες ταξιδεύουν
με το κορμί δοξάρι στο βιολί της άνοιξης
και με λαγόνες έτοιμους να διαλυθούν σε λίκνα.

Στα πάλλευκα φύλλα
στις νοτισμένες πια της μοίρας μας πληγές
στα μυρωμένα κυπαρίσσια του χαμού
μιλήσαν του χιμαιρικού λιογέρματος τα χείλη.

Μια γαλανή κλωστή που γελαστή
συνδέει δύο ηλικίες
ω! μια κλωστή μετάξινη
που ‘ναι βροχή στον ύπνο πέρ’ απ’ τ’ όνειρο
μια διπλοπλούμιστη κλωστή
δεν είναι φύλλο πλεούμενο
ούτ’ όνειρο πνιγμένο·
το ρούχο που ερωτεύτηκε τη γύμνια μου
το νόμισμα την πολιτεία που ξέχασε
είναι το ίδιο μάτι, το ίδιο αστέρι
Η φυγή κι η επιστροφή
είν’ ένας ύπνος που τεντώθηκε.

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, στην ταραγμένη και πολύ δοκιμασμένη εποχή μας, πρέπει να ξαναγυρίσει στην αρχική ιδιότητά του: του οραματιστή, του προφήτη, του ιερέα.

Να πιάσει, πρέπει, στα χέρια του τη ζύμη του κόσμου, να πλάσει τη ζωή, όμορφη, νέα, δυνατή, τολμηρή, όπως ακριβώς τη βλέπουν τα μάτια της ψυχής του κι όπως, άλλωστε, είναι στην ουσία της.

Ο Παντελής Ευθυμίου αυτό ακριβώς είναι· ένα βέλος που γυρεύει τον στόχο. Μια ανήσυχη προσωπικότητα που πάει πάνω απ' τα φαινόμενα, στις πρώτες αιτίες.

Δεν είναι ο ποιητής που πιάνει τη λύρα του σε στιγμές γόνιμης δημιουργίας για να ικανοποιήσει τις μέσα του ανάγκες· είναι ο αγωνιστής που μάχεται να δώσει έκφραση στα ιδανικά του και να δικαιώσει τον μόχθο τ' ανθρώπου που ξεκίνησε απ' το αρκούδισμα για να φτάσει ν' απειλήσει τ' αστρικά διαστήματα και τη σιωπή και την παρθενικότητα του απείρου.

Να γιατί γράφω σήμερα στη συλλογή τούτη τις λίγες γραμμές μου σαν πρόλογο και σα δικαίωση μιας προσφοράς. Γιατί θαυμάζω, όχι τόσο τις επιτεύξεις του ποιητή μας, όσο τις προθέσεις του και τους οραματισμούς του, γιατί βλέπω σ' αυτόν μια γνήσια φωνή που έρχεται απ' το παρόν κι εκτείνεται στο μέλλον και γιατί, μ' άλλα λόγια, ξαναγυρίζουμε στο πρώτο λειτούργημα του ποιητή: στον προφητικό και ιερατικό τόνο της ποίησης…

Παράσχος Παρασός

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

«Δικό μου το περπάτημα,
μα ξένος ο χαμός του μερμηγκιού, απ' το πόδι μου.

Χτες αλέθονταν οι καρδιές στο κίτρινο
που απλώνετο, μίσος, σ' όλη τη γη.
Σήμερα άρμεξαν απ' τα ίδια τους στήθη
την πανώρια τροφή της Αγάπης,
της Αγάπης που πλάτυνε κι έχει απλώσει τον ίσκιο.

Τούτος ο ίσκιος, ο ξέχωρος, να μας χώραγεν όλους.
Τούτος ο ίσκιος, ο ξέχωρος, ο παχύς, ο δροσάτος».

25 - 1 - 1959

ΑΡΧΗΓΟΣ

Με τη νίκη μέσα μου, έρχομαι γυρεύοντας
την έγκριση να τη μοιράσω στους δικούς μου.
Πάλεψα με τον ήλιο, πρόσωπο με πρόσωπο,
ως ότου η κάθετη πορεία του λυγίσει
και δώσει στη δροσιά μάτι να δει το δέντρο.

Ω, πόσα ερείπια πρέπει να στυλώσω μέσα μου,
να τα παρουσιάσω αντισεισμικά, σε κείνους που γυρεύουν
να με δουν πρώτο στο βάδισμα κι έπειτα να 'ρθουν.
ω, πόση πάλη, να γίνει πρέπει νίκης σάλπισμα
για να πεισθούνε και ν' αρχίσουνε την πάλη
όσοι είν' ανάγκη, να νικήσουν.

Κι όταν νικήσουνε, δική τους θα 'ναι η νίκη.
Δε θα μείνει σε μένα ούτε το προβάδισμα·
ας με λογίσουν τελευταίο, φτάνει
να γεμίσει ο τόπος νικητές
και νικημένες να μην είναι οι νίκες.

22 - 7 - 1959

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Κάποτε, κάποτε, ζωσμένοι το ηλιοβασίλεμα,
κινούμε για περίπατο·
με σιγουριά πατούμε το δρόμο μας
κι είμαστε τόσο σιγανοί, τόσο γαλήνιοι·
και δεν καταλαβαίνουμε πότε
της έγνοιας τα ηφαίστεια ανοίγουν μέσα μας
και μας σπρώχνουν προς το τέρμα του περιπάτου
μ' αφάνταστη ταχύτητα·
τόσα γύρω μας φταίνε, που
δεν γίνεται τίποτε να ξεχωρίσουμε
μια και γελούν όλα στην αβεβαιότητα
έκτος πια και δεν μάθαμε να περπατούμε.

11 - 1 - 1960

ΑΓΩΝΙΑ

Αλίμονο! Η ορμή της νιότης σκόνταψε στο κάστρο της.
Αλίμονο! Περπατάμε πάνω στα πτώματά μας.

Αγνή της Καλοσύνης λύρα,
πάνω στα χείλη του Χαμού
και στην καταμέτρηση της Θυσίας.

Η Αυγή κι η μοίρα μας, ήταν άλλη.
«Η μοίρα, που της τσιμπήσαμε τη σάρκα»
Αλίμονο! Η Αυγή μάς ξέχασε.

Με βήμα τρελών, διαιρούμε το δωμάτιο
δεν θα ξαναϊδούμε την αγαπημένη;
Και τα τριαντάφυλλα;
«Η Ζωή, η Αγαπημένη»
και τα τριαντάφυλλα, ημερομηνίες και ώρες.

Μας ειρωνεύεται η γαλήνη· τι σκληρή σοφία
και το περίεργο, που «οι άνθρωποι έχουν πόδια
χωρίς να μπορούν να μας περπατήσουν».
Με φεγγάρι και μ' άστρα
τον περίπατο πνίξαμε στα χέρια μας.
Αλίμονο! Αυτό που δεν σκεφτήκαμε να κάνουμε ποτέ.

Μια φυλακή ψυχρού χαμόγελου, μας δένει
με το μουχλό δωμάτιο του Κόσμου
τ' άσπριστο και τ' άσβέστωτο, με τοίχους
γεμάτους από ζωγραφιές πολέμου.

Πόσο, αλίμονο, ο φόβος
αλλοιώνει την πέρδικα· όμως
τα φτερά τα φοβάται, ο φόβος
κι είναι πιο εύκολη η Αγάπη απ' το μίσος.

30 - 5 - 1960

ΓΕΡΟ ΦΙΛΙΠΠΗΣ

Γέμισε η μέρα με το θάνατο του Γεροφιλιππή 92 χρόνων˙
αναθυμούνται οι χωριανοί την προκοπή του
το κέφι πόχε για τον έρωτα,
τη φωνή, που λένε, μάζευε τ' αυτιά,
- καμπάνιζε παράξενα η ορμή της -
αναθυμούνται, το μπόι και το ντύσιμο,
όλα του τα κουσούρια, τα χαρίσματα,
λένε τις ιστορίες που 'λεγε στον καφενέ
σήμερα, οι χωριανοί του Γεροφιλιππή,
της τελευταίας βράκας - τα νιάτα τα έρημα!

Όλα τα θυμήθηκαν σήμερα έπειτα
από την κηδεία του γέρου με τα ξενιτεμένα
παλικάρια - λεβέντες μα το ναι.

Οι κοντινοί του συγγενείς τώρα ετοιμάζονται
να τηλεγραφήσουν το μαντάτο.

ΧΩΡΟΣ ΑΓΑΠΗΣ

Άνθρωποι μες στη δύση αγκαλιαστήκανε
και την ανατολή προσμένουν, αγκαλιασμένοι.
Άνθρωποι χείλη, χείλη φιληθήκανε
κι ήρτε ο Θεός στη γη, με μας να μένει.

Άνθρωποι αδούλωτοι, αρνηθήκαν με χαρά,
ό,τι στον αδελφό βαθύ έφερνε πόνο.
Άνθρωποι αλλάξαν στάρια και νερά
κι ένας απ' τ' άλλου για σπορά, κρατάει γόνο.

Άνθρωποι αλλάξαν ρούχα και σκουφιά,
ποιος ο ένας, ποιος ο άλλος δε γνωρίζεις,
όλοι στα χέρια έχουν σημάδια από καρφιά
κι αισθάνομαι σαν χάδι ό,τι ορίζεις.

14 - 8 - 1958

ΘΥΕΛΛΑ

Βλέπω την τελευταία αναπνοή τ' αρρώστου·
ακούω το παράπονο της ρημαγμένης φτώχειας
χορεύουν μπρος στα μάτια μου τ' αφανισμού τα πλοία·
(καΐκια! στα λιμάνια·) στρίγκλισε το ράδιο.

Πότε θα τελειώσει ετούτη η νύχτα η άναστρη,
κι η θύελλα πότε θα τελειώσει·
δε νιώθουνε το φόβο του βρέφους μου;

Ω! Πόσο είμαστε, μεγάλοι, στη γαλήνη

Τα χέρια της γυναίκας γάντζωσαν στις τσέπες μου
και με τραβούν: «Πού πας
δε μας λυπάσαι, λιώνουμε από φόβο».

Γύρω απ' την παρεστιά, τώρα αλυσίδα οι καρδιές·
μας τυραννά η ψυχή μας· τι όφελος
που μας καθήλωσε ο νοτιάς και μείναμε να κλαίμε
από μακριά την τύχη αυτών που κινδυνεύουν...

12 - 1 - 1960

Ω! ΑΣΤΕΡΙ ΜΟΥ

Έσταξε ιδρώτα η μασκάλη των άστρων,
αυτά μας έδειξαν με καμάρι στον ήλιο,
όμορφα χαμογέλασε ο ήλιος,
χτύπησε η καρδιά, με πολλή γλύκα.

Χορεύοντας χέρι χέρι, τραγουδούνε.
«Παίρνοντας το μέρος του γλυκού πόνου
στο νυφικό κρεβάτι
κι ακόμα του λόγου που ερευνά,
όμως οι άνθρωποι είναι ωραίοι, μονάχα
με τα μάτια ανοιχτά και τα μαλλιά χτενισμένα.»

Φωτεινό αστεράκι,
πρώτη αγάπη του ματιού μου,
όλα τ' απόβραδα σε χαίρομαι.
Γελαστό αστεράκι της καρδιάς μου.

Πες μου την ιστορία μας· την ξέρεις; Δεν την ξέρεις;
Δεν θ' αργήσουμε να τη μάθουμε.

Χτες βράδυ, σ' έπιασα· έφυγες από μένα
και κρεμάστηκες πάνω στις τριανταφυλλιές
και στα μάγουλα των παρθένων·
γέλασες απόλυτα· ω! Γίνε το γέλιο μας
πάνω στα χείλη της Ειρήνης.

Λεβέντικο αστεράκι της βραδιάς μου,
- μην πεις ό,τι σου πω -
«Είμαστε κι εμείς αστέρια,
στρογγυλά σαν μόσμουλα, στα χείλη της Αγάπης».

Που όλο πηγαίνεις, δεν ξεχνάς την αρχή σου,
αριστοκρατική προέλευση,
τα τριαντάφυλλα δεν σ' εμποδίζουν να προχωράς.

Φεύγω και 'γω, γίνομαι τριαντάφυλλο,
γητεμένο ως τη ρίζα μου,
τ' όνειρο, διηγείται τ' όνειρό του,
δεν υπάρχει πουθενά ο θάνατος.

Ποιο χέρι σε πέταξε στο χάος
ποιο χέρι μάς χάρισε, τ' άμετρο
«άπειρο αστέρι, η ψυχή μας!»

Λες. Άπειρο, το φιλί της Λευτεριάς.
Διψώ. Δώσ' μου το φιλί σου, Αστέρι μου
να παντρευτώ τη Λευτεριά.

28 - 2 - 1958

ΓΡΑΜΜΑ

Χαρά και χαρά
κι αγαπημένη μου βλέπεις
κι ακούς κι εγγίζεις
τη γλύκα του νερού, που ξεδιψά τες ρίζες.
Γης το ξεδίψασμα, ουρανός
η γλύκα του νερού· ω! φίλησε
τη χαρά του κλωναριού
που από καρπό ανασαίνει δύσκολα
περιμένοντας το κοπάδι των πουλιών,
να το λυτρώσουν.

Αγαπημένη, το φως πλαταίνει,
ανοίγουνε οι πληγές κι αδειάζουν
το σάπιο πόνεμα,
ένα κύτταρο, βρήκε άλλο κύτταρο
κι ανοίγουν την καρδιά τους χαρούμενα, στο τραγούδι.

Γαλήνη σκεπάζει τ' αγκάλιασμα
της θάλασσας και 'συ
ανοίγεις τα φτερά σου, παίζοντας
πρωί πρωί, όπως αχτίνα
σε ειρηνικό μαιευτήριο.

Από τους ώμους με τρέμει
η δύναμη της ψυχής σου,
ως φοβάται μην αλλάξω πορεία,
και παραδοθώ στον ύπνο.

Το χρώμα το βλέπω
μέσ' απ' το δάχτυλό σου
που κατευθύνει το γέλιο σου.

Τη μυρουδιά την ανάπνευσα
με τα πνεμόνια σου

Τη γεύση την ένιωσα
με το στόμα της σάρκας σου

Άγγιξα με χέρι που τρέμει απ' αγάπη
τον άνθρωπο.

. . . . . .

Τα σκουλήκια αγαπιώνται
οι πέτρες αγαπιώνται
ο ήλιος με το φως,
η νύχτα με τ' άστρα,
το χώμα με τη ρίζα,
η ρίζα με τη ζεστασιά,
η ζεστασιά με τη δίψα,
οι αθοί αγαπιώνται
από τους εκατό αγέρηδες,
η γης αγαπιέται
από τους δορυφόρους της ειρήνης,
ο ουρανός σ' αγαπά
κι η θάλασσα κι ο ήλιος,
τα παιδιά σ' αγαπούν και τα ρούχα τους
κι εγώ σ' αγαπώ μέσ' απ' τ' όνειρο
του Κόσμου.

28 - 12 - 1958

ΒΡΑΔΥ

Και το βράδυ ήρθε μόνο του
χωρίς να το συνοδεύει
η συνηθισμένη πίκρα μας·
βολεύτηκε στα μαλλιά μας
κι άναψε τα μάτια του
να γλυκάνει το σκοτάδι της έγνοιας,
όπως στρογγυλή λύπη,
έπειτα από μάχη με πληγές.

Και το βράδυ ήρθε, μόνο του
- ήταν βράδυ -
καλόδεχτο να καθίσει
στο τραπέζι της δικής μας ενόρασης
και μίλησαν οι σκέψεις με τη γαλανή απλότητα
της συνήθειας που δίνεται
μόνο και μόνο για να ηρεμήσει το πνέμα
και να γελάσει στον πυρετό του.

Απλά ήρθε το βράδυ,
να μας δώσει καιρό, να σκουπίσει,
τα ρεβίθια του ιδρώτα που πρόδιναν
τη σωστή αγωνία της ακίνητης Σκέψης.

Καλά το δεχτήκαμε και μ' ευγένεια,
το βράδυ,
βολικά κοιμηθήκαμε μαζί του.

25 - 12 - 1958

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Κάθε ώρα ζητώ τη συχώρεση
και φοβούμαι ότι φταίω κι όπου μου φταίνε.

Πόση πίκρα στο γέλιο μου.

Στον πατέρα μου, πόνο,
υποτάσσω το χέρι μου·
για να μη δείρω, χτυπιέμαι.

Σπρώχνω το πόδι στο βήμα μου,
στο δρόμο μου, οδεύω το δρόμο σας,
ω αδυναμίες κι ανάμεσα
στο δικό μου το σύμπλεγμα,
η οδύνη του κόσμου.

Πόσοι αδύνατοι δίπλα μου.

Η αδυναμία, Θεά,
και το χώμα ο ναός της.

Κι εγώ που έζησα τες μέρες μου
την καρδιά μαστιγώνοντας,
διατηρώ το νύχι μου ακέραιο απ' τη γέννα του
για να ξύσω το δέρμα σου
μαχητή της ζωής και της γύμνιας.

20 - 2 - 1958

Ο,ΤΙ ΑΓΑΠΩ

Ό,τι αγαπώ δεν είν' δικό μου
ως του όστρακου δεν είναι το διαμάντι.
Χαίρομαι τον αγώνα μου και βιάζω
τη ζωή μου να φθάσει στο τέρμα της.

Λευτερώνω τον ίσκιο μου μ' άπλετη
γνώση κι απίθανη γνώμη
και τρυγώ την καρδιά μου· περίσσεμα
η Αγάπη κι ο Πόνος.

Η αρχή και το τέλος του κύκλου μου
τις πηγές μου βαθαίνουν κι ανοίγουν
μες στον δρόμο τον άκληρον, ώριμη
γνώση αγάπης και πόνου φυτεύω.

Και κυλώ την καρδιά μου στ' αγκάθια της
και ματώνει η καρδιά και τ' αγκάθια
και τρυπιέται και σκίζεται κι άφθονα
το φως της δανείζει κομμάτια.

Η αναπνοή μου βαραίνει βυθίζοντας,
το στόμα σε θάλασσα πίκρας,
«την αγάπη μου διώχνουν τα πλάσματα»,
επιστρέφω και πάλι ως τη γέννα μου.

Απ' την πέτρα ν' αρμέξω τη δύναμη,
απ' τη μέρα ν' αρμέξω τη ζέστα,
το σγουρό απ' τη θάλασσα πλάτεμα,
από τ' άστρι, το βάθος του κόσμου.

23 - 7 - 1959

ΧΛΩΜΗ ΦΩΤΙΑ

Χτες βράδυ ήταν της όμορφης
πολιτείας οι γάμοι·
γόνισε η άσφαλτος· χαρά
σ' όσους είδαν το γόνισμα
κι έγιναν γόνοι απ' το γόνο.

Που πας χλωμή φωτιά
το μίσος κραδαίνοντας;
Το λευκό σπαθί θηκαρώνοντας γονάτισε·
προσεύχου στον άνθρωπο.

Κι αν φέρνεις μαζί σου το φόβο
του λιονταριού, της τίγρης, του δεινόσαυρου
κι αν φέρνεις μαζί σου το φόβο τ' ουρανού,
της νύχτας, του σεισμού,
δεν έφερες το φόβο του ματιού για το μάτι.

Λευτερωμένο κορμί δεν έχει ορίζοντα Αγάπης.

Με τη δική μας συγκατάθεση να πονέσουμε,
όταν ήρθε, χωρίς να τον ζητήσουμε
- του δώσαμε απλά το χέρι -
εκεί κοντά κατά τη δύση
του φριχτού κύκλου,
έσκισαν τα μαχαίρια της γνώσης την αράχνη
και μ' ελεύθερα χέρια αγκαλιαστήκαμε
οι πέτρες κι εμείς.

14 - 2 – 1958

ΑΓΧΟΣ 1960

Λεβεντώνουμε τη γενιά μας και σκίζουμε
τα ψεύτικα χαρτιά της παρηγόριας
νιώθουμε τόσο ύψος στον ίλιγγο
που όσο τρέχει το φως, το διψούμε·
και πετούμε ως πάνω τα σύννεφα
και πετούμε ως τ' άστρα και σπρώχνουμε
πέρα απ' τ' άστρα, τον ώμο μας.

Λιβανίζουμε τη σκέψη και τ' όνειρο,
προσκυνούμε το χρέος, και τ' όπιο
ρουφούμε, της δικής μας θεότητας.

Κουρνιασμένοι στην ίδια προσπάθεια
θα γίνουμ' ένα οι άνθρωποι,
εκλεκτοί της αγάπης,
μεθυσμένοι στους γάμους της.

Κατεβαίνουν τα βλέφαρα και φιλούνε τα μάτια.
Ανεβαίνουν τα μάτια μας και φιλούνε τη Σκέψη.

23 - 12 - 1959

ΔΕΙΛΙΝΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

(πρώτη νότα)

Θε μου, αγαπώ την ώρα ετούτη,
το βλαστάρι πιο λίγο απ' το δέντρο που κόπιασε
να το φέρει ως το ύψος
του αγέρα και του ήλιου.

Θε μου, αγαπώ την ώρα ετούτη,
το κουρασμένο το μέτωπο
πιο πολύ, απ' το ξένοιαστο παιδικό προσωπάκι.

Θε μου, η άφωνη
νότα έχει αρπάξει
φωτιά και κοκκίνισε τα μαλλιά του ορίζοντα.

Ω, πώς φοβούμαι να ξεχάσω
των παιδιών μου την πίκρα

. . . . . .

(δεύτερη νότα)

Τα παιδάκια μου όλα
του καλοκαιριού παιδιά
αράδα αράδα, κατεβαίνουνε στον κάμπο.

Σμίγουν στη θάλασσα
οι αναπνοές και τα γέλια τους
και τα πνεμόνια στύβουν του εργοστάσιου
ν' αδειάσει η σκόνη κι η θολάδα.

Τα παιδάκια μου όλα,
είναι φιλιά του νερού και τ' αγέρα

κι ορατότητα απέραντη
στην καρδιά φέρνει κύματα
χιλιαγάπητου ήλιου.

. . . . . .

(τρίτη νότα)

Διαγράφω τον κύκλο μου·
χρόνια έμεινες πίσω μου, σκόνη,
της σκληρής μου πορείας.

Τώρα, πίσω απ' το παιδί σταματώ,
και του αγοράζω παιχνίδια· χόρτασα
το Χτες μου, σπρώχνοντας
με πείσμα το Αύριο.

Τώρα ακολουθώ ακόμα κι αυτή
τη συνοδεία του νεκρού ως το μνημείο
κι ούτε που με φοβίζει ο θάνατος.

Αγάπησα τον κύκλο μου.

Κι ενός κυπαρισσιού που με φιλά
ριζόκορφα μαντεύω την αγάπη.

Κι η νύχτα φιλενάδα μου κι εγώ
μαζί ο γονιός και το παιδί της.

22 - 4 - 1959

(στερνή νότα γαλήνης)

Να τος ο κόσμος μες στο φως
και γελαστά είν' όλα ως τον ήλιο·
- κάμνω τη μοίρα μου, ουρανό -
και χαιρετώ τον άνθρωπο.

Στεριά, στεριά κι η θάλασσα·
θάλασσα, θάλασσα η στεριά
κι ο ουρανός στεριά και θάλασσα
κι ο ουρανός η αγάπη μου και τ' άχτι.

Φως σεργιανίζει μέσα μου,
- άνθρωπε αμόλα τη χαρά σου -
φτάσαμε· γεια στο σπίτι μας.

Κι ήρθε ο καλούλης, ο Θεός
να σκίσει τα χαρτιά με τις φοβέρες,
θάλασσα, θάλασσα, ο Θεός
γιαλό, γιαλό κι η θάλασσα·
γέλασε η ρέμβη μυστικά,
σ' όλων τα μάτια ο ουρανός
κι η ακροστεριά, Γαλήνη.

24 - 8 - 1958

ΛΥΠΕΣ

Από τ' αλόγιαστα βάθη έρχονται οι λύπες·
και πλάι πλάι βαδίζουν με τ' όραμα·
από τ' άθώρητα έρχονται βάθη
ευγενικές, ανέραστες και λείες.

Από ρίζες αγάπης, απλώνονται φύλλα
τυραγνισμένα στον ήλιο, ψημένα στο χιόνι,
να τρυπούνε την κάψα, να ομορφαίνουν το βλέμμα
από ρίζες αγάπης, οι λύπες βλαστάρια και φύλλα.

Οι στρογγυλές κι όλο ευγένεια, οι όμορφες
λύπες τ' ανθρώπου που ντύνονται νυφιάτικη γλύκα
ενωμένες ως τ' άστρα με τ' όραμα,
παντρεμένες την άγρια ωριμότητα.

Καρπερές στα λαγόνια, στους κόρφους· το φίλημα
πετροπέρδικας βόσκημα σε γαλήνιο λαγκάδι·
ω! οι λύπες που ντύνονται νυφιάτικη γλύκα
και μονάχες δακρύζουν, τα χείλη δαγκώνοντας.

28 - 12 - 1959

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Με τα μαλλιά δεμένα ως τες ρίζες τους,
χωρίς έναν αγέρα αντάρτη να τα πάρει,
κοντά στον ήλιο μας κι ανάμεσα
στο δόσιμο της γης της κυματούσας
σφιχτά δεμένοι με τ' ανήσυχα,
μοιρολοήτρας νύχτας, κρόσσια,
είμαστε τα καρφιά κι οι σταυρωμένοι μέσα μας
γεννήματα μιας δίγαμης ανάγκης.

Ολόζωστα τα πλάσματα απ' της σκέψης μας
τα πεντακάθαρα μετάξια,
ολόζωστα τα πλάσματα απ' της έγνοιας μας
τα δίκοπα μαχαίρια
μαζεύουν στάχυα ολόκαρπα τα ροζιασμένα χέρια
καίει τα στάχυα ολόκαρπα το ροζιασμένο πείσμα
γιγάντιο παραλήρημα μάς ακολουθά ως περνούμε
τα σύνορα της γης κι η φήμη αρμενίζει
με τις σημαίες ξεστήθωτες στην αγκαλιά τ' απείρου.

Δίμορφες μέσα μας γεννούν και φαίνουν οι αφθονίες.

11 - 11 - 1958

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Κύκλε μου, σταμάτησε στο φως
κι αγάπησε ό,τι είναι για να δώσεις·
λάμπει η καταστροφή μου και γεννά·

κι είμαι μαζί ως το δόντι του ζουδιού
κι είμαι μαζί ως το χόρτο, στο χυμό,
μόριο στη δύναμη της πείνας και της δίψας
κι είμαι μαζί ως τον πνεύμονα, του αγέρα το τραγούδι,
μέσα στο μύρτο, της μυρτιάς ο έρωτας,
μέσα στο πνέμα η θυμισμένη γης κι ο ανασασμός της,
ο μάρτυρας, μέσα στο ζο, κι ο Πόνος του.

Ω πόσα μεσημέρια με μαχαίρωσαν,
πόσα μεσάνυχτα δε γίνηκαν οι οχτροί μου
κι εγώ διαλυμένος σ' άπειρα γυαλιά
τρύπησα πόδια, μέσα τους καθρέφτισα,
το μίσος τ' ουρανού στης γης το τσίμπημα,
το τρύπημα του νου από τα δόντια του άγχους,
το γέλιο του λεβέντικου χαμού,
το ίδιο μου το σπάσιμο σε θάνατους και λίκνα.

Υπάρχω· ω! έλα
Κύκλε μου σταμάτησε στο φως και δώσε.
Ειρήνη - Ανάγκη, γέμει το μυαλό,
Ειρήνη - Αγάπη, την καρδιά μου.

16 - 9 - 1958

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Καληνύχτα ορίζοντα,
κλωνάρι της θάλασσας,
ριζωμένο από γέννα ουρανού,
καληνύχτα ορίζοντα
τρεμούμενο σύνορο μεθυσμένης υγείας.

Κομμένε απ' το σύνορο του κόσμου, ορίζοντα,
καληνύχτα κι απόψε σ' αφήνω
μ' όλα τ' άστρα σου, ανθάκια, να βαραίνουν τον ώμο σου
χωρίς να σ' αγγίζω κανένα.

Η καρδιά μου χτυπά παλαμάκια.

Καληνύχτα, καληνύχτα κι αγάπα με
σαν δικό σου κομμάτι, ενός κόσμου δικού μου
με σταυρούς μαρτυρίων και λύτρωσες
άπειρες, άπειρα δικός σου ως είμαι.

Καληνύχτα κι ορίζοντα
της ψυχής μου ως τη σάρκα·
ζητιανεύω το χώρο σου
ως η γης του νερού ζητιανεύει τη ράχη.

Καληνύχτα, ω αδέρφια μου, άνθρωποι,
σκίνοι, περνάρια κι αγριάγκαθα, βάτοι,
μακριά, σ' απριλιάτικο ορίζοντα
πετραδάκι σε σφενδόνα, να ρίχναμε
πότε, πότε, το αγριόφωτο μάτι.

Γεννάδι 14 - 4 - 1950

ΠΛΑΝΗ

Άγγελε, δεν υπάρχει ελπίδα
να καρπίσει το σιτάρι;
Έβρεξε πριν μήνες, τώρα
κίτρινο ζητιανεύει από τη νύχτα, τη δροσιά,
όμοια με την καρδιά που απόκαμε
να σκορπίζει λουλούδια και τώρα
την άντικρυ άνθηση
μαραίνει η γύμνια.

Άγγελε, ανοίγω το ταξίδι μου
(δυνατά που σπρώχνει ο μπάτης)
σ' αιχμαλώτισε η μυρτιά και μου φεύγεις
και μένω
με τη ναυτία της ζωής
να ζητώ έλεος απ' τα πηγάδια
με τις ασήμαντες πηγές, που μόλις θυμίζουν
ξεδίψασμα.

Γαλάνησαν ακόμα πιο πολύ τη θάλασσα τα μάτια σου·
χίλιες σημαίες λευτεριάς τα στήθη σου,
της μεθυσμένης μου σκλαβιάς νερώνουν τ' όπιο
και γέρνουν οι καμπάνες μου
κι οι θρήνοι τους σκίζονται
υποτακτικοί, στον ορίζοντα που μεριάζει την άνθηση
κι αγκαλιάζει τη μέστωση.

Γαλανομάτη μου άγγελε,
με τα φτερά σου ανοίγω το ταξίδι μου
κι είσαι ο αγέρας που αναδεύει τα πανιά μου
κι είσαι το φίλημα της θάλασσας κι η πίκρα της
κι είσαι η φωτιά που καταλύει κι απολυμαίνει
κι είσαι στεφάνι που ωραΐζεις τα λουλούδια μου
κι είσαι η χαρά που δεν με ξέρει.

Μόλις ο ήλιος φάνηκε απ' τη θάλασσα
τον άρπαξαν τα κύματα
Τον έσωσε η αγάπη του να δίνει
ζωή στη γης, χωρίς ν' ακούει τους ύμνους,
χωρίς να βλέπει τα έργα μας, αλλιώτικα
θα ξέρναγε φωτιά και μίσος.

Άγγελε, λυτρωτή, το χέρι σου
μπερδεύτηκε στο χάδι του
και ποιο το χέρι, ποιο το χάδι δε χωρίζει·
μούχλωσε η ματιά μου στη λαμπρότη σου
αργά που βάδισες το δρόμο σου, πώς άργησες
κάτω από τον ουρανό μου να βλαστήσεις!
Όμοια με το σίδερο που δέχτηκε
ν' αλλάξει σχήμα όταν η δύναμη
της αλλαγής είχε πεθάνει.

Ω! ΚΥΡΙΕ

Δεν ακούω, δε βλέπω, δε μιλώ
κι άφησα γένια, πλήθανα τα χρόνια μου
για να σ' αρέσω, Κύριε.

«Είπες: να δίνουμε χαρά χωρίς αντάλλαγμα».
κι ακόμα φίλησα τον οχτρό μου και μ' απίθωσε
κι έκοψα και το κρέας και το βούτυρο
και μες στα δάση στήνω την κρυψώνα μου
για να σε πιάσω, Κύριε.

Πόρνεψα με τη γη και περιμένω·
μέσα σε τούτη κι από πάνω της
το βάφτισμά μου, Κύριε·
κι ω, τι γλυκά που με καρφώνεις!

Γεννάδι 5 - 8 - 1958

ΠΟΘΟΙ

Άπλωσε τους πόθους σου, καλή, στο ριζικό μου,
τα παραθύρια του κορμιού σου, ολάνοιχτα
δείξε στους άπειρούς μου ανέμους
κι αν θέλεις, στόλισε με λούλουδα
την αντρική μου δίψα.
Πλάι σου στέκω.

Πλάι βαδίζουμε με τ' όνειρο
της ολοκλήρωσης και τ' όνειρο
πλάι μας βαδίζει της θυσίας·
μην πάρεις και δεν παίρνω·
ας δώσουμε…

Καρποί σε στάχυα αλλοτινής χαράς,
το ύψος να γευτούμε, το Ένα ύψος.

Και πια ούτε αστέρια πιο ψηλά από μας
μονάχα πλάι μας και πλάι
να ειρωνεύεται η καρδιά, του νου το πέταμα
σα δεν πετά με τις φτερούγες της Αγάπης.

17 - 12 - 1958

ΠΟΘΟΙ ΑΜΠΕΛΙΟΥ

Ω, ξερόβεργα αμπελιού, με βαραίνει η ασκήμια μου
μ' αποφεύγει η αυγή, ο ήλιος, τ' ανέφαλο·
αν ορμήσω στο ύψος μου, με σκοτώνει τ' ανέβασμα
με σκοτώνει ακόμα που μαντεύω την άνοιξη
και δε νιώθω το ψαλίδι βαθιά μου
να μ' ανοίξει παράθυρο για ζωή και για γέννα.

Πόσα γλέντια με γκάστρωμα πέρυσι!
Τα παιδιά μου τα χάρισα σ' αγρίμια και ήμερα,
χαμογέλασα του ήλιου με ζεστή περηφάνια
κι η χαρά με μεθούσε γιατί έδινα κι έδινα...

Μέσα μου άκληρου πόνου φουσκώνει μια θάλασσα,
θρυμματίζει τον πόθο μου τ' ασπροκόκκινο χώμα
άνθρωπ' έλα· τη δίψα σου δώσ' μου
και σ' τη δίνω μεθύσι χαράς, διπλογύρισμα Αγάπης.

Γεννάδι 12 - 7 - 1959

ΡΥΘΜΟΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Γέννησε απόψε η νύχτα τους ρυθμούς
που τη γαλήνη στην ψυχή σταλάζουν
απάνω από τη γη πετούν αχνοί
και τους καρπούς ζεστά γλυκωριμάζουν.

Βραδιά μελούσα, καλοκαιρινή,
και στα ψηλά η καρδιά, ο νους κι η μοίρα·
άστρο η χαρά, η φωνή ζεστή, ω! χαρά!
την ηχοφάντρα σού χαρίζω λύρα.

Πλέκω στεφάνι απ' αθάνατη φωτιά
κατάκτησης και τα καλά γελούνε
πνέματα, ως λυγίζουν τις σκληρές
του μεγαλείου πόρτες να διαβούνε.

Χαρά μου, στην ανθρώπινη γενιά,
κύτταρο ανοίγω και σφιχτά ωριμάζω
και σπρώχνω την πνοή μου ως τη γητειά
θυσίας μέσα σε γαλήνης βάζο.

Γεννάδι 11 - 1 - 1959

ΠΟΡΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Στα δειλινά το χούφτιασες το βούκινο, Ωκεανέ
να διαλαλείς στ' ακροούρανα το ανέστιο ριζικό μου
Αχ! ξέρεις πως, μεσίστιος δεν είμαι ούτε ένα «ναι»
στο πανανθρώπινο «παρών» του πιο εναρμόνιου νόμου.

Μένα με καίνε τα φτερά, που δε δροσολογιούνται
μες στις πηγές τις κρυοτές, που πλάι νεσαίνουν κρίνοι.
Δεν είν' φτερά τα πούπουλα, σαν την αυγή ξεσκιούνται
γιατί δεν τα δυνάμωσε της νύχτας η οδύνη.

Ω! πώς, ολάκερη θελιά, τη νιώθει ο νους μου μπαίγνιο
της γης, που με κομπόδεσε με τη ζεστή κοιλιά της·
μια να καρφώσω στα μαλλιά της ομορφιάς το χτένιο
κι απλώθηκα περήφανα των ουρανών διαβάτης.

Ω, γεια χαρά στο θάρρος σου, πανάρχαιε Ωκεανέ,
που μέθυσες την πλάτη σου, στου χαλικιού τη ρίζα
κι ηδονικά παράδινες το πνέμα, Γαλανέ
όταν Γοργόνες άφταστες, γλυκά σε πιπιλίζαν.

Φωτιά η Καρδιά μου, κάηκε απ' τη φωτιά σου, Χρέος,
που ανάγειρες τα κύματα φιλιώνοντας την έχτρα
απ' το μεδούλι ως την κοπριά κι έτσι διαβαίν' ωραίος
ο δειλινός, με τη φωνή, τη μόνη περιπαίχτρα.

1 - 4 - 1960

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Ανοίγω τα χέρια μου
ικετεύω το σύννεφο
να βρέξει στο κόκκαλο.

Το παιδί μου σηκώνω
το δείχνω στο σύννεφο
«Αυτός ήμουν».

Τεντώνω τους μυς μου.
«Είμαι».

Σκύβω στο χώμα.
«Θα γίνω».
Φιλώ τη σάρκα μου.

Ω άδειασε μέσα μου τα νερά σου
να γίνω πηγή.
Διψά η καρδιά μας.

Λιώσαμε στον ήλιο, αυτός
μας έδωσε σε σένα.

Δανείσαμε τη μοίρα μας
βόηθα να χαρούμε
Το μίσος το πνίξαμε…

3 - 9 - 1958

ΓΟΝΙΜΗ ΒΡΟΧΗ

Ανοίξαν οι ουρανοί
βρέχουν στο κόκκαλο
δίνουν στην όψη σου
της γης το φίλημα.

Τι χρώματα τα χρώματα, του πόνου.

Κυκλοφορείς στα μάτια σου
γεμάτος δίψα αδέλφι μου.

Ακόμα χτες δεν ξέραμε
αν θα βλογούσε η ντάλια μας
το χέρι που την έκοψε.

Πόσο πολύ μας πλήγωσε
η αβάσταχτη στειρότητα.

Τώρα τα χέρια ανοίγεις γόνιμα
στ' άστρα, στη γη, στη λευτεριά, σε μένα.
Τώρα τα χέρια ανοίγω γόνιμα
σε γόνιμη βροχή, σε σένα.

3 - 9 - 1958

ΣΠΕΙΡΙ ΣΤΗ ΓΗ

Σπειρί στη γη
πλάι με ρίξανε στ' άλλα τ' αδέρφια μου
σ' αμέθυστο χώμα.

Μέσα μου νιώθω το σπάσιμο
- δεν είναι θάνατος -
γεννά η καρδιά μου - κι είναι τόσο γλυκό -
την καρδιά της αρχής μου.

«Κι είναι μέρες που στέρεψε το κουράγιο της γης»
απ' τη στείρα ανομβρία·
τ' άλλα μου αδέλφια πεθάνανε
χωρίς τέκνα κι εγγόνια».

Γιατί μ' έριξαν πρόωρα μες στ' αμέθυστο χώμα;

Η καρδιά μου διπλή στ' αφιλόξενο μέρος.

Να σταλάξει δροσιά,
- ω θα σταλάξει δροσιά! -
Και ν' απλώσει τες ρίζες
- ω! θ' απλώσει τες ρίζες! -

. . . . . .

27 - 11 - 1958

ΤΡΙΑ ΓΑΤΙΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝΕ

Μήτε να τραγουδήσω, μήτε να χαρώ,
γιατί τρία γατάκια τέσσερω μερώ
απ' ώρα σ' ώρα περιμένω να πεθάνουν.

Σκότωσαν τη μητέρα τους αυγή πολύ
μες στο παιγνίδι, τα παιδιά της γειτονιάς μου·
ήξεραν που 'ταν μάνα; Ω αν ήξεραν!

«Λέει ο πατέρας μου, τα φίλησε μεσάνυχτα
κι η ώρα είναι αργά της άλλης μέρας».

Μήτε να τραγουδήσω, μήτε να χαρώ,
γιατί τρία γατάκια τέσσερω μερώ,
απ' ώρα σ' ώρα, περιμένω να πεθάνουν.

Δεν πιάνουν μπιμπερό, δε ζουν με ήλιο
κι ούτε το χρώμα, η μυρουδιά κι η άνοιξη επεμβαίνουν,
σκότωσαν τη μανούλα τους κι ούτε το ξέρουνε,
μονάχα κλαίνε ως να πεθάνουν.

Τρία γατιά να δείτε πώς πεθαίνουνε·
και να πεθαίνουν από πείνα κι από κρύο…

14 - 8 - 1958

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Με πάθος έσφιξα της μέρας τους μαστούς
και ρούφηξα το νέκταρ της μασκάλης της
έτσι ως είναι από την αγωνία ιδρωμένη·

Πού θ' απιθώσω μαλακά το βράχο μου;
Πού θα μαδήσω τα ώριμά μου χρόνια;
Μύρια θα δω το ένα μου χαμόγελο;

Της νύχτας το 'να μάγουλο κατά τη θάλασσα
λυτρώνεται και παίζει με τ' αστέρια·
εγώ είμαι τ' άλλο μάγουλο·
θάλασσα κι άστρο γίνομαι και χάιδεψε
αγαπημένη, χάιδεψε το μάγουλο,
την ώρα που θα τό βρεις μουσκεμένο από το κλάμα...

Κατάλαβα πως πρέπει με λουλούδια να μιλώ,
ν' ακούω με ειρήνη, ν' αγγίζω ως έκταση
κι ό,τι 'ναι το 'να, να 'ναι κι όλα και μπροστά
να τρέχει η αγάπη ν' αγκαλιάζει τες στρατιές
και να μιλά γυμνή και να γεννά στους δρόμους.

5 - 8 -1958

ΣΕ ΚΟΡΗ

Μέσα στο λύγισμα του λουλουδιού σε καμαρώνω
και μέσα στου παιδιού το γέλιο και το κλάμα·
μες στης φωτιάς τη γλώσσα μ' άχτι σε ξαπλώνω
κι όλο καινούργιο ανοίγεσαι μπροστά μου θάμα.

Και σε φιλώ στο στόμα, στο λαιμό, καυτά στη σάρκα
σαν σάρκα μέσα σε ψυχή που όλο ανεβαίνει
σαν κοροϊδεύτρα σε γιαλού θυμό, λεβέντρα βάρκα
ως ψυχοσώστρα σε στεριά χυμά, μοσκοϊδρωμένη.

Μέσα στης γης το πάτημα σε βρίσκω - κι ήμαρτό μου -
στα εικονοστάσια που ζερβόδεξα, σφιχτά σε σφίγγου
και σε στριφογυρίζω πούπουλο βραδιού μες στο χορό μου
πόνο προσφέροντας και γη στο θείο ναό του ιλίγγου.

Κι ακόμα και το χέρι μου, με την αφή σου αγγίζει
του κουρελιάρικου παιδιού το μάγουλο με χάδι·
ω! τούτο είναι πιο πολύ που στην ψυχή χαρίζει
ένα υπερούσιο δειλινό κι ένα πανάγιο βράδυ.

Γεννάδι 25 - 11 - 1958

ΑΠΟΓΕΜΑ ΓΙΑΝΝΑΔΙΟΥ

Οι μύλοι κι η θάλασσα, τα μποστάνια, το πέσιμο
του ήλιου στη βάρκα κι εντός μου,
οι φωλιές και το κλώσημα, ομορφαίνουν τον έρωτα
-χελιδόνι! Τη μοίρα σου δώσ' μου.

Κυριακάτικο ντύσιμο των σπιτιών και των τοίχων
την καρδιά και τη γη γαληνεύει,
πιο μεγάλο το καράβι απ' τη θάλασσα
την ψυχή του χωριού που φιλεύει.

Κεραμίδι ομοιόχρωμο για σκεπή εκεί στη στέγη,
τη στερνή τη ματιά έχει αρπάξει·
χιλιοπόθητα αλλάξανε στέφανα ο καρπός με την άνθηση,
το καράβι κοντεύει ν' αράξει.

Γεννάδι 21 - 5 - 1959

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Η προσμονή, ατημέλητη, πληγώνει τη φωνή μου,
διψώ το φως, πεινώ τη γη, λατρεύω τη θροφή μου

Κάτω απ' τον ήλιο σεργιανούν η χλόη κι η πρασινάδα
και τα ποδοπατά η γης κι η ραθυμιά τ' ανθρώπου,
καίγετ' η Αυγή στο κόνισμα της θάλασσας, λαμπάδα,
ο θυμιομένος Ουρανός, το δέρμα του μετώπου.

Τριαντάφυλλα, ρένει η φωνή της γεννημένης, Κρήνης,
κι όθε τριαντάφυλλο άγγιξε, καρδιά ψυχή και νιότη,
χίλιες τρεμούλες, όνειρου - όπως κορμί που γδύνεις -
κάμνουν την ύστατη στιγμή, σε μέθη αγάπης, πρώτη.

Χαρά στον που καλύβωσε, Γαλήνη, για ίσκιο, χιόνι
και στον που την ψαχούλεψε και την κρατά σιμά του·
μέσα του απίθωσε καρπούς και όποτε θέλει απλώνει
δική του κάνοντας τη γη και τα νερά δικά του·

Κι ο που - εκ βαθέων εκέκραξε - «Πονώ» χωρίς να πέσει
κι έκαμε μύλο την Καρδιά και πέτρα την Ειρήνη,
έχει αγκαλιάσει τη Ζωή, από την άγρια μέση
γεννώντας, δίχως μουγκρητό, δίχως φωτιά κι οδύνη.

27 - 10 - 1958

ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Όταν έσφιξα
τη γροθιά μου και κτύπησα, το ‘ κανα
για να κρύψω την αδυναμία μου.

Μπροστά μου γονάτιζαν
οι τυφλοί μου, ικετεύοντας·
άπλωναν την έκταση, στα χέρια τους.

Αντίκρυ μου, πάλευαν,
τα θεριά μου ανοίγοντας
τα σπλάχνα των χίλιων που μού ‘μοιαζαν

Τότε σήκωσα το χέρι και κτύπησα
τον αγέρα που αρνήθη το στήθος μου.
Λειτουργεί ακόμα τ’ αστέρι μου

στην άγονη θάλασσα.
ως πότε θα φοβούμαι το φόβο μου;

Να πεταχτούν - η χαρά μου -
τα νερά της ψυχής μου.
Θάμα μου, φίλα με, πάνω στα χείλη.

14 - 8 - 1958

ΕΚΡΗΞΗ

«Η μεγάλη έκρηξη άνοιξε τρύπα στον ορίζοντα
Σκόρπισε τον ορίζοντα
Ήδη ξεχάστηκε αυτός που υπήρχε·
Τώρα είναι το μεγάλο άνοιγμα
Ένα απέραντο πηγάδι στο μήκος
Απεριόριστη δροσιά από τα μπρος
Ολομέτωπη».

ΟΡΑΜΑ ΤΕΧΝΗΣ!

Όταν ακούσω μέσα από μύριους ψίθυρους
την αναπνοή σου
και την ονομάσω
δε φτάνει;

Όταν πελεκήσω τους αγέρηδες όρθιος
με τα φτερά μου στηριγμένα στα μαλλιά τους
και βουλιάξω στην άμμο της θάλασσας
και γεμίσουν τ' αυτιά μου, τα μάτια, το στόμα μου, άμμο
κι εγώ σου στείλω χαιρετίσματα με το αίμα μου
πάλι δε φτάνει;
Δεν φτάνει κι αν ακόμα λιώσω τη σκέψη μου
ετούτη τη σκέψη που όλα τ' αγάπησε
και σ' τη δώσω λιβάνι να θυμιάζεις τα φρένα σου
δε φτάνει, δε φτάνει;
Και τότε, ποια η γαλήνη σου να μην την ταράξω
νεκρική 'ναι η σιωπή σου, η απύθμενη ειρήνη;
Της ματιάς σου τη φλούδα σαν σκίζεις
κλέβω κομμάτια της φλούδας και ντύνομαι
και μου φτάνει ό,τι σου φτάνει,
δε μου φτάνει πια τίποτα.

ΕΡΗΜΙΑ

Δεν είναι ούτε ένα σπίτι όμοιο με τ' άλλο
Δεν είναι όμοιο, θαρρείς, ούτε το ίδιο
όλες τις ώρες του ήλιου,
Κι είναι σα να 'ναι όλα τους ρίζες τ' ουρανού.
Καμένες του νερού
κι είν' άλλος κόσμος.

Από τις τσιμινιέρες τους ξεφεύγουν προσευχές,
ανακατεμένες με λιβάνι.
Δεν είναι ούτε οι προσευχές τους ίδιες
ετούτων των σπιτιών που μέσα τους
είν' άνθρωποι που δεν αγαπούν
- μήπως τους μένουν κι ώρες ν' αγαπήσουν; -

Ο κόπος έσβησε το χαμόγελο
και τα παιδιά δεν κλέβουνε λουλούδια
Ξεράθηκαν τα λουλούδια στις αυλές
Δεν έμειναν καρδιές να τα ποτίσουν.

Κι η σούστα - πάει - δε χορεύεται
Δεν είναι πόδια να την πάνε.
- Αχ! Και πώς καταντήσαμε! -
Πρέπει τα πόδια να' χουνε καρδιά
Κι έκανε στις καρδιές γιουρούσι ο πόνος.
Εκείνος ο βαρύς που δε χορεύει…

Άδικα περιμένουμε μια κινηματογραφική ταινία μ' αίσθημα
Έξω από κείνες της Γεωργικής Υπηρεσίας
κανένας δεν μας επισκέφτεται.
Ασύμφορη επιχείρηση
Μείναμε τόσοι λίγοι, τόσοι λίγοι!...

Μακραίνει η έγνοια τούτων των σπιτιών
πιο πέρα κι απ' τη θάλασσα
Όλα τ' αρσενικά έχουν περάσει θάλασσα
Ως πού μαθές θα φτάσει το χαμόγελο;
Κουράζεται κι αυτό, κουράζεται...
Είναι κι η πατελιά που σε πλακώνει…

ΧΟΡΟΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

I

Η θάλασσα έμεινε ορφανή.
Κι ο ουρανός ο απέραντος.
Κι η γης ορφανή
από τότε που πέθανε ο πατέρας μας·
Από τότε που πέθανε ο πατέρας
έμειναν όλα στα χέρια μας.

Μας ζητάνε τα πράγματα να τους δώσουμε αφέντη
κι εμείς δεν έχουμε αφέντη,
πού να τον βρούμε τον αφέντη;
Δεν είναι τρόπος πια να συγκινήσει μες στις αστραπές,
δεν είναι τρόπος πια να φοβηθούμε.

Κι η βροντή, ο σεισμός, μας βρίσκει αδιάφορους,
λιώνουμε τη ρίζα της γης μες στα δάχτυλα
(τι να 'ναι η ρίζα; - ξέρουμε το δάχτυλο)
Λέμε: νιώθουμε τη ρίζα
έχουμε δώσει κλωτσιά στο φράκτη
μπορούμε να περάσουμε,
αναρτήσαμε πινακίδα:
«Η διάβαση ελεύθερη».

Το ρώτημα έγινε φακός,
φέραμε κοντά την οπτασία, είδαμε τα πράγματα
απ' τον καθρέφτη της βαθιάς σημερινής πίκρας
πέρασαν τ' αγάλματα,
βάδισαν ρυθμικά, σκίσαν τον άνεμο,
άφησαν κενό, δεν γιόμισαν τον άνεμο,
έμεινε η ομορφιά τους αμίλητη,
την αγαπούμε· δεν φτάνει
μείναμε σ' αυτά πολύ.
Δεν είναι τρόπος πια να ξαναβρούμε μες στις αστραπές
όλα όσα είχανε γιομίσει με καρτερία το χτες.
Ήτανε γήρα, τη σκόρπισε ο καιρός,
ήταν αχτίδα πανσέληνου, τη ρούφηξε ο ήλιος
- έγινε ο γάμος, ο πόθος ελεύθερος -

ούτε να τα ξεχωρίσουμε μέσα στον καλπασμό των ρευμάτων·
γίναμε αστραπές και μας σπρώχνει η ταχύτης μας,
γίναμε οπτασίες που συμπιέζουν το χαμόγελο στα χείλη,
από Γνώση.

Αμόλα τη γνώση,
αμόλα τη γεύση να πορνέψει μες στ' όνειρο,
στον κήπο τ' απείρου,
μ' όλα τ' αρσενικά ερωτήματα,
να φέρει στον κόσμο το γιο της,
ένα κράμα σπορικών των γονιών του Σύμπαντος.
Δεν είναι φόβος να χαλάσει τίποτε.
Μόνο που θα πρέπει ν' αποθέσουμε
γύρω, κειδά, στα σύνορα μιας ακίνητης καλοκαιρινής νύχτας
τη βελούδινη νοσταλγία της ήρεμης πίστης.

II

Όλα είναι ύπαρξη·
και κείνο που ακόμα δεν έχουμε συλλάβει
γιατί δεν έγινε νότα η ζύμη.
Είναι ακόμα και το περίσσιο σπέρμα
που δεν πέτυχε τη μήτρα και δεν έθρεψε μορφή.

Ό,τι υπήρξε, ΕΙΝΑΙ
Είμαστε η ΖΩΗ.
Δεν είμαστε εκείνος που πέθανε κι ο άλλος που ζει.
Παίρνουμε σβούρες γύρω από τ' άστρα
εσύ για μένα, εγώ για σένα
- από σένα παίρνω τ' όνομα μου -
Φέρνουμε τη μέρα και τη νύχτα
εσύ για μένα, εγώ για σένα,
είμαστε στάχυα που διψάμε πλάι πλάι
κλωτσάμε τη γης,
κι αγαπούμε το χώμα που γίνεται σκόνη
και τραβά προς τ' απάνω·
μ' αυτό ανεβαίνουμε
Όλα τραβούν προς τ' απάνω
Ακόμα κι η σκόνη.

Είπες: Η θάλασσα έμεινε ορφανή
κι η στεριά ορφανή
κι ο ουρανός απέραντος,
σε μια στιγμή που δε θυμόσουνα αν ζούσες.

- Είναι τα πραγματικά και τα ηλίθια διαλείμματα της μνήμης -
Σε μια στιγμή που η ζωή σου δεν ήταν απέραντη.
Το ’πες, όταν φυλάκισες το βήμα σου
στα σίδερα μιας περίεργης δειλίας
και περίμενες να’ ρθει προς τα σένα, πρώτο
εκείνο που παίζοντας έτρεχε να το φτάσεις.
Δεν είναι τίποτα ορφανό αφού υπάρχει συνέχεια
Η παρένθεση λογίζεται ανάπαυση
Όταν πεθάνει η συνέχεια, δεν θα προλάβουμε να κλάψουμε
Δε θα ‘μαστε,
να γεννήσουμε τον ουρανό και τη θάλασσα
Δεν θα πεθάνει η συνέχεια.

III

Μόνο που ‘ναι πηχτός ο αγέρας
Έγινε στρώμα και με πάει στην πλάτη του·
Πού με πάει ετούτος ο άνεμος;
Μόνο που ‘ναι πηχτός ο αγέρας
και μου κόβει την ανάσα
και μου κλείνει τα μάτια.
Δεν έχω τίποτα να μετριάσω τέτοια δύναμη
Ένας τρόπος υπάρχει:
Να γίνω ο μεγάλος πνεύμονας του αγέρα
Να γίνω εκείνα τα μάτια που να χωρούν το ανάστημα του αγέρα.
Πλάκωσε ο ουρανός την ψυχή μου
Πόσο χαμήλωσε ο ουρανός, ο απέραντος!
Μίκρανε ο ουρανός.
Μια μέρα τον είδα ίσο μ’ ένα χρηματοκιβώτιο
Κι ακόμα πιο μικρό
Ίσο, να πούμε, με το ύψος ενός βιβλίου για πιστοχρεώστες.
Μιαν άλλη μέρα στριμώχτηκε σ’ ένα πολυτελές διαμέρισμα
με τη στιλπνή ετικέτα στο ύψος των ματιών
ανθρώπου μέσου αναστήματος
- αυτό το ύψος έχουν οι περισσότεροι άνθρωποι.

Λέγαμε, λοιπόν, για τη στιλπνή ετικέτα
με το «Γενικός Διευθυντής της Α. Ε.»
Εκεί τον είδα στριμωγμένο χωρίς διαμαρτυρία
να κάνει συμπίεση τιμών παραγωγής
Τον άνθρωπο λογαριάζοντας μόνο
σαν παράγοντα «κόστους».

Χαμήλωσε ο ουρανός, ένας τρόπος υπάρχει
- γιατί καρφώθηκε ακάλεστη στη σκέψη μου η μορφή της γυναίκας; -
ν' ανοίξω μια τρύπα τινάζοντας όρθια τα μέλη μου
σφεντόνα η σκέψη μου, σκέψη η ορμή μου,
η ορμή μου οδύνη, η οδύνη μου νίκη.
Κι εκεί στη γραφομηχανή με τα πλήχτρα που χάσκουν
σ' άπειρα αντίγραφα
αντίς για το «λαμβάνω την τιμήν να παρακαλέσω»
να τα μοιράσω σοφάροντας πάνω στον άνεμο
«μην είμαι ο άνεμος;»

Θα γράψω:
«Σκέπτουμαι, δεν παρακαλώ,
χαμογελώ, χαμογελάστε μου»

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Τέλειωσε. Ούτε απ' την ίδια πόρτα, ούτε από νέα
- αντέχει ακόμα στο σάρακα το ξύλο
της πόρτας που μαστόρεψε ο πάππος μου ο Συμεών.
Ούτε από την ίδια πόρτα, ούτε από νέα
- καινούργια δε θα χρειαστεί να κάνουν ούτε τα παιδιά μου -
θα ξαναμπεί στο σπίτι αυτός που ζούσε χτες.
Μες στη βιβλιοθήκη, τα ιατρικά συγγράμματα έχουν κιτρινίσει
μα οι τελευταίες λακωνικές σημειώσεις
σ' ένα ιδιαίτερο μπλοκ
για τ' αντιβιοτικά
είναι ακόμα ζωντανές
«Προσοχή στη χρήση της»
λέει μια ετικέτα στο φιαλίδιο της πενικιλίνης.

Είναι καιρός που πεταχτήκαν για καλά
σ' ένα παλιό ντουλάπι, σύριγγες, βελόνες,
γυναικολογικά εργαλεία κι είδη οδοντιατρικής,
ένα ξύλινο χωνί επίσης που μετέφερε τους υποτρίζοντες
από τους πνεύμονες τ' αρρώστου στο μαλλιαρό του αυτί.
Είναι καιρός που πεταχτήκαν για καλά σ' ένα παλιό έπιπλο
μαζί με το δίπλωμα που έφερε
τη σφραγίδα του Πανεπιστημίου Αθηνών στα 1910.

Όταν ξόδεψε - δεν του 'φυγε - την τελευταία αναπνοή του
τέσσερες σελίδες του ιδιαίτερου μπλοκ
είχανε μείνει άδειες
έλεγε ότι περίμενε,
δεν έλεγε τι περίμενε
είχε μόνο αναγράψει στην πρώτη
με κεφαλαία:
ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Εξ Ιανουαρίου του 1961
κοντεμένα πια τα νιάμερα απ' το θάνατο
κι ένα - ένα βγάζω τα ιατρικά συγγράμματα
γεμίζοντας με φιλολογικά τη βιβλιοθήκη
όταν τρεχάτα τα παιδιά μου μπήκανε στο διάδρομο φωνάζοντας
πως μέσα από τα κύματα
- πέντε φορές ψηλότερα απ' το μπόι τους -
άρπαξε τον σταυρό απ' τη θάλασσα
ένα μελαχρενό αγόρι δεκαεξάχρονο
κι όπου και να 'ναι - να βιαστώ -
κι όπου και να 'ναι θα μπει μες στο σπίτι μας
ψάλλοντας με τους συνομήλικους
το «Εν Ιορδάνη».

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΗΛΙΟΥ

Μια σταγόνα ήλιου ζητώ
μιαν αχτίνα της γης
κι ένα χάδι της θάλασσας
να τα σμίξω σε λάσπη
και να φτιάξω μια λύρα
να παίξω.

Μια σταγόνα ήλιου να γίνει φωτιά
και να ξέρει τι καίει
να μην κάψει ό,τι καίγεται
το ξερό, άσ' το να θυμίζει εκείνο που το 'καψε
να καεί ό,τι είχε τη δύναμη να ξεράνει.

Μια σταγόνα ήλιου ν' ανοίξει παράθυρα
σ' έναν άλλον ορίζοντα
να του φύγει ο άνεμος
και με χίλιες γέννες ανεμίζοντας
τη δική του σημαία
να σκαλώσει στο κοντάρι του δικού μας ορίζοντα
και να γίνει σημαία.

Μια σταγόνα ήλιου στα χείλη μου
να φιλήσω τον κόσμο
να κάψω τα χείλη μου
να σπάσω τα δόντια
το ψωμί τ' αζητιάνευτο να τ' αφήσω στην πόρτα.

Μια σταγόνα ήλιου να περάσει απ' το δέρμα μου
και να μπει στην καρδιά μου
και να σπάσει η καρδιά
να θαμάζω την έκρηξη
και να πάρουν το αίμα της
οι άπειρες σταγόνες του ήλιου
και ν' ανοίξει χαμόγελο η άθλια
πόρτα που σφάλισε να μη δώσει αγέρα στο σπίτι.

ΠΟΡΕΙΑ

Πρέπει να σπάσω τα κρύσταλλα που τύλιξαν την ημέρα
και τα κρύσταλλα που φυλάκισαν τη μαγιάτικη νύχτα
να ελεήσω τη φούχτα του αιμάτου μου που άνοιξε
να ζητιανέψει φως από τη θύελλα της μάχης·
πρέπει να κλέψω από την έκρηξη του φόβου μου
τη δύναμη να φοβίζω τα κρύσταλλα
που αλλάζουν σχήματα στους εραστές της λευτεριάς μου.

Άκου το κλάμα της ακινησίας,
συντρόφισσα της νυσταλέας σιωπής
αδελφή της ίδιας απελπισίας
ούτε που μου κινάς το πόδι για ένα βήμα πιο μπροστά
ούτε που ξέρω να οδηγήσω το βήμα σου
στους δρόμους που ανοίγονται μπροστά μας.

Πάρε μιαν αχτίνα του ήλιου, κάμε τη ραβδί
είναι όμορφοι όλοι οι δρόμοι που ανοίγονται, οι καινούργιοι,
από της προσπάθειας το βήμα
είναι όμορφοι όλοι οι δρόμοι της ζωής που πάνε ατέλειωτοι
- φύλαξέ μας, Θεέ μου, από κείνον που τελειώνει -
πάρε μιαν αχτίνα του ήλιου, κάμε τη ραβδί
εγώ θα βγάλω από την καρδιά μου τη σφεντόνα
να τινάξω την απελπισία μου
στην πλατεία που λέγεται «μια στιγμή πριν απ' το ξεκίνημα»
πάμε κι όπου με δεις να γελώ δεν είναι το τέρμα
δεν έχει τέρμα, δεν ξέρω το τέρμα
δεν είναι τέρμα το γέλιο, βάδιζε!

Είναι μόνο η ντροπή να κουραστούμε·
παίρνουμε μαζί μας τη ντροπή
δε θα την αφήσουμε να φωνάξει
ούτε κι όταν ο πόνος δαγκώσει τα ξερά κλαδιά
ούτε κι όταν μας πληγώσουν κομμάτια από τα κρύσταλλα
δε θα την αφήσουμε να την δει ο άνεμος
- αυτός όλα τα λέει, δεν κρύβει μυστικά -
ούτε κι αν κλάψουμε κρύβοντας το πρόσωπο στις φούχτες μας
αναρριχημένοι στις αχτίνες του ήλιου
κουρασμένοι από την προσπάθεια να φτάσουμε
δε θα την αφήσουμε να την πάρουν τα παιδιά στα χέρια τους
να την κάνουν παιγνίδι την ώρα του μαθήματος
να πειράξουν τον δάσκαλο.

Στην κορφή της αχτίνας (ετούτη είναι ο δρόμος μας)
στην κορφή του ουρανού είναι η πλατεία μας
στην κορφή του ήλιου σαν φτάσουμε και τον δούμε κατάματα
θα ξεκρεμάσουμε απ' το λαιμό μας τις σφεντόνες
να σπάσουμε τα κρύσταλλα που τύλιξαν την ημέρα
θα πετροβολήσουμε σωστά και θα ματώσουμε
την κολασμένη επιφάνεια.

Καλά στέφανα ρίζες της χαράς
στο βυθό του ανθρώπου.

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τη φωνή της ανοιχτής θάλασσας
επιδερμίδα της νύχτας
έχεις φορεσιά
ένα ένα ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια σου
τα πυρακτωμένα φιλιά μου
γυρεύοντας μέρος στο σώμα σου
να σηκώσουν λειτουργία ζωής.

Εγκαύματα πρώτου βαθμού
μου ’καναν τ’ άστρα
στην ψυχή
όταν είδα μια τράτα
να ρίχνει τα δίχτυα στον άνεμο
να ψαρεύει ουρανό.

Χωρίς το νου
είδα τον ακίνητο θεό
ντυμένο τη φωτιά μου

την φωνή της ανοιχτής θάλασσας
παντρεύομαι απόψε
να χαϊδέψω τις φλέβες της νύχτας
η επιδερμίδα η αχνούδωτη της λύπης μου, μ’ άγγιξε
πώς την περίμενα!
Να ευλογήσω τον πατέρα που μ’ έσπειρε·
Τη μάνα που χόρτασε τις ρίζες μου·
Να ευλογήσω τη στεριά και τη θάλασσα.

ΑΝΟΙΞΗ

Άνοιξε το παράθυρο, παιδί μου, του σπιτιού
να γίνει σπίτι ετούτο το παράθυρο,
πώς δε θυμήθηκες πως είναι άνοιξη
κι ήρταν τα χελιδόνια.

Μέρες και μέρες - κόντεψε να φύγει η άνοιξη -
μέρες τ' ακούγαμε να τραγουδούν
- τώρα θυμάμαι τα φτερά τους -
χωρίς να τα γνωρίσουμε.

Είν' τα γνωστά, είν' τα δικά μας χελιδόνια
κείνα που γέννησαν στο σπίτι μας την περσινή χρονιά
και πόσες ώρες μας δεν κάναμε, δικές τους...

Ανοίξτε το όλο διάπλατα
να πάει ο ήλιος στη φωλιά,
να πάρει όψη σπουργιτιού,
να καμωθεί την κλωσσαριά
για να τον δουν τα χελιδόνια να ζηλέψουν

Να 'ταν και να ξανάρχονταν στο σπίτι μας
δεν θα το ξανακάναμε το λάθος
να μην αντιληφθούμε πρώιμα-πρώιμα
τον ερχομό της άνοιξης
θε να τονε μιλούσαμε να γίνει μνήμη,
απ' το χειμώνα κι από το φθινόπωρο,
τον ερχομό της Άνοιξης...
Και το παράθυρο ανοιχτό από τον Φλεβάρη.

ΛΙΒΑΣ

Πολιορκία του ήλιου· τι άνεμος
γομαριασμένος καλοκαιρινή βαρβατίλα!
Καίει της αυλής τα λουλούδια,
αδελφή, πρόφτασε
σκύψε κι άδειασε απ' τον κόρφο σου
τη δροσιά που σου 'δωσαν οι κρίνοι
χτες βράδυ. Γύρισε την αγάπη.

Πλημμύρισε ο τόπος ζεστό θυμό
γρήγορα να σηκώσουμε ένα καλύβι από ξερά κλαδιά
ετούτα δεν φοβούνται να διψάσουν
και μες στον ίσκιο τους να ξεδιπλώσουμε
το πράσινο χαμόγελο της ρίζας
να το πάρουμε στα χείλη μας
να πιει όλο μας το σάλιο.

Τα χείλη μας αν γίνουν ρίζες
τι έχουμε να βγάλουμε στον άνεμο!
Χαμόγελα λουλούδια, για παντού·
τι άλλο είναι πιο άξιο και πιο όμορφο;
Και θα μας τα κλέβουν οι όμορφες της ζωής
για τους λεβέντες τους· χαλάλι
δεν είμαστε η ζωή κι η λεβεντιά;
Και θα σκαλίζουνε τη μύτη τους τα βρέφη
ν' ανοίγουν τα ρουθούνια τους για αναπνοή πιο λεύτερη
και να 'ρχονται κοντά μας.
Τούτο δεν είναι ανάσα τ' ουρανού στ' αυτί της γης;

Γρήγορα να σηκώσουμε ένα καλύβι από ξερά κλαδιά
να σώσουμε απ' το λίβα τη σπορά στην άνθιση

προτού σαπίσουν απ' το σάρακα οι στύλοι της οδύνης.

ΦΩΝΕΣ

Οι φωνές σας γεμίζουν τ' αυτιά μου
σαν το ασμάρι της μέλισσας που φεύγει βουίζοντας
να τ' ακούσει και ν' ανοίξει την πόρτα της
η καινούργια κυψέλη·
ασμάρι οι φωνές σας, αδέλφια
κι είναι μια καταπαχτή που με κρύβει
και μου επιτρέπει να σας βλέπω χωρίς να με βλέπετε
να σας ακούω χωρίς να μ' ακούτε.
Έρχομαι - από πού είν' ο δρόμος; -
πρέπει να φουχτιάσω ολόκληρη την αγωνία της αστραπής,
να τη ζέψω σε δυο άλογα της μέρας
να δρασκελίσω ζέχνοντας τη φωνή μου
να σπείρω δυο σταγόνες ήλιου,
να ζυγιάσω το θυμό της
και με τούτο στον ώμο μου,
να τρέξω να συντύχω τον καινούργιο δρόμο σας
κι ας έχουν όλα τους αλλάξει θέση.

Ρίχνω μακρύ σκοινί, πιαστείτε πάνω του
ένα σώμα το φως με τη θάλασσα,
ας πιούμε όλη τη θάλασσα να πιούμε το φως.
Φάνηκε κάβος συρμάτινος, πιάστε τον·
ριζωμένο στις ίνες το φως
δεν ενδιαφέρει αν πληγώσουν τα δάχτυλα
πρέπει να πληγώσουν τα δάχτυλα
στις πληγές μας να γίνουν αρτηρίες οι λάμψεις
να μας κάψει ο ήλιος.

Κι η δική μου φωνή μες στ' ασμάρι αξεχώριστη·
μοσκεύματα οι νότες· ας ξυπνήσουμε το έδαφος·
νερό περισσεύει στην καρδιά να ποτίσουμε τ' ορυγμα
να πιάσουν τα δέντρα, να πετάξουν βλαστάρι
να μας δώσουνε φύλλωμα, να μας δώσουν αγέρα.

ΧΩΡΙΣ ΤΖΑΜΙ

I

Θρύψαλα το τζάμι
Λεύτερο το μάτι βλέπει πως δεν είναι τέλος
πάνω απ' την κορφή του ήλιου.
Δεν είναι τέλος ούτε μες στον πυρήνα της όρασης
εκείνης που αρχίζει από τη γνώση
κι είναι πιο ζεστή απ' τον ήλιο.
Είδα το φουστάνι της σιωπής μιαν ώρα
που ήσαν όλα ακίνητα.
Μιαν ώρα που ούτε ένα φύσημα σιωπής δεν πρόδινε
τον ύπνο της αναπνοής.
Μιαν ώρα που οι γυναίκες περίμεναν
μ' ανοιχτό το φλοιό τους
τ' άγγιγμα της φωτιάς
κι η φωτιά δεν ερχόταν.
Μιαν ώρα νεκρή - χωρίς το Ληξιαρχείο της Κίνησης -
να πιστοποιεί το χαμό της.

II

Φοβήθηκα τη σιωπή
Πόθησα την ελεύτερη φωνή μες στον αγώνα
Όταν όλα γιουχαΐζουν τη συγκατάβαση
Όταν τα κατάκοπα χέρια δείχνουν τη λάσπη στο ΘΕΟ
Κι έπειτα με βίαιη κίνηση, σφουγγίζουν τον ιδρώτα στο μέτωπο
Κι έρχεται το αίμα να δώσει σχήμα στα χείλη που δίψασαν
Όταν όλα ζυγίζονται
Και βαραίνει η φουρτούνα
και το σύννεφο της καταιγίδας
κι οι αστραπές του μίσους
όταν όλα κινούνται να βρουν τη θέση της μάχης·
Σε τούτο τον κύκλο της γροθιάς είναι Θάνατος
και αίμα ντροπής να γυρέψεις γαλήνη
να κρυφτείς χωρίς να επεκτείνεις την ημέρα
κι είσαι συ η επέκταση της ημέρας κι η οπτασία της.

III

Μη μου δώσεις χρόνο γι' ανάπαυση
όπως δεν αναπαύονται οι ρίζες κι οι κλώνοι,
διψούν, υποφέρουν, μα θρέφουν καρπό.
Υποφέρω απ' τη δίψα να δω
δε μου φτάνει ό,τι βλέπω
Με λαχτίζουν οι αρμοί μου
Πονώ
Θα μείνω κι ας φωνάζουν τα πουλιά μου ν' αλλάξουμε τόπο
Θα μείνω με κείνους που δεν θέλουν γαλήνη
Θα μείνω
να μοιράσω, σ' ένα κάπνισμα τσιγάρου,
με κείνους που έμειναν
του φτερού τη λαχτάρα
Και με κείνους θα μείνω
που χάρισαν τα φτερά τους να φύγουν οι άλλοι
Ώσπου να φυτρώσουν καινούργια φτερά στα πλευρά μας
από πληγές που θ' ανοίξουμε οι ίδιοι
Να τα κάνουμε ασπίδες του κρύου
Να μείνουν ζεστά τα ρυάκια της γύμνιας μας.
Και κει στην επέκταση της Ημέρας
θα πάμε μεις να βρούμε τον Ήλιο
Θα του δείξουμε όλα τα δικά μας
Τα μάτια μας θα λάμπουν γιομάτα παράσημα
Άφταστης τέχνης·
Τόσες μέρες, τόση καρδιά δουλεύοντας,
Θα' χουμε φωτίσει ένα μέρος τ' ουρανού
Να το πούμε δικό μας.

ΤΡΟΧΟΣ

Πύρινη αχτίδα τραγουδιού
Πώς ξεκόλλησες απ' τα σκέλη τ' Αφέντη σου
Και πας ολομόναχη καίγοντας τη σκόνη τού αιθέρα
Πύρινη αχτίδα τραγουδιού μιας τέλειας νίκης
Αστέρι στα πόδια τ' ουρανού
Φωτιά στο ύψος της γήινης αναπνοής
Δέσε τα μάτια μας κι οδήγα.
Βλέπουμε έναν άντρα ευγενικό να μας δείχνεις
Έχει σηκωμένα τα χέρια του μπροστά από την οργή
Τον αγλείφουν οι φλόγες κι αυτός
χαμογελά· Τον γνωρίσαμε.
Αυτό ήταν που έμενε: να τον γνωρίσουμε·
Είναι: «ε μ ε ί ς»
Γι' αυτό στα καντούνια της σκέψης μας,
πρέπει να χτίσουνε φωλιές τα χελιδόνια
Σ' όλα τ'άκακα σπίτια των χωριών χτίζουν φωλιές τα χελιδόνια
- έτσι λένε -
Γιατί δεν έρχονται, πότε θα 'ρθουν, τι λείπει;

Πύρινη αχτίδα τραγουδιού
Χρυσό χαμόγελο σ' αίθρια χείλη ουρανού
Πρόλαβε να 'ρθεις
στη μεγάλη αίθουσα των συνεδριάσεων
Όταν θα συζητιέται το θέμα
«Κατά πόσον είναι δυνατό να δώσουμε τα χέρια οι άνθρωποι
χωρίς να φανεί ότι υποχωρούμε»

Εσύ δεν κουράζεσαι να σηκώνεις το βάρος σου
Κι άλλοτε με το χαμόγελο πιάνεις όλο τον τόπο
Άλλοτε πάλι, με την θεόρατη σιωπή
που εμείς ερμηνεύουμε σαν αδιαφορία
Ηγεμόνες του χάους που ελπίζουμε.
Η μεγάλη ηγεμονία της Γαλήνης μάς περιμένει.
Έχει ετοιμάσει τις καινούργιες καρδιές

Το καινούργιο αίμα
Τα καινούργια νεύρα της χαράς
που θα ριζώσουν στα παιδιά μας
Ετούτα που γεννήσαμε μες στα κλειστά σύνορα
Και τα πετάξαμε στα πόδια της αγάπης να τα μεγαλώσει.
Προσκυνώ την ημέρα που μου φέρνεις
και το φως της νύχτας που όμοια εσύ μου φέρνεις.
Και την πέτρα της σφεντόνας σου που ανοίγει το μυαλό μου
σκοτώνοντας τη γερασμένη ελπίδα
Προσκυνώ τη στιγμή της γέννας που ευφραίνει
Με τ' άνοιγμα του καρπού και το καινούργιο του σπάρσιμο
Κι είν' η ώρα
που η γενιά η πιο άξια
θα κλειστεί στο χαμόγελο
και θα γίνει το χρώμα του ρόδου
και θα γίνει το χάραμα τ' ασυννέφιαστου ορίζοντα
και θα γίνει το χάραμα της πηγής μες στην έρημο
και δεν θα 'ναι χαμόγελο, ρόδο ή ορίζοντας
για να ψάχνουν για ορίζοντες, ρόδα, χαμόγελα
όλοι εκείνοι που θα 'ρθουν.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ

Περπατούν οι ωραίοι
Δεν υπακούνε σ' άλλους ρυθμούς
Ο ένας, είναι δικός τους.
Βλέπουν τις παρενθέσεις
που ανοίγουν οι αρτηρίες
να ξεγελάσουν το αίμα·
Ξέρουν το δρόμο τους
δεν σταματούν σε παρένθεση
Περπατούν οι ωραίοι, γαλήνιοι
Οι ελαφρές ρυτίδες του μετώπου χορδές άρπας
Και δίνουν ήχο, μόλις που αγγίζει τ' αυτί.
Δε θα σταματήσουν να περπατούν οι γαλήνιοι
ώσπου να στύψουν απ' τον κόκκο της άμμου
τη λάβα του καλοκαιριού
Ώσπου να φτιάξουν την αναπνοή των λουομένων
δέσμη χαράς,
να την αφήσουν στο κύμα να παίξει

Δεν τρέχουν, δεν ολιγωρούν
Δεν ζητούν νερό, είναι Πηγές.
Δεν βλέπουν πάνω, ούτε κάτω
Η μεγάλη έκρηξη άνοιξε τρύπα στον ορίζοντα
Σκόρπισε τον ορίζοντα
Ήδη ξεχάστηκε αυτός που υπήρχε.
Τώρα είναι το μεγάλο άνοιγμα
Ένα απέραντο πηγάδι στο μήκος
Απεριόριστη δροσιά από τα μπρος
Ολομέτωπη
- χωρίς ν' αλλάξουν πορεία τ' άστρα -
Οι παλάμες φτερά και κουπιά
Και σπρώχνουν το βήμα ελαφρό
Τόσο ελαφρό
Όσο είναι το πολύ ελαφρό
Όσο ελαφριά αισθάνεσαι την ακινησία, κουρασμένος
Τόσο απαλό, όσο απαλό είναι το πρόσωπο
Αναδυόμενου ήλιου σε φθινοπωρινή αυγή.

Εμείς που τους βλέπουμε
δεν τους «είδαμε» ακόμα
Εκείνα τα μάτια που συνήθισαν να βλέπουν
Το γαλανό περίβλημα του Αιγαίου
Ή την γκριζόχρωμη καταχνιά του Λονδίνου
τα σκυμμένα στο πρόβλημα
Δεν βρήκαν ακόμη το δρόμο που υπάρχει
έξω από τις παρενθέσεις
Εκείνον τον δρόμο που οδηγεί ολόισια στο πηγάδι του μήκους
- Δεν έχει τελειωμό η πορεία που πάει μπροστά -
Με τα ρυάκια που ακούονται χωρίς να μιλούν
Με τις πηγές τις αθόρυβες που δεν έρχονται
- Πάμε εμείς να τις βρούμε -
Που δεν έχουν αρχή και δεν τελειώνουν

Εμείς που τους βλέπουμε δεν τους είδαμε ακόμα
Που τους μιλούμε, δεν τους μιλήσαμε ακόμα.
Πρέπει να στήσουμε ψηλά, τις κεραίες της σκέψης
να δεχτούμε φωτιά, του ενθουσιασμού μας τη γνώση.

ΣΤΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

I

Οι αστραπές χωρίς σύννεφα μένουν για μένα.
Πεθύμησα τον εαυτό μου
Έκαψε ο ήλιος το σώμα μου
Φλόγα που μεθά και ξαφνιάζει
τρύπησε τον ουρανό
Γεμάτα τ' ασκιά με κρασί δύναμης.
Πόνεσε τις φλέβες του πόθου η κυκλοφορία της δύναμης
Έπεσε ο ήλιος στο χώμα κι ανακάτεψε τα πετρώματα.

Με γυμνό στόμα
- τα δόντια μού στέρησαν το χυμό της ουσίας -
με γυμνό ουρανίσκο
χαίρουμαι το χυμό της γης
και λιπαίνω το πνέμα.

Ένα γύρω, οι σωροί των ανθρώπων
κι οι σωροί των άστρων - μπερδεύτηκαν τα όνειρα -
Ένα γύρω, το φως με τα μάτια
Ένα γύρω, οι αστραπές με τις λάμψεις τους
Ένα γύρω, το έργο κι η ανάπαψη
Κι οι νύχτες, τα πελάγη, γκρεμνοί και πεδιάδες
Ένα γύρω, γύρω, γύρω στη σκάφη,
με ζυμώτρα τη σκέψη
Ως το Θεό τ' ανασκούμπωμα
Το ψωμί καρπός είναι πανέτοιμο
οι αστραπές πιο δικές μου
χωρίς ρούχο τις δέχομαι και τις λέω, δικές μου
Πιπιλίζω το δέρμα μου
τον ιδρώτα μου γλείφω
κι όλα είν' έτοιμα για το δείπνο, το μεγάλο, του οράματος.

II

Να περιμένω τον ήλιο
Να δακρύσω, δροσοστάλα
Να γεμίσω δάση τα μάτια μου
Ν' αγαπήσω
Να ποσπείρω μες στ' όνειρο
Να χορέψω αγκαλιά με τον κάμπο
Να με τυλίξουν με συγκίνηση μπροστά στη θάλασσα
τα φιλιά της Πανσελήνου
Να γεμίσω το λαγήνι της πίκρας μου
με τραγούδια της θάλασσας
να τ' αφήσω να τρέξουν στην ψυχή των παιδιών μου
Να πω στον άνθρωπο «Καλημέρα».

III

Τούτο που με καίει δεν είναι η πληγή μου
Τούτο που με καίει είν' ο φόβος μην κλείσει η πληγή μου
Πριν η γαλήνη κυριέψει το Κάστρο της νύχτας
Εκείνο που καίει τη σκέψη μου
δεν είναι μη χάσω τον κόσμο
Εκείνο που καίει τη σκέψη μου
είναι ν' ανοίξω τα μάτια στον κόσμο.

Να δω τι ποτάμια διασχίζουν τα μάτια μου
Με τι φτέρουγες ταξιδεύει η ορμή μου
Αν φώναξα δυνατά χτυπώντας το κεφάλι στα χέρια μου
Να ξυπνήσω το δωμάτιο που με κλείνει
Αν μαστορεύοντας τζάμια, μπόδισα τη σκόνη του μίσους
να καταστρέψει τα έπιπλα
Μ' αυτά που προίκισε τη γνώση μου
ένα καλοκαιριάτικο δείλι ηρεμίας
Αν στολίστηκα
για να μείνει το στόλισμα.

IV

Δεν θα σταθώ κάτω απ' το σύννεφο
Να γυρέψω προστασία
Ο ήλιος καίει για μένα
Τον δέχομαι

Δεν θα σταθώ κάτω απ' τη στέγη
να στεγνώσω
Το σύννεφο βρέχει για μένα
ας είναι ευλογημένο

Δεν θα σταθώ στο χαμόγελο
δεν είναι δικό μου
οσφραίνουμαι διάχυτο πόνο
ντροπή να σταθώ στο κατώφλι του γέλιου.

Α.Ε. Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Ανώνυμη Εταιρεία η Ζωή μου
Κι είχα το πείσμα να ‘χω τη διεύθυνση από μικρός
Λέω· πόσα να θέλουν να κερδίσουν από μένα
οι μέρες μου σαν μέτοχοι;
Όσο ήμουν νέος
μόνο ενεργητικά ανακοινώνονταν στις συνελεύσεις
Απόσβεση μηδέν. Έχουμε καιρό
Δεν καταλάβαινα γιατί γελούσανε
Μ’ άφηναν δίχως έλεγχο
Τι δυνατός που ένιωθα!
Τώρα σα να μην είναι ίδιοι
όλοι ετούτοι που μ’ ακούν
Και πάλι μπορεί να ’ναι οι ίδιοι όπως και πριν
- Γίνεται να μην καλοθυμάμαι; -
Οι συζητήσεις δεν περιορίζονται
σ’ επίπεδα πολιτισμένα, δεν καταλαβαίνω
γιατί μου επαναλαμβάνουν πως «πάψαμε να ‘χουμε καιρό»
και πως κι αν όλα επιστρέφονταν δεν θα ‘φταναν
για τις αποσβέσεις
Και μου θυμίζουνε τα χρόνια
39
Βάδισα στη χρεωκοπία
Με κλεισμένα βλέφαρα νιώθω το κατηγορητήριο
Ξεχάστηκα χωρίς να υπολογίσω τη φθορά
Αβάσταχτο το έλλειμμα στο ισοζύγιο
Αδύνατο να γίνει αντικατάσταση
Πια είναι αργά.

ΔΩΣΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τα ξερά σφοδύλια,
τα υπόλοιπα των λογιστικών βιβλίων
μιας χρεωμένης εταιρείας,
τις φυματικές νότες από το βραχνό τραγούδι
της κατάχρησης,
τ' αμαρτήματα,
δώσ' τα στη θάλασσα.

Δώσε στη θάλασσα
το θάνατο της ρίζας
και στον αγέρα.

Τους ρυθμικούς κτύπους της καρδιάς
που δεν τους αιστάνεται το στέρνο,
την ήρεμη πνοή που δεν ενόχλησε τους πνεύμονες,
την φωνή που δεν ξέσκισε τον ουρανίσκο,
την ψυχή που δεν πόνεσε,
δώσ' τα στη θάλασσα.

Κράτησε το μολύβι που τέλειωσε γράφοντας
τ' άπειρα λόγια της αγάπης.
Ετούτη τρύπησε όλα τα χώματα
με τις γελάμενες ρίζες της.

ΤΑΜΑ

Έταξα τάμα στον πυρακτωμένον ουρανό
την παρθενιά του ριζικού μου.
Βάλε φωτιά στο χέρι μου
να κάψει με το χάδι την κορφή μου,
βάλε φωτιά στο στήθος μου
να γίνει αναπνοή.
Της αγωνίας το στεφάνι δεν το βρίσκω αταίριαστο
στο γάμο της ψυχής μου με τον ήλιο,
γιατί δεν είναι το παλάτι της σιωπής που θα δεχτεί
τους άρχοντες του ονείρου.

Όταν ανοίξεις τα πυκνά κυπαρισσόφυλλα,
θα δεις ως πού είν' η καρδιά βυζακωμένη
κι ως πού οι σταγόνες του ήλιου έχουν γίνει φως
κι ως πού οι σταγόνες του ήλιου έχουν γίνει ρίζες
ως πού με δυναμίτη, έχουν γεμίσει τον κρεμνό
ποτίζοντας τη δίψα σου με μέλι.

Όταν ανοίξεις τα πυκνά κυπαρισσόφυλλα ψαχουλευτά
και δεις το χέρι με το φως του.

ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ

Ν' ακούσω τη φωνή μου να 'ρχεται ολόισια πάνω μου
Σφεντονισμένη από τα χείλη της αυγής να με κτυπήσει
Ετούτη τη στιγμή,
που ο κόσμος αποδιώχνει τον ύπνο κι απ' τις 24 ώρες
Γι' αυτό ανέβηκα την αψηλή σκαλωσιά της προσδοκίας.

Να γδύσω με τον αγέρα μου το θηλυκό κορμί της μέρας
Και να πετάξω τη φωνή, να γυμνωθώ
Έτοιμος να δεχτώ το μαστίγωμα του ήλιου
Γι' αυτό ανέβηκα στην αντρίκια κορφή της δράσης.

Να κάνω τ' όραμα φτερό
Να πετάξει η αυλή με τη σκόνη της
Πιο πάνω κι από τούτο το φτερό
Να παγιδέψω στο μυαλό μου το θάνατο
Να τονε πλάσω ανάγκη και λύτρωση
Για το κατάκοπο, το μακρινό μου Σάββατο
- πιο γρήγορα δεν θέλω -
Για τούτο ανέβηκα γατζώνοντας
το τελευταίο σκαλοπάτι της προσπάθειας.

Να σε φωνάξω, να γίνω η δίψα σου
Να 'ρτεις μαζί να οδοιπορήσουμε
Ακούραστη τεθλασμένη γραμμή μου
Ανασκαλεύοντας στην πίκρα μας να βρούμε
τη σωστή ευθεία που ταλαιπωρήσαμε
Γι' αυτό διψώ απ' το τελευταίο σκαλί της δίψας μου

Να δω το πρόσωπό μου στους καθρέφτες της θάλασσας,
Στις λίμνες τ' ουρανού,
Στο κάθε κύμα τους, στο κάθε αστέρι,
γι' αυτό δεν έκλαψα στην κορφή του πόνου
κι έκανα φίλη μου
την όψη της σπάταλης στέρησης.

Χαίρομαι όσα ζουν, πονούν και χαίρουνται
Κι άγρια ποθώ ό,τι γεννιέται
φλόγα κι ανθός οράματος
και γίνεται αψηλή ομορφιά
και δέχεται στους κόρφους της
το γλέντι του ήλιου και τη μέθη της φουρτούνας...

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Δεν μου κλείνουν τα μάτια, βλέποντάς σε, ω Ήλιε!
Με σκάψαν οι αξίνες σου
Τώρα οργωμένος πλαταίνω τον κόρφο μου
Απλώνομαι κάμπος στην πορεία της γέννας μου
Πάνω μου αφήνουν τα χνάρια τους των ίσκιων οι έρωτες
Πετούν τ' αναμμένα τσιγάρα τους να με κάψουν οι πόνοι
Κι ιδρωμένος γελώ
δεν μου κλείνουν τα μάτια οι αχτίνες σου, Ήλιε.

Διπλώνοντάς σε, σε κούπασαν μέσα μου
οι μέρες του κάμπου
Σαλαγάς στην καρδιά μου σαν καιόμενη λύρα
και ζυμώνεται η στάχτη
και χορταίνει τα σπλάχνα μου
ο θυμός της αγάπης.

Απ' ανάποδα της ματωμένης παλάμης μου
- χέρσα η γης, μάτωσε η φούχτα -
απ' ανάποδα της ματωμένης παλάμης μου.
Σκουπίζω τα χείλη της μοίρας μου, ω Ήλιε!
Και σε στήνω, κοντάρι, στα θεμέλια του αρμού μου…
Στην κορφή σου ανεμίζει η Λευτεριά της ανάπτυξης
και μ' αυτή διαφεντεύω το δρόμο μου
Κι αρνήθηκα της γης το ξεκλήρισμα
από το διασπαρμένο σύννεφο της τρέλας
και το δίκοπο κτύπησα ξυράφι, σ' ολόξανθη πέτρα
κάμνοντάς το κομμάτια
Προσθέτω κι αφαιρώ
να σε κρατήσω στην απόσταση της ζεστασιάς
να μη με κάψει η ορμή σου . . .

ΑΔΕΛΦΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

I

Ένα χείλι κι ο Ήλιος κι η Γης
Ένα χείλι οι καρδιές μας
Δώσ' μου το χέρι σου, όμοιό μου αδέλφι
και κατέβα ένα προς ένα
τα σκαλιά του διπλόρφανου ονείρου
Ειν' ανέβασμα κάθε βήμα που ανασκάφτει το δρόμο

Σήμερα έχει ανοίξει το στέρνο
Πηδήσαν τα κόκκαλα
κι έχει η καρδιά την ορμή της έξω απ' το στέρνο
κι είναι χαρά ν' ανοίξεις τα μάτια να δεις,
που τη γη έχει ξαπλώσει σε νούφαρα ο ήλιος
και τη φιλά στο λαιμό, τη χαϊδεύει στα στήθια

Πόση ζωή, ν' ανοίξεις τα μάτια να δεις,
που αντέχουν τ' αδέλφια μες στα διαστημόπλοια
κι είμαστε έτοιμοι να μάθουμε
τις γειτονιές τ' ουρανού μας.

II

Στο καμίνι της φούχτας λυγίζει τ' αλέτρι,
αγκαλιάζει τη ρίζα,
γεννιούνται οι ανθοί
και τούτοι στολίζουν το μάτι
κι ακόμα γίνονται εικόνες μυρουδιάς
που κατεβαίνουν με την αναπνοή, ως τη φτέρνα.
Γεννιούνται οι ανθοί
παντρεύονται με τον άνεμο της ξεχωριστής ελευθερίας,
κοιμούνται στη σκέψη μας
Γεννούνε στις σπηλιές του ριζικού μας.
Είναι κι ανθοί που δεν τους βλέπουμε
Δεν τους αιχμαλωτίζει η απελπισία μας
αν δεν τους λευτερώσει το χώμα κι η άρμη.

Και δεν έγινες χώμα, ούτε άρμη
και δεν έγινες θάλασσα, ρίζα
και δεν έγινες Σάββατο, να περιμένεις την Κυριακή·
Πρώτη στις γλύκες η χαρά,
να κυκλοφορείς μέσα στο Σάββατο
προσμένοντας την Κυριακή

Και δεν ζύμωσες το Σάββατο
να χαίρεσαι το κόψιμο του ψωμιού εφτά μέρες…

III

Στηριγμένος ο ουρανός στο κεφάλι μου
Δεν με λύγισε κι άνοιξε τρύπα
Τον επήραν οι ώμοι μου
και τον έκαναν ένα με τη γης
τα πλατιά μου τα πόδια.
Έσκισε το δέρμα μου η γης,
γίνηκε φλέβα και τούτη αίμα
το αίμα αναπνοή
κι η αναπνοή έσμιξε τη γης με τ' άστρα.

Στα μάτια, η φωνή της πληγής μου είν' καρπισμένη
Έχει γίνει σταφύλι
και κοτσύφι του ήλιου μεθώ
απ' το δικό μου οινόπνευμα,
τον καρπό της αντρίκιας πληγής μου…

Και κοτσύφι του ήλιου πετώ
και με φτάνει στο πέταμα η αχόρταγη δίψα
και μ' αυτή ξεδιψώ
Χαρά μου, δεν μου την έκλεψε τ' όνειρο.

Πιάνω εν' αστέρι στο χέρι μου
μια του αχτίδα μαχαίρι και του κάνω γωνιές.
Φτιάχνω κύβο·
την καρδιά μου μετά μες στο χέρι μου,
τη γωνιάζω κι αδελφώνονται οι κύβοι
Και μες στ' όνειρο του κόσμου ρίχνω τους κύβους

Κι η γυναίκα,
ο χυμός των καρπών σε καρπό μαζεμένος.
Η αγάπη, λειτουργία φωτός στη Θεότη των Ίσκιων
Η χαρά, στέρνα ήλιου
χτισμένη από χέρι μ' αστραπή και φουρτούνα.
Κατέβα από τ' όνειρο, όμοιό μου αδέλφι κατέβα
Κι ο πόνος
των Θεών η σπατάλη σε τραγούδι και λύρα
για τους γιους της Αγάπης…

ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ

Είναι τρία μερόνυχτα που βρέχει, γυναίκα.
Πέρασε το νερό την πατελιά
Έχει πιει όλο το χωμάτινο επίστρωμα των τοίχων
του σπιτιού μας, που αδειάσαμε από χρόνια.
Είναι φόβος να πέσει το οικοδόμημα
να πλακώσει πιο πολύ την ψυχή μας, Αδελφή,
να κλείσουν οι δρόμοι μπροστά στα πόδια μας
Και βρέχει ακόμα, βρέχει
Ο νεροχύτης τρέχει αυξαίνοντας το θόρυβο της καρδιάς
Σκέπασε τις φωνές και δεν ακούς που φωνάζω
«Σ' έχω ανάγκη».

Έφυγε το χώμα από τους τοίχους, Αδελφή,
Μ' αυτοί καλοχτισμένοι στέκουν,
όπως στέκουν τ' άστρα, εμείς, η δύναμη·
Πλέξε μου μια φανέλα να ντυθώ
να επιτεθώ του άνεμου
Να διαλαλήσω τη νίκη
Ανεμίζοντας για λάβαρο, έξω απ' τα στήθη, την καρδιά
Να τη δείχνω όπως εμπόρευμα πρώτης ανάγκης
που διατίθεται δωρεάν
παρ' όλο το ακριβό κόστος της παραγωγής της.

Έτσι και να τις πετάξουμε, Αδελφή,
έτοιμες ως είναι ν' ανοίξουν,
θα σφεντονίσουν το σπόρο τους κι είναι χειμώνας
κι όπου και να 'ναι,
θα βγάλει χνούδι το μάγουλο της γης,
να σκεπάσει το Θάνατο…

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΠΟΡΟΣ

Παίζω στα χέρια τη ζωή μου
πετώντας την ψηλά και ξαναπιάνοντας την πτώση της
Εμούσκεψα απ' τον ιδρώτα της αγωνίας μου
Έλα, αγάπη μου, πάρ' την στα χέρια σου,
μοίρασε τα κομμάτια μου στις ορμές πριν πεθάνω.

Μοίρασε τα κομμάτια μου στις ορμές πριν πεθάνω,
χορεύοντας με γυμνό χαμόγελο,
σαν εκείνο του θυμαριού και του κρίνου
στην πιο κρίσιμη ώρα της γέννας.
Δέξου με διαλυμένο στο ποτήρι της μοίρας σου
με θέρμη να με πιούνε τα χείλη σου
να ξεδιψάσω·
αφόρητη η δίψα μου να πίνουμαι.

Έγινα εγκατάλειψη μέσα στην ψίχα του καρπού
κι αγαπώ το ράμφος που θα μ' αρπάξει
να με κατεβάσει ως τη λειτουργία της αρχής
να γίνω κίνηση φτερού για το πέταμα
ή ακόμα φωνή στο λαρύγγι γι' αγάπη.

Το νιώθω κι είμαι
μια σταγόνα νερού αφησμένη στον ήλιο.
Το ριζικό μου αφανισμός αν δεν προλάβει
να με πιει μια ρίζα δική σου
μια ρίζα του κόσμου
μια ρίζα ζωής
Να με βγάλει βλαστάρι θεοπράσινο
στο ύψος του αγέρα.
Να φιλήσω τον ήλιο, τον μπάτη της θάλασσας,
να γκαστρωθώ, να γεννήσω
τον ήλιο και τον μπάτη της θάλασσας
να πεθάνω
κι ο καινούργιος θάνατος, σπόρος και φλέβα.

Περιμένω αγάπη χωρίς να φοβούμαι, μια κι υπάρχεις
Το ξέρω ότι υπάρχεις
Γελώ σ' ό,τι κινείται
προσεύχομαι σ' ό,τι πέθανε αφού γέννησε,
ετοιμάζω το μεγάλο χαμόγελο κι έχω διαλυθεί
σ' εκατομμύρια δώρα
για τις ονομαστικές των λουλουδιών.
Μένω σαν που μένει η αρμονία
στις πέτρες της οικοδομής
εκείνης που στέκει και τώρα ακόμα
κι ας ξέπλυνε η βροχή όλο το χώμα
όλο το χώμα…

ΡΩΤΗΜΑ

Αναρωτιέμαι αν το χρέος της ημέρας μου
είναι ν' ακολουθώ την ημέρα και να με φτάνει
ό,τι μου δίνει ο ήλιος, η βροχή κι ο άνεμος.
Αναρωτιέμαι αν η αντιλογία είναι μια σοφή διασκέδαση
που χωρίς βάρος σπρώχνει τους δείκτες των ωρών
μεθώντας τη ζωή με την αναμονή του ύπνου.
Αναρωτιέμαι αν θα πρέπει να συνηθίσω να βλέπω
ολόκληρο τούτο τ' ανθρωπολόι
να κινιέται με τον πυρετό της ανάγκης
ή εκείνον τον πυρετό
που αναλύεται σ' αποταμίευση χρημάτων στις τράπεζες
ή εκείνον της διαλογής μοδέλων
για τα καινούργια Ι.Χ.
Αναρωτιέμαι αν δεν είναι αμάρτημα το γέλιο.
Έγραψαν οι εφημερίδες τη γνώμη των σοφών του αιώνα μας.
Πως δηλαδή να, υπάρχει κίνδυνος
αν συνεχιστούν οι πυρηνικές δοκιμές στην ατμόσφαιρα
μπορεί, πώς να το πούμε, να καταστραφεί
ο αντρίκιος σπόρος
από το στρόντιο «90».

Αναρωτιέμαι αν το χρέος μου στη ζωή
είναι να βλέπω και να χειροκροτώ το σύννεφο
που αδειάζει το νερό του όπου βρεθεί
αφήνοντας διψασμένα ολόκληρα στρέμματα γης,
ποτίζοντας ως τα μαλλιά
τα προνομιούχα χωράφια της ημέρας.
Αναρωτιέμαι αν είναι τούτο το χρέος της ζωής μου
κι αν πρέπει να σωπαίνω…

Αναρωτιέμαι αν πρέπει να χαμογελώ
Λένε, η καταστροφή δεν φαίνεται
λένε, εκείνη που φαίνεται δε θα γίνει
Το τηλεφωνούν οι συνειδήσεις των μεγάλων
λένε, το κακό είναι πολύ
λένε, πρέπει να βρεθεί το μικρότερο.
Αναρωτιέμαι αν το χρέος της ημέρας μου
είναι να διαβάζω τις συνέχειες των μυθιστορημάτων
περιμένοντας να δω το τέλος
ή να σταματήσω το διάβασμα
να μη φτάσει τίποτα στο τέλος
και να φωνάξω μ' όλη μου τη δύναμη
μια νύχτα το Θεό
να ετοιμάσει δίπλα από τις αίθουσες των συνεδριάσεων
τα καρφιά του
Αιώνας εικοστός

- Εφημερίδες!...
- Μια Ελευθερία…
- Εφημερίδες! «Συμφωνία των μεγάλων!
Παύουν οι πυρηνικές δοκιμές στην ατμόσφαιρα!»
- Ε π ι τ έ λ ο υ ς!...
Λέω:
Θα εκδίδονται πάντα εφημερίδες.

ΑΣΥΝΔΕΤΗ ΜΕΡΑ

Μάχομαι να διαβάσω τη σημερινή μέρα
που κι οι πληροφορίες του τύπου
καμιά σύνδεση δεν έχουν με τις χθεσινές,
σα να ξεφάνηκε από μόνη της, ετούτη η μέρα
μέσ' από την άβυσσο του ύπνου…

Δεν είναι αργή, δεν είναι γρήγορη
δεν μπορείς να την πεις σταματημένη,
ούτε νωχέλεια διακρίνεται, ούτε βιασύνη στο ρυθμό
ετούτης της ημέρας
που μήτε να γελάσεις θέλει, ούτε να κλαις.

Δεν άνοιξαν βιβλίο ούτε τα παιδιά
και πάλι μήπως είναι βέβαιο ότι υπάρχουν και βιβλία
σαν τα βιβλία τα χθεσινά, είτε όλου του καιρού;

Μάχομαι να διαβάσω την ημέρα μου από μακριά
Σαν σελίδα ξένη
ενός βιβλίου που πρόκειται να γραφτεί
και δεν περίμενα καμιά χθες και προχθές
κι όλο τον καιρό
Δεν περίμενα καμιά που να μην είναι δική μου
να μη ζηλεύω τον άνεμο που θα τη συνόδευε
περνώντας την επιδεικτικά
από το σοκάκι του σπιτιού μου…

Και να 'ναι άραγε περαστική ή θα μείνει
για πάντα τούτη η μέρα που δεν είναι κανενός
για να μας γίνει ένα πρόβλημα χωρίς
να νιώθουμε χαρά να το αντιμετωπίσουμε
αφού έχουμε ταξινομήσει τους παλμούς μας
στο μητρώο που μας παρέδωσαν,
χωρίς να φτιάξουμε ένα χωρίς σύνορα δικό μας;

Να 'χε τουλάχιστο στα σπλάχνα της
την άχνα μιας φωνής,
μιας οποιασδήποτε φωνής
κι ας ήταν του θανάτου.

Ω! Μας κουράζει του κενού η συντροφιά
όταν δεν έχουμε περγαμηνές
έστω φτωχές, να το γιομίσουν…

ΘΥΜΙΣΤΕ ΜΟΥ

Κρίνοι πιο άσπροι κι απ' το χιόνι
κι από τα σύννεφα τ' άσπρα
κι από τα κύματα του νοτιά,
κρίνοι στο χαμόγελο της αυγής διαλυμένοι,
διάφανοι σαν δάκρυα αγάπης μες στο φως

αναπνοή της λαχτάρας
κολλημένη στ' άρωμα της μασχάλης της μάνας
βυζακωμένη σαν αχτίδα πανσελήνου στο πέλαγος
βροχή -ω! πόσες βροχές θυμόμουνα!...
βιβλία, αγαπημένες, γυναίκα μου, παιδιά μου
βήματα που σας έκανα χωρίς να σας θυμάμαι,
χώμα που καίγεσαι μαζί μου από την ανυδριά,
όλα μαζί, θυμίστε μου
μιαν απ' τις ημέρες που έζησα.

Όσα είστε κοντά στον ουρανό,
- όλα είστε ουρανός
έργα και μέρες της γης, όμορφα,
χρωματισμένα απ' τη ζωή και τις ώρες.
Όσα είστε κοντά στον ουρανό έργα του νου,
- γίνηκαν οι μηχανές καρποί του ύψους -
ω! Όλα όσα είστε με κορφή και με ρίζα,
θυμηθείτε μια μέρα δική μου
θυμίστε μου μιαν απ' τις ημέρες που έζησα.

Ανοίγω τρύπες στη σκέψη μου,
στην ψυχή μου βάζω δυναμίτη
να χαλάσω το κάστρο
της καθημερινής ανάγκης
να κάμω ανάγκη τη λευτεριά μου,
αθάνατη ανάγκη που να μην τελειώσει μαζί μου,
να θυμηθώ τις μέρες που έζησα,
στη σκάφη του ονείρου ν' ανακατέψω το χώμα,
στη λάσπη της γης να ζυμώσω τ' όνειρο
να θυμηθώ όλες τις ημέρες που έζησα
όλες τις μέρες που ήταν δικές μου…

ΟΝΕΙΡΟ

Χάιδεψα στα μαλλιά το χτενισμένο δάσος
κι έγινε χτένι και μαλλί το χάιδι μου
Μου το ’κλεψαν οι αμέτρητοι ίσκιοι
κι άφησα τη ρωγμή του στήθους μου ανοικτή
να με μαλάξει ο χρόνος
και να χαρεί τις παρθενιές της φτερωτής καρδιάς μου
κι όχου τ’ αγόρια, οι πόθοι μου
τουτ’ οι σκαφτιάδες του θυμού
που σημαδιάσαν την αυγή με τα φιλιά τους
κρατούν στα χέρια και στα μάτια τους
την αγριάδα του ύπνου.

Κι είμαι σαν έθνος κυκλωμένος απ’ τους νόμους μου
λατρεύοντας τους ζωντανούς γιους μου που δεν φοβούνται.

Βρέθηκα μια μέρα διαλυμένος μες στ’ όνειρο
Γύρισα στου Πατέρα μου τη δύναμη
στης Μάνας μου τη μήτρα
κι έγινα εγώ του Πατέρα και της Μάνας μου η Δύναμη
κι έσμιξα και γεννήθηκα
Λεύτερος από κληρονομιές
γι’ αυτό και δε μου φτάνει όσο αγαπώ

Δε μου φτάνει…

ΑΓΑΠΩ!

Αγαπώ τη γη, τον ουρανό, αγαπώ το Σώμα
Κι αν είν' η αγάπη του ίδιου απείρου σκέψη και γραμμή
νάτη η γραμμή που φεύγει λιγωμένη από τη γη
και σκίζει την καρδιά μας και τον ουρανό
και πάλι την καρδιά της Γης
και το δέρμα του ύπνου ως τ' όνειρο.

Αγαπώ τον άντρα κι αλλήθωρο απ' το πάθος
κι ορφανόν απ' αγάπη
κι ακαμάτη, άσκημο, ωραίο, Σατανά, Θεό
Αγαπώ τη γυναίκα
ως μήτρα, στοργή, έγκλημα, ικεσία
φθορά, αναγέννηση, συνέχεια, παρένθεση…
ασύντακτη πρόταση, μομφή ηθικής ή ό,τι άλλο
γιατί, αγαπώ τη ζωή και φλέγομαι
από την άγρια δίψα της φυλής μου.

ΘΑΜΑ

Από μπροστά μου κι από πλάι μου κατρακύλησαν
οι βράχοι αποδιωγμένοι απ' τις πηγές τους
Άνοιξα τόπο, μ' άχνισε ο αγέρας τους
Άξαφνα πάντα κομματιάζονται
και σφεντονίζουν το νερό.

Και να η ζωή της ροής, πολιορκημένη
από τα αρσενικά και τα θηλυκά της βαθιάς γης
που σμίγουν τα μεσάνυχτα
με τα θηλυκά και τ' αρσενικά τ' ουρανού
και γεννούν το ριζικό.
Σφεντόνισε ροή το ριζικό μου
να σκοντάψει στην πορεία του πάνω μου
να με κλονίσει.

Όλη μέρα κι όλη νύχτα
σ' όλο το δρόμο
ακούω το δρόμο, δέχομαι το δρόμο
και λαχτίζω τη σκέψη
με λαχτίζουν κι οι αρμοί μου
πάω να σπάσω το σχήμα που μου 'δωσαν
να μεγαλώσω το μάτι, να δω
το θάμα που έγινε
κι αυτό που προσμένω…

ΓΕΝΝΑ

Χαρά να ’χεις έρθει
και να ’σαι εσύ
κι όλος σιγουριά μέσα στην ώριμη απελπισία
να ξεφλουδίζεις τον καρπό
να πετάς στη γη τη σκουληκιασμένη ψίχα
να ξανακάνεις την ίδια διαδρομή
να περιμένεις τον ερχομό σου κάθε λεφτό
να ‘ρχεται και να τον περιμένεις,
κάθε λεφτό, κάθε λεφτό της ζωής σου
και να’ χεις φέρει όλα τα δικά σου μαζί σου.

Τότε καταλαβαίνεις ότι έπρεπε να ‘ρθεις,
ότι δεν μπορούσες παρά να ‘ρθεις.

Κρούστα τ’ ουρανού
κρούστα της στεριάς και της θάλασσας, φύγε
Να δω πιο μέσα
Κρατώ το βιβλίο του πάθους το ξέχωρο
στα γόνατά μου.
Ξεφύλλισε αγέρα τις σελίδες του
να σε γλείψει η φωτιά μου
να με ψάξουν τα χέρια μου
να μ’ ακούσουν τ’ αυτιά μου,
και σε τόξο διπλωμένο τα σκέλη μου
σφεντονίζουν τη δύναμη
και τρυπούν τα λαγόνια της γης
και καρπίζουν και θρέφονται
οι αιώνες…

ΑΚΡΙΒΗ ΩΡΑ

Κομματιάστε με, αγρίμια, σαν δεν είμαι
άλλο από λάβα ηφαίστειου
που πυρώνει το σώμα της νύχτας
για να γλείφει κυλώντας, το σώμα της νύχτας.
Κομματιάστε με, αγρίμια μου, πόθοι
όταν μπαίνω θερμόμετρο στη μασχάλη της πλάνης
και σύγκορμα τρέμω παράλυτος
ως μ' αγγίζει το αίμα της νύχτας.

Κι ύστερα, αφήστε με σύντροφοι του ίδιου ορίζοντα
να ελίσσομαι μέσα στα νεύρα σας
σαν βασανιστική πορεία
και να σας αγαπώ σαν ορφανά
που δεν γνωρίσατε παιγνίδι.
Εγώ γνώρισα παιγνίδι
κι έφτυξα τις παλάμες μου προτού ρίξω τις αμάδες
πετροβολώντας το εύθυμο σημάδι
στη ζωντανή θέση.

Σαν είμαστε παιδιά - ακριβή ώρα -
δεν το ξέρουμε
και δεν μας το λεν οι καρποί όταν κόβοντάς τους
νιώθουμε πάντα τη γλύκα της «πρώτης φοράς»
και δε μας το λέει η θάλασσα
όταν σχίζουμε τη ράχη της
και δεν μας το λέει ο άνεμος
όταν ψαλιδισμένος από τις χελιδονοουρές
κρύβεται μες στις τζέπες μας
δροσίζοντας την πρωτόγνωρη ορμή μας.
Και δε μας το λέει η καρδιά
όταν μας πιάσει να χορεύουμε στα γόνατα
- σα δε μας βλέπουνε - μια κούκλα
για να την ονομάσουμε την ώρα «ακριβή»…

ΤΑΞΙΔΙΑ

Χαίρομαι να πετώ τα πόδια μου
να καβαλικεύω τ' άστρα
κι όταν έρχουνται τ' άστρα στη γη
κι ισορροπούνε στην καρδιά μου τη γαλήνη
Χαίρομαι
Χαίρομαι κι όταν με χαϊδεύουν οι ορμές της νύχτας
κι είναι τυλιγμένες στη μέση μου
φίδια οι φωτιές τους
Κι όταν με φιλά η ανατριχίλα μου
και μου πονάει τα χείλη
χαίρομαι που με ματώνουν οι ορμές μου.

Άγγιξα τη χαρά μου μιαν ιπτάμενη ώρα
Είμαι το δίχτυ των ερωτηματικών
Είναι παιδί η βαθιά μου η ώρα
Κι είναι άνοιξη
Κι αφθονούν οι μαργαρίτες
Κι αλλάζω τόπους
Να δω και να ψάξω σ' όλο το κορμί του το ταξίδι μου
Ν' αγγίξω την αγωνία που γεννά
ο απλήρωτος κόπος,
ν' ακούσω το φόβο
τεντώνοντας τα νεύρα του λαιμού
Να τον κάμω ιπτάμενη ώρα που γέννησε,
να τον κάμω καρδιά,
την καρδιά μου, σεντόνι
το σεντόνι, σημαία της χαράς και του γέλιου...

ΒΛΕΠΩ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Βλέπω το πουλί και βλέπω
και το κλωνάρι που σηκώνει το βάρος του.
Βλέπω και την αναπαμένη κίνηση του εσπερινού
έτσι ως ξαπλώνει ειρηνικά μες στις γαλήνιες ώρες
και νιώθω πως δεν είμαι ούτε κλωνάρι, ούτε πουλί.
Στον χαρακτηριστικό ήχο της κατάποσης
ακούω την ευχαρίστηση του ζωντανού που βόσκει
στον δίχως σύνορα λιμιώνα
και δεν είμαι δίχως σύνορα.

Πότε, Θε μου, θα ρίξω τη φωνή της πείνας μου
να θερίσει την πείνα της
να φτιάξει ψωμί, να χορτάσει

Πότε θα σφεντονίσω τη φωνή
να φύγει σαν βέλος απ' τα χείλη μου
να σκίσει την καρδιά
να φορτωθεί το αίμα της
να το ράνει στις στεριές και τις θάλασσες
να μη χρειαστούν άλλο αίμα οι στεριές και οι θάλασσες.
Πότε θα ρίξω, Θε μου, τη φωνή να ησυχάσω;

ΒΡΕΞΕ

Βρέξε ουρανέ να χωθείς στο νεύρο του φύλλου,
να σμίξει του φιλιού σου το σάλιο
με το σάλιο του φύλλου,
μες στην ορμή της βροχής
όλα να γίνουν ένα.

Γαργάλησε τους κόρφους μου, ουρανέ,
καθώς ζωντανή οπτασία
δείρε μου αλύπητα τη σκέψη που άναψε
διαλέγοντας δρόμο διάφορο απ' την καρδιά
Ρίζωσε στα μαλλιά μου, σπορά της ζωής,
ζυμώνοντας τον πρωτόπλαστο φόβο μου
με την ήρεμη ώρα.

Κι έλα βροχή, να σε πιω απ' τα λακκάκια της γης
- εκεί που δούλεψε ο χυμός της ζωής
μίκρανε τη γης ένα πόδι -
Με φτάνει να σκύψω
ν' αγγίξω τα χείλη, να πιω,
να χορτάσω.
Κρύψε μου τ' άστρα, ουρανέ,
ντύσου με σύννεφα να φοβηθώ
ν' αναβάλω το θεϊκό μου ταξίδι στο διάστημα
Δώσ' μου καιρό να φιλήσω μ' έρωτα
τη λάσπη του δρόμου
Δώσ' μου καιρό ν' αγαπήσω…

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Κάποτε έπαιξα στη θάλασσα
Μ’ ήξερε τότε το κύμα
Τώρα δε με γνωρίζει
Τόσα χρόνια απουσίας στη λεωφόρο του καιρού!

Χάνω τη ζωντανή μου μέρα
να γυρεύω στην άμμο
τα παλιά μου τα χνάρια
- τα σκεπάσαν οι νύχτες και οι άνεμοι -

Σκυμμένος στα σάπια συντρίμμια μιας βάρκας, θυμάμαι
Ωριόκορμοι, φέρναμε κύκλο το φεγγάρι
Πετώντας πετονιές στον αγέρα
Δολώνοντας φέτες την καρδιά μας
Στα ολόχρυσα αγκίστρια των αχτίδων
Και φέρναμε κύκλο το φεγγάρι, ακούραστοι,
να κουραστούμε.

Τι ν’ άλλαξε σύντροφε αγέρα;
Τα νερά είναι τούτα που έγιναν σύννεφα
και ξανάγιναν βροχή
- μόνο εμείς όταν γίνουμε σύννεφο μένουμε σύννεφο! -
Τα χαλίκια απαράλλαχτα κι ίδια,
αναπνέουν το καλοκαίρι με πνεύμονες,
το χειμώνα με βράγχια
Τι ν’ άλλαξε σύντροφε αγέρα;

Σηκώνω με πείσμα το πόδι μου
και πετώντας το
αφήνω το χνάρι μου στην άμμο.
Με τα συντρίμμια της βάρκας που τσάκισε
στο βράχο του καιρού,
πλέω για πέρα…

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

I

Οχτώ χρονώ έστριψα το πρώτο μου τσιγάρο
Στείλαμε η παρέα στον καφενέ έναν ακόμα πιο μικρό
να μας αγοράσει καπνό και τσιγαρόχαρτο.
Τα χρήματα τα 'χαμε κλέψει από το σπίτι
Ό,τι μπόρεσα να κάνω απ' όλο το υλικό,
ήταν να κλείσω σ' ένα τσιγαρόχαρτο μια ρουφηξιά καπνού
- δεν ένιωσα από τότε αναπνοή πιο δυνατή
από τη ρουφηξιά εκείνη του καπνού -
Τη Λαμπρά Παρασκευή, στο μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής
με άρπαξε απ' το γιακά ο δάσκαλος μπροστά σ' όλο το χωριό
Εκείνο το «νάτος» ήταν το μόνο μου ως σήμερα
Ποτέ πια δεν ξανάκουσα «νάτος»
κι έτσι ως μ' έβλεπαν, δε μ' έβλεπαν
για να με κάνουν να σκύβω το κεφάλι.
Καλόκαρδα γελούσαν όλοι τους
και μια ομορφιά η Ζωή κι η Αίγλη της, μου χαμογέλασαν.

II

Μες στο μεσημέρι, έσπασα τα τζάμια της γειτόνισσας
γιατί ήτανε χαρούμενη και μ' έκλεισε φυλώντας με στο στήθος της.
Έχω δεν έχω δίκιο έσπασα τα τζάμια της γειτόνισσας
Είχα ξυπνήσει εκείνο το πρωί από ταμπούρλο και βιολί
άντρες, γυναίκες νιοι και νιες, γέροι και γριές, παιδιά και παιδιά
και κάπου κάπου μερικές κατσίκες άδετες αποβραδίς
ύψωναν σύννεφο από φωνές, από τραγούδια κι από σκόνες,
συνοδεύοντας στο λεωφορείο της Αστικής γραμμής
τον νέον άντρα που θα μπάρκερνε για την Αστράλια, απ' τη Χώρα.
Γύρω κειδά στο μεσημέρι με φίλησε η γειτόνισσα
Είχα αγκαλιά τα πόδια μου
κι απόθεσα στα γόνατα το τρυφερό σαγόνι
παρακαλώντας το Θεό να γυρίσει πίσω το νέον άντρα.
Πετώντας χαμηλά τα χελιδόνια μ' άγγιζαν
Κυλώντας απ' τα μάτια μου τα δάκρυα λάσπωναν το χώμα
κι είχε στο νου της το φιλί η γειτόνισσα.
Είχα δεν είχα δίκιο έσπασα τα τζάμια της γειτόνισσας,
ήμουν δεκατριώ χρονών κι ήταν δεκατεσσάρω.

III

Μ’ έπαιρνε ακυμάτιστα στο τέλος του
ο χωματόδρομος που τέλειωνε στη θάλασσα.
Ήταν στρωμένος με ψιλό χαλίκι που φλυαρούσε
Δε φυσούσε καθόλου, δεν κουνιόταν σκόνη
όταν, ένα άστρο πήδησε στον ώμο μου
Ξαφνικά πηδούνε τ’ άστρα και σου σφίγγουν το λαιμό
Η καρδιά μου αφηνίασε, τα ’δωσε στη θάλασσα
να λυτρωθεί από τον ιδρώτα.
Αν μ’ έγδυσαν τα χέρια μου στη θάλασσα
ή μ’ έγδυσε η ίδια η θάλασσα δεν θυμούμαι
Δεν θυμούμαι καμιά κίνηση δική μου
Πόση ώρα έμεινα γυμνός δεν θυμούμαι
Στο γυρισμό δεν με καλησπέρισε ψυχή
Δεν θυμούμαι αν πήρα τον ίδιο δρόμο στην επιστροφή
Αν απ’ το ίδιο σοκάκι γύρισα στο σπίτι μου
Δεν είναι βέβαιο ότι κοιμήθηκα στο σπίτι μου, αν κοιμήθηκα
γιατί ήταν νύχτα Ιουλίου κι ήμουνα
δεκαεννιά χρονώ.

IV

Σ’ ένα ραντεβού με τύλιξαν τα χέρια σου
ώρα απαγορευμένη για κυκλοφορία. Δε βαριέσαι.
Δεν υπήρχε τίποτ’ άλλο από τα χέρια σου
Δεν μ' έβλεπε ούτε η Νύχτα που ήρθε παγωμένη
Όλα μπορεί να ’ταν έξω από τα χέρια σου,
μακριά από τα χέρια σου κι ήταν ξένα.
Γιατί αγαπημένη μου άφησες τ’ αγκάλιασμα;
Πέσανε ξαφνικά τα χέρια σου σαν από γκρεμνό, φωνάζοντας
Β ο ή θ ε ι α
όταν μπροστά μας κούπασαν τα ματάκια ενός παιδιού
που πέθαινε από πείνα.
Μετρούσες τις ημέρες για τους δυο
Μετρούσες τις ημέρες για όλους.

V

Μέτρα τις μέρες, θα βαρεθείς όταν δεν έχεις ελευθερία
Το ίδιο κι εγώ, μετρούσα ώσπου βαρέθηκα
βαρέθηκα όταν έπαψα να φοβούμαι τους κατακτητές
και δε μ' ένοιαζε αν πέθαινα κλεισμένος στον αγώνα μου
σαν εκείνο το μεσημέρι, Ξένη
που τρύπησε μια σφαίρα την πόρτα μας
- εγώ διάβαζα το Συνταγματικό Δίκαιο και συ δίπλα μου
μετρούσες ακόμα τις μέρες γιατί αγαπούσες.
Μου 'δωσες ένα σίδερο στο χέρι
Οι άλλοι είχαν κρυφτεί στο καταφύγιο
Ήμασταν μόνοι, μου 'δωσες
ένα σίδερο στο χέρι, το 'πες όπλο
και μ' οδήγησες να περιμένω τ' άνοιγμα της πόρτας.
Έσπρωξε λίγο ο εχθρός, φοβήθηκε την τόση σιωπή,
έφυγε τα μπρος πίσω η μπότα, με φίλησες,
μου ζήτησες το σίδερο απ' το χέρι, με χαμόγελο,
το 'πες «όπλο».

VI

Να ψάχνεις μέσα σ' εκατόν πενήντα εκτελεσμένους,
να βρεις τον δικό σου,
μ' όλη την ταχύτητα της αγωνίας σου
τι είναι;
Ν' ανακατεύεις τα ματωμένα κορμιά
σφουγγίζοντας με το φουστάνι σου, κόρη που αγαπάς,
τα αίματα
και να μη βρίσκεις τον δικό σου
να μη βρίσκεις τον δικό σου
- τον πρωτοξάδελφο τον κούπασες αδιάφορα -
είπες είναι χαρά, είναι ζωή.
Ω, γιατί αφού όλοι είναι δικοί σου;
Μου γύρισες,
«Συχώρα με, κείνη η ανακούφιση, ήταν η δική μου μέρα».

VIII

Μια νύχτα, γάτζωσα το σπίτι απ' το λαιμό
Το 'σπρωχνα δώθε-κείθε να ξυπνήσει
Ουρανός πουθενά, πουθενά θάλασσα
Πολύς φόβος μέσα μου
Αμίλητες ώρες όλη η νύχτα
Φώναξα να 'ρτει ο Θεός…

Το σπίτι είχε πεθάνει
Χώθηκα στην κουφάλα του δέντρου
Εγώ κι η καρδιά μου
Κι άκουσα τη ζωή να τραγουδά μέσα στις φλέβες της ρίζας
- το σπίτι μου είχε γίνει φλοιός - κρίμα!...
Κι είδα το αίμα της γης να κυλά
μέσα στις φλέβες του δέντρου
κι είχε χυμό δυνατό, το νεύρο του φόβου
κι είχε, Θε μου, θεό και τούτη η νύχτα.

IX

Μια μέρα - ο πόλεμος είχε τελειώσει -
χάραξα ευθεία τη θάλασσα με το πλοίο μου
Καθένας έχει το πλοίο του
Αγκαλιές, αγκαλιές τα λουλούδια του ήλιου
Αγκαλιές τα κύματα, κι οι ώρες και τ' άστρα, γέμισαν την καρδιά
Αγαπούσα τον κόσμο, τον καιρό που ταξίδευα για την πατρίδα μου
Αγαπούσα τον κόσμο κι όλο τον καιρό που δεν ταξίδευα.

Όμως, τώρα πάνω-κάτω, είναι αλλιώς τα πράγματα
Πρέπει να κόβεις απ' την εμπειρία σου μεγάλα κομμάτια
Να τα φυτεύεις σε καινούργιο έδαφος
- ένα προς δέκα οι ρίζες της απελπισίας -
Ν' ανθίσουν τα δέντρα την άνοιξη
και να διασταυρωθεί ο αθός της καινούργιας ζωής, με τον πόνο
Να θυμάσαι πάντα τον φόβο και την απελπισιά
που κρύβουν στα σπλάχνα τους κι οι πιο ειρηνικές σου μέρες,
εσύ που θυμάσαι κι αγαπάς
τον Εικοστό Αιώνα...

ΠΗΔΗΜΑ

Είναι μια πράσινη αποθήκη ζωής
Ένας κάμπος της άνοιξης
Μια λιτανεία υγείας στο θεό της ζεστασιάς.
Είναι μια θάλασσα
κι είναι βαθύ, ένα μάγουλο φωτιάς
αχνισμένο στον έρωτα
κι είναι μια ρίζα ορμής, φυτεμένη στον ήλιο.
Είναι, ακόμα, ένα όνειρο δοσμένο στο φως γυμνό,
με τ' αφάλι ανοιχτό να ρουφά την πυρωμένη μου ανάσα.

Η ρίζα ν' ανάψει, ν' αχνίσει το σύννεφο
Να βρεθεί γκαστρωμένη η γελάδα η γης
απ' τον ήλιο τον ταύρο.
Να φυτέψω τα σπλάχνα μου, στο περβόλι του γέλιου
Να γιομίσουν τα μάτια μου λύτρωση.
Είναι, ακόμα, ένα όνειρο
Να τινάξω τα πόδια μου
Να πηδήσω στη ράχη της γης
Να 'χω και σένα στην πλάτη μου
- γυναίκα που δεν μπορώ να σ' ονομάσω -
και μες στου ήλιου το σπέρμα, να σκαλίσω τον πόνο σου
Ίσως γιομίσουν τα μάτια σου λύτρωση
Ίσως γιομίσει η καρδιά σου γαλήνη.

ΣΕ ΦΙΛΟΥΣ

Σήμερα που λαμπάδιασε η θάλασσα κι η φλόγα της
φωτίζει το χορό του νερού και τη σκληράδα του βράχου
και πετάνε τα σίδερα, με την ελπίδα, μηχανή
κι ανάφτει, αστραπή, το στερέωμα
και σμίγει τα φρύδια ο κεραυνός νιώθοντας την ορμή μας,
σήμερα, που είμαστε αιώνες μπροστά από χτες, αγαπημένοι
είδαμε τον κορμό μας κλωνάρι και το κλωνάρι αθό,
τον αθό, ευωδιά γαλήνης, να θωπεύει τη ρυτίδα του πόνου,
ή φτασμένοι σε μιστούς κι αξιώματα,
ξεπεράσαμε σε βάρος το ύψος μας,
συρνούμενα στη γη, χωρίς αγάπη,
στέλνοντας όλη την τροφή μας στη φτέρνα;
Καβάλα στη γη, δώσαμε κεντριές στα καπούλια της
να τρέξουμε, σε μιαν όαση ευθύνης, τον αγώνα του ήλιου;

Μιαν ίδια μέρα, σαν σήμερα, θυμηθείτε,
ορκιστήκαμε να παντρευτούμε την πρόθεση της ροής, για να οπλίσουμε
με σπέρμα ομορφιάς, την ξανθή κοίτη της πίστης,
να πετροβολήσουμε τον καιρό,
να γυρίσουμε τις σελίδες των βιβλίων με λασπωμένα δάχτυλα
κι ύστερα να επικαλεστούμε τον ήλιο
και τον αγέρα και τον ουρανό,
γονατισμένοι στις ατσουκνίδες, χωρίς προσκέφαλο,
να ζεστάνουν και ν' αποθέσουν χαμόγελα αστεριών
στα χείλη των έργων μας.
Μιαν ίδια μέρα, είχαμε δεχτεί στη συντροφιά μας
τον σμιχτοφρύδη κεραυνό, σαν γιο του ονείρου.

Όταν πέφτει το δείλι, σας βλέπω
Άλλους με το χειρουργικό νυστέρι στα δάχτυλα,
άλλους μ' ανοιχτή την Οδύσσεια, ν' ανιχνεύετε τους καιρούς
κι όλους να πίνετε, χωρίς συγκατάβαση, τον πόνο
αφήνοντας ακάλυπτη την είσοδο της σιωπής,
να τη χτυπούν στο πρόσωπο οι άνεμοι του αιώνα,
για να σωρεύει πηγαδάκια τις πληγές,
εκείνες τις πληγές που ρέουν καλοσύνη.

Άγρια με συνεπαίρνει γλύκα περβολιού
που μπορώ να σας έχω στη φλέβα μου, αίμα και πόνο
και να σας έχω δίπλα μου, συντρόφους μιας φωνής,
μαζί μου να πετροβολάτε τον καιρό
με χοχλάκια της θάλασσας πεταμένα απ' τη φουρτούνα της νύχτας.

Είναι μια ώρα, που την είπαμε, ώρα ό λ ω ν
Είναι μια ώρα που δρασκελώντας με θυμό τα χιλιόμετρα
μας σμίγει σ' ένα ξέφωτο αγάπης,
για να βρεθούμε πάνω απ' τα μέτρα και τους πήχες,
πάνω απ' τα συνταχτικά και τις γραμματικές παρατηρήσεις
πάνω απ' το κόστος της βίζιτας,
με σβησμένες τις μηχανές των γιώτα χι
και συ, αγαπημένε γυμνιστή της καρδιάς,
περήφανε Σίμωνα,
που ζητάς να ζεστάνεις την πίστη, με τη φλόγα μιας λύσης,
σηκώνεις το πέτο του πανωφοριού μες στο κρύο της ζωής
και πας, ανάβοντας, στην καρδιά του ριζικού
μια λαμπάδα αυριανής υγείας,
σ' ένα χώρο, που 'χει πιάσει όλο το χώρο,
ανάμεσα έργου κι ονείρου, αγάπης κι αγάπης.

Μάζεψα χαλίκια· χαλίκια αμέτρητα·
αγαπημένοι, ελάτε·
να πετροβολήσουμε, σε κανονική παράταξη, τον καιρό,
όσο ακόμα είναι καιρός, όσο αγαπούμε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Αφού είδε τον άνδρα της να ξεψυχά μπροστά της, μια γυναίκα Ελληνίδα αγκαλιάζοντας τα δυο της όμορφα κι αξιαγάπητα παιδιά, με μητρική στοργή τα φίλησε για στερνή φορά και σταυρώνοντας τα μέτωπά τους, ενώ εκείνα έκλαιγαν τ' άμοιρα, τα ξεγραμμένα, με το μαχαίρι η αλύγιστη γυναίκα τα 'σφαξε κι ως σπαρταρούσανε πια κι έβγαινε μαζί με το αίμα κι η ψυχή τους, μ' ό,τι άλλο είχεν αγαπητό, σε φωτιά γερά αναμμένη τα 'ριξε για να μη πέσουν, έλεγε, στου εχθρού τα χέρια ζωντανά ή πεθαμένα τα κορμιά τους.

Και με τα λόγια αυτά, ρίχνοντας επάνω της τη χλαμύδα, που 'τανε κιόλας ποτισμένη με αίμα, ορμά στους εχθρούς.

ΦΟΝΤΑΝΟΣ

Ως κύματα, σπρωγμένα από θαλάσσια ορμή
πνίγουν στην παραλία το πρόσωπο της μέρας
και τούτο γίνεται φριχτό στην αγωνία του
έτσι ‘ναι αμέτρητη κι αβάσταχτη του κάστρου η αγωνία.

Καίγεται το φεγγάρι στα ντουβάρια
μες στο θανάσιμο της φλόγας σφίξιμο.
Το κάστρο, φλόγα που καίει τη φωτιά
Μια φλόγα ολότελα άσχετη με τη φωτιά που το πεθαίνει
Στο σφιχταγκάλιασμα της κόλασης
καθρέφτες οι μορφές μας, μέσα τους που φαίνονται
μπροστά στο θάνατο, ίσες.

Άναψαν κι οι καθρέφτες, καίγονται
χωρίς να θρυψαλιάζουν
κι είν’ οι μορφές ακέραιες στα εγκαύματά τους κι ίδιες.

Έντιμες, εστεμμένες, οι στιγμές μου, αρχόντισσες
χωρίς σκιές στα μάτια, με κοντεύουν
«Μια ομιλία αμίλητη των κτύπων της καρδιάς
που μέσα της σωριάζει ερείπια
και τα ξαναστηλώνει».

Πως είν’ δικές μου, σίγουρες, δε βιάζονται
δική τους να με κάνουν.
Ακόμα είν’ ένα διάστημα γεμάτο οργή να διανύσεις
για τη φτυσμένη προδοσιά που δε σ’ αφήνει
το θάνατό σου να σκεφτείς χωρίς βιασύνη
μες στην απόφασή σου, να πεθάνεις.

Ως χτες, με προσπερνούσανε χωρίς να μου μιλούν.
Δεν μ’ άγγιζαν ωσάν γι’ αυτές να μην υπήρχα, ή
σαν να ‘ταν κάτι μακρινό από την αφή μου
Όμοιο με κείνο που αποφεύγεις πάντοτε, για σήμερα
μια κι η επιμονή τού λείπει,
μια και τ’ αυτί ως την ψυχή μετάφερνε το φλοίσβο
ετούτης της απέραντης νερένιας οπτασίας.

Έρχονται οι στιγμές μου επίσημες, γεμάτες αρχοντιά
τέτοια, που μέσα στο χυμό κυκλοφορεί, του δέντρου
μέσα στη συνουσία του με τον Απρίλη μήνα
χυμός και δέντρο να γενώ, λόγια καρπούς να δώσω
και πράξη, πριν πεθάνω.

Με γδύνουν ως τη ρίζα μου.
Έτσι γυμνή, χωρίς φλοιό
Να γίνω μια Στιγμή, που ανεβασμένη ως τον ήλιο
την έκρηξή μου θα γευτώ πριν τη διάλυσή μου
Γεμάτη από χυμούς που πήδηξαν, ως την κορφή της σκέψης,
ατίθασοι απ' τη ρίζα
Μια ρώγα σταφυλιού που κρέμεται
στο ράμφος πετροκότσυφα που φεύγει,
τελειωμένη μες στον κύκλο της.

Δεν υπάρχει κενό.
Περνούν από στοές αναδρομής, που δεν αφήσαν χνάρια
στο δέρμα μεγαλύτερα από τ' άγγιγμα
μιας ίνας μεταξένιας.
Για τούτο και δεν έπληξα.

Σέρνονται ως καπνοί κι ως έχιδνες
Αγέλαστες, χωρίς κορμί, παρούσες να καλύψουν
τα χρόνια που ξοδεύτηκαν σ' αναπνοές
μέσα σ' ανθόκηπους
κι εγώ, πρέπει ν' αντέξω
να μη σκεφτώ αλλιώς, να μη λυγίσω
Έτσι ως ταιριάζει του χαρούμενου θεού,
που χάνεται ανθός μέσα στο κάρπισμα.

Ως τώρα,
υπήρχε σύνορο στην όραση,
σύνορο στην αφή, στη γεύση.
Τώρα το σύνορο είναι πέρα απ' τις αισθήσεις
Έσπασε το φράγμα.
Πάω μακριά
Γεύομαι και κείνα που είναι να μη γίνουνε τροφή
Οσφραίνομαι το ρόδο πριν το ρόδο,
όταν η ρίζα εγκυμονεί την αυριανή παρουσία της
στο χρώμα του
κι ακόμα πριν.

Τώρα,
του νεύρου η επέκταση
σ' ό,τι του μέλλεται να γίνει
- άνεμος, πουλί, φτερό, ιδέα, παραφροσύνη,
παρθενική σύλληψη γεμάτη αυτοτέλεια -
φέρνει την αίστηση ως τον θηλυκό της άνεμο
που είναι ν' αφήνει τρέχοντας, πίσω της το χρόνο
μες στης ψυχής το τίναγμα, ως τ' άστρα.

Τώρα,
δεν υπάρχει σύνορο.
Η καρδιά έξω απ' το στήθος καλύπτει το στήθος
Γίνεται δέρμα, παίρνει σ' άμεση επαφή,
Φωνές, χαστούκια, χάδια
Γίνεται δέρμα με τους πόρους ανοιχτούς
απλώνεται, ως αλύγιστο σκοινί
Κρεμά ένα λουλούι στη μέση της - καμπάνα -
παίζει για ηρωική γιορτή
Για γέννηση σε μια στιγμή
για γάμο μες στην ίδια
και για τέλος.
Να το γιατί γιγάντιο το κορμί
να δώσει ή να πάρει θάνατο, είν' έτοιμο
Να το γιατί ξεμπάρωτο το πνέμα, οργιάζει.

Άπλωνα δόκανο πανί
για τον ελεύθερο άνεμο
τις πεταλούδες του να πιάσω.
Πιανόμουνα στο δίχτυ μου
μια πεταλούδα ανέμελη.

Το πλοίο μου ταξίδευε, μα εγώ
με το ταξίδι άσχετη
Ήμουν το ιστίο που 'σπρωχνε το πλοίο στη δροσιά
Ήμουν το ιστίο του στήθους μου
που το ταξίδευα,
ανάμεσα στου άντρα τη φουρτούνα
ρίχνοντας τον αναστεναγμό του πάθους μου
στο πάθος του, άγκυρα.

Μεγάλωνα, ρίζα ομορφιάς
ανάμεσα του κύκλου: θάλασσα, ουρανός, στεριά
τραγουδώντας.
Γυμνή, τες νύχτες κολυμπούσα κι ένιωθα
ντυμένη μπρος στη γύμνια
της Αιγαιοπελαγίτικης φλέβας.
Άρμεγα των βράχων τη σιωπή
παιδεύοντας τις φωνές που μου ζητούσαν
άντρα το βράχο να ονομάσω
με τις μαυλιστικές του προεξοχές,
τις παμπάλαιες.
Ήταν ό,τι ανελέητο με παίδευε μες στ' όνειρο
γλυκό ως του ανελέητου που του εκλιπαρείς
το χάδι.

Τώρα,
Ετούτες τις στιγμές τις φέρνω πάνω μου
Ξεκινούν από μένα· δεν μ' αφήνουν
ν' αδιαφορήσω γι' αυτές.
Δε γίνεται ν' αδιαφορήσω
μέσα στο λίγο χρόνο που να ζήσω
μου μένει.
Ολάκερη ζωή
οι λίγες ώρες που σου μένουν.
Η ψυχή μου νόμισμα
στο χέρι της τιμής.
Ας μ' ανταλλάξει.

Είναι ζεστός ακόμα ο ουρανός, σαν περιμένεις
τον άντρα σου για τελευταία φορά
ζεστά να σ' αγκαλιάσει.
Είναι ζεστός ακόμα και στα δάχτυλα
μια μια ας μετριούνται, που σου μένουν
οι ώρες της ζωής.

Το νιώθω που στριμώχτηκε
ως σε κερήθρα μέλι, μέσα στο νου
ό,τι ως χτες υπήρχε - υπήρξε; -
χωρίς να μ' εντυπωσιάζει όπως σήμερα·

το φεγγάρι να πούμε, η ροδίτικη θάλασσα
τούτο το σκληρό κάστρο που νιώθεις σίγουρη μέσα του
τη νύχτα, όσο είναι άπαρτο, σαν όπως
κοιμάσαι ξαπλωμένη κάτω από πυκνόφυλλης μουριάς τον ίσκιο
κρατώντας μακριά το φόβο από τον ύπνο
και γέρνεις δώθε-κείθε το κορμί μες στ' όνειρο
με σωθικά γεμάτα ζάχαρη
χωρίς σκέψη έξω απ' αυτή
που αγκαλιασμένη από τον ύπνο
συνουσιάζεται γυμνή μες στις σπηλιές του δάσους
με τα καλά τα πνέματα.
Αίγα αρμεγμένη που μακάρια μες στ' αναχάραμα
τη σιγουριά μεταλαβαίνει μες στον ίσκιο.

Το νιώθω που τ' αρχαίο στάδιο
δονείται από ιαχές,
Έτσι ως μέσα μου και τρέχουν και παλεύουν Διαγορίδες
Έτοιμοι, με την ορμή γυμνή, θεόγυμνοι
σπαθιά να πιάσουνε στο χέρι
χτυπώντας δώθε-κείθε καλοχτένιστοι
ενώ ένας ήλιος μαυλιστής, στο Μόντε Σμιθ
τους δυο μαστούς μου θα βυζαίνει.
Αλίμονο, ετούτη τη στιγμή αν δε νιώσεις
που οι προγόνοι σου χαμογελούν.

Το σφύριγμα τ' ανέμου μου 'ρχεται
σαν από χείλη οχιάς.
Μ' ακρίβεια πιάνω την εικόνα
κάθε φιλιού του, ως μ' αγγίζει
σ' όλο το σώμα, παίρνοντας
μαζί του κι ένα μου κομμάτι.

Βλέπω του ρολογιού τους δείχτες κι είμαι
ολόκληρη στην οποιαδήποτε γωνιά τους.
Συμπιέζομαι, πηδώ, ανοίγω
γίνομαι χρόνος, θέλοντας
να υπερκαλύψω σε στιγμές αυτόν που δεν θα ζήσω
και κείνον που θα πάει πιο πέρα απ' τη ζωή του.

Μαζεύω κι αισθάνομαι απέραντη
ως αίλουρος μέσα στη δύναμή του πριν πηδήσει.
Γίνομαι η φωνή που σπα τα τύμπανά μου
στην ακοή του σύμπαντος να αποτυπώσω την κραυγή μου
Μέλισσα μέσα στο κουβάνι της
που η έγνοια της κυκλώνει το θυμάρι
τη μυρουδιά του κάμνοντας, πιο μυρουδιά.
Απελπισμένο πήδημα πουλιού
που το ‘χει φίδι μαγνητίσει.

Αντέχω το βάρος του κορμιού
το βήμα μου είναι βήμα κι είν’ απέραντη
ομορφιά να περπατάς
απέραντη σαν θάμα.
Φυτεύοντας στα μάτια μου
την ομορφάδα αυτού του τόπου
τα βλέφαρά μου μένουν ανοιχτά, να τη χορτάσω.
Σ’ όλο το βάρος αντέχω του κορμιού
του παραγεμισμένου από τη σκέψη
πως του είναι να πεθάνει λεύτερο παρά να νικηθεί
κι ας γίνει ένας σβώλος
βρωμιάς, μες στο τετράγωνο της σήψης.

Μια τέτοια σκέψη, ντρέπομαι,
που με βαραίνει σίδερο και χάνω
τις ανυπόφορα όμορφες στιγμές
κάτω απ’ τη στέγη του ήλιου.

Μόνη.

Χωρίς εικόνα ουρανού
έξω απ’ αυτήν που φεύγει απ’ την καρδιά μου
να σκίσει το χαλάζι του χαμού, ως βλέπω
τον άνισο πια αγώνα του σπαθιού.
Τι ώρα να ‘ναι;

Μέσα από το παράθυρο
Με τους αγκώνες στο τραπέζι
τα μάγουλα στις φούχτες
Μες στα παλάτια των ματιών το δάκρυ αμπαρωμένο
Να κλείσω το παράθυρό μου προσπαθώ
Να μείνω εντός μου
κι ας κλαίει μέσα μου η ζωή
Μπορώ να το δεχτώ χωρίς ντροπή
που μια φωνή εντός μου κλαίει.
Τα παιδιά μου παίζουνε κρυφτό κάτω απ' τα τραπέζια·
Γίνεται οι δυνατές ψυχές να κλαίνε;
Η ψυχή μου γιατί κλαίει, είν' δυνατή
Πιότερη δύναμη στο κλάμα
όταν κλεισμένο στη μοίρα του
πετά την τελευταία του σφαίρα, βρίζοντας.

Έλεγα για την ψυχή που κλαίει
Βέβαια
ταμπουρωμένη στο κορμί γεύτηκε τον έρωτα
μέθυσε, τραγούδησε, έκανε τούμπες
ξέρασε, όμοια με τη μπαρούτη στο λαιμό του κανονιού
που στέλλει σίδερο, εκτοξεύοντας
το θάνατο στα κάστρα, αθέατη,
ταμπουρωμένη, αδίσταχτη,
πληγή αμέρωτη απ' το μίσος.
Τώρα, σαν το κανόνι σπάσει, σκέφτεται
ποια θα 'ναι η δύναμή της;

Είναι κι η ιστορία
Μάμμες προ μάμμες
υψιπετούσες και σερνάμενες ροές
Γεράκια δεμένα με σκοινιά
αητοί σ' ακόντευτο ύψος
Συμπλέγματα ιδεών που πνίγηκαν στο ίδιο το φιλί τους,
όταν το πάθος γίνηκε πολύ
Δροσοσταλιές τη γη που άγγιξαν κι έγιναν λάσπη

Νίκες που γίναν ήττες, σαν οι νικητές
περιόρισαν την κνίσα σ' έναν κάμπο δίχως άνεμο
και πνίγηκαν
και δεν την πήραν οι Θεοί, να την κρατήσουν
μες στο χαλκιό τους σύννεφο, καθάριο σαν γυαλί,
χαρίζοντάς της τα φτερά που της ταιριάζουν.

Όμως απάνω απ' όλα, τούτη τη στιγμή
είν' οι καμπάνες που κυλούν στα πόδια μας
κι αχολογούνε τον αγώνα.
Σφύριγμα που ξετρυπά τ' αυτί και σε πονεί
η φωτιά του ήχου στην καρδιά σου
και σε φωνάζει για χορό.

Γεύση πολέμου που μιλά για της ζωής τη γεύση
Αλίμονο σ' αυτόν που να τη ζει
χωρίς να την κερδίσει, το σκεφτεί.
Να τη φυλάξει, θέλοντας, χίλιες φορές τη χάνει.

Πηδούν στη μάχη τα κορμιά ως φλόγες
από πυρά που ανάφτηκε να καταστρέψει σπίτια
Φλόγα, στο χέρι του Θεού τ' αντρίκιο σώμα
μ' αυτό ζεσταίνεται, μ' αυτό παλεύει.

Ανάμεσα σε χίλιους, ένας άνεμος
Δεμένη η λεβεντιά του λάσο, γύρω απ' τις καρδιές
που τις βοηθά να δρασκελίσουν τη χαράδρα.
Ανάμεσά τους, ως δαυλός
που πρωτανάβει στες καρδιές τη φλόγα τη λεβέντρα
Τα δυο του μάτια ένα στεφάνι απ' όνειρο
Τούτο το παλικάρι, ο άντρας μου
ανάμεσά τους, σίφουνας, που παίζει το σπαθί
ως να 'σερνε δοξάρι σε βιολί
κι έτσι απόηχα τη φωνή μεστώνει μες στη μάχη
γι' ασπίδα του έχοντας της αφοβιάς τον άνεμο

Το θάνατο που δίνει αλάνθαστα σε κάθε του σπαθιά
Που περιμένει θάνατο ως να 'ταν να περίμενε ζωή
Έτσι, μακριά από σκέψη ανήμερη που φθείρει
Όποιονε δείτε άγριο, το βλέμμα να 'ναι βλήμα
προς το παράθυρο που κλει τους σπόρους του και μένα

Να σπρώχνει δίπλα, πίσω, μπρος τα βήματα
ως να μαντεύει πού οι σκιές του θάνατου πλανιούνται
Εύκολα να ‘ναι απ’ έξω τους
Όποιονε δείτε μεθυσμένο απ’ όνειρο
την πανοπλία να πετά, το στήθος να γυμνώνει
Να προκαλεί το χάροντα, το βάρος του πετώντας
Ο επιβήτορας της χάρης μες στην κίνηση
την ξέχειλη από αρχοντιά και λάμψη
Τ’ ολόξανθο άτι της αυγής που βόσκει σε λειμώνες
πράσινους, τ’ ατσάλινο της μέρας φως που κάθετα τους δέρνει
Στα χείλη του που ξεδιψούνε τα χαμόγελα
Στα μάτια του η αστραπή που ορκίζεται
Στους πόρους του που απόθεσεν η θάλασσα κοχύλια
Τούτος που απλώνει τη ματιά στον ουρανό
και τον απλώνει βλέμμα καταγάλανο στο κάστρο
Ο που τη μνήμη σκάβοντας τα ρήγματα προσχώνει
κι όπου ανοιχτούνε τάφοι τούς πηδάει ανέγγιχτος
υψώνοντας το γένι ως τράγος που αιχμαλώτισεν οσμή
ερωτεμένης αίγας
μέσα του να κλειστεί το ποθοκάλεσμα
Τούτος, που η χτενισιά του είν’ να ‘ναι αχτένιστος
κι αχτένιστοι ως κλώνοι ελιάς να ‘ναι οι πόθοι του όλοι
Ο άμυαλος στην προσοχή της αντροφάγας μάχης
Του κάστρου ο αψηλός αχός, ο άντρας μου
Ο άντρας μου που ξέχασε σπαθιά στη μοίρα του να δώσει
και πια όσα είχε σβήσανε.

Ω, ήλιε!
Ήλιε που σε γιορτάσαμε και γίνηκες γιορτιάρης
Ήλιε που σε πιστέψαμε κι έγινες τότε, πίστη
Ήλιε που σαν γυρίσαμε το μάτι προς το ύψος
έγινες τότες αψηλός
Ο άντρας, ωραιότερός σου, στέκει
Που δεν μιλά είναι για τα ‘πεν όλα
με το βαθύ του τ’ όνειρο και τη βαθιά του γνώμη
κατοικημένη στο δασύ, που πια δεν πάλλει, στήθος
Είναι για τα ‘πεν όλα
με τις κινήσεις του έρωτα
και του φονιά πολέμου.

Ήλιος δεν είσαι όταν καις, μονάχα, παρά κι όταν
απ' τη φωτιά σου καίγεσαι και πάλε ήλιος μένεις
Ποιο το δικό σου αίμα, να χυθεί
και λέξη να μην πεις που να σε κρίνει;
Η αντρειοσύνη κι η πατρίδα σου ποια είναι;
Ποια η δική σου τοποθέτηση
έξω από αυτήν, του μέτρου
Ποιος ο δικός σου κύκλος έξω απ' αυτόν
που είναι και των άστρων
Μη δε φωτάς τους ίσους να σκοτώνονται
στέλλοντας κόρες λυγερές τις κάθετές σου αχτίνες
πα στα σπαθιά των Καστριωτών, επίτηδες τα μάτια
να τους θαμπώνουν, χαμηλά την κίνηση ως πάνε;
Μη τάχα έχεις πατρίδα και την αγαπάς
αλήτης μη δεν είσαι μες στο χάος
Ανώνυμη φωτιά αν δε σ' ονομάζαμε;
Ω, ήλιε, ως ήλιος ο άντρας κι ως φωτιά
πιο ήλιος από σένα.

Νύχτα που ξετυλίγεσαι ως μοίρα, εκεί στο κύμα,
το κύμα να κοιμίσεις, βλέφαρο
δεν έχω για τα σε
Μέσα μου σίφουνας, ως άντρας
απάνω από γυναικείο στήθος, που σφιχτά
στα δόντια του κρατά τη ρώγα και την κόβει,
ο πόνος, χιλιομάσητη μου κάμνει την καρδιά.

Όντας στη μάχη τού 'στρωνα του έρωτα την κλίνη,
Με σμύρνα και λεβάντα και βασιλικό έραινα τα σεντόνια
Κι ώρα πολλή, στη σκέψη μου τον έρωτα καλούσα
να 'ναι αναμμένος κι έτοιμος, ως έτοιμος βογκούσε
απ' της αγάπης το θυμό, στο τέλειωμα της μάχης.

Ξεκούραση σου χάριζα, ξοδεύοντας ό,τι είχα
Κι ήταν δικό μου πάρσιμο ό,τι έδινα καλέ μου,
χαμναίνοντάς σε στη στρωμνή, σε σκλήραινα στον ξύπνο
Με την αγάπη πάλευα και με την προσμονή
Έχοντας καλοτάξιδο στα φρένα μου, το πνέμα
Λογιάζοντάς σε άνεμο, ανέγγιχτο από χάρο.

Ο αντρειωμένος καίγεται στην ίδια την αντρειά του ως πετά
καπνός μέχρι τα σύννεφα και τ' άστρα, αχνός
και σύννεφο να μπει μες στα σκοτάδια του Άδη
σαν απ' την έγνοια του ως σταμνί αδειάσει, αφού να δώσει
στη μοίρα του σπαθιά, λησμόνησε.

Αυτός που μένει, ο θηλυκός
Άντρας και παλικάρι πρέπει του να γίνει
και κει στην αλλαγή του άντρα τα πολλά ας χαθούνε
που αδύνατο ν' αλλάξουν σπιτικό, ή που τα φρένα
τα γυναίκεια δεν μπορούνε να κρατήσουν
αν μες στο στήθος μπουν
Και το μυαλό, ανήμπορο ν' αντέξει
- γιατί είν' λεπτό -
να σκύψει πρέπει του την κνίσα να οσμιστεί
που από του άντρα φεύγει την ανάσα,
μαζί με το αίμα
την τελευταίαν ώρα κι ό,τι αρπάξει.

Είναι και φλόγες που δεν καίγονται απ' τις φλόγες τους
και λίμνες που δεν πνίγονται στη λάσπη
όταν φωτάν στα σκοτεινά τις ώρες να εναλλάσσονται
όταν προσφέρονται για ρίζωμα δέντρων, νερό που θέλουν.
Η τόλμη, αν είναι τόλμη, έχει στ' αυτί
βασιλικό να ξεχωρίζει από πέρα
Η ορμή, αν είναι ορμή, ξασπίδωτη
χυμά κι ως πάει ας έρθει.

Ποια η δική μου έγνοια, ποια η οδός
η οδός «Αναστασία»
Καλόθρεφτη σε τάμα να ταχτώ κι ολόχρυση
λαμπάδα ως το ύψος μου να δώσω στην Παρθένα
θάμα να κάμει να σωθώ εγώ και τα παιδιά μου
πετώντας να! ως σύννεφο έξω απ' του κάστρου τη φωτιά
για να γλυτώσω μόνη μου ενώ οι άλλοι χάνονται;
Ή μήπως, το που με τραβά είν' το σωστό;
Βωμό ν' ασκώσω στην ψυχή να σφάξω το κορμί μου
απάνω του κι η κνίσα του να φτάσει
ως τα ρουθούνια του Θεού, πολεμιστής που είναι
χαλώντας με τα ίδια μου τα χέρια τα παιδιά μου;

Να ‘ταν τα κάστρα απάτητα
Να κουραζόντουσαν οι βάρβαροι
Να τους ακολουθούσανε γυναίκες, παλλακίδες, κίναιδοι
Η δύναμη να κατελυόταν μες στο χάδι
Φόνισσες της παλικαριάς, γυναίκες, να σκοτώναν
τον πόλεμο, αγκαλιάζοντας μερονυχτίς τον άντρα
Οι άντρες δε θα πνίγονταν μες στο περίσσεμά τους.

Ανάθεμά μας τροφαντά που φτιάχνουμε λαγόνια
και δεν περσσεύει δύναμη να ρίξουμε στη σκέψη
Να μεγαλώσει, ν’ αντρειωθεί και να καβαλικέψει το κορμί
Μόνο στα δάκρυα πέφτουμε σαν να ‘ναι κάθε μέρα
και παρθενιά να χάνουμε και πάλε
που πάνε για κατάχτηση αυτών, οι άθλιες, φταίνε.

Πώς λεν την έννοια την αζύμωτη, στα χείλη
που ούτε ψωμί, ούτε νερό να σε δροσίσει φέρνει;
Πέστε μου άστρα αν ξέρετε˙ ή μήπως
που δεν πονούν τα μάτια μας, στα μάτια βλέποντάς σας
Είναι γιατί σε φως πιο δυνατοί,
Είναι της γης οι άντρες
αυτοί που μέσα στις σπαθιές τις έγνοιες τους πετάνε
άντρες κι εμείς να γίνουμε πετώντας τα φουστάνια;

Αν είστε κόσμοι που έρχεστε, απ’ τη δική μας
μη σκέφτεστε πορεία να περάσετε
κι ούτε βλαστήμια
ούτε κατάρα για τα έργα μας να πείτε˙
Διαβάζοντάς μας, μάθετε και ψάξετε πιο πέρα
Και πάλι, μην αδιάφορα βαδίζετε στο χάος
όπως σπαθί τα σωθικά που σφάζει και δε νιώθει
ούτε ορμή, ούτε τρύπημα, ούτε πόνο;
Αν είν’ αυτό αστέρια μου, αστέρι να μη γίνω.

Ποιος ξέρει να μου πει αν μέσα μου
η έγνοια μου είναι άντυτη
αν μήτε χρώμα βλέπω, μήτε δρόμο
πόση διάσταση έχω, σχήμα, ανάσα, κίνηση
αν είναι ν' αναπνεύσω
ή όντας νεκρή ενός νεκρού το χέρι με πάει χωρίς να θέλω,
όπου δεν θέλω;

Και της αγάπης ο Θεός τι τάχα με προστάζει;
Να σκύψω το κεφάλι νιώθοντας έλεος γι' αυτόν
μέσα στην αηδία που θα νιώσω
όπως τη θέση του άντρα μου θα παίρνει εκεί στην κλίνη;

Και τα παιδιά μου;
Γενίτσαροι να γίνουν πολεμόχαροι σκοτώνοντας
πρώτα της γέννας τους τον πόνο μες στην αρνησιά
φυλής, νησιού, πατρίδας, κάστρου
κι ύστερα τους ομόθρησκους κισσούς του ίδιου κήπου,
έτσι αφανίζοντας ψυχή, καρδιά και σόι,
έτσι γλυκαίνοντας της θάλασσας το αλατένιο σώμα;

Είναι μια γλάστρα στην αυλή
Βασιλικός την πότιζε
Ξεράθηκε ο βασιλικός
την ίδια ανάσα βγάζει

Είναι μια γλάστρα· ένα σπαθί
του φεγγαριού τηνε σκαλίζει
στο βάθος της κοιμάται ήλιος
κι όμορφη, τι όμορφη 'ναι η γλάστρα

Είναι μια γλάστρα· είχε κοπριά
ήλιο, φεγγάρι, είχε...
Την έχει ένας βασιλικός
που τον ποθούσε
μέσα σε ίσια γνώμη, σ' ίσιο φως.

Ποιο είναι άσκημο και ποιο κακό
πιο άσκημο και πιο κακό απ' τη δουλεία;
Πέθανε ο βασιλικός, η γλάστρα έμεινε ορφανή
μα λεύτερη.
Ποιο σώμα θα σαπίσει αν πιο μπροστά
βασιλικός γενεί
κι ανοίξει τρύπα στην κοπριά
και βγει στον ήλιο;

Ποιος πόνος πιο αβάσταχτος ο βάρβαρος
τη σάρκα σου, όμοιος μ' οχιά αν τη ζώσει και τη γλείψει;
Ποια απόφαση μπορεί να σε προδώσει ζώνοντας
μ' αγκάθια την καρδιά σου,
αν είναι να τ' αποφασίσεις να πιαστείς
στήθος με στήθος με το στήθος σου
να κρατηθείς εκείνη που ήσουν;

Ρίγος ποιανού ερπετού θωριά δεν έφερε
Ποιος άγλειψε σκουλήκι κι άντεξε την αηδία;
Σ' άταφο πτώμα,
που ακουμπισμένα ως σε φιλί κρατούν
στα σάπια του έντερα τα χείλη σου, είν' η σκλαβιά
Κορμός φυτού, καμένος απ' τη δίψα,
που κελαρύζει δίπλα του πηγή
κι οι ρίζες του κομμένες είν' ο σκλάβος
Σκορπιός σε πυρκαγιά, ζωσμένος που κρατά
έτοιμο το κεντρί να πάρει θάνατο
και πάει αναβάλλοντας, να βρει κενό,
να φύγει
χίλιες φορές πεθαίνοντας.

Ποιο είναι κακό, αν δεν είναι
εκείνο που ως σήμερα, κακό ήταν για μένα
Ό,τι καινούργιο θα φανεί ανελέητο, σαν πράξη
από την έννοια «λευτεριά» που πίστεψα
θα 'χει τη ρίζα του και θα 'ν' ωραίο

Αν μου τυλίξει φόβος την καρδιά,
μέσα μου σκοτεινιάσει ό,τι φωτούσε
και γίνει το κακό υποφερτό
- μασκαρεμένες απ' το φόβο, αλλάζουν οι έννοιες όψη -
ύαινας θα μοιάσω που αλυχτά
και τάχατες μοιρολογά, τα πτώματα που τρώει.

Ήμουνα βάρκα·
σου 'δωσα να μ' οδηγείς, τιμόνι
τη σκέψη μου

Απ' την πορεία έξω, μ' είπες όμορφη
Μες στην κατεύθυνση με είπες τίμια

Είχα το δέρμα μελαψό
κι ήταν το δέρμα μου
ύστερα έγινα το δέρμα σου
Μέσα από σένα φάνταζα καινούργια.

Ήμουν δική μου κι όταν έγινα
δική σου, παλικάρι
Έγινα πιο δική μου γιατί έφευγα
από τα κύτταρά σου, ανάσα.

Τι έμεινα που σ' έχασα;
Ήμουν οσμή γιατί μεθυστική
με βρήκε η όσφρησή σου
Ήταν η νιότη μου χαρά γιατί ένιωθα
τη νιότη μου, μέσ' απ' τα χείλη σου,
σαν το φιλί
μου την εγύριζες φιλτραρισμένη από σένα.

Τώρα, ποια είμαι που δε σ' έχω;
Υπήρξα κάτι σαν ροή
σαν απωθήθηκα από μένα
Έγινα λίμνη ακίνητη σαν γύρεψες
σε ήσυχα νερά να κολυμπήσεις
Αντάριασα όταν θέλησες
να με νικήσεις θολωμένη
Στ' αγκίστρια σου έσπρωχνα τα ψάρια μου κι ηδονιζόμουν.

Αρχόντισσες της Ρόδου γυναίκες, ω αρχόντισσες
όλες, μήτε που μια είναι παρακάτω στη σειρά
αφού τον ίδιο πλούτο έμασε η καρδιά μέσα στον πόνο
Αρχόντισσες γυναίκες, όσες
που ακόμα μύρα βαρβατιάς
ως δροσοστάλες, ραίνουν τα κορμιά σας
κι εσείς οι άλλες, που μνημόσυνα
φτιάξατε ωριοστόλιστα με στάρι
μπαχαρικά, σουσάμι, ζάχαρη ψιλοκοπανισμένη,
ντροπή να με ντροπιάζετε, που το δικό μου δάκρυ
στέρεψε.

Δεν έχω πόνο· ως του ετοιμοθάνατου
την τελευταία σκέψη, ένα λεφτό, που τρώει το δάκρυ.
Ως σ' έρημο, φωτάει καταμεσής ένα κερί
Έτσι την έγνοια ο νους μου.

Αρχόντισσες της Ρόδου.
Αρχόντισσες είν' όλες μπρος στο θάνατο, γιατί
τον ίδιο πλούτο χάνει η καθεμιά μας.
Η μια τον ένα, να γιομίζει πρέπει στο ταμπούρι, αλλιώς
οι θέσεις γρήγορα χηρεύουν των πολεμιστάδων
και περισσεύουν τ' άλογα
κι ένας τον άλλο ως θα γιομίζει πολεμώντας
καμιά μας να μη μείνει ως την ύστερη
Έτσι, ως ταιριάζει σε Ροδίτισσες.

Από τ' αστέρια, σκάλα χρυσομέταξη βοηθά
σκίζοντας σύννεφα, χαλάζι, καταιγίδα
να 'ρτει ως εμένα, ανέγγιχτη από δειλία.
Είναι τα δυο παιδιά.
Θα 'λεγα, μου φτάνουν· θα μπορούσα
σποριάδες να τα κάμω νέας ζωής
να πρασινίσουν τα χωράφια.
Καινούργιος ήλιος, μαυλιστής,
Ροδίτης ήλιος
ν' αγκαλιαστεί με το αίμα μου.
Να ξαναζήσω
σ' ένα κοχύλι, πεταλίδα αφρόλουστη
στα βράχια κολλημένη του Κούμπουρνου
Όμως, κι αυτά τα χάνω, αν πέσουμε.

Βυθίζομαι σε θάλασσα.
Όχι θάλασσα, μια λίμνη πρέπει να ‘ναι
Μια λίμνη πιο αψηλή από τη στεριά
από το νου, σε ισορροπία κρατημένη.

Βυθίζομαι σε μύξα χορταριού, σε φύκια
μακριά από βράχο, να πιαστώ
Ένας παμπάλαιος βράχος ήταν στ’ όνειρο
η σωτηρία της ναυτίας μου.
Εκεί, στις τρύπες που του άνοιξαν
οι γέννες των ψαριών, οι αιώνες
μέσα στο μυστικό της σιωπής τους.
Μα να, τα βράγχια· τρέχουνε, με σώζουν απ’ το βάθος·
τούτο το βάθος κόντεψε να γίνει θάνατος
από το θάνατο αποσπώντας με, με δόλο
Μου ‘χουν φυτρώσει βράγχια στο λαιμό
Με τούτο τον καινούργιο αγέρα θα σκεφτώ
γυμνό από πίστη άλλη από της γύμνιας του.
Με σκέψη ανώμαλη, σκληρή
την ομαλότη της πορείας, μην προδώσω.

Παίρνω στα χέρια τα πνεμόνια μου.
Κι αλείφω μ’ άνεμο, εκείνον το θαλασσινό
που ψυχανεμίζεται τη νίκη πίσω από το δέρμα
Φυτεύω πεύκο μέσα τους
τριαντάφυλλα, θυμάρια, αλεσφακιές και σκίνους
Ξαπλώνω τον νεκρό μου ανάσκελα
- έτσι μισάνοιχτα τα μάτια, άθωρα
ακίνητο, σταυροδεμένα χέρια ξυλιασμένα
λουλούδια γύρω γύρω και κεριά
να παίρνουνε τη σήψη, να μη διώχνει
με τη ζωή, την αντρειοσύνη, την τιμή, μοιρολοϊτρες
- δύναμη που σ’ την έχουνε τούτες, να μην πεθαίνουν! -
κι η ανάσα μου αλλόκοτη.

Βοδιού που αίμα νιώθοντας στο χασαπιό,
πάει να φύγει
και πάλε ολόξανθο κορμί κεριού που χαίρεται
τη φλόγα που το λιώνει.

Θάνατος η ίδια, χαίρομαι
που ζω κι ας με ντροπιάζει
ετούτη η σκέψη.
Η γλώσσα αγλείφει θάνατο
για να τον συνηθίσει.

Μόνη.
Επιτέλους.
Ψάχνω το στήθος έξω από τους φόβους του
έξω απ' τον πόνο, την αγάπη
ως είναι έξω απ' την ωφέλεια και τη ζημιά του
ο ήλιος,
μετέωρη σ' ένα κενό
που του εξαφάνισα το βάρος.

Έχοντας βλέφαρα κλειστά,
τα χρώματα σφαντάζουν πιο χρωματισμένα
των λουλουδιών, των πράξεων, των εικόνων,
ζυμώνω αλεύρι με κοπριά και δοκιμάζω
θέλοντας το ψωμί της σήψης να το μάθω
μόνη μου, πριν άλλοι μου το δώσουν.

Μόνη.
Επιτέλους.
Μακριά από οποιαδήποτε φωνή
Από το κλάμα των παιδιών
Το ράγισμα του κάστρου
- της πέτρας το πιο αβάσταχτο, το κλάμα,
όταν σπα.

Μόνη.
Πηδώ το χάντακα με τρίδιπλα φτερά
- των άλλων γυναικών ο φόβος είν' μακριά μου -
διώχνοντας
με τη σπαθιά της σκέψης μου
την προστασία τού ήλιου
και κείνην της βροχής και του ανέμου
μακριά από την υπόσχεση της θάλασσας,
άκορμη.

Αγγίζοντας την υπεροπτική γραμμή, ανάμεσα
δε ζεις και ζεις
- το πώς θα ζεις το ρώτημα χωρίς να ελπίζεις -
Αγγίζω χωρίς αίστηση το δέρμα
Φίδι που πάνω του περπάτησε
την πάγωσε, σαν λες και φάνταζε επιπόλαιη.
Εκεί στο φλοιό του νεύρου απλωμένη.

Το χέρι που μ' αγγίζει, δεν μ' αγγίζει;
Όχι γιατί δε νιώθω πια το βάρος του
αλλά γιατί αγγίζει χωρίς χέρι

Όλη την ώρα που 'μεινε θα πρέπει να 'μαι
η αγρύπνια της
τ' αγκάθια που την ντύνουν κι οι οχιές
που την αγλείφουν
Ετούτα πρέπει να 'μαι, να μου πουν
με τη σοφία τη χωριστή που 'χουν οι τέτοιες ώρες
αν
σωστά είναι για να γίνουν όσα φαίνονται σωστά
ή δεν είναι
τίποτα πιο σωστό απ' ό,τι λέει η καρδιά σου
ετούτη τη στιγμή κι ας νοιάζεται
το ρώτημα τραβώντας το, να το μακρύνει σε ώρες.

Κι αν είν' για σένα η απόφαση
ο Θεός κι εσύ
Μ' αν είναι γι' άλλους,
ο Θεός, εσύ κι οι άλλοι.
Κι όταν οι άλλοι είναι σπειριά
αμέστια μες στο στάχυ
που η γνώμη τους θα 'ν' αχαμνή
στον ήλιο γέρνοντας τη ζυγαριά και στην ανάσα
και στη βροχή και στο τραγούδι
τότες, εσύ
Σε σένα το διαφέντεμα, κι ως ο Θεός
θα φεύγει από κοντά σου
τη θέση του να παίρνεις και γι' αυτόν
η ίδια ν' απαντάς.

Τίποτα να μην πεις που θα πειράξει
την τάξη τού θανάτου, ως έρχεται
πριν από κάθε ανάσταση
γιατί, απ' την κοπριά και το λουλούδι τρώει
και βγάζει ανθούς
που στεφανώνουνε την πέτρα σου
τη θάλασσά σου, την παντρειά σου.

Τίποτα να μη λες που θα 'χει φόβο
να σε λυγίσει την αλύγιστη που θα ρωτάς
όλες τις ώρες για να μάθεις
'Έτσι, τον κύκλο κλείνεις αψεγάδιαστο.

Ξέρεις.
Ό,τι είναι μέσα σου,
πλάι στο ρίζωμα του χρόνου
Είναι η γης σου·
κι ο ουρανός,
κι εκείνο, της στιγμής,
το τελευταίο τίναγμα του πετεινού που σφάχτηκε
Μια πατημασιά από χώμα, υπήρχε πάντα· έμενε
να το πατήσει ένα ποδάρι
να βαφτιστεί, αχνάρι.

Με την καρδιά τον άντρα, το ρυθμό
το θάνατο, το φόνο, την ορμή
την παλικαροσύνη.
Έξω απ' τον τοίχο της νοικοκυρίστικης ζωής, ο χώρος ο άλλος
ο ελεύθερος
μπορεί τρελός, αντάρτης, άρρωστος
ωστόσο ένας κορυδαλλός που κελαηδάει.

Γεια σας πατρίδες χιλιοστά,
χτισμένα κι άχτιστα της γης
που την πατάω
Μύριες στιγμές ανασασμού σε μιαν αναπνοή
μου δίνεις κάστρο.
Γεια σας της σκόνης μόρια που σας φίλησα
Όσα κι αν είστε μέσα μου σας χώρεσα
στο πρόσωπο της Ρόδου.

Θεόρατη μπροστά μου κάθε πέτρα σου
άγαλμα το χαλίκι
Το νερό, τραγούδι, ο ήλιος σου
κύμα χαράς μες στην καρδιά.
Πώς να μην έχει χρώμα τ' όνειρο
στ' αγκάλιασμα
στο βύζαγμα
στη γέννα.

Πώς να μην έχει χρώμα τ' όνειρο
που σε ποθεί τ' αγκάλιασμα
το βύζαγμα
κι η γέννα.

Η νύχτα φώτισε τ' αχνάρια
που 'μειναν λεύτερα
στην καταστροφή.

Πατρίδα!
Λεύτερη στο θάνατό σου
η ώρα πέρασε.
Απέραντη φωτιά ουρανού
στον κοντό της σημαίας,
οδηγεί

Μεσίστια η ψυχή μου
τ' αχνάρια της που 'κλεισα
στους σκίνους σου
όσους είναι
να φιλοξενήσουν φωλιές
κοτσύφων.

Τα πουλιά θα μείνουν
να τραγουδούν στην αυγή,
ώσπου να τη φέρουν.

Η ώρα πέρασε.
Αντίο·
Θα με βρείτε, σπαθί
καρφωμένο στην καρδιά μου
το σπαθί που θα βρείτε
θα 'ναι η καρδιά μου.

Μη με ζητήσετε· κλεισμένη
σε πληγή
την πληγή θ’ ανοίξω στο πνέμα
των αιώνων.

Ορφανή μες στον πλούτο μου
Σκληρή μες στην αγάπη
θα τεντώσω το τόξο στη γη
να τρυπήσω
τη δόξα.

Τώρα, νησί
εκείνη την πέτρα του κάστρου θα πιάσω
που είναι όρθια
να κοπανίσω το αίστημα,
όσο έμεινε.

Τη μυλόπετρα που θ’ αλέσει τη μάννα,
σκόνη,
να πλαστεί η πατριώτισσα
φτωχή όπως όλες
πετώντας τον πλούτο του πύργου μου στο πρόσωπο
των πύργων
που θα μείνουν, όρθιοι
μες στην υπόκλιση
του κορμιού, που αδύνατο,
δεν οπλίζει το χέρι
να πεθάνει.

Η αυγή γυμνή
χωρίς ήλιο.
Η φωνή του πετεινού αιωρείται
στην προσπάθεια να φύγει.
Τούτο το στόμα που χαίνει
άλαλο
είναι μια σκοτωμένη,
άθαφτη οργή.

Στη φωτιά τα κορμιά, στη φωτιά
να μην πέσουν
ούτε νεκρά στα χέρια τους.

Ω φλόγα, μη μου κάψεις
τις πληγές
μέσα τους που βρίσκομαι
και βρεθώ νεκρή,
γιατί πρέπει να ζήσω,
για να πεθάνω
πολεμώντας.

Κορμιά του κορμιού μου καμωμένα
με το κορμί εκείνο τ' ακίνητο,
το τρυπημένο από τη μάχη,
σαν, ως κισσός, μ' αγκάλιαζε
κουβαλώντας μέσα μου το πρώτο σας τρέξιμο.
Αστέρια τ' ουρανού μου, κρυμμένα
στις φλέβες μου
πλάι πλάι, μες στη φλόγα της πίστης
σας μεγάλωνα
για να σας δώσω στις φλόγες
ασημάδευτα.

Ό,τι ως χτες ανέμιζε
η ελπίδα.
Έπειτα ο ήλιος
έσβησε.
Καταιγίδες
οπλισμένες με σπαθιά
ζώσαν την αυλή
Μας έπνιξαν στο αίμα

Λάσπη.
Πού να πατήσουμε
Πώς να ντυθούμε
που μας πήραν τα ρούχα
που το χώμα, βούλιαξε.

Το κρύο φοβερό
Να μέναμε
αητοί που κρυώνουν
ανάπηροι;

Τα φτερά που μας έκοψαν
τα βλέπω
Θα πάμε ως εκεί
περνώντας
τες λίμνες

Τέλειωσε.
Ένας ήλιος χλωμός που φαίνεται
αιωρημένος
στην ποδιά του Θεού
είναι άρρωστος.

Ως όνειρο,
σταλμένο από κόλαση, σου φράζει
το λάρυγγα
Σταματήσει η ανάσα
και το κορμί αποκάμει
Κρεμάσουν τα χέρια, ξένα
και μείνεις ακίνητη
ανάμεσα στο στόχο που διάλεξες
και σε σένα
Έτσι ένα κύμα νου
αγριεμένο
με καθηλώνει στην πράξη μου.

Που ‘ναι οι παντιέρες;
Γυναίκες, τις παντιέρες
τις δικές μας
πού τις κρύψατε;
Δεν ακούτε τα τύμπανα;
Καλούνε σ’ έφοδο
Με φτερό το κορμί να πετάξει
στον Άδη
Με φτερό και με άνεμο.

Αργεί ακόμα η στάχτη
η ελεήτρα,
αυτή που θα γίνει φωνή
και ξεκίνημα
για καινούργια πράξη.

Αδειάζει το κορμί μες στον ιδρώτα
Θεέ μου ας μη λιώσει
έτσι άδοξα, αδειάζοντας.

Κορμιά
που αφήσατε τη μοίρα σας στα χέρια μου
τα χέρια μου είναι χέρια αυτής της γης
που τυφλωμένα από τον πόνο
χτυπούν παντού.
Ώσπου η φλόγα, στάχτη να σας κάνει
χίλιες φορές θα ‘χω πεθάνει

Τέλειωσε.
Τη στάχτη πάρτε άνεμοι
Σκορπίστε τη στα δάση να σκιαχτούν
τ’ αγρίμια
να τυφλωθεί η γαλήνη
γιατί είν’ η στάχτη που φοβίζει τη φωτιά
ως βλέπει το κορμί της να πεθαίνει.
Η στάχτη που κλωτσά την προδοσιά
και ξεντροπιάζει το φιλί της.

Τη στάχτη αστέρια υψώστε ως σας
αδιάσπαστη
και με το φως
μοιράστε την στις κούνιες των μανάδων
όλης της γης.
Να ‘ν’ οι πληγές της μάχης δίπλα στο βυζί
σταγόνες του γαλάτου
Στο νου να μεγαλώνουν πλάι στο παίξιμο
Χαρά του ήλιου το ‘να, φάντασμα
τ’ άλλο, που σκοτώνει.

Και τώρα ομπρός
Μ' όλην ετούτη τη φουρτούνα που 'χω μέσα μου
μεγαλωμένη απ' το βουητό του ενάντιου ρέματος
Την κόκκινη απ' το θανατικό ας ντυθώ χλαμύδα.
Πηγαίνοντας για νίκη
ας βρω το θάνατο.

Ό,τι ως πριν ήτανε πρέπον
είναι και τώρα
Δικό μου, ολότελα δικό μου,
καλό ή κακό.
Σπαθί μου πέτα.
Τελείωσε ο δρόμος

Η πορεία στα χείλη του γκρεμού
που διάλεξα
Μακριά από κείνον
που μ' έσπρωχναν

Στα χείλη, του δικού μου.
Το πολύ μου, στο χάος
Ό,τι έμεινε πίσω,
χωρίς δύναμη,
να με κρατήσει.
Γέρνω.

Πέφτοντας, αιωρούμαι
χωρίς βάρος
Κατεβαίνω ελαφρά,
ως φτερό χωρίς το κορμί του
Εκείνο,
Είχε φτάσει στο τέλος πιο πριν, όταν
Έπαψε να 'ναι ξέγνοιαστο

Έφυγε με τον πόνο
στο ράγισμα της σκέψης
η έλξη των βουνών,
της πέτρας,
του κήπου.

Ο ήλιος καίγεται
Κάθε μέρα είναι ένας καινούργιος;
Τι με μέλλει πια τώρα;

Ο ουρανός
όμοιος με απέραντο καράβι
μαζεύει άστρα
που προσφέρει στις καρδιές
ακόμα και τώρα που πια
καρδιές δεν υπάρχουν
ανθοθήκες
να τα δεχτούν

Επιπόλαιη προσφορά
αφού πια τώρα
δεν υπάρχει αίμα
να διαστείλει τα χείλη
σε χαμόγελο˙ αντίο.

Τώρα το θέλω
νικηθώ ή νικήσω
στο θάνατο να γίνω ένα
με τα κορμιά μου και των οχτρών.

Μέσα σ' αυτόν τον διάδρομο
είναι σωστό που οι νεκροί
χαμηλωμένα έχοντας τα μάτια
ένας τον άλλο δεν θωρεί.

Απ' της πληγής την ώρα
ως το ξεψύχισμα
οχτροί δεν υπάρχουν
Μονάχα τούτο το παράπονο

Που ως είν' λεβέντικα τα κάστρα
προκαλούνε την αντρειά
Κι οι άνθρωποι
Έχουν ανάγκη από τα κάστρα.

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Στον Νικηφόρο Μανδηλαρά

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ένα περιστατικό του χειμώνα, η βροχή,
το σύννεφο, η μικρή μέρα
κι η παράξενη, ανέγγιχτη μελαγχολία της νύχτας.

Ένα περιστατικό του χειμώνα, το χιόνι,
ο παγερός άνεμος,
η ζεστασιά της σόμπας στο νυσταγμένο δωμάτιο,
το φιλί, που δίνεται από συνήθεια, στην «καληνύχτα».

Ο κήπος που χασμουριέται μέσα στην αδράνεια,
περιστατικό·
κι οι ρίζες, που τυλιγμένες στα νεύρα τους,
αμύνονται, προσμένοντας την άνοιξη.

Ένα περιστατικό δεν είναι μόνο
αυτή η κηδεία
με παρόντες όλους που δάκρυσαν
για τους ίδιους.

Η ΦΩΤΙΑ

Οι φλόγες ασύμμετρες, άρρυθμες, τρελές
έκαψαν τ' όμορφο κορμί τους.
Απόμενε η ζεστασιά στις καρδιές και στο χρόνο
κι ήταν για να γίνει μια μέρα:

Η φωτιά να ξαναφουντώσει.

Μάζεψε τα συντρίμμια της.

Ξαναστύλωσε το λόγο ανεβασμένη σ' άλογα ουρανόχνωτα
κι έσυρε τους θρόνους των ελεύθερων
στα περιβόλια, με τα χίλια χρώματα,
με τους μύριους ήλιους.

ΘΡΗΝΟΙ

Οι θρήνοι των λουλουδιών
των πιασμένων στα δόκανα της άνοιξης
αβάσταχτοι:
Οι θρήνοι των φύλλων.

Οι θρήνοι των κοριτσιών, μοιρολόγια
χύνονται ποτάμια απ' το στήθος,
στα πολυπόθητα χείλη,
τα σκεπασμένα από τα πασπαλισμένα με σκόνη
μαλλιά.
Οι θρήνοι για τους ελεύθερους νεκρούς.

Οι θρήνοι των παλικαριών, μαχαίρια
καρφωμένα στο στέρνο της προδοσιάς,
οι θρήνοι των παλικαριών.

Οι θρήνοι της πολιτείας, εμβατήρια.
Τον αφαλό της γης ντύνει με υάκινθους
η ελευθερία.

Οι θρήνοι των όρθιων δέντρων, «ωσαννά»
στους χυμούς που κυοφορούνε
τα καινούργια φύλλα του πλάτανου.

Ήταν μια ηλεχτρισμένη ροδίτικη νύχτα που οι χτύποι της καρδιάς γρήγοροι, χωρίς έλεγχο, έκαμναν τα κορμιά να τρέμουν, τα μάτια να καίνε, το μυαλό να πετά· κι οι χίλιοι, μύριοι άνθρωποι, και στο φως της μέρας και κάτω από τις θαμπές αχτίνες του φεγγαριού, έψαχναν να βρουν έναν ελεύθερο, και τον ήθελαν ζωντανό, αν κρυμμένο σε θρούμπι, να τον καλύψουν μ' άλλα θρούμπια, αν νηστικό, να του ρίξουν ψωμί, αν διψασμένο,ένα παγούρι νερό.
Κι ο ελεύθερος θαλασσομάχονταν να πατήσει σε στεριά.
Κι όταν το σώμα βρέθηκε άψυχο, χίλια, μύρια σώματα άδειασαν το αίμα τους και με μυαλό σκοτισμένο, με τα μάτια απλανή προς το βράχο της Αντράκας, πάλευαν να βρουν πώς πέθανε, τι είπε, τι σκέφτηκε, σαν βρέθηκε, καρυδότσουφλο, στη φουρτούνα.
Ο ουρανός τράβηξε, με αργή τελετουργική κίνηση, τις κουρτίνες των παραθυριών του, αποστρέφοντας το πρόσωπο από τη θάλασσα.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Πάνω στο λόφο,
τα σπίτια με την πατελιά και την καμάρα
και τ' άλλα, τα τετράγωνα, με το κεραμίδι,
τα χωρισμένα σε κάμαρες,
τ' αρχοντικά,
αφήνουν τα παράθυρα ανοιχτά
στον κυνηγημένο.

Τα γκρεμισμένα ανασυντάσσονται.
Ψηλώνουν το κορμί,
ζυγίζονται στ' αλφάδι της πέτρας
της αμίλητης,
της γραικιάς,
της αλύγιστης.

Κι οι θόλοι τ' ουρανού γιομίζουν
με τις στοιχειωμένες φωνές,
που φεύγουν στην εκπνοή
από τα βαθιά θεμέλια
της ελευθερίας

Ο ΨΑΡΑΣ ΠΡΟΠΟΡΕΥΟΤΑΝ

Ψαρά, που προπορεύεσαι κι απ' τα κουπιά
κι από τη βάρκα σου
κι από το χρόνο ως σε πάει η ελπίδα
να τον συναπαντήσεις ζωντανό.
Ψαρά, με τ' αφρισμένα κύματα στα μάτια σου,
μ' ολάκερη τη θάλασσα στ' αφάλι σου δεμένη,
πιάνουν οι ρυτίδες σου φωνή;
ακούν ανάσα;

Ψαρά, που η βάρκα σου σε κυνηγά,
που τα κουπιά σου λακτίζουν τα μηλίγγια,
κατέχεις τον καλό το λόγο να τον πεις,
λαφροπεραματάρη της βαθιάς αυγής,
ανιχνευτή των βράχων;

Κι ήταν το κορμί νεκρό
στου Γιανναδιού το βότσαλο
κι ήταν το βότσαλο κλαμένο
κι ήταν η μέρα χωρίς ήλιο.

Από δω και πέρα, τα μάτια είχαν χάσει το μήκος και το πλάτος,
τον ουρανό και τη θάλασσα.
Κι ουρανό και θάλασσα κι αγέρα και πλοίο τα μάζεψαν μέσα τους
και τα ‘βλεπαν όπως τα ‘θελαν.

. . . . . .

Πήδηξε φωτιά από το χαλίκι
και πήρε ανάστημα λαμπάδας που πετούσε
σε στόμα πολυκέφαλου αητού
κι ήταν φωτιά χωρίς καπνούς
φωτιά σπαθί, συγγένισσα
μυαλού που μάχεται, καρδιάς
που βλαστημά, αιμάτου
που κοχλάζει
και σκόρπισε τα σύννεφα.

Τ’ αχτένιστα μαλλιά της πολιτείας γύρευαν το χάδι του, μ’ αυτός
αιωρημένος μες στη φλόγα, αγέλαστος, κι ανέκφραστος
στο μοιρολόι του Αιγαίου που στηθόλυνε
τις ομορφιές του και τις πόμπευε αθροισμένες,
ύψωνε τη ματιά του ανίκητη,
στα σύμβολα.

Και τα οστά των νεκρών
προσκαλεσμένα σε σύναξη
από φτερωτούς Κούρους,
φωσφόριζαν ιστορικά, στο θαμπόχνωτο
της Μινώταυρης μέρας.

Χτυπούσαν οι τρουμπέτες του βυθού
βράχος να μη σε βρει,
φύκι να μη σ' αγγίξει,
μη σε κουράσει κύμα κι αφεθείς
βαρύς και τα κουπιά σού φύγουν
απ' την καρδιά, που άμετρες
καρδιές προσμένουν να δεχτούν
το αντίδωρο της σκόλης.

Μέσα σε τέτοια θάλασσα ψυχόφυγες
που θα σε λαχταρούσε γέννημα κι αγόρι της,
μέσα σε τέτοια θάλασσα.

Ξόδι σού πλέκει ένας λαός
κι οι κοπελιές σε δίστιχα σε κλαίνε
κι οι νιοι κι οι άντρες κι οι έφηβοι
στα στήθια ανοίγουν μνήμα να σε θάψουν.

Άτι και χλιμιντρίζει ανατριχιαστικά, η νυχτιά
στο θάνατο παλικαριού που βλέπει
το σπάσιμο χορδής βιολιού που ζέσταινε
την παγωνιά, μ' αντρίκιες νότες

Πάνω σε τέτοια ποικιλία χαλικιού σ' απόθεσαν τα κύματα
πάνω σε τόσο φως,
όσο το φως που 'χουνε τα μάτια της πατρίδας,
σαν καμαρώνει τους γιους τους ανυπόταχτους.

Το κύμα σε μοιρολογούσε μέρες τρεις
και νύχτες άλλες τόσες.
Πώς κάηκε χωρίς να κάψει η πυρκαγιά;
Πώς έσβησε ο σεισμός χωρίς ρωγμές
βαθιές ν' ανοίξει στων τυράννων τα παλάτια;
Πώς αναστράφηκε η παλάμη κι έγειρε
των τρωκτικών πριν ν' ανατρέψει τις στρατιές
που στα χωράφια της τιμής
τον ήλιο ροκανίζουν χωρίς έλεος,
το γιο της χώρας;

Του κάμπου ό ίσκιος δίχτυ και δεσιά
κοράκι μην κοντέψει.
Χέρια των σκίνων τα κλαδιά
κοράκια μην κοντέψουν
το μάτι που πυροβολούσε τη νυχτιά
το στόμα, που χαλκιό μέσα στη φλόγα
κασμάδες στόμωνε, τσεκούρια και βαριούς
να ξεθεμελιώσει τ' άνηλια γιαπιά
να κόψει το κεφάλι τ' άσκημο τού δράκου.

Τα πουκάμισα κόβουν τα κουμπιά τους.
Θεόρατες τρύπες, ανοιχτές στο έμπα της οχιάς.
Τα κουμπιά πέφτουν στους βάτους.
Οι βάτοι πηδούν στο στήθος
μ' όλους τους αρουραίους που φιλοξενούν
και περπατάμε, περπατάμε ξυπόλυτοι·
οι βάτοι ρίζωσαν στα πέλματα
σκεπάσαν το κορμί,
μας κυνηγούν, μας κυνηγούν
ώρες και μέρες κι εποχές
κι οι αρουραίοι προσπαθούν να φαν τα μάτια μας
τα χείλη να μη σμίξουν σε χαιρέτιο
η γλώσσα να τραυλίζει τον παλμό
κι εμείς τρελοί, τρελοί χαρούμενοι, στην κίνηση
να διώχνουμε τα δόντια
μαχόμαστε γι' ανάσα λεύτερη
κι ούτε τα πόδια που πονούν οι βάτοι
και πάμε, πάμε τραγουδώντας
εκείνο που θα φέρουμε.

Στον πάτο στραγγισμένου πηγαδιού,
άντρες τύραννοι
λιώνουν στην αναφορά
πως οι ασκοί φουσκώνουν
από τα χείλη ενός άντρα
που πατά σε κατάστρωμα.

Τσούρμο ο λαός· γυμνόπετσος·
το πνέμα καψαλιά και πυρετός.
Τσούρμο ο λαός με μάτια κάρβουνα στο μέτωπο,
χείλη μαχαιρωμένα από τη δίψα
τις πέτρες ανασηκώνει και κυλά, γυρεύοντας
καράτια χαμόγελου απ' τα λεύτερα
ζουζούνια.

Και πάει και πάει στον άνεμο
πετώντας με δαιδαλικά φτερά,
πάνω από τα πέλαα πάει τα δικά του
πάει για φως
κι η καρδιά που την παλεύουν τα θεριά
άλογο άζευτο κι αμέρωτο που αφρίζει.

Τσούρμο ο λαός
ανέστιος και σκληρός δολώνει απετονιά
για τζάκι ζεστερό,
για δροσερό νερό,
για κλειδωμένη πόρτα,
για κλίνη μ' όνειρα

Η μοναξιά του, όρθια κι ακούραστη
και γύρω του τρομπέτες·
ήχοι λουλούδια στην καρδιά
κι ο ουρανός με φεγγαριάτικες σπαθιές
όρθια τη γνώμη του στηλώνει προς την άπλα
τη λεύτερη, που ταξιδεύει με πανιά ανοιχτά
όλο και πιότερο στο πέλαο των παππούδων.

Και θάλασσα και θάλασσα·
κύμα που βράχος δεν το σπα·
βαρβάτα κύματα έφηβοι, που τρέχουν
γι' ακρογιαλιές γυμνές, πίνοντας ήλιο να μεθύσουν
και νέχταρ απ' τα χείλη του «αύριο»·
με πίπιζες που οδεύουν και βιολιά
πέννες κρατώντας, κοντυλοφόρους και μυστριά
να χτίσουν τραγουδώντας το κενό,
γιομίζοντάς το να περάσουν.

Άνηλια κι αφέγγαρα τα ράμφη
τα σίδερα τσιμπούν
και τα κορμιά που πέθαναν
πέτρες και χώματα μες στα κορμιά που ζουν
να χτίζουν και να χτίζονται, στηλώνοντας τη σκέψη
σε τοίχους άπαρτους.

Γι' αυτόν που περιμένετε
ψωμί μην ετοιμάστε και νερό
οι φούρνοι σβήσαν για τα χείλη του
οι βρύσες στέρεψαν για τα χείλη του.

Γι' αυτόν που περιμένετε
ζεστό φαϊ μην ετοιμάστε
χωριάτισσες Ροδίτισσες,
ούτε πετσέτες κεντητές
απ' το μπαούλο των προικιών
ν' απλώσετε στα χέρια σας
για σκούπισμα προσώπου.

Μέσα στη φούχτα την κλειστή
κρατά πνιγμένη τη φουρτούνα που τον έπνιξε
κι ένα φεγγάρι κίτρινο,
κερί του κόσμου
τον ξενυχτά νεκρό.

Κι όλες της γης
οι γαλανές αρματωσιές
είναι κλειστές στο πείσμα της παλάμης,
αμάδες όχι για να παίξουν
ούτε να σημαδέψουνε πουλιά·
βόλια να γίνουν σε σφεντόνες
καρδιές, να στείλουν μήνυμα,
το κεφάλι πως είναι έξω απ' τη λάσπη,
η καθίζηση δεν είναι από σεισμό,
τα φύλλα του ημερολόγιου είναι άβγαλτα.

Και μεσομέτωπα να βρούνε τη σιωπή
να ταρακουνηθούν τ' αστέρια,
τ' άστρα να ρίξουν φωνή ουρλιαχτό
συθέμελα τα ουράνια να σειστούν
να παν και να 'ρτουν τα θεμέλια των Εθνών
βουνά και λεύκες να πονέσουν την ψυχή
ως θα της σφίγγουν το λαιμό
να πάρει ό ήλιος τ' όρντινο:

«Στήσε ξανά τ' αγάλματα όρθια
σκουπίζοντάς τα από τη σκόνη».

Με τα σαντάλια στο χέρι
αστέρι κυνηγημένο
τραβά κατά τη μοίρα
τον ουρανό ξεδιπλώνοντας.

Μια κόρη κρυμμένη σε φράχτη,
καθισμένη σε πέτρα,
σκαλίζει αφηρημένη το χώμα
συνεπαρμένη απ' όνειρο.

Η νύχτα μπροστά στο Θεό
ξετυλίγει χάρτη·
σιωπηλή δείχνει με το δάχτυλο
μια μελανή τελεία
πάνω στη θάλασσα.

Μαύροι γλάροι πετούν,
κοράκια της νύχτας,
πάνω απ' το καΐκι που φεύγει.
Κάπου, τάχα, θ' αράξει;
Το βλέπει ο πιεσμένος ασφυχτικά
από το ίδιο το σώμα του
κι ονειροπαίρνεται.

Εδώ,
η κόλαση του τάφου, πριν το θάνατο, μετριέται
με τόνους νύχτας και νερού που πρέπει να τ' αντέξεις·
και το κορμί του βράχου τ' άριζο
παλεύει και παλεύεται απ' το σκοτάδι και την άρμη
κι απλώνεται κι ανοίγει ματωμένα τα πανιά
και ταξιδεύει τις πληγές του ρέουσες,
ως το βυθό που δεν μετριέται.

Το νερό,
καρφωμένο στο πέλαο
σ' ασύμμετρα σχήματα
- πατώματα, κορφές, γιγάντια σε βάθος φρέατα -
με πηγμένες τις φωνές του χάους
στα χαίνοντα στόματα,
τ' ακίνητα σαν αλυκές,
αναστρέφει το πρόσωπό του και με βλέπει

Μέσα του και χώμα και γης κι αστέρια κι ουρανός
κολλημένα στο δέρμα μου στρείδια, μ' ερευνούν
με την ίδια διάθεση που μ' έψαξαν
όταν το στόμα πρωτοχαιρετούσε τη ζωή με κλάμα,
στη γέννα μου

Μες στο νερό και χώμα κι αγέρας κι ουρανός
με πνίγουν.

Κάποια στιγμή,
τα πάντα σταματούν σ' ένα βίαιο φρενάρισμα.
Τότες ο κόσμος σού είναι ξένος,
σου φεύγει κι αιωρείσαι·
περιμένεις, - σαν γυαλί - ο ουρανός να γίνει θρύψαλα στο χέρι σου
μέσα στο κρύο της μοναξιάς σου.

Ανοίγεις όσα φτερά σού απόμειναν,
όσα ξαστόχησε να σου σκοτώσει ο φόβος
σηκώνεις το κορμί να τον πάρεις στους ώμους
τον ουρανό, τον ουρανό τον ασήκωτο,
όχι φωνάζοντας:

Τα δέντρα υπάρχουν,
θα κινηθούν τα φύλλα μες στο φως
οι μεταξοσκώληκες θα ξαναϋφάνουν μετάξια,
τ' αηδόνια θα ξανατραγουδήσουν.

Ξεριζώνεις τα νύχια της νύχτας απ' το στήθος
βάλσαμο στάζεις στις πληγές
το χάδι ενός χεριού γυναικείου
και ξεπηδάει από το στήθος κρίνος, το νερό,
για την καμένη γλώσσα της πατρίδας
και για τα χείλη σου.

Και το νερό σου αν το πιεις
με κάλαντα γιομίζει η σιωπή σου
γιορτιάρης και γιορτιάζεσαι
γιορτιάρης και γιορτάζεις
κάθε κομμάτι σου, κάθε στιγμή·
και μέσα σου πηγάδια
με πολυπρόσωπες πηγές
τα εκατομμύρια πρόσωπα
αντικατοπτρίζουν της πατρίδας.

Και χαστουκίζεις το αίμα σου και πιλαλάς
τ' αλόγατα που φεύγουν απ' τις φλέβες
και κουβαλούν τον ήλιο στο χαλκιό
τον ρίχνουν στη φωτιά
και γέρνει το κορμί ζερβά δεξά στο φυσερό
και μπάσο το τραγούδι του βαριού
και τ' αμονιού ψιλόφωνο
κι ο ήλιος γίνεται φωτιά
κι η στάχτη πλάθεται ήλιος.

Εδώ, η χαροκαμένη και χαροπαλεύτρα γης.
Τεντώστε το κορμί σας να τη δείτε.
Εδώ η χαροπαλεύτρα και χαρονικήτρα γης.
Με φυτευτήρια σιδερένια οι άντρες της
φυτεύουν τη βαθιά κληρονομιά να πιάσει ρίζες
καινούργιες, κι ως το μέτωπο
ριζώνει αυλακωμένο από την έγνοια
καρπός στο χρόνο να μεστώσει,
και γης και σύννεφο και ρίζα κι αστραπή
και βέλος, γιαταγάνι, δόρυ, φουστανέλα
σ' άσπρο χιτώνα σμίγουν και σε πέδιλο
και σ' άρμα και καυτή ιαχή
και πάνε μπρος και πάνε πίσω
σμίγουν τα χνώτα σε χορό
- κνίσα, το πνέμα που ευφραίνει -
και ξαναζείς κι όλο πεθαίνεις λεύτερος
μες στη γαλαζοθώρητη άπλα.

«Το σύννεφο,
περαστικό τον λένε ίσκιο
σ' αυτή τη γη».

Ένα κομμάτι της καρδιάς σου Ιθάκη, το Αιγαίο.
Μ' όλα τα βουλιαγμένα αστέρια στα νερά του ας θρηνήσει
το αίμα που πάγωσε στα χοντρά χέρια
στα δασά στήθη
στην άπειρη καρδιά.

* *
*

Η επιτραπέζια ηδονή, ανήδονη
ανύσταχτο τον ύπνο δέχεται το στρώμα
άοσμος ο αγέρας· χωρίς γύρη.
Βλέπω το άψητο πήλινο ομοίωμα του νικητή που διαλύεται
στην πρώτη ψιχάλα του φθινόπωρου.
Κρατάει στα χέρια του έναν ύμνο αγνώριστο
τυπωμένο σε φτηνό χαρτί και τον πουλά
μεταφρασμένο σε ξένη γλώσσα·
τον αγοράζουν αδιάφοροι περιπατητές
στα περίπτερα της Νέας Υόρκης
μ' ένα δολάριο.
Έπειτα τον πετούν στο δρόμο
και τον πατούν
εργάτες βιαστικοί που τους καλεί το μεσσίνι
και μπίζνεσμαν εστιάτορες
και αδιόρθωτες φεμινίστριες
ζωόφιλες.
Ενώ το άσπρο επιβλητικό μάρμαρο μαραίνεται
χωρίς επενδύσεις.

Τα φτερά της μέρας
επωάζουν την αυριανή γιορτή
σε φωλιά πλεγμένη από στεναγμούς ρόδων.

Τα πουλιά λιγόστεψαν σα να ‘ταν
τα δέντρα για φωλιές να μην προσφέρονταν.
Τα κορφάδια μετανάστευσαν.
Τα χελιδόνια έμειναν για λίγο στα σύρματα των τηλεφώνων
με νευρικές κινήσεις,
καθάρισαν τσιμπώντας τα παράσιτα από τα φτερά τους,
έφυγαν.

Έμειναν τα πουλιά που ‘χαν φωλιάσει στο αίμα
να περιμένουν,
την εφηβεία της χώρας.

Η λευτεριά χωσμένη στο χαλίκι κι υποστύλωνε
το μαρτύριο μη βουλιάξει
κι ήλιος δεν το ζεστάνει και νυχτιά
δεν το φυτέψει στα στήθια των παλικαριών
και μείνει το κρασί χωρίς τραγούδι
και μείνει χωρίς ράγισμα η φωνή,
χωρίς βροχή, πεθαίνοντας
στη δίψα ο κάμπος.

Κι η αρετή πληγωμένη από σφαίρες
αναπέμπει στον κυκλωμένο Θεό με τ' ανοιχτά στήθη
αίνους
κι οι πληγές κλείνουν
κι ένα σύννεφο λαός σπρωγμένος από σίφουνα
κρατώντας στα χέρια ματσάκια βασιλικού αγιασμένου
φτάνοντας στην κορφή του πόνου πηδάει πετώντας
στ' αναμμένα κάρβουνα
και τα λιώνει με πέλματα γυμνά
κι η φωτιά που τη συδαυλίζουν τύραννοι σβήνει
κι οι άγγελοι, στον πυρετό τους πετώντας τα σπαθιά,
όπως λιώνουν,
σκύβουν, γιομίζουν φούχτες, το λιωτό σίδερο
το περιχύνουν στο αδιάφορο μέτωπο του ύπνου.

Στέκει σ' όχτες πυκνοκάλαμες ο νους
που προσπαθούν να του κρύψουν το άλλο έθνος.
Με λεφανταριές γυμνόστηθες
στήνονται δόκανα στις χρυσές ηλικίες.
Με ουρλιαχτά γηπέδων πάει να σκεπαστεί
η τελευταία λέξη των πνιγμένων.

Όμως αφηνιασμένο το στήθος
εκβάλλεται ποταμός στους κάμπους,
γιομίζει τα ξεροπήγαδα,
υγραίνει τις στέρνες με τ' αφυδατωμένα τοιχώματα.

Σέρνει τον ήλιο χαμογελαστό στα λιβάδια
να τον βοσκήσει τριφύλλι
σπαρμένο σε καταχνιά
από ηλιόλουστο πνεύμονα.

Κι αποσπώντας τις συμπληγάδες
χιλιάδες στήθη βαφτισμένα στο φως
τις παίρνουν στους ώμους
και με τις πέτρες στους ώμους
χοντραίνουν τα κόκκαλα και περιγελούν το μαστίγιο
και με τις πέτρες στους ώμους θεριεύουν τα νεύρα
κι έρχονται τα χελιδόνια και χτίζουν φωλιές
στα μαλλιά της νιότης.

Και το καράβι,
χωρίς άγκυρες
ανοίγοντας δύσκολα δρόμο, προσπαθεί
να φύγει
ενώ - αυτό φαίνεται καθαρά -
τα ξύλα του έχουν σαπίσει ξαφνικά
και στην καρίνα του άνοιξαν πληγές
σκληρόραχα στρείδια.

Οι δρόμοι της μεγάλης πολιτείας γιόμισαν ποτσίγαρα
των πολιτών που καπνίζουν νευρικά.
Η φιλοσοφία στα χέρια αλχημιστών.
Το απότομο κλείσιμο του παντζουριού
στην εμφάνιση του οποιουδήποτε στρατεμένου
μαστίγιο και χαρακώνει το κορμί
της αιώνιας πόλης.

Τα προγονικά όπλα
- διάλογος, φιλοσοφία, τέχνη -
σε υποθηκοφυλάκεια.

Φρουροί ασπάλακες
περνούν την ώρα τους
χαρτοπαίζοντας.

Οι κιθάρες γυρισμένες στο παρελθόν
ξενίζουν με την επιμονή τους
να τραγουδούν παλιές μελωδίες.

Το ψωμί ζυμωμένο με πίκρα.
Το νερό ανακατεμένο μ' αλάτι.
Στην τηλεόραση τέλεια ηχοληψία θροΐσματος πευκοδάσους
και το δάσος νεκρό από καιρό.

Τους αρουραίους έδιωχναν τα κύματα ως σου ‘πλεναν
την πολεμόδερμη όψη με λευκότατον αφρό
και γαλανές οι κινήσεις και γυμνές
της θαλασσόμορφης στοργής, στ’ ακίνητό σου σώμα.
Η μελιστάλαχτη φωνή του θηλυκού μεσονυχτιού
ταιριασμένη σε θρήνο,
σ’ εκατομμύρια κομμάτια σπασμένη από κεραυνό
μ’ εκατομμύρια θρήνους γιόμισε τη θάλασσα.

Και πεθαίνοντας βλέπεις
τη ματιά σου ζωντανή
ξεκομμένη απ’ το μάτι
ν’ αγκιστρώνεται σε φωτεινό χάος
κι ως σε βλέπει,
της χαμογελάς νεκρός.

Ο ουρανός ανυπάκουος,
στον Αττάβυρο,
ρίχνει εικοσιέναν κεραυνούς
«τιμής ένεκεν».

Η υγρασία περνά το κόκκαλο των νησιών.
Τα νησιά σαλπάρουν στα καΐκια τους
χαϊδεύουν τα σκληρά πρόσωπα των βράχων που κλαίνε
ενώ οι ρίζες τους κοχλάζουν στο βυθό
και ουρλιάζουν οι αθεμέλιωτες καμπάνες.

Οι νεκροί σε διάφανα μνήματα
αδιαφορούν για τη μέρα
που πεθαίνει δίπλα τους
φιμωμένη.

Οι γάτες τρέχουν στους δρόμους αλλοπρόσαλλες
με σαρδελοκούτια δεμένα στις ουρές τους.
Παραλύουν οι καρδερίνες
με τα σιδερένια παπούτσια που τους φόρεσαν,
τα φτερά που ντύσαν με χαλκό
προσφέροντάς τα στο κοινό, σαν θέαμα Στυμφαλίδων.
Στους κάμπους,
ετικέτες στα χινοπόδια αναγράφουν τη λέξη «μυρτιές».
Στις λίμνες και τους ποταμούς ραδίκια
στημένα σε ραβδί
ξερόκορμα·
ανέγραψαν τη λέξη «νάρκισσοι».

Οι ελεύθεροι ντρέπονται.
Οι ελεύθεροι πονούν και ξαπλώνουν νεκροί
στου Γιανναδιού το πολύχρωμο χαλίκι.

Η κοινότητα που βλέπεις
εγκλωβισμένη στο στόμα του θανάτου,
κοιμάται.

Χτες το πλήθος
μαζεμένο στον εσπερινό σταυροκοπιόταν με κατάνυξη.
«Καί δός ήμῖν τον ἐπιούσιον...»
Και δώσ' τους, έλεγες, τη λευτεριά
αυτήν που με καρφώνει στο στήθος
με κύματα καρφιά
και μου φεύγει το αίμα.

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ» και χύμηξε πρώτο το φεγγάρι
άγλειψε αρμυρό νερό
και το αίμα πλήθανε στις φλέβες.

Πλήθαναν τ' αστέρια, πλήθαναν τα στόματα
ήπιαν αρμυρό θάνατο,
η αρμύρα σούμα και μεθά
ρακί που αφηνιάζει το μυαλό και ζήτω
και ζήτω στους σταυρούς και ζήτω
και ζήτω στα καρφιά
που φτιάχνουνε θρησκείες.

Είπες, σ' αυτούς που σ' έψαχναν
που δεν το λόγιαζαν να σε συναπαντήσουν
γιατί σε μετρούσαν σταυραητό
ανεβασμένο σε κορφή παραμυθιού,
είπες, σ' αυτούς που σ' έψαχναν με μάτι
τυλιγμένο στο μύθο
είπες, σ' αυτούς:

Φύγετε, ω απελπισμένοι
ω απελπισμένοι, κοντέψτε με·
τραγουδήστε το πάθος μου
με δόντια σφιγμένα.

Το ρίγος, δεν είναι που με κέρδισε ο θάνατος.
Το χρέος που μένει ανεκπλήρωτο.
Η θάλασσα που της φύγαν τα καράβια
και μες στη μοναξιά την πνίγουν τα νερά της.
Ο ουρανός που του φύγαν τ' αστέρια
και στην άναστρη νύχτα
ουρλιάζει
θρηνώντας σαν σκύλος
μ' ασηκωμένη την τρίχα.

Ώρες τώρα,
που νιώθω και σκίζονται οι κουρτίνες του βυθού.
Στα πόδια των βράχων
τυλιγμένοι τις πολεμικές προβιές
άντρες με θεόρατη λάμψη
ανεμίζουν παντιέρες·
σφυρίζουν με τη γλώσσα διπλωμένη στα δόντια
στους συντρόφους,
να συναχτούν.

Κι έρχεται κόρη
ντυμένη την προγονική εσθήτα.
Σκορπίζει ρόδα κι ανθούς και μαρμαρόσκονη,
σηκώνει δισκοπότηρο με χυμό, απάτητο σταφύλι
- μόνο λιωτό στο άγιο στόμα της - κι ελάτε
ελάτε, κράζει, οι αγαπημένοι μου να πιείτε,
το νέχταρ της τιμής σε θάνατο και σε ζωή,
ελάτε, κράζει, και τα στήθη
λυτρώστε από τη σκλάβα ζωή,
τα στήθια η ζωή για να τιμήσει.

Παίξε λυράρη την τετράχορδη
τη λύρα του μεσονυχτιού
να μαζωχτούν οι μέλισσες στ' αφάλι των ανθών
το φουσκωμένο από πεθύμια τρυγητού,
ίσως και γίνω μέλισσα
στο χρόνο ενός κύματος, όσο ακόμα
τα δάχτυλά μου κλείνουν σε γροθιά κι όσο ακόμα
μισόνεκρα, γίνονται κουπιά,
το σώμα προσπαθώντας να κρατήσουν στον αγέρα.

Μαντεύω το μεγάλο σύνορο να με κοντεύει
από τους πόνους που ξεφτίζουν.
Ότι δε μ' έχει ακόμα εγκαταλείψει
η μνήμη στο προαύλιο του σκολειού,
όταν μιλιούνια μέλισσες πετούσαν
απ' των παιδιών τα χείλη στο διάλειμμα
κι απ' του μελισσογιού τα χείλη
του πιο μικρού, με σφύριγμα
έφευγε η λευτεριά του λιονταριού του
μήτε τη λευτεριά πατώντας, μήτε
της γνώσης το τριαντάφυλλο ξεσκίζοντας.

Παίξε λυράρη την τετράχορδη
τη λύρα του μεσονυχτιού
κι οι αυγές μου απ' ώρα σ' ώρα
σε κλάσμα αστραπής
βουλιάζουν στη θάλασσα
κι όλα βουλιάζουν και τα χάνω
μ' ένα κερί αναμμένο στην καρδιά απ' άσβηστη φωτιά,
αγέρηδες που δεν το σβήνουν, ούτε θάλασσες
κι ούτε που το επηρεάζει του κορμιού η κατολίσθηση
στο χάος δυο κυμάτων.

Θα το δει η αυγή
θα το πάρει στα χέρια
θα το φυτέψει στην άμμο του μανουαλιού
μπρος στης Δημοκρατίας το κόνισμα

Παίξε λυράρη τη μονόχορδη τη λύρα.
Τις άλλες σπάσανε τα κύματα,
τόση η ζωή που απόμεινε, τόσο το φως.
Παίξε την κι είν' του θάρρους, που ομορφαίνει
το σβήσιμο της μνήμης.

Χωρίς σκαμπανεβάσματα ρυθμού.
Χωρίς ψιλοκεντιές στην τέχνη,
άρρυθμα, αταίριαστα, σκληρά
- σίδερο αντίς φτερό στη χόρδα -
σκληρή του σταυραητού ως είναι η γνώμη κι άγρια,
όταν ο θάνατος τού παίρνει το ύψος και τον ρίχνει σε γκρεμό
και του γκρεμού αγριεύει.

Και πια, ούτε και τούτο το ρυθμό που ακούω
βουλιάζοντας στ' αυτιά μου.
Και πια, ούτε και τούτο το ρυθμό που ακούω.
Βέλος τεντωμένο πάνω σε τόξο,
αλύγιστη μοίρα με εκτινάσσει, σε σελίδα δημοτολογίου,
απόντα.

Γεια σου μικρή στεριά, που σαν η ελπίδα μου
να σε πατήσω, είχε θεριέψει,
πάτησες σ' αγάπη, το χώμα που με γέννησε.

Το σκοινί που μου 'ριξες να πιαστώ
ξετυλιγμένο απ' την καρδιά σου
πάρ' το, φύλαξέ το, κομμένο απ' τη φουρτούνα,
στο μουσείο της μοναξιάς σου.
Ζωή σε σας και πόλεμος.

Τανάλια το στήθος και κρατά στα δόντια
μη φύγει, την καρδιά.
Ήλιος αδιάφορος· θάλασσα χαμένη στην τόση έχταση·
χαίνουσα ώρα, ερωτηματική.
Βόλια τα μάτια· η ανάσα με το στόμα·
Μάης των λουλουδιών και των θανάτων.
Νύχτες ποθόγεννες, νύχτες πονοβυζάχτρες.
Κόρη δεκαεφτάχρονη με τα παντόφλια στο ζερβί,
κρατώντας στο δεξί τ' αβύζαχτο στήθος της,
μ' ανθισμένα λεμονόκλαδα στα μάτια,
και με μαγιάτικο στεφάνι στο λαιμό
ξεχνά το καθεστώς· παίρνει το φίλημα
κι ύστερα κλαίει μ' αναφιλητά τ' αντρίκιο κορμί
που το παντρεύτηκε η φουρτούνα
και του πήρε το φως, πετώντας το
στο τίποτα,
όταν σε στοίχιση τα όνειρα
πελεκούσαν τον ορίζοντα
με πελέκια σουρνάβλια
που τραγουδούσαν τις τρύπες που ανοίγονταν στο σύννεφο
το πηχτό, το βαρύ, τ' ατσαλένιο.

Αντρίκιο το σταμνί που σπα, πετάει κρότο.
Το θόρυβο συνάσσει ο ουρανός,
τη μέσα του δροσιά μαζεύει ο άνεμος
και στ' άκαυτα δάση την παιρνοφέρνει ο αγέρας και ξεκινούν
όλα μαζί για γλέντι και χορό.

Αχοί βουνών, κλαδιών, δασών, ρυακιών, σε σφαίρα
στριμώχνονται πολέμου
και τη χωρεί το μάτι, σ' αστραπής κορμί,
που απ' την πατρίδα φεύγοντας κάμνει τον κύκλο και
ξανάρχεται
κι απ' του Θεού το στόμα πυρώνει το κανόνι
που καίει τα σπλάχνα τού γιαλού
και η θάλασσα το πρόσωπό της κρύβει στο βυθό,
η πλάση ανατριχιάζει λεύτερη
το θυμωμένο τ' όνειρο οργιάζει.

Χλωμά τα πρόσωπα· τα βήματα
χωρίς ποδάρια κατηφορίζουν για τον άντρα·
Οι ανάσες χωρίς πνεύμονες, χωρίς σειρά, χωρίς ρυθμό
κι ένα το δάκρυ κι ακριβό στο μάτι
με πρόσωπο αναστρεμμένο προς τον ήλιο
το πρόσωπό του που 'κρυψε σε φούχτα πυρόφλεβη·
κι ήρτεν η χώρα στο νησί με κλεφτοφάναρο
να σπάσει τις σπηλιές της νύχτας
και πήδηξαν πυγολαμπίδες οι έφηβοι, φωτίζοντας
όμορφα αντρίκια πρόσωπα που ακόνιζαν τη γνώμη
του πανικού να σφάξουν το κορμί,
να νιώσουν λεύτεροι.

Και πήγαν κι ήρτανε τα χείλη σε φιλί.
Λύρα χιλιόκορδη η καρδιά που την τρεμόπαιζε η γαλήνη
κι έβγαλε αχούς μυστηριακούς και μελωμένους
που δισκοπότηρα μάτια τον άρπαξαν και τον φύλαξαν
για κοινωνιά προσφέροντάς τον στα παιδιά τ' αμούστακα
ώσπου οι καμπάνες να θεριέψουν και να βγουν
μέσα απ' τα σπλάχνα.

Κι η μέρα έσβηνε·
με σάβανα τυλίξαν το κορμί
χέρια που ζύμωσαν ψωμί,
χέρια που ανάψαν φούρνο,
χέρια ροζιάρικα από τσάπα
που το γυναικείο σώμα γδέρνεται, το χάδι τους σαν πάρει
χέρια κεριά, ζερβόδεξα στο σώμα.

*
* *

Σε κολύμπι απέλπιδο, τα κύματα
οργισμένοι τράγοι, με φωτιές στα κέρατα
με ρουθούνια που πετούνε λάβα,
σε κάψαν·
και συ φώναζες τη λευτεριά
πιασμένος στα σαγόνια του υγρού δράκου
ακούγοντας τα οστά σου να σπάζουν σαν καρύδια
ντυμένος τις φωνές της πατρίδας.

Έσμιξαν τα φρύδια οι θάμνοι,
φόβισαν τούς κυνηγούς.
Σήκωσαν στους ώμους τα ποτάμια
οι ανάπηρες ώρες.
Τα φίδια μαγνητίσαν οι σπουργίτες
και μ' αυστηρά τσιμπήματα στοργής
μάθανε βήματα χορού στους νεοσσούς
προτού πετάξουν.

Οι μέρες είναι πέταλα στα πόδια μαύρου αλόγου.
Σπα σε κομμάτια το μυαλό η χάλκινη φωνή τους.
Με ξίφη τρυπημένος ο ουρανός αιμορραγεί.
Καίει το σώμα του και στάζουν
καυτές σταγόνες στα χείλη που τον διψούν
Χνάρι το αίμα στις καρδιές που θα τον ψάξουν.
Τ' άστρα, ανεξάρτητα και ξεκομμένα από το χάος
συνεχίζουν το δρόμο της φωνής που τα καλεί.
Η μοναξιά που τους βρίσκεις, δική σου.
Τ' άστρα, βεβαιωμένη παρουσία του ήλιου με το φως,
σου χαμογελούν.

Τ' ανοιχτό παράθυρο γδύνει το βλέφαρο.
Γυμνό το παρασέρνει στον άσκεπο ναό,
τον γιομάτο
καθρέπτες με θεούς, που γελάνε.

Ο αγέρας βρόμικος
μέσα από σουρνάβλι περνώντας
σφυρά μαυλιστικά στις πευκοβελόνες.

Όρθιες αντίκρυ σε φίδια χορεύουν
φιδίσιο χορό· τι περιμένεις να δεις
πιο σημαδιακό; τα τέμπλα
στις εκκλησιές άλλαξαν χρώμα από το λιβάνι·
πήραν σκούρα θυμωμένη όψη
αγρίεψαν στον εμπαιγμό τους.

Διάβασε, είναι το βιβλίο των προσωπικοτήτων
ο Γκάντι, λέει, έχει πεθάνει
κι η παθητική αντίσταση
χρονολογείται σε έτη π.χ. «προ Χιροσίμας».

Ο ουρανός στριμωγμένος σε γλάστρα
με σκαλιστήρι στο χέρι,
ανοίγει τρύπες για ήλιο στις ρίζες σου.

Ψάχνεις τα χέρια· κινούνται·
βλέπεις δίπλα σου αν σε είδαν ντροπιασμένος.
Οι νεκροί δεν ψάχνονται, σαν εκείνο
το κορμί που βρέθηκε νεκρό σε στεριοθάλασσο
σύνορο ροδίτικο.

Μη
μη μεταναστεύετε στους κάμπους·
τεμπέλικα ξαπλωμένοι στ' άχυρο,
φυτοζωούν.

Τις αμυγδαλιές τις αποφλοίωσαν οι κάμπιες·
μη επαναπαύεστε στους κάμπους·
άλλοι πίνουν τσίπουρο να ξεχάσουν
άλλοι, καμένοι στη δίψα
ανοίγουν το στόμα στο κάτουρο των ποιμνίων,
τ' αλώνια ξεχυρίζουν αμέστωτα στάχυα.

Σε βουνά μεσούρανα
τις κραυγές της κορφής
αγγίζει ο ήλιος
με πούπουλα χέρια.

Εκεί των φτερών οι γιορτές
τα ολοκάθαρα μάτια του κόσμου·
κι ο κυκλικός χορός των πεύκων
μέσα στ' αρσενικό μυρωμένο τους θρόισμα.

Εκεί κι η τιμώμενη νύμφη
και την αρματώνουν τα χέρια
των κορμιών που πετούν.

Η θάλασσα του Γιανναδιού
βυζακωμένη στα σώματα των εραστών της άνεμων
ονειρευόταν άλλη θάλασσα·
σε σκάφη χωρετή, ζυμώτρα,
που τη σεργιανούν καράβια χάρτινα
σπρωγμένα από τα γέλια των παιδιών
μες στο χρυσό τ' απομεσήμερο της άνοιξης.

Να χαίρεται το θυμό των μικρών καπετάνιων.
Να υποχωρεί στις διαταγές των καραβοκύρηδων.

Έτσι μεθυσμένη στ' όνειρο,
νικημένη απ' το νοτιά
έσπρωχνε το κορμί που την πάλεψε,
το μολυβένιο
το μπλεγμένο στο δίχτυ των κυμάτων
που μαστίγωνε ανήλεα την υγρή επιφάνεια
να το φέρει
στη μοιρολοϊτρα στεριά
που κουκουβάγιες
ζυγισμένες σε μονόκλωνο θρήνο
σφυρούσαν το πένθος
στους Έλληνες.

Κι ήταν το Μάη λουλούδια
κι άσπρα και κόκκινα και κίτρινα και γαλάζια
για στεφάνια πολύχρωμα.

Κι ήταν το Μάη λουλούδια
που γινόταν να μπλεχτούν
σ' άσπρα και κόκκινα, και κίτρινα και γαλάζια στεφάνια
και δεν πλέχτηκαν.

Κι ήταν το Μάη λουλούδια
που τα 'λιωσαν με μανία φοβισμένα ποδάρια
να μη γίνουν στεφάνια
κι ένα στεφάνι που βρέθηκε
από άσπρα χαλίκια και κόκκινα και καφετιά,
από χαλίκια εφτάχρωμα
ήταν της θάλασσας.

Κι ένα στεφάνι που φαίνονταν
να λικνίζει το σώμα σαν σε βάδισμα
ή πέταγμα ή κολύμπι αρχαιόπρεπο
περασμένο σε χέρι ουρανού
ήταν,
το φτιαγμένο με τ' άστρα ενός καλοκαιριού
που θα 'ρχόταν
να ζεστάνει ξανά
την παγωμένη μορφή των μαρμάρων.

ΚΑΛΗΜΕΡΑ

Καλημερίζω τη στεριά, πετώντας
το σκούφο μου στον άνεμο.
Μαύρισαν οι άσπρες τρίχες στο μουστάκι μου·
το στρίβω και πίνω ένα φλιτζάνι καφέ
που κρατάει μιαν ώρα.

Καλημερίζω τη θάλασσα, πετώντας
πετράδι στον πάτο της
το φιλί της λευτεριάς μου.

Καλημερίζω το φτερό που σήκωσε
την παρθένα σκέψη στο στερέωμα
ξαπλώνοντάς την σε βελούδο
«ένας βράχος αιωρούμενος στο σύμπαν
με φωλιές γαλήνης στις τρύπες του
που στόμα φιδιού δεν τις έφτανε
γιατί έστεκε άγρυπνος
οπλισμένος τσολιάς, ο ήλιος».

Καλημέρα.
Εσένα καλημερίζω κι απλώνω
να μου σφίξεις το χέρι.

Το στήθος μου, δικό σου, ξένε από σένα
που σ' είχε απομακρύνει απ' την καρδιά σου
ήχος καμπάνας που χτυπούσε λάθος,
γιατί παιδί επιφορτισμένο να χτυπά μια και μια,
έχοντας στο νου το παιγνίδι
χτύπησε χαρμόσυνα.

Εσένα καλημερίζω κι εμένα
που πηδά πάνω στο κύμα
μετασχηματισμένος σε γιο θεού,

με τις προεξοχές του αχτένιστες
- τις πολιτισμιακές -
ως ταιριάζει
σε μοναξιά πολεμόχαρη.

Τις μεγάλες καμπύλες ώρες χαιρετώ
που ριγούν στο άγγιγμα της μέρας
και τοξεύουν φιλιά στα χείλη τού κόσμου, την ώρα
που τ' άσπρα σύννεφα της δροσιάς, φορτωμένα
την δολιχοκέφαλη αρετή,
ρίχνουν στους ώμους των τρατάρηδων
την εσθήτα της σοφίας.

Και πηδούν καράβια στη θάλασσα
με καινούργια σκαριά
καινούργια πανιά
καινούργιους αγέρηδες.

Και τ' αγριεμένα όνειρα της λευτεριάς καλημερίζω
τα ζωσμένα τις σφαίρες,
αντίκρυ στο θεριό του μίσους.

Τον μαλακό καρπό κάτω απ' το πρόσωπο
με τ' αυλάκια της πίκρας
και το χαμόγελο που σπέρνει κραυγές
όταν στα χείλη σφουγγαράδων
παίρνει μορφή τρισδιάστατη
τη στιγμή που τον βυθό ανιχνεύοντας
βρίσκουν σφουγγάρια.

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΩΝ

Τούτες οι γραμμές δεν έχουν σκοπό ν' αποτελέσουν βιογραφικό αλλά ούτε και κριτικό σημείωμα για τον Παντελή Ευθυμίου και την ποίησή του. Πιο κατάλληλη για τούτο είναι η ίδια η φωνή του ποιητή, που ανήκει στον χώρο των πιο αρμόδιων χορδών να τραγουδήσουν την Ελλάδα, την ανθρωπότητα ολάκερη και τον άνθρωπο τον ίδιο. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως η ποίησή του διακηρύσσει ή ηθικολογεί: απλώς αποκαλύπτει. Αυτό ακριβώς συνιστά και την πιο φοβερή δύναμη που παλινδρομεί ανάμεσα στη φαντασία, που με συγκλονιστική δύναμη έρχεται σαν «ανθρώπινο λαλούι» να διατρανέψει την ελληνική ψυχή εύγλωττα, και τη μνήμη ως την πιστή φωτογραφική - στην κυριολεξία της λέξης - απεικόνιση της κατοχικής Ελλάδας. Έτσι, που η δουλειά, την οποία έχομε στα χέρια μας, να είναι κάτι σαν ημερολόγιο βγαλμένο από τις συγκινήσεις, τις εντυπώσεις και τις αναζητήσεις - οραματισμούς - μιας ολάκερης ζωής.

Αγωνία του ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, τον όποιο αγωνίζεται να γλυτώσει από τις κάθε είδους πολιορκίες. Άνθρωπος και ποιητής ταυτίζονται. Άνθρωπος και ποίηση γίνονται ένα. Μέσ' από την καταπίεση και τις ανελεύθερες καταστάσεις οραματίζονται έναν ρωμαλέο ευδαιμονισμό, ελπιδοφόρο μήνυμα μέσα στις φρικιαστικές κατοχικές συνθήκες ζωής. Ό,τι απομένει στον άνθρωπο είναι η ελπίδα, που τοποθετημένη στην πιο άγρυπνη συνειδησιακή γραμμή βασικά ποτέ δεν εγκαταλείπει τον άνθρωπο. Παρελθόν και μέλλον δένονται στενά μεταξύ τους, έτσι που να βρίσκεται πάντα στο κέντρο ο άνθρωπος του παρόντος και να συμπληρώνεται η τριαδική χρονικότητα: παρελθόν - παρόν - μέλλον.

Ό,τι προέχει στην ποίηση του Παντελή Ευθυμίου και που αποτελεί το ηθικό στοιχείο είναι τα ιστορικά διδάγματα που κληροδοτούν στον άνθρωπο οι συγκεκριμένες ιστορικές στιγμές και που ενισχύουν τους αγώνες του ανθρώπου για τη νίκη και ανυψώνουν σε νόμο ζωής την αγωνιστικότητα. Έτσι, η ποίηση του Ευθυμίου αποκτά μια διαφορετική διάσταση που συντελεί στο να ξεπεράσει ό,τι κοινά λέμε χρόνο, να σταθεί πέρα απ' αυτόν και να καρπίσει. Πέρα από τον φαινομενικά γαλήνιο στίχο και γενικά την αίσθηση της γαλήνης που αποκομίζει κανείς από την ποίησή του, εκτείνεται η αγωνία και ο ψυχικός αναβρασμός του ποιητή και ανθρώπου, μετουσιωμένος σε σπαραγμό ή ακόμα και ανείπωτη χαρά. Πίσω από τη στωική αντιμετώπιση, πολλές

φορές, των καταστάσεων, κρύβεται μία υπαρξιακή αγωνία, αγωνία σωτηρία και επιβίωση, τραγικό στοιχείο, μετουσιωμένο σε «μάσκα απάθειας» ή «προσποίησης» θα λέγαμε, παρά τον σπαραγμό που απορρέει από την αβεβαιότητα και την αγάπη για τη ζωή. Έτσι, η ποίησή του μετατρέπεται σε ανάγλυφη, φασματοσκοπική απεικόνιση του από πόνο, αγωνία και ελπίδα ανελεύθερου ανθρώπου, ο οποίος πασκίζει να λυτρωθεί από την κατάσταση αυτή, αφού ουσιαστικά είναι και παραμένει – όπως διαφαίνεται – αδούλωτος. Αποδεικνύεται μ' αυτό η καταπληκτική ικανότητα του ποιητή να διεισδύει σε βάθος στα πράγματα, να αναλύει και να ερμηνεύει καταστάσεις και γεγονότα και το σπουδαιότερο ότι έχει αντιληφθεί ότι τα ηχηρά και ηθικολογικά κηρύγματα δεν ωφελούν, γιατί δεν ξυπνούν συνειδήσεις ούτε διδάσκουν ανθρώπους, και πρώτιστα τους νέους. Για τούτο και δεν γίνεται φερέφωνο παλιών ή νιόφαντων ιδεών, αλλά παραμένει απλώς ένας αποκαλυπτικός φωτογράφος κοινωνικών καταστάσεων της κατοχής ή της κοινωνικής δομής, στοιχείο που αποτελεί το terminus post quem για τη δική μας επικοινωνία με τον ποιητή και τον κόσμο του, ο οποίος τυπικά μοιάζει να διέπεται από μια φαινομενική στατικότητα πίσω από την οποία κρύβεται ένας ορμητικός κυματισμός, κάλεσμα σε μια πρωτοφανή καρποφορία της ζωής, η οποία τελικά θα οδηγήσει στον ευδαιμονισμό.

Μολονότι είναι φανερή η επίδραση του σουρεαλισμού στον ποιητή, δεν υπάρχει απόλυτα ο μηχανιστικός τρόπος γραψίματος των σουρεαλιστών, χωρίς αυτό να υποδηλώνει εγκεφαλική δουλειά. Ο ποιητής δεν κάνει καμιά προσπάθεια να υποτάξει το περιεχόμενο στη μορφή ή τανάπαλιν. Αντίθετα, παρά την αυτόματη γραφή, πετυχαίνει μια αξιοθαύμαστη συνεργασία μορφής και περιεχομένου. Ιδιαίτερη σημασία φαίνεται να δίνει στη λέξη, που πέρα από τη στατική εννοιολογική υπόστασή της, αποκτά ιδιαίτερη πλαστικότητα που επιτρέπει δυναμογόνα έκφραση και, κατά τρόπο αξιοπρόσεκτο, φασματοσκόπηση του ανθρώπου. Η από οποιαδήποτε οπτική γωνία θέαση της γλωσσικής απόδοσης του μηνύματος φανερώνει ότι ο ποιητής διακατέχεται από το ανικανοποίητο και την αναζήτηση της τελειότητας. Ο στίχος ανισοσύλλαβος και ανομοιοκατάληκτος, υπακούει σ' έναν εσωτερικό ρυθμό ο οποίος σε πολλά ποιήματα έχει ιαμβική χροιά.

Διαβάζοντας ποίηση Ευθυμίου, ένιωσα να λυτρώνομαι από την τέχνη του. Γιατί είναι πραγματική τέχνη, δοσμένη δυστυχώς σ' ένα πολύ περιορισμένο κοινό, στο κοινό της ιδιαίτερης πατρίδας του ποιητή, τη Ρόδο. Ο ποιητής με τις λίγες αλλά αξιόλογες συλλογές του, μιλάει και αποκαλύπτει. Μα όσο μιλάει απολυτρώνει, πλάθει κόσμο και ανθρώπους έστω και με κάποια στοιχεία ρεπορτάζ, που διαφαίνονται στα ποιήματά του, είτε με περιγραφές, που παρά την ανία τους κάποτε αναγλυφοποιούν κοινωνικές καταστάσεις και ανθρώπους, κάτω από μια καταπληκτική ψυχογραφική ικανότητα.

Τελειώνοντας αυτές τις κάποιες σκέψεις μου και επειδή αντικειμενικός σκοπός δεν είναι να γράψω κριτικό σημείωμα για την ποίηση του Παντελή Ευθυμίου - αφήνω σ' εσάς τους αναγνώστες τη δουλειά αυτή - σας θυμίζω κάποιες σκέψεις του Rainer Maria Rilke:

> «Διαβάζετε όσο μπορείτε λιγότερες αισθητικές και κριτικές μελέτες, γιατί ή είναι μεροληπτικές και μονόπλευρες απόψεις […] ή είναι επιδέξια λεκτικά παιγνίδια […] Μονάχα η αγάπη μπορεί «να τα συλλάβει», να τ' αγκαλιάσει, να σταθεί δίκαιη απέναντι τους»
>
> (R.M.R. *Γράμματα σ' ένα νέο ποιητή*, III).

Έγραφα στη Ρόδο
Ιούνης 1978
Παπαντωνάκης Γιώργος

Χαιρέτα με σαν σφάγιο σε βωμό
κι αν σκοτεινά κι ανέκφραστα τα μάτια,
κάτω απ' το δέρμα χλιμιντρίζουν άτια,
φωνές που διαλαλούν το λυτρωμό

Άσφαχτος ο στοχασμός γλυκανασαίνει
τις μυρωδιές της γης· και με φιλί
σπαθί, χυμά ο ήλιος
και θρουψαλιάζει το γυαλί
της σάρκας, και στο αίμα μπαίνει

αίμα· και ξεζευλώνει το κορμί και πηλαλά
για τις απάτητες κορφές της μέρας.
Λύρα μου αφέντρα, κάμε να κυλά
στις κόρδες σου η φωνή μου, σαν αγέρας,
να κλαίει τη μια, την άλλη να γελά

Δόξα σε σένα ήλιε που τη διάλεξες
για φλέβα σου τη γη μου.

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Χωρίς τρισάγιο, χειροκρότησα τους τάφους.
Τα μισόλιωτα κορμιά ανατρίχιασαν στο δέρμα μου.
Ανατάραξα τους κλώνους του κυπαρισσιού.
Φίλησα στα ρόδα το αίμα·
χίλιες εννιακόσιες σαράντα τέσσερις τριανταφυλλιές,
κόρες άλλων χίλιων
φύτρωσαν στο πνέμα μου
καρφώνοντας τα μάτια με τ' αγκάθια τους.

Το πρωινό τιτίβιζε σαν κλωσσοπούλι
καλημερίζοντας τον ήλιο που ποδοπατούσε
το πένθιμο φλούδι της σκλαβιάς.
Χτύπησε τα φτερά του στα πλευρά του κόσμου.
Έτρεχε ψάλλοντας.
Κουβαλούσε τ' αναλόγιο των ύμνων στα χέρια.
Μέσα του φτερούγιζαν καρδερίνες.

Οι κόρες της Αθήνας έπλεναν με φιλιά τ' αγάλματα.
Σκούπισαν με τα φτωχά τους τσίτια τα μάρμαρα.
Ξανάλαμψαν στον ήλιο φωτεινά.

Ανοίξανε πηγάδι σκάβοντας την καρδιά
τα χρυσαφιά χαμόγελα της νίκης.
Και το πηγάδι ξεχειλίζουν αργυρές ροές και δεν περσεύουν
και το πηγάδι ξανασκάβεται,
βαθαίνει, ανοίγεται, βαθαίνει από τα χέρια του,
πάει βαθιά στη γνώση και καλεί
«Ελάτε, ελάτε, έχω νερό για όλα τα χωριά
όλες τις πολιτείες, όλα τα διψασμένα στόματα».

Όμως εσύ,
αθλούμενος μες στο σεισμό
ακόμα σκίζεις τα γυμνά πέλματα στους βράχους.
Ματωμένος,
ζυγίζεσαι στο τραγούδι σου αλλόκοσμος,
τις νότες τεμονεύοντας στα κιγκλιδώματα
που προστατεύουν την παλικαριά μη ξεχαστείς
και ξαναρχίσει η λάβα να ξερνά τα έγκατα τ' ανθρώπου,
τη χλόη καίγοντας.

Τυλιγμένος στις ρίζες του
ο ήλιος γονιμοποιεί το χώμα.

Στο μεστωμένο του μεσημεριού βυζί
πηγαινοέρχονται τ' αντρίκια χάδια· ω θεοί,
αγγίξτε με τα χέρια των ελευθέρων, το σώμα
του τελευταίου εχτελεσμένου.
Ράνετε μαζί μας με τη στάχτη των λιωμένων κορμιών
τις καρδιές που πετάχτηκαν αλαφιασμένες απ' το στήθος,
να επιτιμήσουν τη χαρά τους.

Ω θεοί,
ξετυλίχτε απ' το κορμί τις ψεύτικες
προσευχές που σας στέλνουμε.
Γυρίστε τες χαστούκια στο πρόσωπο
του πολέμου κι αστραπές,
να γράψουμε καινούργιους ύμνους.

ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΜΑΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ

Πέτρα για φωνή μέσα στο στήθος
χτυπά της νύχτας τα ντουβάρια.
Οι πέτρες κύλησαν στα πόδια
Τα γόνατα δέθηκαν στα πέλματα
- ούτε ιστορία ακόμα, ούτε μύθος -
Σε πίσσα πόνου κολλημένα τα ποδάρια

Σίδερα τώρα, κόκκινα στ' αμόνι
χτυπιόμαστε να γίνουμε σπαθιά.
Νιώθουμε κι η ξερολιθιά
το βλέμμα της αβοήθητο μας απλώνει
Μπετόν να γίνουμε μας θέλει κι ο σουβάς
απείραχτη τη ζέστα να κρατά απ' το χιόνι.

Έννοια σου και θα σου χαρίσω
ξανά τη φλόγα μέσα από τα γέλια των παιδιών
Το κάθε κομματάκι του κορμιού
θα μοιάζει κάρβουνο αναμμένο.
Ψηλότερο απ' το σύννεφο θα με χαρείς, βουνό
πλατύ σαν ουρανό
κάτω απ' ουρανό μόνο θαμμένο

Κι όταν τελειώσει το κακό
κι άσπρες ασβεστωθούν οι μάντρες,
πάλι στα χείλη τα σφιγμένα, οι άντρες
του γέλιου δε θ' ανάψουν το φακό

Το ξέγνοιαστο έμβρυο απέβαλε η ψυχή
Μια σιαμαία μήτρα όπου γυρίσει
το γόνο της θα δει που 'χει στραγγίσει
κι όσο βαθιά η χαρά, πάλε ρηχή.

Της εφηβείας τριαντάφυλλο η ορμή
θε να μας παραστέκεται ως το γέρας
χεροπιασμένη με το τέρας
που τραγανίζει την καρδιά μας με το «μη».

Μη, στη χαρά την άπλετη, θυμήσου,
ένα κορδόνι σου σε δένει με το χτες.
Ν' ανοίξουνε τις πόρτες, σκέψου, οι γιοι σου
για χρόνια να τις ρίχνουνε σπρωχτές.

Μη, στην ανεμελιά την υπνοφόρα.
Στο κέρδος, μη, το σκόρο του μυαλού.
Πάντα θε να μας ταξιδεύει μια παπόρα
που δε θ' αράξει σε περίβολο γιαλού.

Απ' τ' απολιθωμένα όστρακα της πίκρας
νάτο που ξεπετιέται το σπαθί της γης.
«Τώρα» το «κάποτε». «Εδώ» το «κάπου».

Η χειραψιά των ύμνων, έχει τη ζεστασιά της αγάπης.
Η χειραψιά της φωνής, έχει τη θέρμη χορδής βιολιού.
Λιώνουν οι πέτρες και τα χώματα που πόνεσαν.
Παίρνουν τη θέση τους οι πέτρες που χτυπούν.
Τα χώματα που ουρλιάζουν.

Τ' άστρα ντυμένα τη σιωπή που ανιστορεί.
Τα ψαράδικα πετούν τα δίχτυα στους βυθούς
ανασύροντας τα πνιγμένα δάση που τους έδωσαν το ξύλο.
Μες στα σκληρά βουνίσια μάτια, τόπια από φωτιές
κι όπου τα τόπια πέσουν, πυρκαγιές
ανάβουν· και κορμιά γυμνά
μες στη φωτιά τσουγκρίζουνε ποτήρια
ξεχειλισμένα ήλιο.

Σε χαιρετώ, σ' αγγίζω, σου χαϊδεύω τα μαλλιά.
Οι στιγμές πετούν αητοί απ' το δέρμα σου,
ω εύκρατο φως ιλαρό της νιότης.
Τη χλόη σου κυκλώνει η γης με αγάπη.
Το αίμα σου κυκλώνει το κορμί και προσκυνά
την πτήση του.

Γύρισε το χαιρετισμό στο χέρι που σ' τον στέλνει ολόλευκο
σαν κρίνο αυγής, αναστημένο απ' τη δροσιά της νύχτας.

Μέσα σ' αυτό το κύκλωμα φωτιάς, το μεθυσμένο
απ' τα φιλιά της πατημένης γης,
ανέμισέ μου το μαντήλι της χαράς και ντύνομαι φτερά
ξαναγεννιέμαι αητός και πάω στα ύψη.

Οι πόροι γιόμισαν ανατολές.
Όλες οι μέρες ίδιες,
κι οι ματωμένες κι οι αμάτωτες.
Οι πόροι γιόμισαν ανατολές.

Απ' τις σχισμάδες των τοίχων
τρυπώνουν στο δωμάτιο,
κάθονται στο κρεβάτι,
αγκαλιάζονται
οι μνήμες.

Ο κόμπος στο λαιμό λύνεται·
απλώνει το χέρι η ολόκληρη παρουσία του κορμιού
ν' αγκαλιάσει τις μνήμες.
Τα δάχτυλα γεμίζουν σφαίρες
οι καρδιές πολυγράφους.
Έχετε γεια λεύτεροι: πολεμούμε
ολάκεροι τον πόλεμο, πολεμώντας
τους αφέντες.

Οι πυγολαμπίδες τη νύχτα
φωτίζουν τα φαρδιά Ανδρουτσέικα μουστάκια.

Πάνω τους κρεμασμένοι οι έφηβοι
δυναμώνουν το μοναδικό τους όνειρο
που τους φυτεύει στ' απανωχείλι τις πρώτες ρίζες.
Περάστε γρήγορα οι μέρες, να μεγαλώσουμε.

ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΙΣ ΦΛΕΒΕΣ

Τα ρομαντικά καράβια με τους ούριους ανέμους
βούλιαξαν στις φλέβες.
Αναδύθηκαν απ' τις θάλασσες τα φουρτουνιασμένα κουρσάρικα.
Έτρεψαν τη φυγή τα μπουρλότα
της πονεμένης παρουσίας
μέσα στον ανυπάκουο οργασμό της πέτρας
που 'χτιζε μόνη της, ανεβάζοντας γραμμή γραμμή
το καινούργιο κάστρο της χώρας.

Από την έκρηξη πετάχτηκε η υγεία του σκλάβου ροδοκόκκινη
ντυμένη τρυγητούς κι αλέτρια για σπορές.
Αρνήθηκαν τα μεταγωγικά να μεταφέρουν την πατρίδα
στην παραδοχή του ατυχήματος.
Βούλιαξαν την πρώτη μέρα του θρήνου.

Τώρα οι βρόγχοι, οι ρόγχοι και τα μουγκρητά,
οι σπασμένοι λαιμοί, τα μελανά μάτια.
Τώρα η κομμένη ανάσα των κέδρων.
Τώρα οι πληγές των χειλιών,
τα καμένα στήθη.

Τώρα ένας σταυρός για τους πενήντα.
Τώρα ένας σταυρός για τους χίλιους.
Τώρα κανένα όνομα για όλους που σαπίζουν
στον ίδιο τάφο.
Τώρα οι φωνές που άφησαν πεθαίνοντας
μάτωσαν τ' αυτιά των τυράννων.
Τώρα δεν ακούνε τ' άκροβόλισμα της καινούργιας μέρας.
Στο κατάστρωμα όρθιοι, ξένοι στη ναυτία
ευδιάθετοι κι αποφασιστικοί,
τραγουδούμε την έκρηξη της φλέβας,
αναρριχώμενοι στα κατάρτια.

ΕΡΩΤΑΣ

Δεκαπεντάχρονο ηρωικό τραγούδι το κορμί σου
και το διψούν οι αυλοί μου.
Το σφύριγμα του τραίνου φεύγει από τα χείλη σου.
Περνώντας μέσα απ' το κορμί μου
είναι σα να το παίρνω σπρώχνοντάς το στις πεδιάδες
που ονειρεύομαι.
Τις ανοιχτές που μοιάζουν της καρδιάς.
Τις ανοιχτές
που μπορείς να τις διασχίσεις, πάνω τους κυλώντας
στήθος, πλάτη, φτέρνα, δάχτυλα.
Αυτό το σφύριγμα το περιμένω κάθε νύχτα. Έτοιμος·
ντυμένος την ιδιόρρυθμη στολή της ματιάς
που προπορεύεται και λέει στο τραίνο να την ακολουθήσει.

Άκου, άκουσέ με· μια κίνηση αγάπης
είναι πάτημα σκανδάλης που γαζώνει την υγεία με
δύναμη
να την πονέσει.
Κι ο τέτοιος πόνος, είναι η δόξα του πρωινού ξυπνήματος
Μια τέτοια κίνηση, στ' ορκίζομαι,
είναι μαστίγωμα στον ύπνο και μαστίγωμα
σε κείνη την ακινησία του σκοπού, που έμεινε όλο το
χρόνο
αμετάθετος και σκούριασε στην υγρασία.

Δώσ' μου τα χείλη σου τα δεκαπέντε
τα γαντζωμένα στο στήθος σου,
μαζί με τις χιλιάδες νύχτες που σε κοίμισαν.
μαζί με τις χιλιάδες νύχτες που σ' οδήγησαν έξω από σένα
ετοιμάζοντάς σε για τους πόθους μου.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η κραυγή της νύχτας
στρογγυλή μες στα μάτια σου
με σφίγγει στον κόρφο της.
Η κραυγή της νύχτας με σημαδεύει
απ' την κορφή κυπαρισσιού που φέρνει
της μοίρας το μήνυμα.
Ξεχνώ τι με περιμένει αύριο·
σε θέλω·
Τώρα που σφυρίζει το τραίνο στο σταθμό
λέγοντας: «όπου να 'ναι ταξιδεύω, όπου να 'ναι ταξιδεύω»
και φεύγει μέσα απ' το κορμί σου ο κάμπος
και το τραίνο τον κυνηγά.
Κι είσαι ο κάμπος που τον διψώ
μέσα απ' τις σιδηροδρομικές γραμμές.
Είσαι η σπορά· μέσα σου το τραγούδι του θέρους.
Τώρα που το τραίνο σού θυμίζει ότι υπάρχουν τραίνα
που σε μεταφέρουν μπορεί έξω απ' τον πόλεμο,
σε θέλω.
Τώρα που σφυρίζει το τραίνο κι η φωνή του
διαπεραστική, περνώντας απ' τον λάρυγγα αρσενικού
λιονταριού
με σηκώνει αρσενικό σύννεφο και με πετά
στην πλάτη ερωτευμένης θηλυκιάς λέαινας
και φεύγουν δροσερές πηγές απ' τις πλαγιές
και μου φιλούν τα πυρωμένα δάχτυλα,
διώχνοντας τα μερμήγκια απ' το κορμί
και τις πευκοβελόνες που μπηγμένες στο δέρμα
περιμένουν γυναίκειο χάδι να τις βγάλει.

Ο φόβος
σε σπάζει σαν καλάμι, αν φοβηθείς
να μετρηθείς μαζί του.

ΛΑΣΠΗ

Η θλίψη ανηφοριά.
Της πατρίδας τα πόδια με πέδιλα φτερά,
στην κορφή πατημένα,
ξεπέρασαν τη θλίψη.
Ο ουρανός στις φλέβες των βουνών
σπα σε πηγές και το στόμα
ξεδίψαστο φωνάζει «ευάν»
στ' αντροδεμένα κόκκαλα.

Στη μεγάλη πολιτεία, το καλοκαίρι γεμάτο λάσπη.
Η θάλασσα φεύγει κάτω απ' την καρίνα των πλοίων,
αηδιασμένη.
Το χαλίκι ουρλιάζει μες στη μοναξιά του.
Τα βήματα του ήλιου βαριά.
Τα παράταιρα παπούτσια σε πληγώνουν.
Τα δόντια σπάνε σκουπόσπορο,
μασούνε χαρούπι,
τα χείλη ρουφούν σκισμένα το χυμό λαχανίδας,
κλέψαμε απ' τα ζώα το ρόβι.
Η θάλασσα φεύγει προσπαθώντας ν' αναποδογυρίσει τα ξένα
καράβια.

Η θάλασσα φεύγει ν' ανταμώσει τα δικά της
η Ελληνίδα.

Ώρα θλίψης.
Το χέρι βγάζει τρέμοντας απ' το συρτάρι το δελτίο
ψωμιού
βλέπει τ' αυριανό κουπόνι
στο τόσο χαρτάκι πέφτουν τα σάλια του πεινασμένου
θεού.
Τ' Αυγούστου στάζουν αίμα τα μάτια από τη δίψα.
Ο ουρανός στις φλέβες των βουνών
σπα σε πηγές. Έτσι νομίζεις.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΣΟΥ...

Τ' άλογο αφηνίασε
κι ανεβαίνει τα ύψη

- Πρόσεχε ανεμόμυαλε· σου φωνάζω· μ' ακούς;
Πρόσεξε μη σου ρίξει το λάσο του ο πόλεμος
και νεκρό στο χώμα σε ρίξει.

Μεγάλωσε την απόσταση του ύψους στο αίμα
να 'χει χώρο, σοφά ν' αναβράζει·
μ' άδετη μέση σε σκοινί, κρατημένο από κέδρο
μην ορμάς μες στο ρέμα.

Έλα, μου 'πες·
η περίπολος έφυγε
για πολύ θα 'ναι γαλήνη.
Πάρε με ολόκληρη, ό,τι ομόρφυνε
η ζωή στο κορμί μου
το κορμί μου σ' το δίνει.

- Και νεκροί και ζητιάνοι, λίγου ήλιου
μπορεί να 'μαστε αύριο.
- Τρέλα τι θα πει, μήπως ξέρεις;
- Πιες τον έρωτα.
- Ζήτω η λευτεριά.
- Να τη φέρεις.

Γραμμένο στις 22.7.1943

ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΩ...

Η σιωπή, έπαλξη θεϊκής φωνής
σφεντονίζεται απ' τα μάτια των ερειπίων.
Τραγουδά σε σούστα τα μεράκια του Ολύμπου.
Τραγουδά σε τσάμικο της θάλασσας τη χάρη.
Στο τεντωμένο νεύρο της,
απλώνονται οι καρδιές της μάχης να στεγνώσουν
κι έπαρση.
Σε γνωρίζω.

Να πηδήξουμε, καβαλάρηδες, το σύννεφο·
Να καλπάσουμε πάνω απ' το σύννεφο.
Δε θα πέσουμε στη γη, αρμυρές σταγόνες δακρύων.
Είμαστε η βροχή της διψασμένης μας γης.

Τάχα θα φτάσουν ως εδώ αητοί;
Τάχα θα μας γνωρίσουν;
Μην έγινε το θάμα και σε νιώθω λεύτερη
να μου προσφέρεις τ' όνειρο της γης σου;

Μην ύστερα από τούτο θα ζητωκραυγάσουμε την κλειδαριά
που 'κλεισε στων αιμάτων τις σπηλιές
την ψιλομέταξη μορφή μας
από τα δάχτυλα του αύριο κεντημένη;

ΧΩΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΩΝ

Μοιράζουνε κοράλλια τα χαμόγελα στα μάτια των παιδιών
των πιασμένων στη μήτρα της πατρίδας
με το ερωτικό σούβλισμα του ήλιου.

Ξυλοκοπούνε τη σιωπή και τη ματώνουν.
«Αυτή η σιωπή άλλοτε είναι ασπίδα,
πίσω της που γυμνάζονται στρατοί
κι άλλοτε αυνανισμός που σε μαραίνει».

«Μια, πάλι, άλλη σιωπή, είναι το τελευταίο πάτωμα του
ύψους
που αν δεν το κάνεις τόξο, γίνεται
το βέλος που τρυπά τον αφαλό του εμβρύου σου».

Ύστερα απ' αυτό δε θα φοβηθούμε
να τοιχοκολλήσουμε στις πλάτες της νύχτας
τους αγώνες της μέρας που ξημερώνει
καλώντας με προκήρυξη το πλήθος
να πάρει τα όπλα: γύφτοι
που τσαντιρώσαμε στους ώμους μας και μας πιέζει
η παρουσία η άσκυφτη της χώρας.

Τρυπημένοι από τα ξίφη του μεσημεριού
μαζεύουμε χούφτες το αίμα
κάνοντάς το τραγούδι
μέσα στο χώρο των συμπληγάδων.

ΛΑΛΟΥΙ

Δεν μπορώ να πολεμήσω χωρίς εσένα.
Το σώμα σου και το δέρμα της γης, μ' εξουσιάζουν.

Σε πετώ στην πλάτη δέμα από στάχυα ακατέργαστα.
Θα σε ρίξω στο χώμα να μαδήσω τους σπόρους σου.
Δώσ' μου τα χείλη σου· δεν το μπορείς
να μείνεις κλειστή σ' ένα παράθυρο
που πια δε σε παίρνει.
Τόσο μεγάλωσες από χτες ως σήμερα μέσα στο αίμα.

Εκείνη η λίμνη
ήταν καθαρά ένας καθρέφτης δακρύων.
Λάσπωνε κι ήταν καθαρά ένας πυρετός αηδίας.
Τα πρόσωπα που τολμούσαν να βγουν στην επιφάνεια,
προεξοχές λάσπης.
Η κίνηση δεν ήταν του νερού,
ούτε χάρτινου καραβιού που παίζει με τ' αγόρι:
Ήταν φιδιού που δεν του καίγονταν καρφί
αν στη θωριά του σού πονούσε το στομάχι.

Αυτή η φοβερή εικόνα είχε χρώμα κίτρινο.
Όχι καθαρό κίτρινο χρώμα λουλουδιού ή μπογιάς σε τοίχο.
Κίτρινο νερό από σάπιο πρόσωπο νεκρού ή ακόμα
κίτρινη του φόβου απελπισιά που ξεριζώνει του άντρα τα όργανα
και τα πετά στους σκύλους.

Ένα λαλούι πεταμένο στο χαλίκι εκλιπαρεί συναρμολόγηση.
Στα σκέλη της καμπάνας οι ρυθμοί
κηρύσσουν τον πόλεμο στη βία.
Όλο αναβάλλω το ξεφλούδισμα των καρπών σου.

ΦΩΝΕΣ

Φωνές:
δεν είναι της αγάπης
Ούρλιασμα σκύλου, σάρκα που πεινά
Πολύ το χιόνι.

Φωνές.
Ούρλιασμα σκύλου με την τρίχα του όρθια
πάνω σε τάφο εφήβου.

Οι κουκουβάγιες φεύγουν κουρασμένες.
Νικήθηκαν απ' τη συχνότητα των θανάτων.
Τίνος να πουν,
ποιανού το τέλος ν' αναγγείλουν πρώτα
και σε ποιους;

Φωνές.
Είναι το «ευοί, ευάν» των λεύτερων
που ρίχνουν το μαχαίρι.

Τσουγκρίζουν τα ποτήρια
νύχτα γεμάτα, φεγγαριάτικη.
Ρίχνουν στους ώμους τους την κάπα της ανυπακοής,
εκεί, στα δασωμένα φαράγγια που οι καρδιές
γεννούν ελάφια.

Γραμμένο στις 15.12.1943

ΠΥΚΝΗ ΛΥΠΗ

Ίσκιοι λουσμένοι νύχτα οι μέρες σου.
Η ραγισμένη ραχοκοκαλιά του ονείρου γονατίζει στο κοιμητήρι.
Τάφοι ομαδικοί.
Χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα καντήλια
κυνηγημένα απ' το σπαθί
μένουν άσπαστα· σπιθίζουν
τη φλόγα των αιώνων την άσβηστη.

Τα βράδια των γρύλλων μιλούν για τους χαμούς.
Οι φωνές μέσα από καπνού δαχτυλίδια,
ενώνουν τον ουρανό με τη γη μες στους δρόμους.

Η απορία επιταχύνει την ενηλικίωση.
Τα μάτια εκπυρσοκροτούν, η μέση
ζωσμένη σφαίρες περιπολεί,
αντρειεύουν οι μνήμες.

Οι μοίρες μ' ανοιχτές πληγές, χαμογελούν στα εγκαύματα.
Με ροζιασμένα χέρια πάνω σε ρόκα αχτίδενη
φαίνουν το νήμα του καλοκαιριού.
Πλέκουν με κόκκινο μαλλί βαμμένο στο αίμα
φλοκάτες για τα σπίτια που ακόμα δεν χτίστηκαν.

Το φεγγάρι σπα τις κλειδαριές
ντυμένο κίτρινο χρυσάφι·
Μ' αμόλυντο γυαλιστερό χρυσάφι
σκεπάζει τ' αχτένιστο σγουρό μαλλί
που κρύβει τ' άσπαστα φτερά της σκέψης

ΤΟ ΣΚΕΛΕΤΩΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Το διπλωμένο στους σκουπιδόλακκους παιδί,
σκαρί χωρίς σκαρμούς
χωρίς ιστό, χωρίς σημαία.
Καράβι χωρίς φώτα, χωρίς άνεμο
χωρίς πανιά
το εννιάχρονο παλικαράκι του Περαία.
Μόνο ένα πλήρωμα άφοβο στα μάτια του
λυγίζει με βλαστήμιες τα σπαθιά·
Μόνο ένα πλήρωμα γερόντων μέσα του
βγάζει τη γλώσσα ειρωνικά στην τρικυμία του κόσμου.

Στων απορριμμάτων τους σωρούς
ψάχνει για φλούδα λεμονιού
το παλικαράκι του Περαία.
Τα οστά του, καρφωμένα καραβόξυλα στο δέρμα
πώς να τα ταξιδέψει στη φουρτούνα έτσι σάπια, πώς;

Ένα καράβι πεταμένο στη θύελλα
που γαντζώνεται στη ματιά του
προσπαθώντας να πλεύσει...
Ολόκληρος ο χρόνος του ήλιου, μια στροφή στην πίστα τ' ουρανού
κι αν την αρπάξεις, έχει ο Θεός.
Έχει ο Θεός αν την αρπάξεις.
Ένα παιδί που σκότωσε το φόβο του
μιλώντας στο θάνατο αντρίκια.
Μα το παιδί δεν πρόλαβε να γίνει σαλταδόρος.
Είδε τελειωμένη τη στροφή
του ήλιου που χόρευε ζεϊμπέκικο
στην πίστα τ' ουρανού.
Έδειξε στον άγγελο με το σπαθί τα μπροστινά του.
Στη στάση αυτή τον βρήκαν του δήμου οι σκουπιδιάρηδες,
την άλλη μέρα που καθάριζαν τους δρόμους, απ' τα πτώματα...

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Ροδάκινο πληγωμένο στο στήθος, η νιότη.
Ρέουσα, άδετη, ανοιχτή πληγή
και μυρίζει αφρό θαλασσινό· Τι θαύμα
να σπα σε κομματάκια η τρικυμιά, κι ανάμεσα
βράχοι ανθισμένοι. Νερολούλουδα
να τραγουδούν το χρώμα της ημέρας.

Στην πλάτη της πατρίδας
χέρια κομμένα απ' τον ώμο, αρσενικά και θηλυκά
το χάρτη της χαράσσουν αψεγάδιαστο
από κυκλώματα και τεθλασμένες.
Στο στήθος της πατρίδας με θεότρελη ορμή
γδύνουν τα μάρμαρα από την ηλικία τους τα παλικάρια.
Ανάλαφρα πηδούν τους αιώνες,
ντύνονται τα φυσίγγια σταυρωτά,
πετούν τις άχρηστες ασπίδες,
χτυπούν, χορεύουν και ξερνούν μπαρούτι.

Πώς να μεγαλώσεις μες στην εφηβεία, πώς
αν δε διώξεις τα χέρια της που επιμένουν να σε προστατεύουν;
Άλμα σε μήκος, σε βάθος, σε ύψος,
πας μέχρι το σύνορο του ματιού,
βουτάς μέχρι τη ζεστασιά του αιμάτου,
ανεβαίνεις ως το μαύρο σου μουστάκι και πηδάς
τη χλόη που σε διεκδικεί από το δέντρο
Μαστιγώνεις μια λαμπρή νύχτα το σύννεφο
μαστιγώνεις το δωμάτιο που σε θέλει ένοικο
φτύνοντας με σιχασιά την προστασία των τοίχων.

ΛΥΤΡΑ

Δε θα δεχτώ τα λύτρα τους ήλιε.
Δε σ' ανταλλάσσω. Σε κρατώ αιχμάλωτο,
αλυσοδεμένο δίπλα στο τζάκι μου
φονιά της αναμελιάς μου και δισάκι
που μου σηκώνεις το ψωμί και το νερό
της εξόδου.

Έλληνας στην απογραφή αντίς για χτίσμα
απουσιάζω από την τάξη των υλικών.
Απών από τις καταθέσεις των αισθημάτων
που επιδεικνύουν βιβλιάρια καλής διαγωγής,
προσκυνώ την πυρκαγιά που μ' άναψαν τα δάκρυα της πατρίδας
πετώ στα κάρβουνα το δωμάτιο που μου κόλλησαν στην πλάτη
κι ανοίγομαι στο φως, αυριανός μπορεί νεκρός, μα σήμερα
αλήτης παντρεμένος τη χαρά του.
Φωλιά που επωάζει αίλουρους και σπίνους
- Οι νύχτες είναι πόρνες, σου λέω.
- Ψέματα, ψέματα, ψέματα.
- Είναι σου λέω, μην τες κοντέψεις.

Δε θα δεχτώ τα λύτρα σου, σου λέω.
Έτσι αιχμάλωτος
μέσα στην επανάσταση που σήκωσες
το αρχαίο σου αίμα λάμπει χρυσοκόκκινο
και το φωλιάζουν και το πίνουν οι θωπείες της ράτσας μου
που είναι η ράτσα όλης της γης, σαν της τρυπούν
με πυρωμένο σίδερο τα χείλια.
Να μην ξεχάσω τις πληγές μου
να μην ξεχάσω τις πληγές σου
και μου φτάνει.

ΚΙΟΝΕΣ

Λεπτές, πολύ λεπτές νότες βιολιού
που το κρατά στα χέρια η σιωπή και το χαϊδεύει,
γίνονται κολώνες που στηρίζουν
τα χέρια σου τ' αγαπημένα κρατώντας τα σε απόσταση
να μη μ' αγγίξουν.

Ανοικοδόμηση στο χάος της ζωής
η ζωή που παίρνει στο χέρι της δεφτέρι
και μουτζαλώνει τους στίχους της σιωπής.

Πλάι τους το φως κι η μέρα.
Πλάι τους το φεγγάρι κι η νύχτα.
Πλάι τους η αίγλη του αττικού ουρανού
που ξεγυμνώνει τα βυζιά και τα προσφέρει.

Ένα τραγούδι σφηνωμένο στα πλευρά μου
αλλιώτικο τραγούδι, ορθρινό
σκισμένο στη μέση με μαχαίρι
πετάει την καρδιά έξω απ' το στήθος·
Τ' αστέρια κατεβαίνουν στη γη να πάρουν φως,
ν' αποστηθίσουν το τραγούδι που λέει:
«καλήν αντάμωση σε χώμα τρισελεύτερο»

Κι αν πεθάνω,
θα' ναι όμορφο να πεθάνω
από τέτοια πληγή
αυτή τη νύχτα.

ΠΟΥ ΠΑΣ;

Ριζώσαμε στις πέτρες αγριοβότανα
που τα πουλιά και τα σκουλήκια μάς πληγώνουν.
Κλείνουμε με ρετσίνι τις πληγές,
πέρδικες που πληγωμένες, δεν δακρύζουν.

Πού πας τραγούδι του νερού
μες στο τριφύλλι του ήλιου;
Πού πάτε αχτίνες της χαράς
με χτενισμένο μέτωπο
πηδώντας σαν κατσίκια;

Αχ. Ταξίδι ξεκινήσαμε
και στην πλατιά στροφή μας
μας πλήγωσαν οι κεραυνοί
ενός θυμού αντήλιου.

Γραμμένο στις 8.2.1943

ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ

Αχτένιστοι ορειβάτες ανεβαίνουμε
σ' όποιο βουνό βρεθεί μπροστά μας.
Αφήσαμε πίσω την κραυγή
της σκοτεινής χαράδρας που μας γέννησε.

Ο αγέρας της κορφής είναι πουλί
που κελαηδεί στο στήθος·
μ' άξαφνα αρχίζει θρήνο το πουλί
που ανοίχτηκε χαράδρα
μπροστά μας κι είναι η γνώριμη
που μας ακολουθεί.

Εγκαταλείψαμε τα βήματα που κλάψανε και φεύγουμε.
Μπορεί να γίνουν βλάστηση, μπορεί
να χτίσουνε ναό, μπορεί
και πυρκαγιές που να μη σβήνουν.

Ρίχνουμε αγέρωχη στον ώμο την ορμή
και φεύγουμε και φεύγουμε
γι' άλλες κορφές, γι' άλλες χαράδρες.

Γραμμένο στις 8.2.1943

ΑΠΟΥΣΙΕΣ

Βρέχει και υγραίνονται τα μάτια σου.
Μπρος σου και πίσω κροταλίας.
Στ' απέραντο βιβλίο μιας παραλίας
βλέπεις κεφάλαια, τα κομμάτια σου.

Φουρτούνα και χτυπιούνται οι γαλέρες σου
ακίνητες, ως σε γραφή τελείες.
Μήτε κουπιά μήτε άλμπουρα: γελοίες.
Τι έχασες που σπάσαν οι φλογέρες σου!

Βρέχει και νιώθεις τες που κράζουνε,
ρίχνουν σπαθιές και σφάζουν οι απουσίες.
Αρνήσου για τα χέρια σου τις πόρνες χειραψίες.
Κάνε τα πλοία σου, ποτέ να μην αράζουνε.

Γραμμένο στις 18.2.1943

ΓΑΜΟΣ

Πετάχτηκα στο δρόμο σέρνοντας δεμένους στη φωνή μου
δώδεκα σκοτωμένους φίλους εικοσάχρονους.
Σέρνω το θρήνο του χαμού πληγώνοντας τη μέρα.
Πασπαλίζω με σκόνη τις κοτσίδες των κοριτσιών τους.
Σέρνω χιλιάδες αγαπημένους νεκρούς δεμένους στα πόδια μου
καθώς μπήγομαι στο χώμα κοντάρι,
να δεχτώ στην κορφή μου
τα καινούργια φύλλα της λεύκας.

Που θα τελειώσει ο πόλεμος, δε θα τελειώσει η πίκρα μου.

Φοβάμαι την πρώτη νύχτα του γάμου μας, κορίτσι.

Ταιριάζει να ξεχάσω τους παρθένους
ο σπόρος τους που σάπισε στο χώμα
όταν ρουφήξαν μέσα από ποτήρι λασπερό
της γης το θάνατο;

Ωστόσο πρέπει,
να γεννηθούν χορτάτοι από τους πεινασμένους,
από τους σκλάβους λεύτεροι
να ιδρώνουν βλέποντας
τις μάχες μες στα μάτια του πατέρα.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Στου καταφύγιου το κούφωμα, λέγαμε χωρίς να μιλάμε
ότι την ίδια μυρωδιά έχει ο φρεσκοανοιγμένος τάφος.
Χωρίς να μιλάμε, λέγαμε ότι μπορεί
να ‘μαστε μαζεμένοι, να πεθάνουμε συντροφιά.
Περνούσε μια υποψία καλοκαιρινής νύχτας με φεγγάρι.
Φώναζε το μυαλό να πελεκήσει τ’ άγριο ξύλο.
Ένα ξόανο είναι μια μορφή· ένα ξόανο
είναι ένα πελεκημένο ξύλο που το κουβαλάς
με πολλή αγάπη στην κρεβατοκάμαρά σου.

Τα καταφύγια είναι γεμάτα σκουριασμένα καρφιά απελπισίας.
Στο φως και στον αγέρα το κορμί
και στο βουητό της πόμπας.
Μ’ ανάλαφρα πηδήματα ύψους η καρδιά
μέχρι της τρέλας τη γιορτή ας φτάσει.

«Τι πρόσωπο στ’ αλήθεια Κουασιμόδικο
που παρουσίασε τ’ άγαλμα του φόβου!»

Διαγράφουμε τις τυπικές ευχές:
«Καλά Χριστούγεννα, Καλό Πάσχα, Ανθόσπαρτο το βίο».

Καίγοντας την καρδιά,
ανοίχτηκαν παράθυρα στ’ αστέρια.
Η πολιτεία ξέσκισε τους γάτες
που της ατίμαζαν την περηφάνια στη συσκότιση.

ΕΠΕΣΕ ΠΑΝΩ ΜΑΣ Η ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ

Τώρα που είναι να πεθάνουμε μες στα παλτά μας,
σ' αυτό το σκληρό κλάσμα της ζωής που απομένει να ζήσουμε,
ξαφνικά σ' αγάπησα.
Πόσο μεγάλωσες ανάμεσα σε μιαν αστραπή φόβου,
και μιαν αστραπή απόφασης να λυτρωθείς από το φόβο σου!

Θα πέσουμε πάνω ή δίπλα στον τενεκέ με τη ζύμη.
Οι προκηρύξεις πετώντας έξαλλα θα προσπαθήσουν να τρυπήσουν
τα παράθυρα.
«Σκλάβοι, ξεσηκωθείτε, η λευτεριά στάζει αίμα».

Όσες μείνουν στο δρόμο θα στριγκλίσουν
κολλημένες στο τελευταίο φωνήεν των ονομάτων μας.
Μια βίαιη κίνηση του κορμιού τους σα να 'θελαν να φύγουν
απ' τα χέρια μας, την αποδώσαμε στον παγωμένο αγέρα.
Έλα, αυτή τη στιγμή, μας μένει να θυμηθούμε πολλά σημαδιακά
που μας φαίνονταν αστεία όταν ξεκινούσαμε.
Το μάτι λόγου χάρη της Άννας που συγκεντρώθηκε
στο «γεια σας» της εξώπορτας.
Η πατρίδα δεμένη στο τελευταίο βήμα του Γιάννη όταν μας
ξεπροβόδιζε, που έμεινε ακίνητο σ' ένα σημείο.
Εκείνη η αχαρακτήριστη κίνηση της Μαρίας γιατί δεν έλεγε
να κατεβάσει το χέρι της, αποσπώντας το απ' το κενό
που το κρατούσε σε μιαν έκφραση αμηχανίας.
Εκείνο το... Κόντεψαν. Τώρα πια...

Μη με φιλάς άλλο.
Η περίπολος έφυγε.
Πίστεψαν στ' αγκάλιασμα· εσύ το πίστεψες; Τι σκέφτεσαι για μένα;
Μη με φιλάς άλλο. Σε σένα μιλώ που δεν ξέρω
πώς σε λένε κι ούτε θα μάθω
ποιο θα 'ναι αύριο το καινούργιο σου όνομα.

ΧΙΟΝΙΑ

Τρύπωσαν στις τσέπες του σκισμένου σακακιού.
Πάγωσαν τα τσιγάρα, τα σπίρτα, η κίνηση της παρηγοριάς να ξέρεις
ότι έχεις μέσα στις τσέπες σου δέκα μισοκαπνισμένες γόπες
για μιαν ώρα περίσκεψης.
Χιόνια.
Πέρασαν τα γάντια, τρύπησαν το δέρμα
απόδιωξαν το σίγουρο, ζεστό αίμα της ανεμελιάς
Χιόνια.
Πετάξαμε τα παλτά, πετάξαμε τα γάντια.
Με τα χέρια του ξυλοκόπου αγγίζουμε τ' ανώμαλα σανίδια του θάρρους
Με τα πόδια του ψαρά πατούμε τις δηλητηριασμένες αγκάθες
της δράκαινας.

Συνηθίζουμε σιγά σιγά τις αποβολές της νιότης.
Χιόνια.
Θα χρειαστούν να κρατήσουν τ' αχνάρια της διελκυστίνδας,
το βάθος του πέλματος στην προσπάθεια να κατεβάσει τον ήλιο
απ' τα ύψη,
το μήκος του φιλιού στο μάγουλο του πόνου.
Χιόνια.
Να μείνει χνάρι αν θα πέσουμε, γι' αυτούς που θα το ψάξουν.

Μάθαμε να χορεύουμε με τις τρουμπέτες του χαμού,
τους χορούς του κόσμου.
Ένα τρυγόνι διψασμένο στα μαλλιά,
ανώφελα περιμένει το δάκρυ μας,
να δικαιολογήσει την ελευθερία του.
Το λέπι της απόφασης στο μάγουλο σκληρό.
Η αγάπη μέσα μας, γκριζόμαλλο χαλί μιας νιότης
που πετά στους ατμούς της.

ΟΤΑΝ ΠΕΙΣ «ΝΑΙ»

Όταν πεις «ναι» στο τροχάδην
τότε το στάσιμο χωράφι του σταριού και ο κήπος
ρίχνουν βιαστικά βροχή στο πρόσωπό τους να ξυπνήσουν.
Όταν πεις «ναι» στο πήδημα
σε εκτινάσσουν τεντωμένες οι ρίζες του πλάτανου.
Οι χυμοί τυλίγονται στην κορφή να σε χαιρετήσουν.
Ντυμένος το σύννεφο, ταξιδεύεις καράβι στον αγέρα
με πλώρη και πρύμνη ουρανό γεμάτες.
Όταν πεις «ναι» στο τροχάδην
σφύριξε ένα δίστιχο να διώξεις
τον μακάριο ίσκιο της σκιάς σου,
να μείνεις χωρίς ίσκιο.

Υπάρχει η επιμονή των χιλιομέτρων
σ' ένα δρόμο με κακοτοπιές
που ονειρεύεται αθλητές και τραγουδιού διάθεση.
Ένα ποτήρι γεμάτο ουρανό στα χείλη σου
περιμένει να τ' αδειάσεις μονορούφι.

Γιατί ρίχνεις πέτρες; Πού τες ρίχνεις;
Πιο πολύ θόρυβο κάνεις μ' αυτές παρά με το τραγούδι
αν το πετροβολάς να σταματήσει.
Είμαστε η πηγή της γης που την πλουτίζουν τα δάκρυα των θεών.

Τα μάρμαρα που τεντώνονται να ξεμουδιάσουν
πετώντας την ακινησία πέρα απ' τα σύνορα του μαρτυρίου.
Ο φόβος ακούγοντάς σε να πετροβολιέσαι δυναμώνει.

Δεν σου θυμίζω τη χλόη που ήσουν.
Ένα πρωινό δέχτηκες αίμα αντίς νερό στο πρόσωπο·
Δεν θα σου θυμίσω το αίμα που 'γινες,
- κόκκινος σα θυμός και σαν ντροπή -
ένα πρωινό που σε ράντισε με σάπιον ήλιο, η δουλεία.

Αυτό ήταν χθες, αύριο θα ‘ναι αλλιώς.
Γι’ αυτό τρέχεις, να δείξεις στο χρόνο που σ’ ακολουθεί
με τον ίδιο μακάριο κι ίδια ανέκφραστο ρυθμό,
όταν σε φτάσει
τη θέση που του κράτησες στα κιγκλιδώματα των επισήμων.
Να σε θαυμάσει τοξότη και ακοντιστή στα φρούρια
δρομέα και κωπηλάτη στα μονοπάτια και τις θύελλες.

Ο άξιος στόχος:
Γυμνάζω και περνώ τον άνεμό μου από μένα
Στέκομαι μ’ ανοιχτά τα βλέφαρα ατενίζοντας
την ίδια μου ματιά που τη βαραίνουν
οι καταιγίδες της.

Όποιος κι αν είσαι, όπου κι αν πας
μη συστηθείς.
Μην προδώσεις με λόγια το πρόγραμμα που σε περιέχει.
Είμαι ο όποιος κι αν είσαι
Έρχομαι όπου κι αν πας
αφού όλοι οι δρόμοι οδηγούν στην Αθήνα.

ΞΕΝΑΓΗΣΗ

Ας υποθέσουμε ότι κάνεις ένα ταξίδι τη νύχτα,
ξεχνάς ότι ταξιδεύεις και κοιμάσαι γιατί είναι νύχτα.
Δεν έχεις ταξιδέψει ποτέ.
Ας υποθέσουμε ότι πληγώνεσαι στο στήθος από λέξη
που σου σφεντόνισε θυμός και κυνηγάς τη λέξη.
Δεν έχεις πληγωθεί ποτέ.

Ένα ταξίδι, να καβαλικεύεις την πληγή σου,
να ’ρχονται πίσω σου οι θημωνιές
αλλάζοντας βουνά, να ’ρχονται πίσω σου
τα δάση, αλλάζοντας λόφους να ’ρχονται πίσω σου
της πληγής σου το αίμα κι η φωνή του.

Εκεί που θα πάμε,
θα μας ξεναγήσουν οι σκόνες μας που προπορεύτηκαν
κι η γύρη των λουλουδιών μας που τη σήκωσε ο αγέρας του θυμού,
εκεί που θα πάμε.

Ένα πλοίο κουρσάρικο η θάλασσα
όμοιο με τη φυγή από τη φυγή μας.
Η επιστροφή μας, θάλασσα που τρέφεται απ’ τα ψάρια της.

Αποδημητικά πουλιά,
τρεφόμαστε απ’ τις ψείρες μας
ως να πατήσει σε λεύτερο η ψυχή μας χώμα,
με φύλλο θυμαριού
από τη σκέψη να σκουπίσουμε το πύο.

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Γέμισε το δωμάτιο αποπνιχτικά απ' τους καπνούς των
αναμμένων βημάτων σου.
Δεν υπάρχει άδειος χώρος.
Ο ήλιος όμοιος με σπουργίτη που ζυγίζεται στα φτερά του
πάνω απ' το δέντρο το πιασμένο από χιλιάδες πουλιά,
αιωρείται τινάζοντας τα σύννεφα του θυμού του
Είναι και τα βιβλία με τις ασήκωτες σελίδες, το σκονισμένο γραφείο,

τ' αλάδωτο πιάτο, το άδειο λαγήνι.
Είναι κι η ανύπαρχτη ερωτική διάθεση, όλα που αλλοίωσαν
τη διαύγεια της ζωής σου.

Το κορμί συμπιέζεται να χωρέσει στο αίμα
Προσπαθείς ν' αποφύγεις τους ραβδισμούς της μοναξιάς
που σου ματώνουν το πρόσωπο· άκουσε.
Τα κόκκαλά σου είναι δεμένα.
Το ηλεχτρικό σου σώμα είναι το θάμα που σε μεταβάλλει σε ταύρο
σαν βρεθεί στην αρένα
κι είναι μαχητές που σε προκαλούν,
σκοτώνοντάς σε να σε κάνουν διήγηση
στις ερωμένες τους.

Πάρε το ηλεχτρικό σου χέρι και χτύπα
τους βράχους για νερό.
Φτύσε από το στόμα μπουκιές το φεγγάρι
να λαφρώσεις τον κόσμο σου
απ' αυτόν που γητεύει.

Μέσα σου σώριασε τα χαλίκια της γης, να πετροβολήσεις
με ιστορία τους μύθους.

ΤΟ ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ Τ' ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ο Αποστόλης έπαιζε κάθε βράδυ μαντολίνο.
Ανοιχτά τα χείλη και δεσιά στα δόντια
Μ' άστρα παραγεμισμένο το κενό του ξύλου.
Δυάρα για τους βάρβαρους δεν έδινε.

Ο φίλος μου πέθανε στο Άουσβιτς μαζί με την
αιχμαλωσία και το μαντολίνο του.
Δεν του 'κοψαν από βαρεμάρα τους καρπούς να του το πάρουν.

Μεγάλωσε το κυπαρίσσι τρώγοντας το σώμα του.
Θέριεψε το μαράζι τρώγοντας τη φιλενάδα του.
Η Αθανασία πέθανε από μαράζι.

Εμείς τον περιμέναμε τον άκακο για σερενάτες.
Τ' αστέρια πέταξαν από το κοίλωμα πριν τον χώσουν
Φάγαμε τα κόλλυβά του στα σαράντα.

Η μεγάλη μοναξιά, που τα οστά δεν άγγιξαν το μαντολίνο·
Όταν ο αγέρας όρμησε στου σκελετού το μνήμα
ξέφυγε μια σκουριασμένη νότα.
Τα κόκκαλα δεν έπαιξαν τα τέλια του.

Η περιέργεια τού κυπαρισσιού το 'γειρε να δει
από τι ξύλο ήταν το μαντολίνο καμωμένο.
Ήταν όλο κι όλο ό,τι ζητούσε να μάθει.

ΠΤΗΣΗ

Δεν είσαι μέσα στο κορμί σου όταν τ' αρνιέσαι
όπως δεν είναι ο χειμώνας που ξέχνα την ομορφιά του
μες στο χρόνο.
Τη νύχτα προγραμμάτισε η χαρά μια πτήση.
Εκεί στο απέραντο λιβάδι των κλειστών βλεφάρων
όταν το φως της μέρας κουρασμένο από το έντονο χρώμα
του αίματος,
ξεντύνεται
κι αφήνεται κουρασμένο να βοσκήσει στα λιβάδια του Θεού.

Θα πετάξουμε πάνω απ' τις λεύκες που τρύπησαν
τις στέγες των σπιτιών.
Θα πάμε πέρα απ' το κλάμα, με τ' άλογο
που χαρίζει το κλάμα της χαράς
όταν καλπάζει η νιότη.
Πέρα απ' τα μυστικά μηνύματα της έγκλειστης φαντασίας.
Θα πάμε ως την ιεροτελεστία των κορμιών που αγγίζονται.

Θα 'ρτεις;
Θα στήσουμε ενέδρα στο φόβο μας.
Θα μαστιγώσουμε την αξιοπρέπεια της καρτερίας.
Θα πηδήσουμε τη σκλαβωμένη εφηβεία.

Επιβήτορες του θηλυκού ουρανού
μπορούμε από τώρα να λογαριαστούμε
πατεράδες καινούργιων άστρων.

Μάθε το· σηκώνοντας το βάρος των νεκρών μας
μένουμε ανυποχώρητοι στα μετερίζια.
Σηκώνοντας τους νεκρούς μας στους ώμους,
χωρίς τους τάφους τους.

ΤΟ ΣΠΑΝΙΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Απ' αυτό το σπάνιο φεγγάρι το σημερινό
το ανέπαφο από την αγωνία και απ' το κλάμα
το ανέπαφο από την κραυγή της πληγής,
απ' αυτό το τυχαίο το σπάνιο φεγγάρι
πάρε δυο σταγόνες, πριν φύγεις
ρίξ' τες στο ποτήρι μου
να μεθύσω.

Η πολιτεία τραγουδά στους φωνογράφους της ρεμπέτικα.
Και πάλι ώσπου να το στάξεις,
έρχεται μανιασμένος ο αγέρας του πόνου
ντυμένος ψιλή πυρωμένη άμμο
τεντώνει σαν φάντασμα τα μαχαιρωμένα χείλη του
σε χαμόγελο πληγή. Φεύγει το φεγγάρι.

Απ' αυτό το σημερινό σπάνιο φεγγάρι δεν προλάβαμε να
συγκρατήσουμε στη μνήμη
ούτε την περιέργεια που μας έσπρωξε να το χαρακτηρίσουμε ειρηνικό.

Τόσο κρατούν οι ρίζες που πίνουν το μυρωμένο απ' τους ανθούς
των δένδρων τους νερό.
Τόσο κρατά τ' ανθόνερο.
Μια σταγόνα ειρηνικού χώρου
μέσα στο πνιγμένο απ' τη θύελλα της ντροπής
χωράφι.

Σκλάβοι; Αετοί
που εφορμούν κάθετα και σκεπάζουν
με το σεισμό των φτερών τους
το βούισμα της σφαίρας που τους σημαδεύει
ώσπου να κομματιάσουν το σίδερο, στο σώμα τους.

ΕΧΤΕΛΕΣΗ

Η εχτέλεση θα γίνει αύριο· αύριο θα π ε θ ά ν ω .
Κανένα πουλί δεν ξέρει πότε θα πεθάνει·
δέντρο, φίδι, μηρυκαστικό, κανένα δεν ξέρει πότε θα πεθάνει.
Κανένας Θεός.
Εσύ που ξέρεις ότι θα πεθάνεις, ξέρεις και
πως ο ήλιος θα βγει σε μια, δυο, τρεις το πολύ ώρες.
Θα φωτίσει αδιάφορα το τρυπημένο κεφάλι σου
περνώντας ανάμεσα απ' τη θλίψη των δικών σου· το πολύ πολύ
να φανεί στους φίλους που θα σε κλαίνε, ότι είσαι πιο χλωμός·
τίποτα άλλο.
Εσύ, δεν θα τους δεις.
Από τις πληγές σου θα' χει φύγει το κινούμενο σπέρμα
του πατέρα σου,
η φιλόξενη αρχοντιά της μήτρας της μητέρας σου,
στο διάστημα θα αιωρείται μια παλιά φωτογραφία συνουσίας.
Αυτό είναι εκείνο που υπήρξες μες στους άλλους
κι ό,τι δεν υπήρξες μέσα σου, αφού γεννήθηκες σκέτος άντρας.
Το σώμα που ζωγράφιζε ο Θεός εκατομμύρια χρόνια
πριν το εκθέσει στην κοινή θέα των δέντρων για επιβράβευση
θα' ναι αλλόκοτα στεγνό, σαν ξεζουμισμένη φλούδα πορτοκαλιού
χωρίς γεύση.

Για να αποκρύψουν το πρόσωπο οι στρατιώτες του αποσπάσματος
θα δεχτούν ν' ανταλλάξουν τα μάτια τους με του φιδιού.
Έπειτα ξαναπαίρνουν τα δικά τους· αυτά δεν θα 'χουν δει τίποτα
Το σώμα καλυμμένο από λέπια.
Η καρδιά, το δάχτυλο στη σκανδάλη ένα κέρατο γεμάτο λέπια
κι η νοητή γραμμή που φεύγει απ' το λέπι
περνά τη σχισμή της σιδερένιας ευθείας κι έρχεται πάνω σου
όλα τελοσπάντων, θα ντυθούν έτσι, για ν' αντέξουν
την επιτιμητική πτήση του σύμπαντος στο αίμα.

Εγώ θα γίνω ένα ξεχασμένο τετραγωνικό νύχτας
κοινό θέαμα στ' αστέρια που μόλις θα φαίνονται
γιατί κι αυτά θα έχουν αποβάλει
την πρώτη και τη δεύτερη χλαμύδα του φωτός
απερχόμενα.

Εγώ θα γίνω σε μια στιγμή, όσες μέρες έζησα.
Θα συμπυκνωθώ σε ζεστή σταγόνα θάρρους, να κυλήσω
στην παλάμη της πατρίδας,
καίγοντας το χέρι της.

Εγώ θα γίνω το πικρό χωράφι της τιμής
που θα σπείρουν στις εκτάσεις μου οι κολίγοι
το καινούργιο στάρι της πατρίδας.
Στην απομόνωσή μου, το «εγώ», είναι τόσο δικό μου
όσο στους δρόμους της πατρίδας ήταν δικό της.

Η εχτέλεση θα γίνει τη συνηθισμένη ώρα των εχτελέσεων.
Η ώρα δεν αναφέρεται στο εικοσιτετράωρο.
Είναι έξω απ' το χρόνο που κυλά
μια στάσιμη, αγέννητη κι όμως υπαρχτή, ανεξάρτητη ώρα.
Την ώρα της εχτέλεσης η ζωή στο σύμπαν σταματά
για να ξαναρχίσει αμέσως ύστερα.
Το κενό μπαίνει στη μέση μιας ζεστής και ψυχρής ζώνης.
Αυτόν τον ανύπαρχτο χρόνο θα διασχίσει η σφαίρα την
υδρόγειο να με χτυπήσει.

Δεν θα κοιμηθώ, είναι η τελευταία «μου» νύχτα.
«Μου» η νύχτα μου, δική μου είναι η νύχτα κι είναι η νίκη μου
να ξέρω ότι η νύχτα ετούτη είναι δική μου.
Η άγρυπνη νύχτα μου.
Τ' όνομά μου, η δόξα μου, ένα μι, ένα όμικρο, ένα ύψιλο.

Τεντώνομαι πάνω τους κι είμαι νερό, ψωμί, σκόνη, λάσπη, σύννεφο
ρίζα στο φυτό που πότισα,
γροθιά στο μάγουλο της μέρας,
γδυτός, ντυμένος, πράξη, κίνηση,
βωμός, στο μάρμαρό μου που θυσιάζονται κριάρια.
Κριάρι που μ' αρπούν απ' τα κέρατα οι καιροί
και με σφάζουν.
Μι, όμικρο, ύψιλο. Η φυλακή μου.

Δε θα κοιμηθώ, βέβαια, αυτή την τελευταία μου νύχτα
- έτσι δικαιολογώ την ανικανότητα ν' αλαφρύνω το μυαλό
απ' το δέος -
Δεν είναι φόβος. Με πάει πιο πέρα η εχτίναξη.
Δε θα μπορώ ν' αγαπώ, να πολεμώ, να χάνω ή να κερδίζω.
Δε θα μπορώ να μην εχτελώ τους αντιπάλους μου.

Δε γίνεται να δώσω σε λέξεις και σχήματα
αυτό που δεν υπάρχει μετά τη χαριστική βολή.
Θα με σκεπάσουν τα καχεκτικά ία της πολιτείας
αυτό θα το δείτε σεις, θα μου το πείτε και δεν θα τ' ακούσω.
Ωστόσο μπαίνω στα χείλη σας, λέω τα λόγια που θέλω να μου πείτε,
αυτομοιρολογούμαι, αυτοδιηγούμαι τη συμπεριφορά σας.

Δεν ξέρω αν πρέπει να φωνάξω «τετέλεσται».
Αν ελπίσω, παραδέχομαι ηρωικά την ήττα μου.
Υπάρχω και οδηγούμαι στο τίποτα.
Το μόνο που φοβούμαι:
Μη χαθεί το σπέρμα που μου αποσπούνε βίαια οι Ελληνίδες
στα όνειρά τους.
Έξοδος.

Στις σπηλιές του κενού,
οι σιλουέτες των προσώπων μού αρνιούνται τη διαφθορά τους.
Ηρωική παραδοχή ότι υπάρχει ένα κήτος με δόντια
που δεν ασχολείται μ' αιστήματα.

Ένα τετραγωνικό νύχτας
με ξαναμαλάσσει ζύμη που ζητά να πάρει μια κάποια μορφή.
Ανοίγει τα μάτια ο ουρανός, πλύνει τις τσίμπλες του,
αφήνει να πετάξουν λίγα πουλιά στα χέρια μου.
Αιστάνομαι την αλλαγή της μορφής μου,
φεύγω από το μι, το όμικρο, το ύψιλο,
το σχήμα με αλλοτριώνει με παράξενες υποκρούσεις
και δεν τις δέχομαι.
Μοιάζω πολύ ξένος απ' αυτό που ήμουν.

Κάτω από τον ίσκιο των σκούρων φτερών
νιώθω σιγουριά να είμαι η άκουστη φωνή των ψηφίων μου.
Να 'μαι μια από τις άπειρες κινήσεις των νεύρων
που δίνουν κίνηση στα μέλη:
λέω, θα μου 'φτανε να μείνω ένα φύλλο πλάτανου γιομάτο χιόνι,
να κρυώνω,
ένας αφρός κύματος από κύμα που διαλύεται
αναζητώντας την κορφή καινούργιου κύματος για να διαλυθεί ξανά
και να ξαναγίνει κύμα,
ένα στήθος που χειρουργείται ζωντανό,
πληγή γεμάτη αλάτι,
ένας διακονιάρης επιτέλους στους δρόμους με κρυοπαγήματα
στην καρδιά,
ένα όμορφο πτώμα, έστω, που θα διηγούνται την ομορφιά
των είκοσί του
χρόνων οι σύντροφοι που θα επιζήσουν.
Λέω, θα πέθαινα χωρίς ν' αηδιάσω το θάνατό μου
αν η χαριστική βολή δεν ήταν πρόστυχη, σαν χάρη.

Τι σκέφτομαι αλήθεια! Κι όμως πρέπει να σκέφτομαι
ώσπου να 'ρθει η ώρα.
Αυτό το διάστημα το απέσυρε ο ήλιος από τη συνείδηση των
εχτελεστών.
Έτσι μένουν έξω από την υπέρτατη διέγερση της ζωής
μέσα στον κίνδυνο της απουσίας της.

Θα προσπαθήσω να στείλω τη σκέψη
πριν την τελευταία εισπνοή έξω απ' το κεφάλι
πετώντας τη απ' τα μάτια,
μακριά απ' το θάνατο.

Να τη λευτερώσω από το σιαμαίο σχήμα
να με δει νεκρό, να φωνάξει:
«όχι στο θάνατο των πουλιών, όχι των δένδρων
όχι στις χαριστικές βολές που ανατρέπουν τους ουρανούς».

Το πνεύμα να με δει με χυμένα τα μυαλά στην κόκκινη λάσπη
και να φύγει.
Να κουρνιάσει στον σβησμένο γλόμπο ηλεχτρικής κολώνας
κι ο γλόμπος ν' ανάψει ξαφνιάζοντας τα σμιγμένα κορμιά.
Η ζωή βρίσκεται στην ερωτική ανάφλεξη των ύμνων της.

Κι αν ακόμα υπήρχε ύπνος ανύσταχτος, δεν θα κοιμόμουν.
Όσες κι αν έγιναν πράξεις ως σήμερα είναι η φωτιά της στιγμής.
Καρφώνεται το βλέμμα στους τοίχους της απομόνωσης.
Από τρύπα ποντικού θα συρθεί με την κοιλιά λίγος ήλιος
και δεν θα τον δω.
Αύριο δεν θα υπάρχω. Δεν υπάρχει αύριο.

Αν ένιωθα φόβο, θα 'ταν αλλιώς.
Πιασμένος στις τανάλιες του σπαρταράς χωρίς να σκέφτεσαι
τον τάφο, τη σάπια σου όψη, το πώς θα ανεχτείς να μην υπάρχεις.
Δεν υπάρχει καιρός ν' αντικρίσεις με δέος τη ζωή που χάνεται
ή να ελπίσεις σε μιαν άλλη, ιππεύτρια στο φως, να 'ρχεται.
Αν τουλάχιστο μ' έκανε ο φόβος να τρέμω, θα πέθαινα νεκρός.

Γυρεύοντας σκληρή προεξοχή στον ουρανό να πιαστείς, αιωρείσαι.
Το ύψος του κουρασμένου φτερού σου δε σε φοβίζει.
Τα ξεκολλημένα σου νύχια στην πολύχρονη αιώρηση, σου φωνάζουν.
Διάλεξε ανάμεσα πόνου και τέλους.
Αν θα ενσωματωθείς στην πληγή του φτερού κίνηση πόνου
που θα ταξιδεύει στο στερέωμα,
ή θα παρασύρει το φτερό στο σπάσιμο του κορμιού
μέχρι το βαθυπήδαγο άντρο των σκουληκιών που σε περιμένουν.

Πέφτεις τελικά με το κομμάτι τ' ουρανού ξεκολλημένο,
ένα με το δέρμα σου.

Αυτή η μη απόφαση να μεταλλαγείς σε στεφανώνει μ' αστέρια.
Η επιμονή να μην είσαι ούτε πούπουλο, ούτε χώμα
σε δένει με την εύκρατη γέννηση του σχήματός σου μέσα στη θύελλα.
Η απόφαση να μείνεις το κορμί που σκοτώνεται,
ενώ στεφανώνει το μήτριο σχήμα σου παράφορη αγάπη ζωής,
σε λευτερώνει από το δέος να 'σαι, ο ήρωας.

Πέρα από την τελευταία ελπίδα - από κει κι ύστερα -
απαγγέλλεις προσευχή δική σου, άσχετη μ' όσες σου 'μαθαν,
πυρπολώντας τις ίνες του φωτός μες στη σφαγή σου·
μονοτονική ανεξαρτησία θανατερής μοναξιάς βυζακωμένη στα στήθη
έτσι μεγαλωμένη: Χωρίς ρίζες γιατί δεν τις περίμενες.

Πόσα αγκαλιάσματα κορμιών, τη στιγμή που εγώ ετοιμάζομαι
να ρίξω το κορμί μου κριάρι στη φωτιά του πολέμου!
Πόσες ελπίδες κρατουμένων που ως σήμερα δεν τους ανακοίνωσαν
την αυριανή τους εκτέλεση!
Αγάπησα πολύ αυτόν τον σίγουρο χρόνο της ζωής.
Από το χτες ως σήμερα. Όμως τέρμα.

Η κλούβα ήρτε.
Οι πάνοπλοι στρατιώτες κατεβαίνουν.
Εγώ κι οι φίλοι μου με τα σώβρακα και την αθλητική φανελίτσα
οδηγούμεθα.
Δεν θα πεθάνω σαν άντρας αν δεν θυμηθώ,
ποια χρονολογία γεννήθηκα,
τι μέρα της βδομάδας ξημερώνει
σε ποιο κόνισμα του παππογονικού μου έχει σημειωθεί
- στο πίσω μέρος -
η μέρα που ο παπάς σχίζοντας την κοιλιά μου με τα γένια του
αφαίρεσε το προπατορικό μου αμάρτημα.

ΟΙ ΑΤΙΘΑΣΟΙ

Αρσενικέ όλης της γης
όλες της γης τις ώρες, ω ήλιε, της πατρίδας·
τραγίλα βρωμά ή ανάσα σου.
Άπλυτα τα φαράγγια σε κρατούν στους κόρφους τους· οι γιοι σου
ξυπόλυτοι έξω απ' τους ίσκιους σε πατούν
πάνω σε πέτρες κοφτερές
σε χώμα αμέρωτο από χλόη.

Τα κόκκαλα ανεβαίνουν τις κορφές τους.
Τα νεύρα, στους σταυρούς καρφώσαν την υποταγή.
Η σάρκα αρσενική μετατοπίζεται
απ' τη σπηλιά της νύχτας στο τραγούδι του μεσημεριού.
Τα πηγάδια ξέχειλα νερό, τα κουβαλούμε
γόνιμα στην πλάτη μας.

Η άγια σπαθιά που σε σημάδεψε
πιο κι όμορφη που σου 'κανε την όψη, ατίθασε.
Παίξε για το χορό του αιμάτου σου και μπες
ολόκληρος μες στο καζάνι σου και φτύσε
την απαλάμη μια και δυο και χτύπα τα κανιά σου
και την πατούσα και τη γη και χόρευε και χόρευε
ζήτω φωνάζοντας στη γη που σου φωνάζει ζήτω.

Ο ΗΛΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ

Πάμε, ο ήλιος δίνει το αίμα του· χλωμοί
ν' απλώσουμε τις φλέβες στη ροή ως το θέλει.
Η άψη του, φλεγόμενο κροντήρι στην καρδιά μας.

Βρώμικες μέρες μάς ξεκούμπωναν.
Βρώμικες μέρες που μας σέρναν στο κρεβάτι άπλυτους
κι αμύρωτους από έρωτα.
Στριφογυρίζαμε τα πόδια μες στη στενότητα των οικοπέδων μας.
Στα πόδια μας στέλιαζε ο Θεός και μεις στον ουρανό
τον ψάχναμε, στη μαύρη απελπισιά μας.

Σφαιρίδια κονιορτού σ' αγέννητο άνεμο.
Επίδεσμοι δεμένοι σε λεπρή γαλήνη,
οι φόβοι που μας έντυναν μ' ασκήσεις ύμνων
πάνω σ' αδιάφορο πρόσωπο.

Από μας μακριά, θρηνούσαμε
τους ποταμούς των ταξιδιών που φεύγουν
μαζί τους παίρνοντας τη γης που μας ανήκε.
Σαλπίζοντας χειρονομούσαμε άγρυπνοι, χωρίς
να μπαίνουμε στα καράβια που αναποδογύριζαν τη θάλασσα,
να πλύνουμε την τρίχα μας στη δρόσο ηδονισμένου ρίγους,
να στεγνωθούμε στον αγέρα.

Κάθε στιγμή κι ένας νεκρός που 'λιωνε στο κορμί μας
Κάθε μας φλέβα κι ένας πούμα πληγωμένος.
Κάθε φωνή, σταματημένος κόμπος στο λαιμό,
πριν να τον λύσουν τα τραγούδια.

Η κίνηση, μια διαμαρτυρία των οστών που τα 'χουν καθηλώσει
σ' ένα κορμό γεμάτο αδιαφορία,
ν' ανοίγει το κλουβί και τα πουλιά
ν' αρνιούνται να πετάξουν.

Πάμε έφιπποι στο κύμα σφίγγοντας τα πόδια μας
σ' αντρίκιο καλπασμό μέχρι το τέλος.
Ντουφεκισμένοι από τον ήλιο·
ξέφραγο αμπέλι το μυαλό και το τρυγούν
μερμήγκια, μέλισσες, κοτσύφια κι άστρα.
Το δηλητήριο σκοτώνοντας στο θάνατο
του άλλου μου προσώπου,
καλπάζω μες στο ατίθασο αίμα μου
- αίμα για όλες τις ομάδες -
τη νίκη μεταγγίζοντας στη χώρα
την άρρωστη.

Το δάκρυ που κυλά στο μάγουλο της γης
αφλούδωτο, πικρό πικρό αμύγδαλο.
Ρίξ' το στον κόρφο να φυτρώσει πικραμυγδαλιά
κι εγώ τεχνίτης μπολιαστής να τη γλυκάνω.

Το μάγουλο της γης είναι η πατρίδα μου
σπυριά γεμάτη, μαχαιριές, πληγές, εγκαύματα,
σφαγμένο το κορμί και περπατά τρεκλίζοντας.
Φέρ' το στα χείλη μου όμορφη στα τόσα σου σημάδια,
να το φιλήσω.

ΟΙ ΑΝΕΓΓΙΧΤΟΙ

Μείναμε ανέγγιχτοι από τη θολερή βαρυθυμιά.
Το φως στα μάτια του λαού, τραγούδι
αναδυόμενο από της γης τα έντερα.
Πάνω από τις στέγες των σπιτιών
γεννούνε γκαστρωμένα αστέρια, τον ξεσηκωμό.
Ρυθμοί αρπαγής μες στην καρδιά χορεύουν το αίμα, που ζητά
το σώμα του,
να ξαναφυτρώσει η περηφάνια κι ο θυμός στο φρύδι.
Έχει το φως περίσσευμα τη γης και την απλώνει
κατάλευκο σεντόνι στα κορμιά που πέφτουν.

Βρήκαμε τη φωνή που χάσαμε στους ραβδισμούς.
Σκληρή σα στάχυ, μεστωμένη
σαν απότιστο φύλλο καπνού.

Από μυρτιά και σκίνο κι αγριαγκάτσαρα το βραχιόλι του φιλιού
που στόλισε το ξύπνημα.
Οι ραβδισμοί της νουθεσίας κομμάτιασαν το μαστίγιο.
Τ' αναμμένα τσιγάρα στις ρώγες των βυζιών έσβησαν από το
αίμα των πληγών και δεν ανάβουν.
Σκληρά τα νύχια, φάγανε τ' ατσάλι της τανάλιας.

Πετάξαμε τ' αμάξια στους γκρεμούς·
- εκείνα που μας θέλαν επιβάτες - θέσεις
από τα πριν αριθμημένες, σοβαρές
που δεν σηκώναν διαμαρτυρίες.
Αμάξια εμείς, εμείς τροχοί.
Πανηγυριώτες μ' ανοιχτά πουκάμισα και μας οργώνει η αύρα
η πελαγίτικη· ομφαλοί της μοίρας μας.
Γεράσαν τα παράθυρα.
Τ' ανέγγιχτα οι ανέγγιχτοι σωριάσαμε σε πυρκαγιά.
Κι είδαμε μέσα απ' τη φωτιά ωριόμορφα τα πρόσωπα τ' αντρίκια.
Λεύτερο το καράβι ας ανοιχτεί στο πέλαγο
χωρίς χαρτιά λιμεναρχείου.

ΕΛΑΤΕ

Ήρταν τα βουερά κορίτσια της θρακιάς
κουβαλώντας τη ζέστα του σπιτιού στα μάτια.
Η χλόη άνθισε στης πολιτείας τις αυλές.
Ελάτε όμορφες να τσαπίσουμε τη χλόη.

Τ' αστέρια μετακόμισαν στη γη.
Ελάτε λυγερές να τους στήσουμε τσαντίρια.
Ήρταν θεοί και φυτευτήκαν στις αυλές.
Στις πλάτες τους δισάκια ξέχειλα απ' το δίκιο.
Ελάτε να τσαπίσουμε το δίκιο των γιγάντων,
να πάρει αγέρα η ρίζα και βλαστήμια οργής
να τη σοδιάσουν σε κουφάρια οι Εθνοσφάχτες.

Κι υστέρα παίζουμε παιγνίδια και φιλιά
σε χόρτενα καράβια και σε πέτρινα,
σε χρέμια μάλλινα ή σεντόνια νυφικά.

Κι ύστερα ρίχνουμε αλάτι στο ψωμί
χυμό πορτοκαλιού στο στόμα.

Οι ζίζικες στα σαντούρια τους λαλούν τα καλοκαίρια
Τα δέντρα ανέβασαν τις ρίζες στην κορφή
σπρώχνοντας στους κορμούς την πίκρα
της χώρας που λιωμένη σ' αναστεναγμούς
μαραίνεται.

Ύστερα ρίχνουμε αλάτι στο φαϊ
αλάσπωτο νερό στο στόμα.

ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

Όταν οι ρωγμές στον τοίχο μεγαλώνουν
πάει να πει πως έγινε σεισμός·
πάει να πει θα καταρρεύσει ο τοίχος.
Όταν το σκίσιμο του τοίχου μεγαλώνει.

Όταν το σκίσιμο των τοίχων μεγαλώνει
πάει να πει πως κλαίει το θεμέλιο.

Ας μείνει τ' ακατέργαστο της γης να μας σηκώνει
από το βήμα, άκαυτους πάνω απ' το καμίνι της,
μέχρι τη νίκη.

Και πάλι τ' ακατέργαστο,
άγριο στηθαίο, συνοφρυωμένη πρόσοψη, αποφασιστική,
ξέχωρη από τη ζεστή μυσταγωγία του θεμέλιου
μέχρι την καλημέρα της αυλής, στο ζέσταμα της μέρας.

Το σκίσιμο του τοίχου μεγαλώνει
Ο τοίχος έπεσε στα ερείπια που τον στύλωσαν.
Με τις αλάξευτες πέτρες μας,
θα στήσουμε μνημεία νίκης μέσα στην οργή,
οι επίδοξοι κοσμοκράτορες, με δέος
να τα περιεργάζονται.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Από την ελπίδα, η μια ξέκοψε όχθη. Η ουδέτερη.
Την πυροβόλησε ο χειμώνας απ' τα τρύπια της άρβυλα.

Στρίβοντας τα μουστάκια του ο πλάτανος
τους άπλωσε τα χέρια.
Σωθήκανε απ' τη λασπωσιά της καταιγίδας.

Έμπειροι περπατήσανε σ' απόσταση απ' τις όχθες.

Μασήσανε χαρούπι, ήπιανε νερό στις φούχτες
Η άλλη όχθη τούς περίμενε
να της αναγνωρίσουν την κυριαρχία
και αυτοί στήσαν χορό με το φεγγάρι.

Μην τους λυπάστε. Ζήσανε.
Τι κι αν τα κουρέλια σέρνουνε της νιότης τους στο χρόνο
ραμμένα με φτηνή κλωστή;
Οι ρίζες τους πιωμένες.

Κάτω απ' το μαστίγιο του σύννεφου
το δίκιο έχει πληγωθεί.
Ήλιος: Αίμα για όλες τις ομάδες.
Οι ρίζες τους πιωμένες.

Κλώθουν κύκλους γύρω απ' τις όχθες
τη λάσπη φτύνοντας της καταιγίδας.
Άσπρα περιστέρια φεύγουν απ' τα μάτια τους.
Σκούζουν γυρίζοντας, κοράκια.
Οι ρίζες τους πιωμένες.
Σφίγγουν στο ζωνάρι τους ηρωικές στιγμές.

Οι όχθες έχουν σκουληκιάσει.
Το σάπιο κορμί της λασπουριάς δίχως νεκροσέντουκο.
Οι όχθες έχουν σκουληκιάσει.

Εδώ το δίκιο είν' ακριβό για να 'ναι καθισμένο
σε ζυγαριές.
Το δάκρυ σίδερο και μόνο η μάχη το ζυγίζει.
Ατμός που θέλει ρακοκάζανο για να πιαστεί
και να το πιεις και να σε πιει, να 'ρτετε πάτσι.
Φωτιάς φουστάνι, το χαμό
που ντύνει και το περπατά στα κάρβουνα
να γίνει ανθός η στάχτη
κι οι ανθοί καρπούς αντρίκιους να μεστώσουνε στα κόκκαλα
να τους γευτεί η στρογγυλομάγουλη σημαία.

Φορτώστε τα σακιά με τ' άστρα, φεύγουμε.
Στη θάλασσα ας πνιγεί η ζωή που τραγουδά.
Της μέρας τη γυναίκεια μυρουδιά αρνηθείτε.
Χωρίς νερό, ελιά, ψωμί και μνήμη
καθισμένη σε γυναίκας στήθος και κοιλιά,
τη θηλυκιά της μέρας μυρουδιά αρνηθείτε.

Από το λόφο,
κάτω που απλώνεται η γνώση και την ξέρουν
μέσα της που βαρεθήκανε να ζουν
τον ήλιο γκαστρωμένο μες στο σπόρο τους
μέσα από τους σταυρούς
βαδίζουν στο ψηλό, το ουρανοσύνορο παλάτι.
Κάηκαν οι αράχνες στα χαλκιά.

Να ξανοιχτούμε λέω, στα πελάη
τα σταυρωμένα απ' τους θυμούς
των μπουρλοτιέρηδων.
Λέω να πλεύσουμε
με το σκαρί το μαλλιαρό που κάθεται στους ώμους
σ' άλλους καιρούς:
αλήτικους, καπετανίστικους, σ' αντροσπαρμένες ράχες
σ' αντροχορτάτες τρικυμίες.

Γιουρούσι στις πληγές που μας πονούν,
ανοίγοντας τις συμπληγάδες να περάσουν
χοντρόπετσες μαούνες, φορτωμένες
κύκλους αδούλωτης σκλαβιάς.

Η κέρινη όψη να ταφεί σε γήπεδο χερσό
που δεν το αιχμαλωτίζουν ύμνοι.
Τέτοιο που ως είναι,
τα ζαρκάδια το πατούν αδιάφορα,
τα πουλιά το λογαριάζουν έρημο,
τα νερά λοξοδρομούν μην το ποτίσουν.
Δεν έχει αθλητές που να το τρέχουν
και μόνο των θεατών οι ώμοι χαμηλοί
περιμένουν αχολόημα ποδιού, σε τρέξιμο και πάλη
έτοιμοι να χειροκροτήσουν ένα μετάλλιο που δίνεται
στον οποιονδήποτε
ακόμα κι αν αυτός το αρνιέται μ' αηδία.

Μερικοί παλαίμαχοι καθώς το γήπεδο έφευγε,
καθόντουσαν στα κύπελλα βαριεστημένοι
κι αγκομαχούσαν στάρια αθέριστα στο στήθος τους.
Άπνιχτοι, σε καρίνα ναυαγίου ξεχασμένοι.

Βαράτε επέλαση· θ' ανταμωθούμε
μέσα στο σύννεφο που μας ποθεί
και στον αγέρα που τον σπρώχνουν τα πνευμόνια
με χάρη χρυσοβέλονης αυγής.
Η οργή βασάνισε την πίστη και της θέριεψε το πάθος.

Με το πριόνι κόβοντας το πόδι
που μένει ακίνητο προσμένοντας το στάδιο
σέρνουμε την πληγή μας για ραφή
σε πουλιών φωλιές
σ' αετών κρυψώνες.

Και ξεκαρφώνοντας σανίδια απ' τα παράθυρα
ξεπόρτισαν παρθένες.
Τ' αμαρτωλά τραγούδια μείναν στα δωμάτια.
Έσπασαν χιλιάδες τα σφυριά πάνω στ' αμόνια
φτιάχνοντας πρόσωπα σκληρά.
Στην καρτερία βάζοντας φτερά
έκαψαν με δαδιά το μαυρομάντηλο
κι αρπάζοντας το χώμα λάσπη
φέρνουν στα χείλη πλαστουργό το γήινο πύργο,
μέσα του που στριφογυρίζουν από δύναμη τρελοί
οι σπόροι, ο ήλιος, το νερό, η κίνηση του φύλλου
και κλαίνε λεύτερες.

ΜΗ ΜΕΝΕΤΕ ΠΙΣΩ

Βαράτε επέλαση· θ' ανταμωθούμε
στα δέντρα των δασών, ψυχές.
Στου κάμπου την ισιάδα, γύφτοι
να τσαντιρώσουμε στους ώμους την ασπίτωτη
αξιοπρέπεια των βιολιών μας.

Είναι μια επιμονή που ορίζει περνώντας δίπλα μας
να ξαναφυτέψουμε το δέντρο μες στο σπόρο.
Να ξαναβγεί στο φως, αλλιώτικο.
Αλλιώτικο σαν ίδιο που ζητά άλλο πρόσωπο.
Να! Αντίς φύλλα που βρέχονται, φύλλα που βρέχουν.
Αντίς το ξύλο για φωτιά, ξύλο χυμός που να ζεσταίνει με χαμόγελο
την παγωμένη φλόγα· μη μένετε πίσω.

Το δέντρο είναι τ' όρθιο, ψηλό μας ανάστημα.
Μ' αυτό θα μας δουν τ' αδέρφια που 'μειναν στις όχθες
φοβισμένα.

Μην προσκυνάτε.
Μας προσκυνούν τ' άστρα όταν χτενίζουνε μ' αγάπη την πολεμική
φωνή μας.
Τ' αστέρια χαίρονται τη μέση όρθια·
μην προσκυνάτε.

Στη γωνιά της επίκυψης,
ξίφος που τρυπά την περηφάνια.
Ο ήλιος αποστρέφει το πρόσωπο.
Ο ήλιος λατρεύει όρθιος.
Μην πέσει το στεφάνι που φορούμε.
Όλα τα ξερά φύλλα είναι μέσα μας
ν' ανάψουμε φωτιά στο ψύχος
όλα τα κάρβουνα.
Όλο το πετρέλαιο της γης στα σωθικά μας.

Μην προσκυνάτε να ‘ρτει η ζεστασιά.
Να ξεχυθούν οι άνεμοι, νησιώτες Αίολοι, Αίολοι στεριανοί,
ανοίξτε τα κελιά σας.

Καπίστρια οι φλέβες σου, καυτές στα χέρια μου,
ήλιε της πατρίδας.
Σε πάω στα κελιά των μαρτυρίων,
στις μάντρες του θανάτου,
στ’ αραχνιασμένα σπιτικά με το μαύρο σταυρό στις πόρτες,
με το ποτήρι των ψυχών στον τοίχο.

Σε πάω και στων οχτρών τα κάστρα
με τις βαρύθυμες νίκες που κλαίνε.
Στο χέρι που κρατάει το μαστίγιο και χαράσσει ματωμένο
το πρόσωπο του Θεού, στην πλάτη του άντρα.

Και σε πάω στα κομμένα δάχτυλα του χιονιού,
στις πεινασμένες πόρνες,
στην εγκλωβισμένη τιμή των παρθένων
που προσφέρουν άθελες ηδονές και σου λέω.

Δώσε το αίμα που σου δώσαν οι Θεοί
σ’ αυτούς που το ‘χασαν.
Και στους άλλους, που σάπισε στις φλέβες τους
και δεν πονούν όταν σκοτώνουν
κάνε μετάγγιση το φως
που περισσεύει.

Να μην πετούν ασύνταχτα τα σύννεφα.
Να χάσουν το φαρμάκι τους οι οχιές,
να βάλω δυο στον κόρφο μου
να κοιμηθώ μαζί τους.

ΣΤΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ

Όλο σφυρούσε·
Στα χείλια του άνθιζαν λύρες
Μαδούσε τα ρόδα τους στις αυλές μας.
Με το τραγούδι χτυπούσε τα τζάμια των σπιτιών.
Ελάτε φίλοι, ελάτε φίλοι, κι άλλα κορίτσια
πέθανα σήμερα
κι άλλα παλικάρια αλυσοδέθηκαν.
Ελάτε να σφυρίξουμε έναν θρήνο.
Έλιωναν τα χείλη του στο ρέκβιεμ· σήκωνε
ολόκληρη την πένθιμη ακολουθία.
Περπατούσαμε μ' αργό θλιμμένο βήμα
στους σκοτεινούς δρόμους.

Σφυρούσε ακατάστατα· ηρωικά.
Γιόμιζε με κεχρί τους κουρσεμένους κάμπους
τους σήκωνε στους φθόγγους
τους εναπόθετε στα πεινασμένα μάτια της ωχρής πολιτείας
ο τρελός τραγουδιστής του πόνου και της πείνας
ο τρελός τραγουδιστής του ταγκό και του βαλς
και της πένθιμης ακολουθίας του θανάτου.

Έκανε τη φωνή του μισοσφαγμένου γάτη
του μισοσφαγμένου σκύλου
την αναπνοή των πεινασμένων που περίμεναν το τέλος τους
το βρασμό της χύτρας
την ανάσα του στημένου στο απόσπασμα πριν τη σφαίρα,
ο μοναχογιός του ήχου.

Χόρταινε αλέθοντας τις πέτρες του μύλου του,
τις φωνές της μέρας και τις φωνές της νύχτας
και τις φωνές των νεκρών.

Ο δρόμος που έγινε σκόνη απ' το ποδοβολητό των τανκς

αιωρήθηκε δρόμος.
Ένας δρόμος παραπάνω στον άνεμο, που ισορροπείται
ένα άλλο σώμα του κόσμου που πετά.
Και το σφύριγμα, ιδρωμένη ανάσα στα χείλη.

Σκούπιζε το παράπονο απ' τα χείλη.
- Γεια σας φίλοι.
- Γεια σου γεια, γεια σου φίλε.

Ένα βράδυ νηστικό, γύρεψε να το χορτάσουμε μ' αγάπη.
Ήπιε κι έφαγε κρασί και μέλι από τα χείλη μας.
Έλα αγάπη, έλα νύχτα, έλα αυγερινέ.
Άραξε τους βράχους στο τραγούδι.
Έδενε τα παλαμάρια στις καρδιές.
Με ψηλά τα χέρια υπακούσαμε στο «αλτ» της σελήνης.
- Ωχ, χρυσάφι η σιγουριά, γεια σας φίλοι.
- Γεια σου, γεια, γεια σου δυο φορές,
γεια σου χίλιες.
Ένα βράδυ κρεμασμένο στη σιωπή του
γάζωσε τον ουρανό μες στο σφύρισμα.
- Αχ, μια φορά κι έναν καιρό γίνεται το σήμερα.

Μια φορά στο χορό,
σαν πηδούσε για τα όργανα ο χορός
και για το παλικάρι,
ένα φεγγάρι ανέβασε τις θηλυκιές στον ουρανό
κι έμειναν γυμνοσάλιαγκοι οι αρσενικοί
σαν γραικοί,
να βλαστημούνε το φεγγάρι.
Ήταν και τραγούδι που μασούσε δάφνες και τις έφτυνε
στο χαλί του πόνου.
Το κρασί νερώνουν
όνειρα που το σκάσανε απ' της γης το σύρμα
μακριά απ' το θάνατο, την πληγή, το μνήμα.

Άντε γεια, γεια σου φίλε που 'φυγες

μ’ έναν όγκο ερωτηματικών στο κεφάλι.
Ούτε φως, ούτε σφύριγμα - γεια σου φίλε -
τρύπησε τη σπηλιά, να μας βρει
στο βαθύσκιωτο, σκοτεινό, της ζωής κανάλι.

Έξω από τα κόκκαλα του ύπνου,
το μεδούλι του.
Στάλαξε στο μάτι λίγον ήλιο,
πέντε δράμια φτάνουν για να πεις:
Μες στο καθαρτήρι της σιωπής
και χαρές και πόνοι, δούλοι του.

Έτσι να! Το πρωί, μ’ άλλο θα ξυπνήσει μάτι
να σε δει·
ίσως, να! Δηλαδή
κάπου λίγη αγάπη σού τουμπάρει
τούτη τη θρακιά που σε καρβουνίζει.
Έχει ο κόσμος έλεος
το βουνό θυμάρι.
Έχει ο βράχος τη δροσιά
μες στ’ αγκάθια του κορμιού του.
Πέρα απ’ τη λασπωσιά
ο ήλιος προστατεύει με δεσιά
την ασκλάβωτη περπατησιά
του χορού και του λαγούτου.

Δε βαριέσαι! Ούτε αχνός, ούτε τσίπα
να σε κρύβει από το μάτι του φονιά.
Άνοιξες το στήθος· μια και μια τες χτύπα
όσων είμαι χρόνων, σφαίρες δεκαεννιά.

Άντε γεια,
γεια σου φίλε, εκεί ψηλά
που καπνός έρχεται
τόσο πήγες.
Κάνε τ’ άγριο σφύριγμα μπουκιά

να χορτάσει η γνώμη σου η γραικιά·
κόψε τον χασέ του πόνου, ρίγες
να ντυθούμε,
να χορτάσουμε φωτιές,
στοίχιση να ουρλιάξουμε στη σκέψη.
Ένα δυο, εμπρός και μαρς, στις φωτιές
μην αφήσουμε άσπαρτο το σπόρο μας να ρέψει.

Άντε γεια.
Γεια σου φίλε, τράλα λάμ
ένα φίδι καταπίνει την καρδιά μας.
Απ' το βαλς, το γυρίσαν τα παιγνίδια στο ταμ- ταμ
τα μουστάκια ως να φυτρώσουν στα παιδιά μας.

ΜΝΗΜΕΣ

Ο Θεός,
διαθλώντας τους στίχους της αγάπης
βλέπει τα τσακισμένα του όνειρα
να αιμάσσουν.

Υπήρξες μια ομιλία μες στο αίμα.
Ποια χείλη να σε πουν; Η ματιά σου·
σκάλωνε στο μετάξι του ονείρου
απείραχτη, απ' τους σκύλους που αλυχτούσαν
να τη σκίσουν.

Χάιδεψες το κενό αμίλητη.
Το γέμιζες αδειάζοντας την απελπισία σου.

Οι πρωτόγονες σπηλιές περίμεναν να τις κλείσεις
με το ερωτικό σου σώμα.

Οι λεύκες ίδρωναν.

Η κίνηση του άστρου σου
σ' έφερνε γύρω απ' τον ήλιο,
φωνή συνουσίας.
Η θάλασσα έπαιρνε φωτιά
μέσα στα τεράστια μάτια σου.
Στα στήθη σου οι καθρέφτες της γέννας
μαζί με το θήλασμα,
αντικατόπτριζαν το θάνατο.
Το έπος σου τραγουδισμένο στην ομίχλη
έπεφτε πυκνό σύννεφο στα μαλλιά σου
και σου βάραινε τα φρύδια.

Μην κοιμηθείς· στην πόρτα σου η ζωή οπλισμένη
σε διαφυλάσσει από τον κίνδυνο να λιποταχτήσεις
στην υποταγή.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΝΤΑΦΤΟΥΜΕ

Δεν είμαστε εμείς, αλλά τ' αστέρια
αυτής της φιλάρεσκης νύχτας που προκαλούν
τα εκατομμύρια των ερωτευμένων κυττάρων μας.
Δεν είναι τα δικά μας χέρια που μας ρίχνουν.

Δεν είμαστε εμείς που σκοντάφτουμε.
Τα πτώματα μας βάζουν τρικλοποδιές
να κατεβούμε απ' την περήφανη σκαλωσιά της αλόγιστης ορμής,
από τη φλύαρη φεγγοβολή του ενθουσιασμού μας.

Απ' οπού κι αν έρχεσαι, όπου κι αν πας
διατήρησε αυτό το κερδισμένο απ' τον πόνο στεφάνι
που σε διηγείται άρχοντα της φλέβας σου.
Το περίβλημα της πίκρας σαπίζει στο δρόμο που το 'ριξες,
όταν την ξεφλούδισες να χορτάσεις τα ερωτηματικά σου.

Ο ουρανός ντυμένος γαλανό ράσο
απαντά με χαμόγελο στην εξομολόγηση των κριμάτων σου.
Ο ουρανός ντυμένος τα κρίματά σου
μεταλαβαίνει από τα χέρια της γης
την επανάσταση που σήκωσες.

Η νύχτα που προσπαθούσε ν' ανοίξει το κρανίο μου, πέθανε.
Την σκίσαν οι κουκουβάγιες των θρήνων της
τη νύχτα, που με κυνηγούσε αιμόφυρτη να με πνίξει.
Τώρα η θύελλα, περνώντας από άγρια δάση
εναποθηκεύει το σπόρο των αρσενικών τράγων
στα κενά της αμφιβολίας
να πάμε ανέγγιχτοι από κλάμα, στους σταυρούς.

ΛΥΓΜΟΣ ΚΑΙ ΓΕΛΙΟ

Παράλληλες στάλες τραγουδιού που ταξιδεύουν
το γέλιο κι ο λυγμός
Κλωνάρια που αλλάζουνε θέσεις αναζητώντας τη διαύγεια.

Και με το γέλιο και με το λυγμό της παρουσίας σου
ανατριχιάζει ηδονικά το τσίγκινο σπίτι που σε κλείνει.
Εγώ είμαι απ' έξω·
μαζεύω σταγόνα τις στιγμές σου,
τις ντύνομαι,
μ' αυτές πολεμώ το χιόνι.

Η αυγή βουλιάζει στα μάτια των παιδιών.
Ετούτη η θάλασσα δεν έχει οίχτο.
Έντυσε το χαρούμενο τραγούδι της πένθιμα.
Παράλληλες στάλες και ποτίζουν την καρδιά
το γέλιο κι ο λυγμός.

Οι πόρπες λύνουν στην επίθεση.
Εκείνο που ταιριάζει στον ήλιο,
να 'ναι αρσενικός όλες τις ώρες.

Εκείνο που ταιριάζει στο τραγούδι του σκλάβου
να 'ναι και γέλιο και λυγμός.
Γέννα οδυνηρή και μες στο αίμα να σαλεύει ανάσα.
Ερωτικό αγκάλιασμα που αφήνεται μισό
γιατί είναι ανάγκη να γιομίσει με μπαρούτι το ντουφέκι.

Έγδυσα την εφηβεία, να πετάξω τα βέλη της στα στήθη σου.
Τα βυζαίνει ο ουρανός κατεβασμένος ως εσένα
μέσα απ' τα σκαλοπάτια του πάθους μου,
σ' ένα εμπόλεμο στερέωμα που επέμεναν να φυτρώνουν
βασιλικοί στις βεράντες.

ΞΕΝΑΓΗΣΗ ΣΤΑ ΠΙΣΩ

Πολλές στιγμές, αποσπώμενες βίαια απ' το χρόνο
στήθηκαν αγάλματα στη μνήμη.
Οι ίδιες, γλύπτες· έργο οι ίδιες,
οι στιγμές που αποσπάστηκαν βίαια από το χρόνο
κάνοντας τους δείχτες να τραντάξουν το ρολόι
σαν πλοίο, στημένο
στους ώμους δύο κυμάτων που το 'να έσκυψε.

Ένα ταξίδι προσευχής να ξύνεις την πληγή
και να την πλύνεις προσκυνώντας το αίμα της.
Αγλείφεις αρμυρή την προσευχή
κι είναι η αρμύρα που γιομίζει τη φωνή σου,
όταν μετριέσαι έφηβος.

Ζητούμε από τις πέτρες να μας ξεναγήσουν·
από τη σκόνη, τα λουλούδια και τη γύρη τους
μέχρι τ' αυτοστημένα αγάλματα του χρόνου
χαμογελώντας στ' αυτοκίνητα που τρέχουν
κρύβοντας έναν έρωτα.

Ένα τόσο πλοίο όσο όλη η θάλασσα
γίνεται η επιστροφή της φυγής από τη φυγή της.
Το διασκίζουμε και χάνουμε τη θάλασσα
Το περπατούμε και νιώθουμε γυμνοί
καθηλωμένοι αιώνια μες στους κίονες του κάστρου μας.
Αποδημητικά πουλιά τρεφόμενα απ' τις ψείρες τους.
Κορμιά μεταφερμένα απ' τις σπηλιές
με τις σπηλιές τους.

ΚΕΡΑΙΕΣ

Βλέπω κι ακούω με κεραίες ριζωμένες στον ανθρώπινο φόβο μου.
Δεν είμαι η πέτρα που χτυπιέται χωρίς να πονά.
Δεν είμαι το χώμα της γης που διαλύεται χωρίς να φωνάζει.
Δεν είμαι ο ουρανός που βλαστημιέται χωρίς να βλαστημά.

Πυκνό κυπαρίσσι στην καρδιά
κρύβει τους φόβους μου.
Σπηλιά στη σκέψη κυλάει την πέτρα της,
γιομίζοντάς με από μένα· κι είναι η δόξα μου
τούτο το άδειασμα του κορμιού μου, στο κορμί του,
κάθε μέρα.

Κλείνω σ' αδιάφορη κορνίζα το πάθος μου.
Σκεπάζω μουγκρητά θεριού με δέρμα σκύλου.
Μάχομαι αναβάλλοντας το τέλος μου.
Συνειδητοποιώ που είμαι τόσων ωρών
όσες της λευτεριάς μου οι ώρες.

Κόβω τη συνοχή του κενού και ράβω στα μέτρα μου
τις αυριανές μου μέρες.

Η φωνή που δεν ακούγεται είναι γιατί δεν την χωρούν τ' αυτιά.
Οι χαραμάδες των τοίχων που μας κλείνουν
μας ταξιδεύουν χαρούμενους στην άλλη μέρα.
Κρεμιόμαστε απ' τις τουλίπες της μέθης μας.
Μπάζουμε από τις πληγές ήλιο στο κορμί
σπρώχνοντας το σκελετό να διαγράψει
την απέραντη πίκρα του απ' το λίκνισμα
της ελπίδας.

ΑΚΟΜΑ;

Σηκώθηκε σκόνη, πολλή σκόνη, από τη βιασμένη γη.
Τα στάχυα λερωμένα σήκωσαν τα κεφάλια στον ουρανό.
«Ουρανέ βρέξε καθαρό νερό να πλύνουμε τα πρόσωπά μας».
Ο ουρανός καθισμένος στα σύννεφα πήγαινε γι' άλλες χώρες.
«Ουρανέ φύσηξε λαμπικαρισμένο αγέρα ν' αναπνεύσουμε».

Ξέφτισε το καλοκαιρινό γιορταστικό ρούχο των σταχυών.
Τα ρυάκια έφτυσαν λάσπη τα νερά τους.
Στο διάβολο το αμετακίνητο φως του φεγγαριού
πάνω στο πρόσωπο με τα σπασμένα κόκκαλα.
Τα μάτια του παλικαριού, ματωμένες άδειες τρύπες ηφαιστείου
χύνουν κρύο νερό, θολωμένο νερό, σάπιο αίμα.

Τέλειωσε το θαλασσόπνιχτο κριθάρι της πίττας.
Άδειασαν οι βρύσες από το νερό.
Γέμισαν τα συκώτια με νερά.
Τρισαλί στους πρησμένους - πώς τους έλεγαν; -
Φορτωμένος το παπόρι στον ώμο
πάω αγκομαχώντας απ' το βάρος του,
για το λιμάνι,
κι η Ρόδος, μακριά.

Η σκόνη φράκαρε στα ρουθούνια των νεκρών.
Φτύνω τη μπομπότα που απέρριψε το λαρύγγι μου.

Το παπόρι έγινε συντρίμμια στα πόδια μου.
Έσπασε το παπόρι.
Δε θα το φουντάρω ποτέ σε λιμάνι
χωρίς ναυπηγείο,
κι η Ρόδος μου, μίλια και μίλια.

Τα μάτια του παλικαριού, ματωμένες άδειες τρύπες.
Οι τρύπες στο κορμί σου με πονούν.
Η ζωή που σ' εγκατέλειψε με πνίγει.

Μην είδατε κομμάτι γης να ταξιδεύει
με σημαία κουρσάρικη
κατά δω;
Κι η πείνα που σε σκότωσε παππού, με πνίγει.
Μην είδατε κομμάτι γης να ταξιδεύει
φέρνοντας στα μάτια της την προφητεία του λυτρωμού μου;

Βλέπετε που αιχμαλωτίστηκε
ο αιμοδότης μου ήλιος,
να στείλω σφύριγμα ν' ακούσει
το λεύτερο μέσα μου χορό που πάει να σπάσει
το στήθος;

Τα φιλιά που ναυάγησαν στο πέλαγος
πέστε μου πως κωπηλατούν
καθισμένα στο κύμα.
Οι φούχτες ανοιχτές στα χαλίκια να τα δεχτούν.

Οι καμπάνες της χαράς ακόμα ν' ακουστούν…
Τα τόσες χιλιάδες πόδια που τρέχουν
απέχουν πολύ από τα καμπαναριά;
Τα τόσες χιλιάδες πόδια που πηδούν;
Τα εκατομμύρια φτερά της καρδιάς που πετούνε;
Σμίξαν θερμόφωνοι οι αχοί της γης κι ο ένας,
ο πολέμαρχος,
τη Ρόδο μου προστάζει να διαβεί τη θάλασσα
κι η Ρόδος, ήρθε.

ΝΟΤΕΣ

Είμαστε οι νότες που σηκώνουν στους ώμους τους
τα βιολιά των θανάτων
Τα σπίτια μας φεύγουν.
Από τότε οδοιπορούν στο ημίφως.
Είμαστε οι νότες
οι βλαστημένες στο κορμί του πολέμου.
Σέρνουμε πίσω μας, σημαδεμένες με σταυρό,
τις αξίες.

Από τότε τα σπίτια μας οδοιπορούν στο ημίφως.
Τις νύχτες ανάβουν κεριά να θυμηθούν.
Εκείνο το κερί είναι του άλλου σπιτιού
που το σηκώνουμε.
Πάει πιο πέρα.
Το σπίτι που ολοφύρεται για να θυμίζει
τους σεισμούς του.

Ως να ‘ταν μέτωπα,
υπεροπτικά που κοίταζαν τις κορφές των δέντρων
και το δίχτυ της ρίζας, το γεμάτο αναίμαχτη κοπριά,
οι θεοί μας
βρεθήκαν με τρυπημένο το στήθος
να σπαράζουν στα στήθια μας.

Σχήματα μνήμης με λευκή αιώρηση.
Στην κορφή του ηφαίστειου, σκιές
με λαγήνια γεμάτα στο κεφάλι,
σκιές λεγεώνες
πετούν το νερό τους να σβήσουν
το χάος που φλέγεται.
Να θυμίζουν στο βήμα που πάει μπροστά
πώς είναι το πίσω, που τρέχει.

ΜΠΛΟΚΟ

Πω, πω! Κίτρινη απλωσιά που πλαταίνει!
Το χαμόγελο, κηλίδα στα χείλη· η οργή,
ώχρα πάνω στ' ουρανού την πληγή,
ένας λεπρός είν' η μέρα που πεθαίνει.

- Σήκω συ, δείξε άλλους· σκυλί.
Η ζωή κουβαριάζεται αντρίκια.
«Οι ψυχές που σε βλέπουν, μερμήγκια
κι αποθέτουν στον πόνο φιλί».

Κι ω ξανθό δεκαεφτάχρονο αγόρι
με τ' αφάλι ανοιχτό στη ζωή!
Να σε πάει σε θανάτου ροή
το σκαρί σου το ξόκειλε μαύρο παπόρι.

Κατακίτρινη σαν ώχρα η μέρα
του Αυγούστου, στη σειρά δεκαεφτά.
Μέσα της σπαράζαν τα στήθη καυτά
και γινόταν του χάρου παντιέρα.

Κι οι τρακόσιοι κι οι χίλιοι, μιλιούνια μερμήγκια
με πληγές από τόξα και κοντάρια και σφαίρες.

Τρυπημένες κατάστηθα της πατρίδας οι μέρες
τις σημαίες υψώσαν σε κοντούς δεκανίκια.

ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Πέταξαν πουλιά
Κουβαλούσαν πεύκα στα φτερά τους
κουβαλούσαν κυπαρίσσια.

Έμοιαζες πεταλούδα μ' ένα κύμα κολλημένο στα πόδια σου
γεμάτο ερωτικό αφρό και φυσαλίδες.
Τα φτερά, περιδέραια χρωμάτων.
Σε συντρόφευαν πουλιά καθώς έφευγες
απλωμένη στο πανί σου, αγέρας.

Μείναμε να σε κοιτάζουμε αμίλητοι
κατανοώντας την ανάγκη σου να υπογράψεις μια συνθήκη λιγόλεπτη
με το ατσάλι της μέρας.

Ρίχναμε διακριτικά πετραδάκια στις καμπάνες
αντλώντας τόσον ήχο, όσον έπαιρναν τ' αυτιά των ασυνθηκολόγητων.

Μόνες τους άρχισαν να ουρλιάζουν.
Συμπάθα την αδημονία τους. Είν' από σίδερο.
Γίνηκαν πάλι οι πόροι μας σουρνάβλια.
Σφυρούν και παίζουν και χορεύουν.
Χορεύουμε, σφυρούμε, παίζουμε.

- Σε παρακαλώ, ρίξε λίγη αγαθή ματιά, μην ξεραθούν τα γιούλια.
- Πού πάει το μυαλό σου, τόσο λοιπόν μπορείς να ταξιδεύεις;
- Σκίσε ένα αστέρι για να δω αν θα τρέξει αίμα.
- Ξύπνα· οι καμπάνες έρχονται οπλισμένες.
Ξύπνα· οι καμπάνες σκίσαν τις καρδιές των αστεριών.
Τρέχουν τα ποτάμια αίμα.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Ανάμεσα στις ματωμένες σφαίρες
γυρεύω να ξεχωρίσω τη δική σου
Παίρνω μια μια, την ακουμπώ στο στήθος.
Γυρεύω τη σφαίρα σου, ανιψιέ του πατέρα μου,
Ευθυμίου Δημήτριε.

Γιε των σκλαβωμένων νησιών,
σ' όλες τις σφαίρες που σκότωσαν,
μια σταγόνα απ' το αίμα σου.

Άσπαστα τα μαλλιά της κηδείας.
Ανέγγιχτα από λύπη τα πρόσωπα
Οδηγούσες ως σ' έπαιρναν.

Για να θυμούνται τον αντάρτη των εννιά χρόνων
που πηδούσε «εν πορεία» στους ώμους του Κάνια,
αποσπώντας τα χειροκροτήματα της μεγάλης νεολαίας.

Για να πεθαίνουν απροσκύνητοι ως το θέλησες,
όλοι που θα γεννιούνται,
όλοι που θα 'ρχονται στη γη,
σ' όλους τους αιώνες.
Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ

Έλεος εκλιπαρεί η πορεία κουρασμένη
από τον δυνατό που την πορεύεται.
Κάτω οι σκιές· οι σπηλιές στις σπηλιές.
Προς το φως, το τραγούδι.

Γείρετε δέντρα, ώρες προσκυνήστε
τον αναμαλλιάρη αγέλαστο που σφίγγει
στα δόντια του σουρνάβλι, θέλοντας
ν' αναπαυτεί στο σώμα τ' ουρανού
θρηνώντας.

Είν' αψύς, είν' άσβηστος, ο πόνος,
ως τρικυμιά πιωμένη απ' το θυμό της,
το θάνατό της που ζητά παρά την ήττα
μέσα σε μιαν απανεμιά μαλακισμένη.

Είν' ώριμος, ως άγουρος
καρπός που στο χυμό του
χαίρεται τη σιγουριά της ωριμότης που σαλεύει
στην ψίχα του
και το σπαθί σταυρώνει με τον ήλιο,
όμορφος στην αποκοτιά,
ταυρί στην τόλμη.

Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Ένας πρόσφυγας μικρασιάτης πεινασμένος
έθρεφε λειράτο πετεινό στην αυλή του με μύγες.
Ένας κοκκινολειράτος πετεινός σώπαινε χρόνια τέσσερα
κι ούτε αυγή βαρούσαν τα ταμπούρλα του, ούτε ξύπνημα.
Ένας πετεινός καλόγερος που κατάπινε ζωύφια
έριχνε στου αφέντη του τη φούχτα μερικά
κι αυτός του τα ξανάδινε γελώντας.

Του μικρασιάτη πρόσφυγα ο πετεινός
φώναξε την αλλαγή - ω θάμα - του καιρού, ένα βράδυ.
Τα κόκκαλα κυνήγησαν τα σύννεφα.
Τα ρουθούνια γιόμισαν σκυλίσια όσφρηση,
ο πόλεμος τελειώνει.

Έπρεπε να το ζωγραφίσεις εκείνο το βράδυ.
Κρατούσες πινέλο στα χέρια σου.
Είχες και τη μπογιά των παπουτσιών.
Και το αίμα σου είχε όλα τα χρώματα.
Τώρα έβλεπες πιο καθαρά όλα όσα είχαν συμβεί.

Ο θάνατος ήταν τόσο θάνατος.
Η ζωή, τόσο πολύ ζωή κι η αναπνοή
ανάμεσα πεύκου κι Αχερουσίας,
κατάχτηση.

Θυμήθηκες που μια στιγμή ένας νεκρός άδειασε τη φωτογραφία του,
ξεσκόνισε την κορνίζα, ξαναπήρε τη θέση του στο κάντρο.
Ένα σπαθί πετάχτηκε από την κλειδαρότρυπα
έκοψε τους κάβους του φεγγαριού,
το φεγγάρι ελεύθερο, έπλευσε.
Έπειτα,
έπειτα στέγνωσε το φως,
όμοιο με σύννεφο φωτιάς που άδειασε απ' τη φωτιά του

και το φυσούσαμε να ξανανάψει.
Ο ήλιος είχε πηδήξει στα ποτήρια των καπηλειών.
Όλες οι απουσίες με θυμό κλωσσαριάς εικοσιεπτά μερών
που τη σήκωσαν απ' τη φωλιά
πήδηξαν στ' άδεια τους κάντρα αγριεμένες
να ζεστάνουν τις μορφές τους.

Εκείνο το βράδυ
η μοναδική μας καρέκλα είχε σπάσει για πάντα.
Στο υπόλοιπο διάβα, το ’ξερες
πως θα ‘στεκες όρθιος
σηκώνοντας στους ώμους τα κομμάτια της.
Από τότε στεκόμαστε.
Περνούνε πλοία - λένε με θέσεις - πολυτελή αυτοκίνητα
- λένε με καθίσματα που ξεδιπλώνουν σε κλίνες -
οι κόρνες σφυρίζουν εύθυμα τραγούδια.
Περνούν τουρίστριες μισόγυμνες,
γυναίκες ξανθές του βορρά, ζητιάνες μελαχρινού ήλιου.
Στις βιτρίνες των επιπλοποιείων μάς χαμογελούν
ιδανικές επινοήσεις νωθρότητας,
προσφέροντας την ανάπαυση στα κατάκοπα μέλη της αγωνίας
που ανεβαίνουν τις κορφές τους,
προσκαλώντας μας στο ξέγνοιαστο πανηγύρι των κάμπων.

Στεκόμαστε όρθιοι.
Ατενίζουμε τις κορφές μας.
Αγαπήσαμε τα πάθη ή ντρεπόμαστε για τα νεύρα
που θα περπατήσουν χωρίς προσπάθεια στη μαλακιά χλόη;
Στεκόμαστε όρθιοι.
Η καρέκλα μάς ακολουθεί διαλυμένη.
Αυτές που μας προσφέρονται βιάζονται να προσφερθούν
κι είναι ντυμένες με κάποιο βελούδο που δεν το εμπιστεύεσαι.
Μιλούν με κείνη την υπερβολική φιλαρέσκεια που σ’ απωθεί,
εσένα, που δεκαοχτάχρονος φίλησες
δεκαοχτάχρονους νεκρούς.
Ήρθαμε ως εδώ από το λάθος μιας μοίρας, κουβαλώντας
στα περήφανα μαλλιά,
τη σκόνη της πλάσης που πόνεσε.
Μπορεί και να μείναμε εκεί.
Να ‘μαστε ακόμα εκεί.
Ποιος θα διαθέσει το μεταφορικό μέσο: ΣΤΟΡΓΗ
να μας πάει πιο πέρα από τη στάση: ΚΑΤΟΧΗ;

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑ ΤΟΥ ΑΕΡΑ

Η πίστη σου
στα γυμνά χαλίκια της ρέμβης
άφθαρτη
σκαλίζει αστέρια κεριά στα πυκνά
τέμπλα της απελπισίας

Πες τους
Δεύτε λάβετε φως από τους ήλιους
που φυτρώνουν στα χώματα.
Τους ήλιους που γεμίζει με φως
των κορμιών η αγάπη.

ΓΡΑΜΜΑ

Σου στέλλω πάνω στην κορδέλα τ' ανέμου το τραγούδι μου.
Μου στέλλεις αποτυπωμένα τα χείλη στο φιλί τους
πάνω σε ξεσκισμένη λουρίδα νοτιά.
Σου στέλλω όρθιους στο κατάστρωμα των πλοίων μου
τους καπετάνιους της φεγγαρομάγουλης νιότης
και σου ξαναστέλλω ένα δεύτερο πιο κατεργασμένο σκαρί
πάνω σε πλατύ φύλλο από το δέντρο του ονείρου μου.
Το σπρώχνει ούριος ο στεναγμός της αγάπης που κωπηλατεί όρθιος
ανοίγοντας
τεράστια τα ρουθούνια της πεθύμιας που συνοδεύει το ταξίδι μου.

Ο στεναγμός
σε βρίσκει στ' όρθιο πρόσωπο της αναμονής αναποφάσιστη
να λύσεις τους κάβους του σκαριού σου να πλεύσεις
έστω τους γάντζους ρίχνοντας στο πλοίο μου
για γιουρούσι.

Δε λες να τινάξεις
από τα φτερά των πουλιών σου τη σκόνη.
Μαζεύεσαι στα μάτια σα για να πετάξεις
με τα πρωταρχικά σου φτερά
κι αυτό είναι το στραγγάλισμα των χεριών απ' το λαιμό που
πνίγεται.

Ενώνοντας σ' ενιαία κίνηση
χορό, αγκάλιασμα, παιγνίδι
δεήσου στον ύψιστο χρόνο
τη μακροημέρευση των λουλουδιών.

Οι σπηλιές δεν έχουν χώρο να σε κλείσουν, μην κρύβεσαι.
Περικυκλωμένες απ' τον ήλιο
έγιναν δωμάτια φωτός.
Υποταγμένες στην εξουσία της μέρας
σου λένε απ' το βάθος τους:
Οι παλιατζήδες του έρωτα
πέθαναν από ασφυξία μες στα κουρέλια τους.
Τώρα είναι τ' ατλάζια που λάμπουν στον ήλιο.
Τα φίδια νεκρά.
Το αίμα σέρνει στο χορό τ' αειθαλή χαμόγελα.

Το πράσινο φύλλο σε βρίσκει στο πρόσωπο και συ
με βουλή ακυβέρνητη
έχοντας στημένη αδιάφορα τη σημαία σου σε σάπιο
κοντάρι
το διώχνεις μην αλλάζοντας μάτια.

Το πράσινο φύλλο που σου 'στειλα
ήταν το πράσινο φύλλο που ήμουν
εκείνο που ζει κάτω απ' τις ρυτίδες του στήθους μου
που το ποτίζω αίμα να μη νιώσει
μέσα στην αναρρίχηση του μεγαλείου
το φόβο του γκρεμοτσακίσματος.

Εκεί στο άσπαρτο χώμα και το σπαρμένο
στη φουρτουνιασμένη θάλασσα και την ήρεμη
στις οάσεις και στις ερήμους
ένα σημείο
περιμένει κάθε πρωί
να ξεκινήσει από το βήμα σου.

Είσαι ο επιούσιος στ' ανοιχτό στόμα της αγάπης
το κλεισμένο στη φούχτα νερό της αυγής
για τα διψασμένα σπουργίτια.
Πίνουν στο νερό
την αυγή του κόσμου.

Δεν υπάρχει άλλο σημείο
από κείνο που στεφάνωσες
με τους ανθούς του κορμιού σου.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Άνοιξε ν' αγγίξεις στο κορμί
εκείνο που ήταν θάλασσα προτού
γίνω αλυκή προσφέροντας στη γεύση
την πικρή πικρή δίψα.

Μαζί μαζί χτυπήσαμε τα κάστρα πάνω στις εικόνες τους
και πάνω στον τάφο των εικόνων τους
καίγοντας τις ορθοδοξίες των πεπιεσμένων ψυχών.
Ξεβιδώνουμε τις ατομικές
πολεμώντας επιτέλους
με γυμναστικές επιδείξεις και χορούς
τραγουδώντας μαντινάδες.
Τα βουνά υποταγμένα σκύβουν να περάσουμε
νικηφόρα στρατεύματα μιας
λεηλατημένης ηλιαχτίδας.

Παραγγελία των άστρων.
Γύμνωσε την εξουθένωση.
Σκίζω τα κουρέλια να φανεί
πανέμορφο κορμί τιμής
όπου η σπονδυλική στήλη θα δουλέψει
ξανά για γέννες.
Αναβάλλω την παρουσία μου στους ανέμελους
αποκριάτικους χορούς της άνοιξης.

Και λοιπόν θα εκθέσω στη θέα του σύμπαντος
εκείνο που είναι για μένα
συνουσία της καρδιάς με τ' αγόρι του πόνου.
Θ' απλώσω το λόγο στο έγκαυμα να κάψει τα χείλη.
Θ' αγγίξω τα χείλη στα χείλη να κάψω
την ξανθή ευδαιμονία του στήθους
για να φτάσει ασθμαίνουσα η ερτζιανή μου φωνή

στων άδεντρων οικισμών τις καλαμένιες καλύβες.
Εκεί θ' αγγίξω με βελούδο παλάμη
των παιδιών τα πρόσωπα.
Θα χαδέψω στα μάτια
τους οδυνηρούς απλησίαστους πύργους
αλείφοντας με χαμόγελο
της φωνής το παράπονο.

Είμαι αυτός που δε γαλήνεψα τρώγοντας
δεν ένιωσα ήρωας πίνοντας
που δεν ξόδεψα σταγόνα πετρέλαιου να τρέξω
προς τον πλειστηριαζόμενο πόθο
στις εκδιδόμενες σπηλιές της αφθονίας.

Είμαι αυτός που αγκαλιάζει από έρωτα τον έρωτα
που θρέφεται με την ελιά της πατρίδας του
που ψαρεύει ο ίδιος με καλάμι τη θάλασσα
που σπέρνει με το χέρι το στάρι
που χαίρεται να τον παίρνουν οι εργάτες στον κλήρο του
με τ' αγροτικά τους.

Είμαι ο αχός του σεισμού μου που τον τρέμει ο σεισμός του.
Η πλεξούδα των πράξεων δεμένη γύρω στα κόκαλα
όταν δε με πεθαίνει το σκούξιμο του ανελεύθερου ποιμνίου
που προσκυνά την ελευθερία στο παλατζάρισμα των καρπών
λαδώνοντας την παλαιολιθική ζυγαριά με το αίμα του.

Άνοιξε γυναίκα ν' ακούσεις πως
ο δρόμος παίζει με το κυλίντρι του παιδιού
και το παιδί γίνεται ο ατέλειωτος δρόμος.
Να δεις πως τα παιδιά της Μπιάφρα χρειάζονται
και τους χτύπους της καρδιάς και το γάλα σου.
Άκουσε
μπορώ να εχτοξέψω το δάκρυ μου
εκατομμύρια μίλια
και να πέσει αδιάλυτο στο έδαφος.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΕΝΤΡΟΣΤΟΙΧΙΑ

Έχεις αλήθεια κάτι χέρια που δεν οδηγούν τις κινήσεις τους.
Κινήσεις πανόμοιες με την αίγλη της έναστρης νύχτας
όταν δεν την αγγίζουν οι σφαγές των πουλιών
στο άγριο δάσο.
Όμοια με τα χέρια του λιμνάζοντος νερού
τα πεσμένα μαλακά
στ' ακίνητα πλευρά της λίμνης.
Δίνεις τη φωνή στ' αρσενικά στάχυα
χωρίς την αίστηση πως τα χαϊδεύεις
κι αυτό το «λείο» μοιάζει φθόγγος
επιπλωμένου με βελούδα δωματίου
που πλέει στη ζεστασιά του αμίλητο.

Η φωνή σου είναι το αίμα της τρυπημένης σάρκας
που με τινάζει σε πολεμικό χορό
με πετά σε φτερωτό βήμα.

Μόσκευμα ξεριζωμένο απ' το πάθος
μπήγομαι στη γη για καινούρια δεντροστοιχία
κι ως να ριζώσω
αιωρούμαι σταγονίδιο νίκης στο χάος
απείραχτο από την εξάτμιση
τραγουδώντας την ίριδα και σένα.
Εικόνα το τραγούδι και προπορεύεται του σχήματος
τραγούδησέ με.
Άπλωσε το χέρι στον τύπο των ήλων
να πειστείς πως είμαι αυτός που κάρφωσες
και σου μένω πιστός μες στα ερείπια.
Φέρε τα χείλη σου
μ' όλα τ' αστέρια που αναβοσβήνουν στο φιλί τους
ανάλογα με την ανυπακοή σου στην τάξη
να με στήσουν στον τοίχο ανυπόταχτο.

ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Το δειλινό μες στο τραγούδι του έγινε πηγή νερού
το ξημέρωμα πράσινος κάμπος
λικνίζεται η μέρα στηριγμένη στο φως
ξημερώνει στα χείλη σου· από κει
τυλίγεται η αυγή στα οστά
ράβοντας με χρυσή κλωστή το λίκνισμα
του ηδονισμένου χιτώνα.

Ο πρώτος λόγος είναι η βαθιά
κόκκινη γραμμή στο λαιμό της πέρδικας
τυλίγει τα ρυάκια
στην αφθονία της αγάπης.

Κύμα που το πιέζουν οι σεισμοί της παρουσίας σου το κορμί
λιποταχτεί από τη σοβαρότητα της θρησκευτικής μέρας.

Ρίξε μου σωσίβιο το καράβι που σου περισσεύει
σπρώχνοντάς το με τα λευκά
κύματα της νιότης σου.
Ήλιου ρωγμή και με πιέζουν ηλεχτρισμένα σύννεφα
δώσ' μου στο στήθος σου μέρος να φωλιάσω.
Ρυτίδα στο μέτωπο αιμορροούσα
δέξου με ρυτίδα υγείας στο γέλιο των χειλιών
από την πίεση της χαράς σχηματισμένη.

Κύριε των δυνάμεων που είσαι μέσα μου
λευτέρωσε τους κάμπους από τον ιδρώτα των μουλαριών
τα στάσιμα νερά από τη σάπια ακινησία
τα ρυάκια απ' την ανέμελη ροή
να δώσουν οι στιγμές τη χειραψία της γνωριμιάς
στις αντίθετες γέννες.
Καρφωμένες στον έσπερο
να ψάλουν οι κινήσεις του κορμιού λαξεμένους
τους ύμνους της μεγαλοβδομάδας του.

ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Πυρκαγιά στο δάσο και δεν ξέρεις
πώς θ' αντιδράσουν οι πέτρες σου
στη φωτιά που τις ζώνει.

Κάπου ελλοχεύουν αντλίες
ντυμένες την πανοπλία της βροχής.

Κάπου,
έξαλλοι πυροσβέστες
ανεβασμένοι στα πιο λεπτά κλαδιά των νεύρων τους
περιμένουν το νεύμα σου.

Κάπου παραμονεύουν Αίολοι
έτοιμοι να γονατίσουν την καταστροφή
σπρώχνοντας τη φωτιά μ' ενάντιους άνεμους
στις στάχτες της.

Περιμένουν το νεύμα σου.

ΟΥΣΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

«Τεμάχιο»
Θύσανος από πράσινη γη στους κόρφους του ήλιου και της
θάλασσας, το μερτικό μου.
Ένα τεμάχιο, είναι το «όλον» τού ολόκληρου.
Την Κυριακή μου, μες στο κιβούρι τους
οι έξι νεκρές μέρες που πέρασαν, με κυκλώνουν.

Αψίδες...
Περιπαίχτρες οι τρύπες των πασσάλων
εμπαίζονται με τη σειρά τους
από τις σκουριές της λαμαρίνας
με την επιγραφή: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ.

Ωστόσο υπάρχει ένα κενό που τις περιμένει.
Μέσα σε τέτοιο φως, οι καταστροφές καθαρές.
Δεν ξεγελιούνται τα μάτια.

Κόρη
το μερτικό σου, αλεύρι στη σκάφη του Σαββάτου
δεν έφτασε στα χείλη μου ψωμί.
Τούτο το θύσανο που με σηκώνει
πώς θα βαφτίσω στον Ιορδάνη της χαράς;
Να γίνω μίσχος να σηκώσω τις πληγές φωνές του φύλλου.
Την ανυπακοή μου να διαλαλήσω ορτός
στις υπό το μηδέν θερμοκρασίες της αγάπης;

Και λέω.
Πότε έγινε να κυλήσει η γης πάνω μου αμίλητη;
Τα σημάδια της, σπίνοι φευγάτοι από μνήμη φωτιάς.

Και λέω.
Εσείς με τους βουλιαγμένους ώμους, οι σκυφτοί
πότε με είδατε επιπλέοντα βόθρο ν' αναθυμιάζω
τις λεύτερες εχτάσεις των βουνών;

Δεν κλαίω τον άθελο φονιά που σ' απερίγραπτο θρήνο
δένοντας τις οιμωγές σε μαστίγιο
μουνουχίζει τα έθνη στα σκέλη του
για να κλείσει το δελτάριο της ιστορίας
μ' ένα «τέλος» στα χρυσά παράσημα.
Και λέω. Πότε υπήρξα καταστροφή
αφού και στη μήτρα της μάνας διπλασίαζα
τη χαρά της συνουσίας
μεγάλωνα τον ουρανό μες στα σύννεφα
της υγρασίας μου;
Πότε ήμουν το μηδέν κύτταρο
για να υποβόσκει στο σπέρμα μου
η καταστροφή του;
Πότε το ανελεύθερο τίποτα για να γίνω
το ανελεύθερο παν;

Χτυπώ την πόρτα να μ' ανοίξεις
μ' ένα μικρό μικρό ξυλαράκι καταρτιού
που τσακίστηκε χτυπώντας στη θαλασσοταραχή
των πλευρών μου.
Άνοιξε επιτέλους, είμαι αυτός που υποσχέθηκε
να μη φύγει ποτέ από το καθισμένο στα φτερά
του τραγουδιού του
γιορταστικό χαμόγελο του πουλιού.

Αν γίνεις και συ ένας με τον ένα και με τους χίλιους μου
που 'γιναν μπουκιές ηρωισμού σ' αλλότριο δείπνο
δε θα χάσεις μόνο την επιδερμίδα του ύφους σου.
Θα χαθεί μέσα στο κρύο που άφησες

να σε παρασύρουν οι εγκαταλείψεις σου
θα χαθεί κι η πορτοκαλιά που υπόσχονταν
να γίνει στους πόθους σου
η εαρινή όσφρηση.

Να δίνεσαι μέχρι το κύτταρο το διαλυμένο σε σκόνη, το θεϊκό.
Όμως τη σκόνη μην την τινάξεις απ' το πρόσωπο.
Μ' αυτήν τα δέντρα σ' αναγνωρίζουν.
Μ' αυτήν οι καταιγίδες σε καθρέφτισαν.

Αν γίνω κι εγώ ένας με τον ένα και με τους χίλιους σου
ξέρω. Θα πεις.
Τούτο το καινούριο δέρμα που μ' άγγιξε
ένα παραπάνω ηφαίστειο στα τόσα που με καίνε.

Και να
σ' αυτή την τήξη των ρυθμών
τ' άστρα χουφτιάζουν τα δοξάρια των καιρών
τραγουδώντας τις νίκες των ηττημένων χαρούμενων
γιατί χόρεψαν την παρουσία τους πάνω
σε γυμνό μύθο.

Εσύ κι εγώ
μια ουσία τρικυμιάς που αφρίζει γαλήνη.
Έρχομαι να σ' εγκαταστήσω στην αποκεφαλισμένη γιορτή
παράλογη γνώση
να πάει ως τα νύχια το νερό
του αρμυρού προσώπου που απέχτησα.

Μέσα από τις πολεοδομικές σου χειρονομίες
θα πεταχτώ στη μέση του κόσμου
πυργίσκος πολυβολείου ακάλυπτος
να εκτοξεύω τριαντάφυλλα στα πεδία...

ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ

Ριζώνω σε προαύλι ερωτικού ναού
να με λούζουν τα τραγούδια της νιότης
όταν οι όρθροι αναπέμπουν στο ύψος
των σωμάτων τους ύμνους.

Τα χείλη σου κάλυκες κι αιχμαλωτίζουν
το πάθος των ανέμων και το πάθος της γυμνής γης
που τους δέχεται άντρες στο δέρμα της.
Όση ώρα τα δέντρα δε φυσούν
όση ώρα τα κορμιά κινούνται χωρίς σχήμα
στις κλίνες της νύχτας κλαιν οι θεοί
από τις αδιάφορες ώρες φοβισμένοι.

Άδειασε τα χείλη απ' τα φιλιά στο σύννεφο
τ' άστρα να σ' τα γεμίσουν με καινούρια.

Σφετεριστές του ονείρου μου έφηβοι
έφηβοι καρφωμένοι στην άνοιξη
παραμερίζουν τα τούλια
σπάνε τους κάλυκες
στην ερωτική εχτίναξη των κορμιών πέφτουν οι τοίχοι
λιώνουν οι πέτρες
σφυρίζουν φλεγόμενα παπόρια στο δέρμα της νύχτας
αλληλούια.

Στεγνά τα μάτια της πίκρας
βρέχονται επιτέλους με δάκρυ.
Απορρόφησα τα ρούχα μου.
Τα λιοντάρια ξεσκίζονται στην πλαγιά του πράσινου δάσου.
Οι πετεινοί σκουπίζουν στα φτερά τα ματωμένα λειριά τους
ξαναρχίζουν τη μάχη μη μπορώντας
να ζουν νικημένοι.

Ο χώρος των γυμνών Συμπληγάδων
σταμάτησε στον χρόνο του ανοίγματος αμάτωτος
αλληλούια.

Σύννεφα κολλημένα στα νεύρα σου
αρνήθηκαν να συνδράμουν με βροχή
την καρδιά που σταμάτησε άφωνη
μπροστά στη λιποταξία μου.
Κι όμως τα χώματα
φύτεψαν φωνή ψάλλοντας στη γη αλληλούια.

Κι όταν τα ρούχα τα φουσκώνει αγέρας
και τα κάνει ξόανα
κι αιωρούνται κι ανεμοδέρνονται
κλαίω για τα φυτοφάγα παιδιά της νύχτας
που σκορπίζονται στο δάσο φοβισμένα
μπροστά στο οιχτρό μου ομοίωμα.

Και ξαναμπαίνω στο ρούχο ματωμένος.
Οι φωνές των αγριμιών μου σκίζουν τα μάγουλα της νύχτας.
Νυχτερίδα μού δανείζει τα μάτια της
βλέπω το δρόμο της εξόδου
αλληλούια.

Και ξαναφεύγω γυμνός πετώντας το ρούχο.
Τα καλάμια υποχωρούν στους βάλτους
για το κορμί σού μιλώ
τ' άστρο που τίμησα και το 'χω ανεβασμένο
σε περίοπτη θέση οροφής
καθαρισμένο από σκόνη
σε κορνίζα πανσέληνη.

Αφήνοντας ανοιχτό το πουκάμισο
μ' αναρπάζουν οι άνεμοι της νίκης.
Ταξιδεύουν το στήθος στη μετακινούμενη άμμο.
Αναπνέω τη χαρά της καμένη απ' τον ήλιο
λουσμένη απ' το κύμα
σιγομουρμουρίζω αλληλούια.

Οι τσέπες δέχονται τα σημειώματα των φτερών.
Ένας καρπός που μέστωσε διψασμένος.
Ένα φλούδι πίκρας σπίτι του καρπού.
Σπέρμα ρόδου που ‘μεινε άλιωτο σε ηφαίστειο.
Κουκούτσι που ρίζωσε σε πέτρα
αλληλούια.
Σπηλιές γεμάτες σταλαχτίτες
ισορροπούν στη μοναξιά τους θυμιαστήρες
κάρβουνο και λιβάνι για κορμιά που ‘γιναν σκόνη
κι η σκόνη άρωμα
αλληλούια.

Και ξαναλέω αλληλούια που βλέπω
στις ανοιχτές θάλασσες της κυκλοφορίας μου να πλέει
το συμπαγές του κόσμου.
Τις ρωγμές που πήδηξαν απ’ το σώμα στα φτερά
και τις ρωγμές των φτερών που ‘γιναν παλμοί
για ν’ αντέξουν στην έξοδο προς το φως των θεμέλιων.
Και τις ρωγμές του αγέρα
μέσα τους τα γεράκια που επώασαν
τις λουρίδες της καινούριας μέρας
κάτω απ’ τα πολύχρωμα ζήτω
των μεθυσμένων νερών.

Και φωνάζω ντυμένος τη σιγουριά
της συνομιλίας μου με τη λάβα.
Αλληλούια γιατί ντύθηκα τη λάβα.
Αλληλούια γιατί έγινα ηφαίστειο
και γιατί θα μείνω μια τρύπα στη γη που στο βάθος της
υπάρχουν νερά
μένουν άκαυτα τα χαμόγελα του ήλιου
υφασμένα τα κουρέλια του κορμιού.
Και γιατί θ’ αναπηδήσω ζωσμένος τις φλόγες μου
μέχρι τον ουρανό που μου ανήκει
μέχρι τη σιωπή που κατέχτησα
πολεμώντας στ’ άγονα λιβάδια
να σπείρω λουλούδια.

ΙΚΡΙΩΜΑ

Νατο το γεμάτο προκοπή
εχτάριο γης.
Ψέκαζαν οι παπαρούνες γύρω τους τ' αγριοβότανα.
Νήπιο η στοργή της ματιάς σου
θα σ' τη θηλάσω να μεγαλώσει
έτσι το 'χω ανάγκη
«μια γυναίκα στοργή
να κουβαριάζομαι αστραπή
στους δρυμούς των ματιών της».

Τρέχοντας πίσω απ' την τιμή
χάθηκα στο τυλιχτάρι του μύθου της.
Η μόνη συνοχή του δάσου που καίγεται
η φωτιά που το καίει.
Η μόνη τιμή
να γίνεις το νερό που εξατμίζεται
προσπαθώντας απ' την καταστροφή να γλιτώσεις
ένα τόσο τόσο δα θυμάρι παιδί
που μόλις άνοιξε τα μάτια του
στην πλαγιά της ζωής σου.

Ήχος και φως η θάλασσα και γεύση αγάπης
και χαρούμενη φωνή ανάρρωσης αν
τα μάτια σου τρυπήσουν τους τοίχους
της αρρώστιας.

Θα το ρισκάρω αφήνοντας την ευδαιμονία της μέρας
να πέσω ανάμεσα
στους βασανιστές πόρους του κορμιού σου κι αν ακόμα
ενώ θα με μεθούν οι μισοί
οι άλλοι θα στήνουν στη μέθη μου
ικρίωμα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Θυμηδία.
- πρόσωπο ξεθωριασμένο σε φωτογραφία παλιά -
Ντρέπεσαι για τη στάση που σ' ανάγκασαν να πάρεις.
Έχεις φύγει από σένα με την ταχύτητα μιας ζωής.

Πρόσωπο ξεθωριασμένο σε φωτογραφία καινούρια.
Ντρέπεσαι και για τη στάση που μόνος σου πήρες.

Κύριε
αποσπάστε από τη μοναξιά σας
μετακινηθείτε επιτέλους
- δέχομαι τη μετάθεση.

Έτσι μπράβο
τώρα θα συμβαδίσουμε σ' ένα στερέωμα
πάνοπλο και γυμνό.
Τα ένα είναι μέσα στ' άλλο.
Τα μάθαμε και χαμογελούμε.
Είμαστε οι πάνοπλοι γυμνοί
ξεσταχυασμένοι την κατάλληλη ώρα
μη κι ολιγωρώντας βρεθούμε
τρυφεροί κορμοί σταριού σε καύσωνα.

Χαμογελάστε παρακαλώ.
Όχι κύριε
πώς είναι δυνατόν να βλέπεις συνεχώς το πρόσωπό σου
να χαμογελά
και να σ' αρέσει;

ΔΡΟΜΟΙ

Στα δέντρα μου δεν κάθονται πουλιά
στον ίσκιο τους δεν ξαπλώνουν κουρασμένοι.
Χάνομαι για κουταλιά χυμού απ' τους ποταμούς
των χυμών που σε κυκλώνουν
για προβιά ζεστασιάς απ' αυτές
που πετάνε τ' αστέρια σου όταν γδύνονται
στ' απλωμένα χέρια των ζητιάνων.

Ποιος θα μπορούσα να 'μαι αθλητής σε δρόμο
που του άνοιξαν βαθιά χαντάκια τ' αδιάφορα
δρομολόγια των λεωφορείων;
Μετατοπίζεται το άχρονο βάρος των ανθρώπων
έτσι ως βρίσκεται ριγμένο στο σιδερένιο παγκάκι
μιας αναλφάβητης ελπίδας.

Ποιος μου 'μεινε για να 'μαι το νευρώδες υπόλοιπο
κορμιού που θα ξυπνήσει όταν η φούχτα
ρίξει νερό στο πλαδαρό
πρόσωπο του ύπνου;
Ποια σάρκα ικανή
να καλύψει το σκελέτωμα της πίκρας με χαμόγελο;
Τι μου 'μεινε για να 'μαι
ο χρόνος που θα γεννηθεί ξανά
πάνω σε κίτρινη φλόγα κεριού
να οδηγήσει την πίστη σ' όποιο εικόνισμα
σ' όποιο χορό
σ' όποια κίνηση νυχιού σε χορδή κιθάρας;

Μην προσπαθείς όντας στην αντίπερα όχθη
με τις καθάριες λίμνες να τρέχουν απ' τα χείλη σου
στους διψασμένους κάμπους
μην προσπαθείς
σε πέτρα δεμένη να μου ρίξεις
την κλωστή της πίστης σου. Αποδιώχνω

αυτό που δεν έζησα να δεχτώ. Κλεισμένος
στα κυπαρισσόμηλα του ήλιου αρνούμαι
να ξεχάσω τα βαθιά χαντάκια των δρόμων.

Οι τροχοί των λεωφορείων τ' άνοιξαν
για ν' ανατρέψουν τους επιβάτες
στο επόμενο δρομολόγιο.
Όμως οι δρόμοι περπατούν έξω απ' τη φθορά τους.
Το χώμα τούς παραδίνει στο χαλίκι
το χαλίκι στο τσιμέντο
το τσιμέντο στην άσφαλτο.
Όμως οι δρόμοι ματωμένοι συνεχίζουν το δρόμο τους.
Αφήνουν αιωρούμενους τους διαβάτες στον τρόμο.
Αποστρέφουν αηδιασμένοι το πρόσωπο
από τη χιλιοσκόνιστη νηνεμία της νωχέλειας.

Καρδιογραφούν την επόμενη μέρα
συνεχίζουν το δρόμο τους
ρίχνουν μερικές μολυβιές στο ημερολόγιο που τους συντροφεύει
την άλλη μέρα ανοίγουν παρενθέσεις
διαγράφουν μερικές απ' τις ιστορικές περιγραφές τους
πηδάνε ξαφνικά στα μάτια καρπισμένοι.
Όταν ξαναγίνονται χωράφια οι δρόμοι που με περπατούν
με φωτογραφίζουν ακίνητο να κλαίω.

Εγώ είμαι η φθορά μου, η καρδιά
είν' η φωτιά που λαμπικάρει τη φθορά μου.
Γίνομαι η δόξα της
όταν ξεδιπλώνω σημαίες στο χρόνο
τις παπαρούνες του κάμπου
σημαίες στον κάμπο
τις παπαρούνες του χρόνου.

Οδοστάτης
φτυαρίζω χαλίκι και χώμα στους λάκκους
να προλάβω την ανατροπή
των σχολικών λεωφορείων.

ΑΚΟΥΩ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ακούω τη φωνή της γης
μέσα απ' του δάσου τα βούκινα.
Τα τριχωτά τεντώνει αυτιά του ο σπόρος
και ω λαλά! παραδίνονται οι θάμνοι στις μέλισσες.
Φεύγεις αίμα απ' το αίμα μου στις βελόνες των βάτων.
Γεια χαρά.
Το κορμί μου ελαφρό δίνει μια και ξαπλώνει
γυμνό στα γυμνά
ξυράφια του ήλιου.
Δακρυοστάλα η ρυτίδα της γνώσης
που τα ρούχα του χρόνου μου
ροκανίζουν οι σκόροι.

Η απόσταση των αστεριών απ' τ' αστέρια μεγαλώνει
χάνεται ένα στα δυο.
Κάθε μέρα που περνά κάθε νύχτα
της προστασίας λιγοστεύουν τα κρίνα.

Ας ανάψει το δέρμα.
Χύσου λάβα στα γόνατα.
Στα μάτια γεράκι.
Στην παλάμη όποιου πόνου ζητιάνου πέτα με κέρμα.
Στη ροή όποιου νερού σκάψε με αυλάκι.

Κι όσα μ' υποστύλωναν πετάω τα ραβδιά
- κανόνες, τάξη, νοημοσύνη και ντροπή της -
Έλεος πληγώθηκαν τα νιόφυτά μου στα ξερά κλαδιά
της θάλασσας βόθα τα λάδια
να ξεριζώσω κάγκελα
κι αχ το βυθό να ψάξω δύτης
γυμνός απ' τ' απερπάτηχτα βήματα της κοίτης
που με κρατούσαν ριζιμιό σ' ένα χαλίκι
γλίτσα σαν του χυλού τ' ανάκατου της γης
με την κοπριά που αφήνει το σκουλήκι.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΥΝΟΡΟ

Κοιτάζω στα μάτια το σκληρό
επιτιμητικό βλέμμα της περηφάνιας
ν' αποσπάσω την εξομολόγηση που χρειάζομαι.
Θα δώσω βέβαια αμαρτιών την άφεση
στους μικρούς μικρούς καθρέφτες του ήλιου
που κρατούν αιχμάλωτους στο τζάμι τους
τους εναγκαλισμούς των ανθρώπινων φτερών με τη γύρη
των λουλουδένιων θεών.
Έπειτα θ' ανοίξω τα χείλη
να χωρέσει λεωφόρος γέλιου
και θα χειροκροτήσω την αξιοπρέπεια που μ' έσωσε.

Αυτό θα 'ναι ένα παιγνίδι. Πρέπει να σου πω
οι γρύλοι βαφτίζουν το τραγούδι τους νύχτα
πάντοτε νύχτα
το λεν αστρικό γιατί αγγίζει τ' αστέρια
που εκκλησιάζονται στις αυλές
των επαναστατημένων ποιμνίων.
Ένα κορμί κινείται κι είναι σταγόνα μελιού
στα χείλη της άνοιξης όπως κι αν το δεις
όπως και αν το πάρεις.
Το δέντρο παρουσία επαναλαμβανόμενη στην αναπνοή.
Η ομορφιά μια και μονάχη κίνηση στο άλμα της φλέβας
γι' αυτό
βγαίνοντας από τη φυλακή στο προαύλιο
ναρκοθέτησε τη φυλακή σου
γι' αυτό
σαν αγγίζεις το δεύτερο σύνορο χτίζε τοίχο στο πρώτο
γι' αυτό
ανεβαίνοντας του λόφου την κορφή
ανέβαζε στην κορφή τον κάμπο.

Έτσι τ' αγόρια της βροχής θα τρέχουν πλάι σου
να σε ποτίσουν αν διψάσεις.

ΑΝΑΤΙΝΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΕΦΥΡΕΣ

Σωλήνας σε δίχτυο ταμένο να υδρεύει την έρημο
συμπιέζεσαι απ' το φυλακισμένο στους κρουνούς σου νερό.
Είσαι έτοιμη να σπάσεις
στις μυριάδες σταγόνες που σε συνθέτουν
κι αν γίνει
τότε γιατί φυλακίστηκες στις σταγόνες σου
γιατί σε περιφρόνησε η ροή σου
γιατί σταματάς το τραγούδι στο στόμα των πουλιών
γιατί δεσμεύεις τους σωλήνες
γιατί κυκλοφορείς μέσα μου
γιατί δε φωνάζεις, γιατί σωπαίνεις στα πνεμόνια μου.

Το μοναστήρι της σιωπής προσεύχεται
την κατεδάφιση της αδιαφορίας.
Αν δεν ανοίξουν οι κρήνες ν' αδειάσεις
τη σκουριασμένη σου ανάσα στη διύλιση
θα κυλήσεις στο χώμα δάκρυ.
Σου σφίγγουν το λαιμό τα χέρια που αλυσόδεσες γύρω του.

Κλαις και κλαίει το αίμα στα χέρια μου
πετά τη χαρούμενη τσάπα
κλωτσά το χαρούμενο έδαφος.
Συμπιεσμένο στην τανάλια του πόνου - μόνο έτσι -
μπορεί να ρίξει κραυγή θρύλου να γίνει
πυρίτιδα ευφροσύνης στο φρύδι
ν' ανατινάξει τις μουδιασμένες γέφυρες στον αγέρα
να φανούν οι χορευτές στο ξεφάντωμα
γράφοντας στους πήδους και στο λύγισμα
το ευαγγέλιο του καινούριου
χαρούμενου νερού
που δροσίζει τ' ανοιχτό
στόμα της αμπέλου.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΔΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΙΝΗΣ

Ανάμεσα της δίνης που μ' αναρπάζει απ' τα χείλη σου όταν
σωπαίνεις
και με πετά στο χώμα από φοβερό αποσπώντας με
δισυπόστατο ύψος ηδονής
πολλαπλασιάζοντας την ταχύτητα της καταστροφής μου
για να με ρίξει σκισμένη εικόνα στους ανοιχτούς τάφους
και της δίνης σου με κομματιάζει
σε χίλιους συναρμολογημένους σκελετούς ζωής
δίπλα απ' τους τάφους
εκεί στο σημείο που τα φτερά μένουν άλιωτα
πάνω στο διαλυμένο κορμί
εκεί ακριβώς
ξεφεύγοντας οι αξίνες από τα χέρια των τυμβωρύχων
σκοντάφτουν σε ρίζα
από την τέφρα αναπηδά νερό
ακούγονται θόρυβοι ηφαίστειου που γεννιέται
τραγουδούν μαύρα σκαθάρια σε πλάτες πουλιών
οι τοίχοι ανθίζουν
οι ρίζες των φυτών ανάμεσα στις πέτρες
κρατούν την οικοδομή μην επιτρέποντας στο χώμα
να τη σωριάσει σε ερείπια
κιγκλιδώματα λυγίζουν στο σφύριγμα του μπάτη
το κορμί μαζεύει τον πυρετό της γης
τον αποθηκεύει στη μήτρα
γεννιέται το γόνιμο σύννεφο της φλέβας
βρέχει στο αίμα τη χαρά του ο ουρανός
τα μέταλλα λιώνουν στα χείλη του κόσμου
η λάβα παγώνει
χαμηλώνουν τα ηφαίστεια
η βοή του θανάτου πνίγεται στα έγκατα
στο ήρεμο πρόσωπο της θάλασσας
χαράζουν δρόμους
κοκκινομάγουλα λυθρίνια.

Αναρπάζεις τις αξίνες που σκάβουν μόνες τους
έτσι θαρρείς.
Τώρα το κάθε χτύπημα βαθύ
κάθε στρογγυλό ή τετράγωνο σχήμα που ανοίγεται
γιομίζει αγέρα
ξέρεις πως σε κάθε κενό
ανθίζει μια σταγόνα ήλιου.

Τότες το γήπεδο αθλείται
μου σηκώνει τα πόδια να το τρέξω.
Τα μάτια σου λένε «ναι».
Ο γκρεμός και το γήπεδο αρπάζονται
να ‘μαι σκοινί διελκυστίνδας
μια μεταξωτή κλωστή αγάπης που ξετύλιξαν τα μάτια σου
με σώζει.
Τα χέρια σου
τύλιξε τα χέρια σου στη μέση μου να μείνω
γήπεδο.

Στο βάθος των γκρεμών σφυρίζουν φίδια.
Αν νικηθούμε θα ‘χουμε να βλέπουμε ολόκληρη ζωή
ό,τι δε γεννηθήκαμε να βλέπουμε.
Θα φοβόμαστε ό,τι γεννηθήκαμε να περιφρονούμε.
Θα κουβαλούμε στα μάτια την εικόνα του κορμιού
που αρχίζει σιγά σιγά να σέρνεται
τρώγοντας τα πόδια του.

Κόψε με τα δόντια τα σκοινιά που μας δένουν
με τα φοβερά πηγάδια.
Πρόσταξε στο κορμί μεταβολή.
Χαμογέλα στον ήλιο και σε μένα
όσο μένει ακόμα καιρός να χαρούμε
την τέχνη των μαχαιριών που σκαλίζουν
σε φλοιό ελιάς παιδικά καράβια
ταξιδεύοντας τ’ ανελέητο κορμί στις θάλασσες
των δελφινιών.

ΑΝ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΠΟΥ ΧΑΝΩ

Αν το βάρος που χάνω
είναι το καράβι της χαράς που βουλιάζει
τότε ό,τι απόμεινε
είναι τ' ουρανού μου το ιστίο που σεβάστηκε η θύελλα.
Αρμενίζω έξω απ' το φόβο χτενίζοντας
τα γένια του τίποτα.

Μήνυμα γιορτής.
Πόνος μαλακός σαν υγρασία φλεγόμενης μέρας.
Διώχνω απ' τα χείλη την υπαγορευμένη προσευχή.
Σκίζω στα δόντια την επίκληση να ζήσω κι αύριο
πετώντας τα κομμάτια της στην περιφρόνηση.

Αν το βάρος που χάνω έμοιαζε με αποβολή
της έγκυας φύσης μου απ' την οδύνη
θα 'σπερνα ζωή στα εργαστήρια του θανάτου.
Τότε ό,τι σε περίμενε να γεννηθείς στην πολιορκούμενη πόλη μου
και σε περίμενε να γεννηθείς κάθε μου ανάσα
θα 'ταν μια τελετή χαράς σε ναούς χλόης.
Μια μικρή μικρή λέξη αγάπης πεσμένη στην ποδιά του δειλινού
από φύλλο τριαντάφυλλου.
Ένας εμβολισμός πρωτόγονης φωνής ξυπνημένου δάσου
στην άχρωμη γαλήνη της θλίψης.
Σφιγμένη στην αγκαλιά σου νείρεσαι
το βάρβαρο άγγιγμα του ωκεανού
κι είν' η παράδοσή σου επίθεση.

Συσπειρωμένος στα κάστρα μου
λύνω τους επίδεσμους των ραβδισμών.

Μ' επουλωμένη την ήττα
παραδίνω την επίθεσή μου στους πόθους σου.

Είμαι γεμάτος τη σοφία του ώριμου σύκου
που από στιγμή σε στιγμή περιμένει την πτώση του.
Αποφεύγω τις φλέβες που κλαίνε
σηκώνοντας στους ώμους χαρμόσυνα σήμαντρα.
Κρεμώ στο λαιμό του γεροτράγου κουδούνια
να σκορπίσω στα δάση το ρίγος της παλικαριάς
του φιδιού, αφού το άγγιγμα έγινε
η γνώση της αηδίας που μ' απόσπασε απ' το φόβο της
για να φωνάξω
«αινείτε τους καρπούς που ωριμάζουν
γιατί στα κουκούτσια τους
αντρειεύονται οι σπόροι που ανοίγουν».

Και φωνάζω, φωνάζω όταν σωπαίνω.
Αμόλευτη από πανικό έτσι η φωνή μου
όμοια μ' εκρηχτικό δαυλό αναμμένο
σπιτώνεται στη μέση της ερήμου.

Κέλυφος η προστασία της φωνής σου
από το ψύχος μ' αποσπά ναών πεσμένων.
Στην κοφτερή την πέτρα λες κρατήσου
να φυλαχτείς απ' τη ναυτία των αίνων.

Και να 'μαι ως το 'θελες διπλό κατάρτι
και πεις δεν πεις τ' άλλο πανί δικό σου.
Ολάκερη τη θάλασσά μου πάρ' τη.
Να πελαγοδρομώ μου αρκεί στο πρόσωπό σου.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΕΡΑ

Τα μάτια σου απλώνονται σκοτεινά μαύρα σύννεφα
πάνω απ' τα πλοία.
Όσο και να σε κρατώ μακριά από τη βιομηχανική μέρα
ένα κομμάτι σου μου φεύγει
τρέχοντας να μπει στ' αυτοκίνητο.
Τα ρουθούνια ανοιγοκλείνουν διψασμένα
τις εξατμίσεις των μηχανών.
Γεννήθηκες θαρρείς με το πετρέλαιο στης γης τα βάθη
και σε πέταξαν οι αντλίες στην επιφάνεια.

Τα μάτια σου μου φεύγουν. Ώρα
που η θάλασσα ξεπλύνει τον κάματο από τα ξύλινα σκαριά
που ένα χρυσοκόκκινο ψάρι
σπαρταρά στ' αγκίστρι του ναύτη κι ο ναύτης
ούτε το κόκκινο είδε ούτε το χρυσό
μόνο το κρέας γύρω απ' τον αγκαθωτό
κορμό της θάλασσας.

Ώρα που ένας αριθμός στο ημερολόγιο
πέφτει στο γυαλί της αναμμένης λάμπας
αυτοχτονεί
και συ επιμένεις να μην κρατάς μέσα σου
μια από τις λεπτομέρειες του θανάτου
μια από τις αντιδράσεις του αυτόχειρα.

Γυρίζοντας στη φωταγωγημένη πολιτεία
δεν αποφεύγω τη σύγκρουση.
Με αναποδογυρίζει ως τρέχει
να βρει την ελευθερία της.
Απελπισμένη έξοδος πολιορκημένης.

Πιεσμένη από τις αλλοπρόσαλλες φωνές
με σπασμένα τύμπανα
αναζητά τους κήπους της.
Η συγκινητική φροντίδα τους την εξασφάλιζε
από τη μοιχεία των ρευμάτων.

Τρέχει προς τα ποδήλατα
και τα γυμνά πέλματα των αλητών της
τη σκοτώνεις σε τροχαίο ατύχημα
και σε ψάχνει αν πληγώθηκες.
Άδειες απ' τη βιασύνη τους γυναίκες
με τον πόνο του δοντιού στο στήθος
στριφογυρίζουν στα χέρια την αδημονία
των ερωτικών στάσεων
που δεν έλεγαν να τελειώσουν·
χρώμα κόκκινο ερεθισμένο
παντού ερεθισμένο κόκκινο χρώμα
στερημένες το ερωτικό απαραβίαστο της γάτας
της κουκουβάγιας
της σκύλας, της λέαινας.

Ένα παράθυρο ανοίγει
λέει καλημέρα στο άλλο που κλείνει
αυτό λέει καληνύχτα στο άλλο που άνοιξε.
Στην πολιτεία η ίδια στιγμή είναι και νύχτα και μέρα.

Ένα πλοίο έρχεται
λέει καλό ταξίδι στο άλλο που φεύγει
ένα φέρετρο δέχεται το τελευταίο καρφί του μαραγκού
κι αμέσως ζητά να του δώσουν
πρόκες για λίκνο.
Πότε θα κλάψω το φέρετρο
πότε θα τραγουδήσω το λίκνο;

Σταγόνα βροχής το καλοκαίρι
λέει στο σώμα της.
Ποια σταγόνα νερού βρήκε δικαίωση
σε κόλαση φωτιάς;
Ποιανού κορμιού η εξάτμιση
έγινε κορμιού κατασκευή;
Ποιος κρίκος είναι κρίκος
αν δεν ενώνει το σώμα του
με τη σπατάλη της αγάπης;

Μια πριμαντόνα καρδερίνα μεταναστεύει στην άνοιξη
λέει στα φυλλοβόλα. Εσείς
πιαστείτε από τα φτερά μου
τα φυλλοβόλα
κυλιούνται στην απάθεια
η καρδερίνα ρίχνει πειραγμένη
το τελευταίο φθινοπωρινό κουτσούλημα στα κλωνάρια
θυμώνει που τα δέντρα επιμένουν στο κίτρινο.

Ένας ήλιος αγάς
ξαπλωμένος σε βελούδο νησί
σκεπασμένο τ' άσπρα σεντόνια του Οχτώβρη
εγκαταλείπει τη θέρμανση των πολυκατοικιών στα καλοριφέρ
το φως του κόσμου στους λαμπτήρες.

Και να
οι κεραυνοί που φιλούν τη φωτιά τους στα χείλη σου
ανάβουν στα μάτια μου τ' ανέσπερο φως
της πληγής που με βαφτίζει τραγούδι της πόλης.

Φλόγα κι εκκολάπτω πουλιά
χαμόγελο και διασκίζω τις κινήσεις
των κορμιών που περπατούν τόσο παράξενα κι όμορφα
όσο παράξενη κι όμορφη
η πρώτη γνωριμία του δέντρου με την όρθια
του κορμιού περηφάνια.

Φτερό κι αιωρούμαι πάνω απ' το κεφάλι της πόλης
να τη μεταφέρω κυνηγημένη απ' τους φόβους της
στο πρώτο της σπίτι.

Και ξαναχαίρομαι την πόλη μου
πνιγμένη στα βουητά της.

Ακούω το έντονο πήδημα της φωνής
μες στους αλαλαγμούς της νίκης
και κλαίω από χαρά
- αυλές κάγκελα λουλούδια
ο σωλήνας της μισής ίντζας να ποτίζει ιβίσκους.

Το πρόσωπό σου γεμίζει την ανοιχτή πόρτα
ξεσκονισμένο τον τρόμο της καταστροφής.
Κοιτάζοντας απαλά τ' αυτοκίνητα
που χαιρετιούνται με τις κόρνες
επαναλαμβάνεις μέσα σου
τους ήχους της μεταλλικής φωνής
βρίσκεις ξαφνικά ένα ρήγμα στη μοναξιά
οχυρώνεσαι
με την παρθενική εσθήτα αυτής της ώρας
σκεπάζεις τα εμπόλεμα λιβάδια που δείχνουν νεκρό
και κυνηγό και θήραμα
και δεύτερο δε φαίνεται να φέρνει πρόσωπο στην πόρτα
η πόλη σου.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Η πατρίδα μου είναι πατρίδα του αμαρτωλού κότσυφα.
Η πατρίδα μου είναι πατρίδα του αλωνιάρη σπουργίτη
και της πέρδικας με το ουράνιο τόξο στο λαιμό
αυτή είν' η πατρίδα μου, μην την αλλάξετε.

Σας καλώ στην πατρίδα που την προσκυνούν
τα πουρνάρια και τα σκίνα.
Προσκυνήστε το θεό τον πιασμένο στα δόκανα του τραγουδιού
τα στημένα στους κόρφους του ματωμένου ήλιου.
Μην την αλλάξετε
την πατρίδα του παλικαριού που πολεμά σκονισμένος
της κόρης που δουλεύει το κουράγιο του
του παλικαριού που αγκαλιάζει με στοργή κισσού
τ' αρμυρά κατάρτια της θάλασσας
της κόρης που οργώνει τη γη στην κοιλιά της
όταν οι καμπάνες των κορμιών σημαίνουν
ανάσταση.

Άγιος ο κατσαρόλαλος θυμός του αλαλαγμού
στις πολύπραχτες σκηνές των καφενείων.
Άγιος ο ρυθμός της σιωπής στα λιθόχτιστα
ηρωικά πρόσωπα της νύχτας.
Άγιος ο χορός της χαράς στα λιθόστρωτα
χίλιων στρεμμάτων πρόσωπα
της νίκης.

Προσκυνώ την αγιοσύνη του παλικαριού που σπέρνει
θερίζει, αλωνίζει και τρυγά το μέλι
την αγιοσύνη της γυναίκας που στεγνώνει στο τζάκι
την υγρασία της αναμονής μες στα σπλάχνα

τον όρθρο της γλυκάδας προσφέροντας
στα καταϊδρωμένα σκέλη του άντρα.

Άγια τα λείψανα που κουβαλάς της χασοφεγγαριάς μεθυσμένος
ω επαίτη του ύπνου
κι άγιος άγιος άγιος ο βρυχηθμός της πόλης της ταξιδεύτρας
στους ποταμούς της δουλειάς
της στροβιλιζόμενης πάνω στους τίμιούς της άξονες
την πένα, το μυστρί, το δοξάρι
στο ξύλινο ποδάρι του νυχτοφύλακα
και στ' αειθαλή μάτια των παλικαριών που μετανάστευσαν
στις φυλλοβόλες ακακίες των ονείρων.

Άγιος ο ερημίτης στοχασμός.
Ανεβασμένος στα κατάρτια του πόνου
τον πάνε τα πλοία
στις ψυχρές αμίλητες θάλασσες των υφάλων
μες στην ελικοειδή πορεία ζητώντας
την καινούρια γη της ειρήνης.

Γονατίζει χαράσσοντας με στιλέτο την πλώρη
τον ουρανό οργωμένο με στάρι
τ' αστέρια καρπισμένα φως
τα σύννεφα να πετάνε στη γη ρουφώντας
νερό απ' των κοριτσιών τα χαμόγελα
δίνοντας την ευχή της ευγονίας
στα μέτωπα.

ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Υπακούω στην άγρια θέληση της θάλασσας να ‘μαι ο γιος της.
Ντύνω το πέλμα με φύκι
ποτίζω άρμη τα μάτια μου
φουσκώνω κύμα το στήθος στη στεριά
το πετώ στο στρογγυλό δάκρυ της νύχτας
η νύχτα με φωνάζει γιο της θάλασσας.
Περνώντας τους χώρους που μου ανήκουν με δρασκελιές τρελού
πάω για τους χώρους που θα υποτάξω
σφίγγοντας αχινούς στα χέρια μου
ντυμένος όστρακα πεταλίδων
χορεύοντας γυμνός στα σουβλιά των βράχων
ο γιος της θάλασσας.

Φορώντας το κασκέτο στραβά πετώ
την υγρή μου συμπαγή χιονοθύελλα στα πόδια σου
να σου σπάσει τ’ αχαμνό βήμα της αναμονής
να μετακινήσει η ανάγκη γι’ αγάπη τους μηρούς
απ’ το ίδιο, πάντα το ίδιο κουρασμένο βήμα
στο τρέξιμο
ν’ ακουστούν στ’ αυτιά σου βόμβοι μεγάλου ύψους
οι κραδασμοί του κορμιού που θα σπα μέσα του
τα σκουριασμένα καρφιά του σταυρού του.

Ν’ αγαπηθείς να στεριωθεί στα κόκαλα
η μνήμη του «λίγου» που απομένει
από τη γέννηση ως το θάνατο
- κλάσμα ζωής μπροστά στη σιγουριά των αιώνων να σε περιμένουν
μέσα στο σπέρμα των χίλιων προπαππούδων σου -
να ρίξεις νερό στη γλάστρα του μεσημεριού
με τις περγαμηνές της αντοχής στη δίψα
μέχρι να στάξει ο έρωτας βροχή
τη δίψα σου.

Το μοναστήρι της σιωπής προσεύχεται την κατεδάφιση
της αφώναχτης φωνής του πάθους.
Το μοναστήρι της σιωπής βλογά
τα ουρλιάσματα του δάσου που καίγεται.

ΝΙΚΗ

Παίρνοντας την απόφαση να νικήσεις
ξεκίνησες μ' ολόκληρη την πολυτέλεια της τόλμης σου.
Φέρνοντας τη νίκη
μην ξεχάσεις ν' αλλάξεις πανί.

Μην εμπιστευτείς τους ναύτες του Θησέα.

Από τη σημαία σβήσε την πανοπλία
να φανεί το κορμί της γυμνό.
Να στάξουν οι ρώγες των βυζιών της γάλα
στ' ανοιχτό στόμα των παιδιών
γδύνοντας τη μέρα απ' της χολής τα σύννεφα
μ' απαλές διάφανες και πειστικές κινήσεις.

Φέρνοντας τη νίκη, να χαρείς, άλλαξε πανί.
Μη σε παρασύρει του πελάου τ' όνομα.
Εύκολα αλλάζουν χρώμα τα νερά.

Άλλαξε πανί φέρνοντας τη νίκη.
Τα ζώα και τα δέντρα που σαλεύουν μέσα μου
θα το γεμίσουν χαρούμενα παρθενικά παιγνίδια ήλιου
στα κρυφά του θάμνου.

Και μην ξεχάσεις ρίχνοντας άγκυρα
ν' αφήσεις στο πλοίο περιστέρι
να σε προφυλάξει
απ' τον κατακλυσμό της νίκης σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Με τα βλέφαρα ακίνητα μη χάσω
τις πηγές που αναβλύζουν στα μάτια σου
ανάσκελα πεσμένος στη γη
απομακρύνω το αστρικό μεγαλείο απ' το κορμί σου
το φαντασμαγορικό ύψος που σε προβάλλει
με χίλια ερωτικά πρόσωπα
για να σε δω:
Οικοδομικό υλικό ένα μες στ' ανακάτεμα των κορμιών
- του δικού σου, του δικού μου, του κόσμου.
Έτσι ντυμένος τη χλιδή της καθαρής ματιάς
φωνάζω στους γονιούς μου
ευχαριστώ που παλεύοντας τις νύχτες
σηκώσατε μες στο σκοτάδι τοίχο στο φως.

Πύρινος αμφορέας τα χείλη σου
κερνά φωτιές τους ανθισμένους πόρους του κορμιού μου
λαχανιάζουν τα πέταλα των ανθών
οι στήμονες γέρνουν το κεφάλι στη γη
τη γη προσκυνώντας
οι ρίζες βαθιά στο σώμα βυζαίνουν
το τραγούδι που με διεκδικεί
από την κυριαρχία της σκέψης.

Ντύνομαι το χρώμα του έναστρου ουρανού
κυλιέμαι στο χώμα σκύλος
παίζοντας με το φουστάνι
της εύκρατης άνοιξης.
Δροσίζομαι το ρευστό δέρμα του σπαρμένου κάμπου
ζυμωμένος με τ' άσπρο
διαφανές σύννεφο
του δειλινού.

Τρέχεις στους δρόμους
στολισμένη τα τριαντάφυλλα της αυλής σου
μένεις μέρες, μήνες, χρόνια
αφύτευτη σε γη
τα φύλλα σου αμάραντα τρώνε και πίνουν
από το μεταλλαγμένο σε κήπο κορμί
και χώμα και φύλλο κι ανθός μες στη νύχτα
αστέρια φυτεμένα στα μάτια σου.

Ο κήπος σημαδεύει έντονα την αίστηση της λάσπης
που σε ζυμώνει με τον ήλιο. Σε πετά
φτερό στο σώμα και το σώμα γκρεμίζεται
κυκλοφορεί στις φλέβες σου αναμάρτητη λίμνη φωτός
η σφαγή της μέρας
εξαγνίζεσαι από το σφίξιμο του κορμιού σου
με τα κορμιά των πουλιών
και τα κορμιά των φυτών
που ‘ναι κλεισμένα στις φούχτες του άντρα.

Μη μου υποσχεθείς την επούλωση.
Μη μου δέσεις τα πληγωμένα χέρια μ’ επιδέσμους
για να κρύψουν το αίμα τους.
Την αξιοπρέπεια μη μου λυγίσεις των πληγών
όπου και να τ’ απλώσω δένονται
από κείνο που τους φεύγει.
Πεθαίνει την αστραπή της αφής η φωτιά της.

Είμαι τ’ απολιθωμένο κοχύλι των αιώνων.
Πάνω μου οι γραφές ανιστορούν
την πονεμένη γη.
Πάνω μου οι πρώτοι αντάρτες ζωγράφισαν
γυμνό τον κήπο της παράδεισος.

Το νερό που δε μου δίνεται σε ποτήρι
το παίρνω σταγόνα σταγόνα
γλείφοντας τις ψιλές ψιλές νερένιες κλωστές
της μουριάς.
Ξεδίψαστη πηγή τραγουδιού
γιομίζω του κορμιού σου τ’ αυλάκια φωνές
να ξυπνήσουν τη δίψα σου.

Πρωταρχικές αμπόλιαστες ώρες πρωτοφύτευτες
φορτωμένες τον άγριο καρπό της αλήθειας
μη μ' αφήσετε να πελεκήσω στο κορμί σας
χείλη για χαμόγελο ψεύτικο.

Πρωτοφύτευτος αμπόλιαστος πρωταρχικός
έτσι τεκνοποιώ με το χώμα
για να πέσουν οι βελόνες στη γη
να τις σαπίσουν οι βροχές της ευφορίας.

Θα ντυθώ την καινούρια μέρα.
Θα μπολιάσω τα δέντρα μου.
Ώριμοι θα σου χαμογελάσουν οι καρποί.
Κρατώντας την πρωτοφύτευτη θέση μου
θα κουβαληθώ στην αυλή σου.

Η οδύνη μέστωσε.
Άτρωτη από καταιγίδες
με σκληρό δασωμένο πρόσωπο
ανεβαίνει το τείχος γυμνή
πετώντας στην τάφρο τα κουρέλια της.
Από κείνο το ύψος ανασύρω
το χώμα που μου διέφυγε
να νιώσω ζεστός μες στα χέρια του
μην εγκαταλείποντας τη γη μου στο έλεος
των αέρινων ήχων.

Μου λες.
Η δύναμη της νιότης μου θα σου χαρίσει προστασία.

Βολιασμένο το φεγγάρι στο στόμα.
Πιο μεγάλο απ' το λαιμό να το στείλω στο αίμα.
Πιο μεγάλο απ' τα χείλη να το φτύσω
δε μ' αφήνει
με το χνούδι των φτερών που μ' απόμειναν
ν' αγγίξω τη νίκη.

Η προσπάθεια να γεμίσω από σένα
αδειάζει τις πηγές μου σε σένα.
Περιμένοντάς τα όλα από σένα, όλα από σένα
έμεινα χωρίς νερό.
Μένω με το σκοινί του ακροβάτη κάτω απ' το πέλμα μου ακίνητος.

Φοβούμαι να διατρέξω όλο αυτό
το τεράστιο πλάτος της βουρκωμένης λίμνης
πάνω σ' ένα σκοινί
που το πριονίζουν
πεινασμένα μάτια κροκοδείλων
και θέλω να βρεθώ στην πηγή που κελαηδά
στα λαρύγγια των αηδονιών
στα μάτια των προβάτων
στων βατράχων το δέρμα.

Σου 'κλεισε προστατευτικά η νύχτα τ' αυτιά
μη σε φτάσει η φωνή μου.
Όποιο μου φεύγει κομμάτι αζύμωτης κραυγής
είναι ο βρυχηθμός
της μοναδικής μανιακής όασης που μ' απόμεινε.
Μ' αιστάνεσαι παιδί που σφαδάζει στα χέρια σου
χωρίς να φωνάζει βοήθεια κλεισμένο
στη σφιγμένη τανάλια της περφάνιας του.

Θυμώνω με το λιοντάρι της σάρκας μου
όταν σκίζει στα δόντια της
τα παρθένα δάση του πάθους.
Θυμώνω του ήλιου όταν κρύβει πίσω από σύννεφο
το ερωτικό ρίγος της φωτιάς του.
Ξετυλίγομαι κουβάρι κι ανοίγω το μήκος
στο μήκος κομήτη που χάνεται
ίσως με δεις.
Γύρισα τα νώτα στην παράδεισο πέφτοντας
στο καμίνι που ενώνει το κορμί με το πάθος
σ' ένα σβώλο απερχόμενης φτερωτής γης
ίσως νιώσεις της καιόμενης φωνής το λιβάνι.

Τίποτα.
Φύλαξε το κουβάρι στο στήθος σου
για το Θησέα που θά 'ρτει.
Με τα χέρια στην πλάτη
περιπατώ τους λαβύρινθους κι ούτε που αιστάνομαι
τους θυμούς των ταύρων.
Χειροκρότησέ με που χειροκροτώ τον κουρελιάρη θεό.
Με σκισμένα πουκάμισα κοιμούμαι στο χώμα.
Οι ίσκιοι των δέντρων

σκεπάζουν τους ίσκιους των θάμνων μου.
Ουρλιαχτό σε στόμα σφραγισμένο το ούρλιασμα
είναι πανί και κατάρτι που πάει το στήθος
στο εύρος των κύκνων.

Αν σου φύγει το σπίτι
αν στην απελπισιά της μοναξιάς σου με γυρέψεις
και δε με βρεις δισκοβόλο σε γήπεδο
μη με ψάξεις σε συναγωγή χαράς.
Θα ‘μαι στις πυκνές κορφές των κυπαρισσιών σημαία
κι αν κουρελιασμένη απ’ τα μελτέμια
τραγούδι της πυκνής φυλλωσιάς
στις φωλιές της μέρας.
Ανεβασμένη στα πεύκα σου
δες με με τα μάτια των πουλιών που σου ‘στειλα
να σου ματώσουν το δέρμα.

Σέρνω το ξίφος στο φως να στεγνώσει
από την πανάρχαια ιπποτική υγρασία της θήκης
που το κρατά αιχμάλωτο.
Να παίζει τ’ ατσάλι στον ήλιο.
Να στεγνώσει τ’ ατσάλι στον άνεμο.
Όμορφο να φανεί τ’ ατσάλι κορμί
στο πανηγύρι των ήχων
στο ρυθμό των χορών
στην ενορχηστρωμένη διάσταση των χρωμάτων
όμορφο να φανεί τ’ ατσάλι κορμί.

Με τη γη σου δίπλα στη γη μου
τη γυναικεία σου χάρη ξαπλωμένη
κάτω απ’ το μαδημένο κοντάρι μου
έχοντας μπηγμένο στο στήθος
το πολυκέφαλο ξίφος της αυτογνωσίας
στέκομαι προσοχή
σε χαιρετώ
απλώνω τα χέρια να σ’ αγγίξω
γης μου της γης
αναζητώντας μιαν όμοια αίστηση ζωής
με κείνη του «κάποτε»
μιαν ίδια πράξη σιωπής στη διαφάνεια του ηλιακού χυμού
έτσι:
με το πήδημα του άντρα στο γυμναστήρι του έφηβου
με μια νύχτα καλοκαιρινή δεμένη στο λαιμό μου.

ΚΙ ΟΠΟΙΟΣ ΑΚΟΥΣΕΙ

Όποιος λείπει χυμός απ' τα βλαστάρια
που πλαταίνουν τον ουρανό του κορμιού
είναι ο χυμός σου που σταμάτησε ανεβαίνοντας
να τα θρέφει.

Πώς να παραβιάσω την κλειδαριά της ποινής μου
όταν φθινόπωρο σφηνωμένο στο θέρος
απορρίπτομαι σαν ξένο σώμα απ' το θέρος.

Κρύβομαι πίσω από τ' ανίατα ντουβάρια που πεθαίνουν
από έλλειψη θορύβων στους εγκαταλειμμένους δρόμους
του σάπιου λιθόστρωτου.

Είσαι η έχταση του γελαστού κάμπου που δε σκεπάζεται
με τον ίσκιο των φτερών μου.

Μένω μετέωρος
με κολλημένα στο στήθος τα χειρόγραφα του πόνου
που με διηγούνται.

Τα χείλη της αυγής κερδίζουν το πρόσωπο
και το σπαθί του μυαλού που παρέδωσα
στην αγάπη.
Να την τραγουδήσω μια φορά κι όποιος ακούσει.

Μου μένει ν' αγαπήσω σε σένα
εκείνο που δεν εξουσιάζεις.
Που μπορώ να σ' το πάρω χωρίς να το χάσεις
μια και θ' αφαιρείται από ηφαίστειο
μέσα του που το συμπιέζει ο θυμός
του τραγουδιού μου.

ΦΩΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΑΒΛΟΥΣ

Θέλεις να δεις αν στη στάχτη που άφησα πίσω μου
έμεινε σταγόνα φλόγας κρυμμένη
να την κάνεις θριάμβου ιαχή.
Αν στις ήττες που άφησα πίσω μου
υπάρχει ένα φάντασμα νίκης
να το κάνεις θριάμβου ιαχή.

Δεν άφησα τίποτα
δε μου ‘μεινε τίποτα.
Ό,τι μου ανήκε πνίγηκε
στις φωταψίες του χτες.

Τις λίμνες μου ρούφηξε
ο διψασμένος βυθός τους.
Ξεφλουδίζονται αφυδατωμένες.

Ρίξε στις φλόγες του αναμμένου κεριού σου
το σώμα που περίσσεψε να γίνει
κνίσα λατρείας στα ρουθούνια της εγκατάλειψης.
Ορθώνοντας τη ζωή στήλη άλατος
δεν μπόρεσα ν’ αρνηθώ την αγάπη
χωρίς να σκοτώσω το τραγούδι.

Δώσε μου λίγη από τη χαρά που σπάταλα ράντισα
στα βαγόνια των ταξιδιών σου.
Κράτησε τα βαγόνια
λίγη αστρόσκονη απ’ το φως της εκκίνησης θέλω
να καλωσορίσω τη νιότη σου
στους στάβλους μου.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΛΗΓΗΣ

Πού βλέπεις άπετρο επίπεδο
λείο σα δέρμα αστροφεγγιάς;
Χαίρομαι να ματώνω τα νύχια σκαρφαλώνοντας
στις μαχαιρωτές κάβες των λατομείων
θέλοντας ν' αναπλάσω στο αίμα
τη φωνή της πέτρας που πέφτει σε φωνή
πέτρας που χτίζει.

Με τη στυφή γεύση του αιμάτου στα χείλη
ντύνομαι τα γαλανά κομμάτια του μεσημεριού
κι ανηφορίζω τις χαρές μην αφήνοντας
το επιπόλαιο γέλιο να ταράξει
την αγωνία των πηγαδιών που προσπαθούν
να διώξουν την ελονοσία τους.

«Βόθα με» φωνάζει η αναρρίχηση να φτάσω
τα ματωμένα σου νύχια
να βαφτίσω μια φλέβα στο φιλί
της πληγής που γιατρεύει
ν' ακούσω τους κραδασμούς του σπασμένου κορμιού
να γδύνουν τη χλόη.

Οι κραδασμοί - μη με πλησιάζεις - του πολέμου μου
διαλύουν το κορμί
σε κλωστές μετάξια.
Όχι πια σκάλες στα στήθη σου
να κατεβαίνεις στο λείο ανεμομάζευτο χώμα
όχι πια στήθη κρυψώνες
στο χρυσό παραλήρημα του αιμάτου.

Από την κατοχή της σάρκας σου πιεσμένος
δένω θελιά την κλωστή και πνίγω
την ανεξαρτησία της κλωστής έτσι σώζοντας
τις μυριάδες άστεγες ίνες που χάνονται
στις καταιγίδες των μύθων.

ΠΕΤΡΕΣ

Το μάτι της πέτρας που γυαλίζει από μίσος
μοιάζει της τίγρης που απωθείται στο δάσος
από αναμμένο δαυλό.

Εκείνο το μάτι
έτοιμο να σου ρίξει τα μαχαίρια του
είναι γιομάτο τη φόνισσα ζεστασιά
του κορμιού που ‘ναι χωσμένο στο χιόνι.

Το μάτι της πέτρας που γυαλίζει από μίσος
είναι το μάτι της πέτρας σου που δεν έσπασες.
Η δική μου με πρόσφερε οβελία
στους γλεντοκόπους των μεταξωτών πανηγυριών
όταν οργανοπαίχτρα φεγγαροδόξαρη νυχτιά
έχυνε στους ορίζοντες ποτάμια
τη μελωδία της χλόης.

Ήταν που με βίασαν οι θηλυκοί θάμνοι.
Γιόμισε ο τόπος λεσφακιά
η θάλασσα ιώδιο
το πνέμα ύμνους
και τίναξα τη σκόνη απ’ του σιμούν το πρόσωπο
αρπάζοντας τα γκέμια ανοίχτηκα για αποδημία στις σπηλιές
με την καθαρή διακόσμηση
την ιερατική μοναξιά
τη βιβλική ενορχήστρωση της πίστης
γεμάτος άκαυτη πυρίτιδα
ανατινάζοντας στον άνεμο
τις γλιτσιασμένες καρίνες των πλοίων
και τα βλογιασμένα μουράγια τους.

ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΙ ΣΤΑ ΦΥΛΛΑ

Δεν αντιστέκομαι στα φύλλα που με κύκλωσαν πράσινα.
Δεν αντιστέκομαι στην επίθεση της χλόης.
Δεν αντιστέκομαι στα παράθυρα που χτυπούν
ν' ανοίξουν τρύπες στα τείχη μου.
Σπρώχνω το θάνατο της μοναξιάς
απ' την κορφή του μουχλιασμένου όρους
στη βαθιά πέτρινη χαράδρα της πράξης.

Ξαναχαίρομαι γυμνός
την τάξη των δέντρων και των πούμα
αναπνέω από τα χίλια αληθινά στόματα της μήτρας σου
την προσπάθεια της φύσης να με σώσει
γλείφω με τις χίλιες γλώσσες του υπέδαφους
τον ουρανό που βρέχει
σέρνομαι με χίλιες σταγόνες σύννεφου στη γη
κι ολόρτη αγριεμένη νίκη σου φιλώ
τα χείλη και σου λέω.

Είμαι τα χείλη που φιλούν τη λευτεριά την αητοφτέρα
στου πεύκου την κορφή και στης φωνής τα πεύκα.
Ο λύκος είμαι που 'φυγε σκυλί κυνηγημένο
από το λύκο αφέντη
γι' αυτό κι ανασυντάσσομαι ντυμένος την πρασιά
του καλλιεργημένου κήπου μου.
Ο κότσυφας που πέταξε απ' τον κότσυφα σαν η καρδιά
αντίς τραγούδι διάλεξε
τα εμβατήρια του πολέμου.
Τα χείλη σου είμαι που άφησες απότιστα από λόγο
γλυκό και σου ξεπόρτισαν φλεγόμενα στους δρόμους
σφυρίζοντας εγκαύματα.

ΠΑΝΤΡΟΛΟΗΜΑΤΑ

Στημένη μ' απλανές βλέμμα στο παράθυρο
παρακολουθείς ανέκφραστη την παρέλαση
των αιχμάλωτων ξεφτερισμένων πουλιών.

Σου παραπλανούν την έκφραση
σύννεφα πεταλούδες
γονιμοποιημένες σε θολό πρόσωπο τοπίου
αλλοιωμένο απ' τη δική σου ανάπηρη φροντίδα.

Γίνε η παρέλαση
να χειροκροτήσεις τον βηματισμό σου στην πλατιά λεωφόρο
αφήνοντας το παράθυρο στο σπίτι.

Δώσε το κορμί στους πόθους
όπως δίνεται ο χειμώνας στη γη
και φυτρώνουν παιχνιδιάρικα κεφαλάκια χλόης
και γεννιέται πλατεία
φωταγωγημένη απ' τις φωτιές της μέρας
χάβρα χαρούμενων παιδικών φύλλων που παίζουν
παντρολοήματα.

ΜΕΝΕΙ Η ΦΩΝΗ

Λασκάρω τους κάβους των πλοίων μου
διώχνω και καπετάνιους και μούτσους
τα τεμόνια οδηγούν στη σύγκρουση
τα πλοία θαλασσοπνίγονται.
Μαδώ τα πράσινα φύλλα
τις χαρτορίχτρες μαργαρίτες
μαδώ από τους ήχους της νύχτας τους χορούς
τους σεμνούς και τους άσεμνους
όλα τα ρίχνω στην τυφλή μάχη των ξύλων.

Χτυπώ τις παλάμες όρθιες πάνω κάτω επιτέλους
γλίτωσα από την αρμονία ν' ακολουθώ
τους ρυθμικούς παλμούς του μέτρου.

Αιωνία η μνήμη πέθαναν όλα όσα εμπόδιζαν
το θεόρατο πολεμιστή να πετάξει
τις πανοπλίες της ντροπής.
Τώρα μπορώ να σ' οδηγήσω
στις ζωικές φυλές του υπέδαφους
που καταξιώνουν το πάθος.

Δε θα επιτρέψω την καθίζηση των φύλλων μου
στα υπόγεια των κουρασμένων χυμών.
Δε θα επικροτήσω τη συνθήκη του ποδιού με το πέδιλο
του κορμιού με το ρούχο.

Δε σε θέλω μέσα από τη μοναξιά της ανέμελης παρουσίας
αδιάφορο αστέρι στις σφαγές.
Σε ζητώ μέσα απ' τις πληγές της γεύσης
όταν το στόμα κολλημένο στη γη
δαγκώνει τις πέτρες.
Οι κατακλυσμοί πέταξαν βράχους και μου 'σπασαν τα δόντια.
Α όχι όχι. Μου μένει η φωνή.

ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΑ

Σύννεφο καθισμένο σε σπασμένη καρέκλα
με διέλυσαν τα τσιμπήματα των θυμωμένων πουλιών.
Με κουβαλούν στο ράμφος κλειστό παγωμένο κουκούλι
να με χαρούν αρσενική πολύχρωμη πεταλούδα
στο χέρι του καλοκαιριού που θα φέρουν.

Ψάξε με στα κλωνάρια και στα φύλλα των δέντρων
που φύτρωσαν στο στήθος σου.
Μη με ζητήσεις σύννεφο στη γη
πήρα φωτιά, πέταξα τα λερωμένα ρούχα
στο καζάνι των ανομιών τους
έτριψα το κορμί με χαλίκια πρωτόπλαστα
το ποτάμι κάθεται στο στήθος μου
τρέχει γεμάτο φωνές
οι όχθες μου είναι το νερό της μέρας που κόλλησε
στα πλευρά μου.

Ψάξε με αγέρα στα κλωνάρια και στα φύλλα των δέντρων.
Με ρούφηξαν οι ρίζες σου - πώς σου διέφυγε -
λογιάζοντάς με τροφή τους.

Και να ‘μαι να χορταίνω από το δέντρο που έθρεψα
μέσα σου να κυκλοφορώ αβασάνιστα
ν’ ανεβαίνω στα φύλλα σου
κι από κείνο το ύψος
να κυλώ ποταμός χαράς στα χωράφια
να πνίγουν οι όχτες μου τους λύκους
να φωλιάζουν αμέριμνα στη σκιά των βλεφάρων
περδικόπουλα.

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ

Οι καμπάνες της νύχτας
κρατούν δεμένους στη μέση
τους λυπημένους εσπερινούς.

Σίγουρες πως δε φαίνονται, μαζεύουν
έναν ένα τους ήχους που σπατάλησαν άδικα
στ' αυτιά των πιστών
ξαναγεμίζοντας τα μέταλλά τους.

Αύριο θα ξανακάνουν τα ίδια.
Αύριο θα 'ναι μια ίδια μέρα χωρίς εσένα.

Η νύχτα πετά τη νεκρή μέρα στην πλάτη για ταφή.
«Να τέλειωνε γρήγορα η τέτοια ιεροτελεστία».
Ο πόνος αποστρέφεται τη σήψη.
Τον κρατώ ζωντανό.
Τον συντηρώ πληγωμένο.

Κότσυφας από ερπετό κυνηγημένος
μ' απαγχονισμένη τη φωνή του τρόμου στα φτερά του
μέσα μου ξυπνά το μαχητή.

Με αργές κινήσεις σκίζω το γράμμα σου.
Το δίνω στον άνεμο.
Καλωσόρισες ανθισμένη μοναξιά.

ΞΑΝΑ

Στις στραγγισμένες όχθες της παλιάς όασης
λεύκες πεθαίνουν ονειρευόμενες
τον ασημένιο πλούτο των νερών.

Πετούν τα φύλλα μ' αξιοπρέπεια
γδύνονται την ορθοδοξία του καλοκαιριού
κρυφομιλούν στους σπόρους.
Σαν παραμύθι αφηγούνται τους κύκλους τού «ξανά».
Οδηγούν τους σπόρους βαθιά.
Χαμογελούν ξέροντας πως
ο ήλιος έρχεται κάθε πρωί συγκεντρωμένος στο φως του
ολόκληρος
γεμισμένος απ' το φως των ματιών
των φύλλων το φως
το φως των κυμάτων.

Από το θρόισμα των τελευταίων παλμών
οι λεύκες
απομακρύνουν την παραδοχή της ερήμου.
Αινείτε τις λεύκες.
Αινείτε την μη παραδοχή της ερήμου.
Την αποπομπή της από τις αυλές
του ατελεύτητου.

ΠΝΙΓΜΟΙ

Πνίγηκαν σμήνη ορτυκιών στη θάλασσα.
Έγινε χτες.
Γίνεται κάθε τόσο.
Χάθηκαν παλεύοντας να φτάσουν στο καλοκαίρι τους
μυριάδες σταχτιά κουρασμένα ορτύκια.

Οι προπέλες το πλοίου βαρούσαν πένθιμα εμβατήρια.
Οι ναύτες τα συμπεριλάβαν στο σιτηρέσιο.
Ο καπετάνιος έκλαιγε αθόρυβα την αλλαγή των παραλλήλων
κλεισμένος στους κύκλους του.

Οι ασυνάντητοι μες στο ίδιο καράβι στροβίλιζαν
στην τροχιά της ρέμβης τους τις αξημέρωτες μέρες
εχτινάσσοντας τη ζωή
σε στείρα σύννεφα.

Άγρια η πελαγίτικη φωνή
ξεφτερίζει τα παραδομένα στην ήττα
ταξίδια.

Ρίχνω κομματιασμένο το στήθος στα χέρια σου
να το συνδέσεις.

Έτσι να κλάψουμε το τέλος του άτυχου σμήνους:
Καρφωμένοι στην προσπάθεια ν' ανασυγκολλήσουμε
τα κομμάτια μας
ράβοντάς τα στους άσπρους
αφρούς των κυμάτων.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΚΟΝΗΣ

Το σπίτι σταμάτησε να διαλαλεί υπεροπτικά
την αρχιτεχτονική του
σβήνει τους προβολείς. Χωρίς αυτούς
δεν υπάρχει σπίτι ούτε διπλωμένο στη μέση του
ούτε σκεπασμένο απ' το έδαφος.
Δεν υπάρχει σπίτι, δεν υπάρχει σπίτι για τους νικημένους.

Το εσωτερικό του αποχαυνωμένο από τη θλίψη
παρηγορεί τους τοίχους προσπαθώντας
να τους πείσει πως ήταν κάποτε κι αυτοί
μοναδικό έργο τέχνης.
Προσηλωμένο στο σταματημένο εκκρεμές
βλέπει το χρόνο να σπαρταρά
στους ιστούς της αράχνης.

Μέσα στην υγρασία του μαντεύει
την ύπαρξη χιλιάδων ίδιων
κάθισε μουχλιασμένο στις πολυθρόνες
από το δάκρυ του έγιναν λάσπη
τα μικρά σωματίδια της σκόνης
τι άλλο μπορούσαν να γίνουν αυτά τα μικρά
νεκρά σώματα;

Κύριε, μου φώναξε
με πνίγουν οι νύχτες
τα μικρά νεκρά σώματα παίρνουν ύψος γιγάντων.
Κύριε, μου φώναξε
με χέρι που με προσφέρει αντίτιμο σου δίνομαι
για ένα σάρωθρο.

Τα καταστήματα κλειστά
οι σκουπιδιάρηδες του δήμου
παράδωσαν τα εργαλεία στον αποθηκάριο
αυτός κλείδωσε την πόρτα
τράβηξε για την ταβέρνα.

Δε διανοήθηκε κανείς σ' αυτή την ερημιά
να διανυχτερεύσει πουλώντας σάρωθρα
στις φωνές που θέλουν να σκουπίσουν τη σκόνη τους.

Οι σκόνες τ' αδέλφι μένουν
μόνιμοι διεκδικητές του χώρου
κι όλα αυτά γιατί χάλασαν οι προβολείς
κι οι γυρισμένοι στο χτες
κι οι γυρισμένοι στο αύριο
πού να φτάσει τ' ουρανού το φως
πού να φτάσει ενός ματιού το χάδι
ως τους νικημένους;

Αύριο, φώναξα, αύριο θα σκουπίσει ο ήλιος
αύριο θα σκουπίσει ο ήλιος.

Του προσφέρω μια γόπα του εικοστού αιώνα
ρούφηξε, του λέω, μαστούρη
την απεραντοσύνη που έκλεισες
σ' ένα κουτί ασημικών.

Λείπεις
κουβεντιάζω μαζί του όλες τις ώρες που
οι πολιτείες και τα χωριά κοιμούνται
μες στην ανομία της αδιαφορίας τους.
Βούιζαν οι σειρήνες της καταστροφής στ' αυτιά μου.
Λείπεις.
Κινδυνεύω να γίνω η σκόνη μου.
Σου δίνομαι για ένα σάρωθρο.
Σκούπισε από τα μάτια το δάκρυ
να πάω πέρα από το τέλος του σήμερα.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟΥ

Η συγκέντρωση των αστεριών πάνω απ' τα σύννεφα
είναι μια σίγουρη εξουσία διαύγειας
δε σου μένουν περιθώρια
πίστεψε κι υποτάξου στ' αστέρια.

Η συγκέντρωση των αστεριών πάνω απ' τα σύννεφα
είναι η έπαρση της αναπνοής
στις σημαίες της διαύγειας.

Η άσφαλτο κινδυνεύει
τα εργοστάσια, τ' αυτοκίνητα, οι πολυκατοικίες
έλα μη φοβάσαι
αρνήσου τα μαλθακά πόδια του πεντάλ, φόρεσε τα φτερά
της πρώτης πρώτης σου κίνησης στα χέρια του μαιευτήρα
το πρώτο πρώτο σου κλάμα της αβεβαιότητας
κι ύστερα το πρώτο πρώτο
αγέρινο φουστάνι των πεύκων
που τύλιξε το σώμα σου.

Πήδα πάνω απ' τα σύννεφα
οπλίτης απλός σε στρατό αθλούμενο στην αγάπη
αμέριμνο φανταράκι με στραβό δίκωχο
ίσκιους γαλήνης να ρίχνουν τα μάτια σου
στις εκκλησιές των σπιτιών
με τους άγιους της δούλεψης.

Δεν είμαι μεταξοσκώληκας.
Άσκεπος κουρελής διαμαρτυρόμενος να
σε θέλω άκακο μικρό σύννεφο σφουγγάρι
για σταγόνα νερού στα καμένα απ' τις μάχες
χείλη μου.

ΟΙ ΚΟΡΕΣ

Οι κόρες
στρίβοντας μ' άγρια γέλια τους κρουνούς της άνοιξης
από τα σύννεφα χύσαν τα νερά στη γη.
Όρθιες βαφτίζονται στων πόθων τα ποτάμια.
Το χώμα φουσκώνει στο κορμί.
Απ' την τιμή σκουπίσαν τις αράχνες
μετάξι σκέπασαν το πρόσωπο
ματώνει τα χείλη τους αητός.

Στάζουν τα μάτια ουρανό.
Όσο πλατύς, όσο μεγάλος
τόσο από στενότατη πετιέται οπή κι ανοίγει
τρύπες στο χάος.
Όσο γαλάζιος, όσο ακέραιος
τόσο αλλιώτικος σε χρώμα και πιοτό
που να μπορείς να τον ρουφήξεις
από ποτήρι κόκκινο τριαντάφυλλο.

Σέρνουν τη χλόη μαζί τους στρώμα
ανάβουν πυρκαγιές στις ρεματιές
χορεύουν σεληνιασμένες.
Πάμε στο μόλα και τσαλαπατώ
τα σκουληκιασμένα κατάρτια
πάμε στο λέσα τα πετώ στη θάλασσα.

Οι κόρες σπάσαν τα σταμνιά
κομμάτιασαν στα δόντια τα σφουγγάρια
με χάρη γδύσαν τα κορμιά
και τα πετούν στα παλικάρια.

Εγώ στημένος στη γωνιά
με τα μαλλιά ριγμένα στον αυχένα
σε τέτοια εικόνα δίνω μια
και σπω στο γόνατο την πένα.

ΚΑΙ ΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ωχ σηκώνω βράχους στα χέρια μου
τους ρίχνω στις αγέλαστες πέτρες
με χειροκροτούν τ' αστέρια μου
χιλιοτσάκιστες που 'γιναν
των οχτρών οι φαρέτρες.

Στεριά το μισό μου το στήθος
θάλασσα κι άρμη τ' άλλο και φύκι
με ισορροπούν ακροβάτη σε σκοινί τεντωμένο
βουνά κι ένα πλήθος με θέλει
αλαφρό στη φουχτιά του χαλίκι.

Πολιτεία το 'να μου πόδι
τ' άλλο μου έρημος κι άχνη
στο ζυγό τ' αλετριού μπαίνω βόδι
αυλακιές στους σπόρους ν' ανοίξω κι αράχνη
της σπηλιάς μου την είσοδο κλείνει
με ταφόπετρα ιστό κι αρχίζει το ξόδι
ενώ τ' άντερα παίζουν, το στόμα διψά και πλύνει
το δάκρυ απ' τα μάτια η οδύνη.

Κι ο ίσκιος μου έρημος κι άχνη
με το ξίφος τρυπώ την αράχνη
τον ιστό της ξεσκίζω και το βόδι
ξεζευλώνω κι ως φεύγει
ενώ μένω με νύχια να χώνω τους σπόρους
τη φυγή μου κερδίζω.

Το ‘να μου χέρι το ματώνουν οι κάβοι
τ’ άλλο το πληγώνουν δρεπάνια
μαζεύτε οχταπόδια του πόνου τ’ αχάνια
τα βυζακωμένα στο σώμα της γης μου
είναι κόρες μου οι κόρες του γέλιου
κι οι πολεμιστάδες πατεράδες και γιοι μου.

Και βέλος και χέρι και τόξο
το παλτό του κορμιού σημαδεύω
ήλιο κι αγέρα να σπρώξω
απ’ τις τρύπες στο σάρκινο σκεύο.

Το δέρμα της γης από λίβα δαρμένο
με το στόμα πληγή
βροχή περιμένει
του πανηγυριού το χορό για να σύρει.
Ξύπνα, σου φέρνω βροχή
της αγάπης το γέλιο που σφίγγει στα δόντια
της πίστης τη γύρη.

Χώνομαι στη γη μαχαίρι κρατώντας
να κόψω του δέντρου το σάπιο το μέρος
ζίζικας βυζακωμένος στο θέρος
τη ζωή τραγουδώντας.

… ΞΕΡΩ ΞΕΡΩ

Πορευόμενε στους ελικοειδείς δρόμους
παρεΐτσα του λαβύρινθου
πεμπτουσία της αναπνοής ο κατεργασμένος άνεμος
στο δέρμα που μας προστατεύει.
Περπατώντας το φόβο μας ως την άκρη του
πριν την άβυσσο
θα μας βρουν να τους περιμένουμε
μ' ένα λυπημένο «ξέρουμε».
Θα μείνει ν' απαριθμήσουμε
πόσα ποτήρια γελάμενης μνήμης μάς απόμειναν
να τα προσφέρουμε στο καυτό στερέωμα
εκείνης της ιέρειας στιγμής
που μεταλλάζει σε γνώση
τον επερχόμενο θάνατο.

Μην κάνεις την παρουσία σου
εξωμήτρια μορφή μες στο σύμπαν.
Η ουσία τραίνο που χωρά στο σφύριγμά του
ταχύτητα που την περιέχει η αστραπή της.
Έτσι μόνο καίγονται και δεν ξαναφυτρώνουν τα κεφάλια
της Λερναίας.

Στρογγυλό άσπρο διαμάντι βροχής
είναι μια σταγόνα στερέωμα και πορεύεται για σένα.
Αν αποστρέψεις το πρόσωπο
στο γόνο απόστρεψες το πρόσωπο.
Χωρίς αυτόν
πώς θ' αγκαλιάσεις τα γιασεμιά
πετώντας στο πέλαο τα ζάρια
της μοναξιάς σου;

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΝ

Τα μάτια σου ξαναγύρισαν.
Το κορμί σου ούτε τρέμει ούτε λικνίζεται
ήρθε θαρρώ η ώρα να ονειρευτείς τη ζωή σου.

Η νύχτα γρατζουνισμένη από την τόλμη των ρόδων
αιμάσσει.
Η πιο γελοία αιώρηση: οπλισμένο το χέρι να τρέμει.
Η πιο γελοία παλικαριά:
να ‘σαι ο στόχος έξω απ’ τη σκόπευση.
Είμαι μέσα στη σκόπευση.

Πυρετικές ανάσες πάνω απ’ τα κεφάλια των κήπων
να στεφανώσεις σε καλούν
τους νικητές φράχτες.
Μη, μην αποτολμήσεις την κίνηση.
Οι άντρες που θηλάζουν μέσα τους την πίκρα
θα τους χαλάσουν.

Στον ίσκιο τον πικρό της νερατζιάς
στον πικρό τον ίσκιο
ο παλμός της αυγής
κόβει στα δυο την αχαλίνωτη νύχτα.
Σκουπίζεται σε νερατζόφυλλο
κοιμάται χωρίς φλέβες.
Ακρωτηριασμένο το χρέος
παρακαλεί την επάνοδο στη ζωή
της καρδιάς που βρίσκεται σε κώμα.

Αν τελικά σπάσουν τα μάρμαρα στα μάτια σου
αν ο άνεμος γυρίσει την επιφυλλίδα της ζωής σου
θ’ ανθίσει η έρημος που ανάβει στα στήθια σου.
Θε μου, τι άγριοι κάκτοι ανάμεσα στο 1 και το 1.
Αιώνες εγκλωβισμένος σ’ αφιλόξενο ρούχο
σε περιμένω να γεμίσω τα μάτια πολύτιμα μέταλλα.
Να σου ψάλλω με τη φωνή τους
το χερουβικό του ναού μου.

ΝΕΟΛΙΘΙΚΟΣ

Από τον μισάνοιχτο σα σπόρο Νοεμβρίου καρπό των χειλιών σου
μια υποψία φιλιού
γεμίζει με ζεστούς ατμούς τις ρίζες μου
- υγρασία χαμόγελου σ' ανθοφόρο φιλί μεσημεριού -

Λάμπει στα βλέφαρα στρογγυλή
υπόσχεση υποταγής στο κορμί
η σημαία της γης.

Ωρίμασαν τα σταφύλια στα μάτια σου
τα τσιμπούν πουλιά
κάθε τους βλέμμα πιοτό
κάθε τους χάδι μεθύσι
ωρίμασαν τα σταφύλια στα μάτια σου.

Τα σταφύλια σέρνουν απ' το χέρι τον Αύγουστο
τον ξεναγούν στ' ατρύγητα αμπέλια
τα μάτια σου γδύνουν τον Αύγουστο
αναδίνουν οι πληγές του μούστο
οι περγαμηνές της αγάπης ανεβαίνουν σε ισιόκορμα πεύκα
τα πεύκα τρέμουν
οι βλεφαρίδες σου κροταλίζουν πηδηχτούς χορούς
εγώ γδύνομαι τους πατεράδες και τους γιους μου
τους αφήνω γυμνούς να κυλιστούν
στο μούστο που ποτίζει το χώμα.

Γδύνομαι από μένα
γίνομαι ο κεραυνός που με πέταξε σε μήτρα
η αστραπή που οδήγησε την καυτή κοίλη πέτρα
να με κρατήσει μέσα της νεολιθικό
θαλασσινό
βουνίσιο.

ΟΙ ΣΜΙΛΕΣ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ

Στους πεινασμένους σου λύκους
προσφέρω τις σάρκες και τα οστά που άντεξαν
τον πυρετό της άρρωστης κίνησης.
Το φέρετρο να σπρωχτεί άδειο στο χώμα
ν' αλληλοφαγωθούν τα σκουλήκια.
Στους λύκους σου αγάπη προσφέρω τις σάρκες μου.

Στους δρόμους της πολιτείας έψαξα για χαρούμενα μάτια
να δω ανεβασμένα στα βλέφαρα
τα πολύχρωμα στεφάνια της πρώτης
ελευθερίας της.

Τη βρήκα βυζακωμένη στο φόβο
σαν πεταλίδα στους βράχους της θύελλας
να κλείνει τ' αυτιά στη σφαγή της ασφάλτου.

Ωστόσο σε παρακαλώ μην πεις πως και σήμερα
δεν έγινε τίποτα.
Έκδηλη η αδημονία των αγαλμάτων να μετακινηθούν
από τις κίβδηλες φωνές
από τη σάπια εκπνοή των εξατμίσεων
από τη σκόνη των ρυθμών
περιμένοντας ν' ακούσουν την καινούρια φωνή για να πέσουν.

Δεν είδαν τίποτα, δεν άκουσαν τίποτα.
Οι σμίλες δουλεύουν.
Δουλεύουν οι σμίλες στα μάρμαρα
κλειστές στο εργαστήρι
την αναπνοή του γλύπτη.
Μην ξαναπείς λοιπόν ότι και σήμερα
δεν έγινε τίποτα.

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΚΛΩΝΟΣ ΠΟΥ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

Σκοινί τεντωμένο στην τελευταία του ίνα
σηκώνω το βάρος του ήλιου
και το βάρος της νύχτας
και το βάρος των ανελέητων
χωριστών κομματιών μου.
Να ‘μαι και τα ‘δεσα και φωνάζω «παρών»
στην επίθεση τις πίκρας.

Φαντάσματα παίρνοντας τη μορφή αγριεμένων σπουργιτιών
τσιμπούν να ματώσουν
τις πληγές των ύμνων.
Αδιάφορος στο αίμα που χάνω
τολμώ να σε σκέφτομαι ζωή.
«Είμαι ένας κλώνος πεύκου που καίγεται
δεν είμαι κλώνος πεύκου που σαπίζει».

Μιλώ στο πρόσωπό μου μ’ αγέρωχο ύφος. Του λέω.
Δεν υπάρχουν μαργαρίτες να τελειώσουν στο «όχι»
οι μαργαρίτες τέλειωσαν τότε που ‘λεγαν «ναι».

Μέσα στο ναι αγαπούσα τον κόσμο πού ερχόταν.
Στον αγώνα του μίσχου ν’ αντέξει το ρόδο
την ίδια στιγμή
ένιωθα τον κόσμο που χανόταν.

Ανθοδέσμες οι μέρες απ’ τα χέρια του ήλιου
για τις ονομαστικές κάθε μέρα γιορτές
της χαρούμενης πάλης.
Νεκροστέφανα οι μέρες
πεταμένα απ’ τα χέρια του ήλιου
στων αδιάφορων ωρών
τις κηδείες.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Η κρήνη μ' ανοιχτό το κατάξερο στόμα της
μοιάζει πληγή που πέθανε ουρλιάζοντας.
Το κορμί σου κρήνη που ρέει διαύγεια
στις θυμαρίσιες κινήσεις των πόθων σου.

Ας έρθουν οι χαριτωμένοι εχθροί να με δείρουν
να με μαστιγώσουν οι πόθοι.
Θα δεχτώ τα χτυπήματα με μικρές μικρές
ηδονισμένες φωνές αηδονιού.
Τ' ανοιχτό στόμα που πέθανε δε με κυνηγά.

Θ' ανέβω τη συνέχεια του κορμιού
τυλίγοντας στη μέση τα φίδια
του καλοκαιριού.
Απ' την κορφή του θα βγάλω τη γλώσσα στο χρόνο.

Αν αρνηθώ την αγάπη
θα με τυφλώσουν τα ράμφη των πουλιών.
Αν σκίσω την κορδέλα του ανέμου
με τ' αποτυπωμένα δάση και τις θάλασσες στο μετάξι της
είναι σα να καίω τα δάση
να αδειάζουν τα μάτια μου απ' τις θάλασσες.

Χαίρεστε.
Οι μερμηγκοφωλιές γιόμισαν στάρι
μέλι οι κυψέλες.
Ο ουρανός σημαία τον Θεό ανεμίζοντας
χαιρετά τη γη.
Χτίζει στη σκέψη η μέρα τις φωλιές της.
Αητοσκοπούς σφυρούν τα χείλη.
Κολλημένες στις ρίζες των υφάλων φλογέρες
παίζουν χορούς στα δελφίνια
χαίρεστε.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΦΩΝΗ

Λιθοβολώ τον ουρανό με γης κορμιά.
Διπλώνεται ματωμένος.
Στάζει στο χώμα προσευχή η επίκληση:
Μην απολύεις.

Συμπλέγματα σταχυών γύρω απ' τις λίμνες
σώζουν τους νάρκισσους
ουρλιάζοντας που τρέχουν να πνιγούν
- δε βλέπουν το πρόσωπο
στους καθρέφτες των σωμάτων -

Τα στάχυα της ξυπόλυτης χαράς σφυρούν
καρπούς τραγούδια έτσι σκεπάζοντας
τους πένθιμους κοασμούς των βατράχων
που κολυμπούν με καιόμενο δέρμα
σε θάλασσες πετρελαίων.

Περνώ στη μέση τ' ουρανού θελιά την άνοιξη.
Έλα στο πανηγύρι τ' ατραγούδιστο να γίνεις το βιολί.
Σκάψε τους λόφους που φυτρώσαν στις καρδιές
όταν στο αίμα σπείραν οι αδιάφοροι τις πέτρες τους
κι εμείς τις μεγαλώσαμε.

Γίνου και πάλι νιος και κέρνα το κρασί
και χύσ' το στην κοιλιά της γης
γέλιο να φύγει από τα σκέλη
η πρώτη τού παιδιού φωνή.

ΚΙΝΗΣΗ ΔΙΑΥΓΕΙΑΣ

Τα βαθιά πικραμένα στρώματα
λεηλατούν την αντοχή των βημάτων
πάνω στ' αδιάφορα ία.
Όμως τα πόδια και πληγωμένα
αρνούνται να σταματήσουν το βήμα
ν' αποκοπούν απ' την κίνηση.

Κουβαλούν στα θολά νερά
χαλίκια της διαύγειας
για της ροής την απαύγαση.

Έτσι φτερωμένα χαράσσουν
ύψους γραμμές στην επιφάνεια
τη σκίζουν με πάθος
αποτολμούν
αντρίκιο εμβολισμό
στον ιστό της αράχνης δίνοντας
την ύστατη μάχη με το θάνατο.

Φίλε
τα πόδια πάνε πέρα από το βήμα
αν σταθείς πάνω τους όρθιος.

ΚΛΕΙΣΟΥ ΣΤΟ ΦΩΣ

Τρύπωσε στο φως που σε κυκλώνει χαρούμενο.
Γεννιέται ένα τοπίο που σε θέλει τριαντάφυλλο.
Απλώνει το κορμί του στα φύλλα σου και σε θέλει
κόκκινο φθόγγο στο στόμα του πάθους.
Το χαρούμενο χρώμα των φύλλων είναι η επίπεδη
ομιλία του τοπίου.
Χάσου στο φως.

Η ελπίδα του τοπίου είναι ο χρόνος της ζωής σου.
Οι κίτρινοι λογισμοί δεν οδεύουν στους διαδρόμους
των δεντροστοιχιών.
Τα λεκανοπέδια ψηλώνουν.
Στις χιονισμένες κορφές
κουβαλούν φούχτα φούχτα τον ήλιο
τα παιδιά μας.
Τα χρώματα πνίγουν στις απέραντες λίμνες τους
τις λίμνες με την «επακριβώς μετρημένη έχταση».

Να στήσεις την προτομή σου σε κορφή κυπαρισσιού
από το μέτωπο φεύγουν κεραυνοί ελευθερίας
από το μέτωπο ανοιχτή πληγή χάνει αίμα
το ‘να μάτι γαλάζιο το φιλά ουρανός
τ’ άλλο κατάμαυρο λασπώνει τα ποτάμια.

Ο άνεμος του ρίγους σού σφυρίζει
επιτύμβιο στίχο στο πινέλο.
Χαράσσεται η έξαλλη ανορθόγραφη γραμμή.

Τα φεγγάρια φλέγονται.
Τ’ άστρα πεθαίνουν.
Κλείσου στο φως.

ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Οι βάρβαροι κισσοί του κορμιού σου μ' ανέστησαν
αφήνοντας στο σώμα ανοιχτές
τις πληγές των φιλιών τους.
Αν τούτο είναι πανηγύρι
αν είναι τα μικρά σώματα του χρόνου που μου 'φυγαν
και ξανάρθαν
τα δίχτυα να σπάσουν τ' ουρανού
να ξαναπέσω στο χώμα
το καράβι να πλεύσει στη φουρτούνα
η τρικυμιά να γίνει έξοδος απ' τη φραγγελωμένη σιωπή
ανατινάζοντας τα κωφάλαλα φρούρια στον αγέρα.

Στη φωλιά τα κεριά είναι ακόμα σβησμένα.
Εκείνη η στάση - αχ εκείνη η στάση -
το σπίρτο στα δυο δάχτυλα κρατημένο σφιχτά
να αιωρείται αντίκρυ στο θειάφι
να περιμένει τη σύγκρουση
πριν την απόφαση να γίνει φλόγα -
είναι η μόνη ομιλία που συνεπαίρνει τα σώματα.
Δεν είναι η άχρωμη γεύση της χλωμής μέρας
που της σκέπασαν το πρόσωπο
οι ξεδοντιασμένες λέξεις των γυμνών
χινοπωριάτικων δέντρων.
Δεν είναι τα μόνιμα κύματα του καύσωνα
δεν είναι η άφωνη θάλασσα
δε θυμάσαι τη θάλασσα ούτε τα κύματα του καύσωνα
δε γδύνεσαι τη ζέστη
πυρπολημένος απλώνεις τα χείλη στο ξερό χώμα
σπρώχνοντας το σάλιο σου νερό
στους λαφατούς των διψασμένων κύκνων.

Με τη φωτιά
ξαναπλάθεις το σχήμα του σπιτιού
που το ρούφηξε η καθίζηση.

ΣΠΗΛΙΕΣ

Τα κεριά φυσούν τις φλόγες τους.
Τα κεριά σβήνουν.
Τα μάτια χάνουν τον κόσμο στο κενό
ανάμεσα αστραπής κι αστραπής.

Βρίσκεσαι έξω από κάθε διανομή έναστρης νύχτας.
Χάνεις το απέραντο του κομματιού που κληρώθηκε δικό σου.
Σ' αφήνω παραδομένη στην καρδιά που απέρχεται
με βήμα σημειωτόν ν' αντέξεις
το ματωμένο φως της παραμονής σου
μακριά από το έλεος των ονείρων.

Υγρασία στις σπηλιές σκοτώνει κάθε πούπουλο.
Σ' αυτή την τρύπα του κόσμου
τα φτερά δεν κουβαλούν τα πουλιά τους.
Στις υγρές σπηλιές σκορπιοί
σκοτώνουν τα ζευγαρωμένα αστέρια που θέλησαν
ν' απαλύνουν μ' ανταύγειες χαράς
το μικρόκοσμο της τρύπας.

Σκόνη καθισμένη στην κοίλη οροφή
σου διηγείται το βηματισμό που 'χασες
στης ξεγνοιασιάς τις οάσεις
τις σπαρμένες χορούς.

Σ' αφήνω κοιμισμένη στην κούραση που συνοδεύει
την πληγωμένη ελπίδα
δίπλα στ' ανθοδοχεία των σαλονιών
των παραδομένων στ' αφυδατωμένα χαμόγελα
των ρόδων.

ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ

Εγώ ο μικρός τόσος δα
σπινθήρας που βγήκε από πέτρες κορμιά τόσα δα
όπλα ριγμένα στη γη για πόλεμο απ' τους θεούς
ενάντια στο χρόνο
ο μικρός τόσος δα
σπινθήρας που βγήκε από πέτρες κορμιά
ορέχτηκα ανόθευτη
ευωχία χαδιού
την ευχή:
κάνε τα χείλη σου υδρίες λόγων
για τ' αφυδατωμένα κορμιά του χαμού.
Μου θύμισες τους γκρεμούς που ανεβαίνουν
πομπές φαντασμάτων.

Μαστίγωσες την ευδαιμονία της ορμής μου
σαν πήδηξε να αιχμαλωτίσει στη μάχη
τις αμφιβολίες της.

Από ποιο ύψος συγκρατήθηκα
μην κυλήσω αίμα σκοτωμένο
στις ρίζες του ύψους σου.

Φλόγες ιππεύουν τις λαμπάδες που σ' οδηγούν.
Η νύχτα δεν καίγεται.
Το κερί λιώνει.
Ο δρόμος πάει πέρα από τη ζωή της λαμπάδας.

Παίρνοντας φωτιά ολοφυρόμενη
θα χώσεις το καμένο σου πρόσωπο στις φούχτες
που για σένα θα κρατώ ανοιχτές.
Θα μάθεις τότε η διαδρομή μου
πόσα δεντροφυτεύει μονοπάτια
στο στήθος.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Κάηκε ξαφνικά το βιβλίο στα χέρια μου.
Έμεινα απελπισμένος να λέω και να λέω και να λέω
τα κεφάλαια που μιλούσαν για σένα
μη σε ξεχάσω.

Η ανάσα των λιβαδιών ακροδάχτυλη
χάδευε τα μπαμπάκια της μνήμης.
Ζεστή σιωπή
τσάκιζε τα καϊκια των ταξιδιών μου στο πάθος
κι η σιωπή ούρλιαζε.

Τότε ξέφυγες απ' τις καιόμενες σελίδες του ονείρου μου.
Τότε το μέλι από τις ρώγες των δαχτύλων σου έσπασε
σε στρογγυλές σταγόνες προσφοράς.
Τότε το χώμα ψήθηκε στο κορμί σου.
Έγινε ο κλίβανος μέσα του που κάηκε
η αμφιταλάντευση.

Τότε άνθισες χαμόγελα.
Τότε φιλήθηκες στόμα με στόμα με το δέντρο.
Τότε παράδωσες τους λόφους σου
στ' αγριεμένα αλέτρια των καρπών και τ' αλέτρια ξύπνησαν
ζητωκραυγάζοντας χαρούμενα την πρόσκληση.

ΣΤΕΓΝΕΣ ΣΤΕΡΝΕΣ

'Ο,τι μου φύγει σαν κίνηση, δε θα το δεις
νότα όμοια με ήχο εξατμισμένου κορμιού
γιατί ό,τι μου φύγει σαν κίνηση
είναι η τελευταία μορφή της πέτρας που ψήνεται
στ' ασβεστοκάμινο
μεταπηδώντας στην ωφέλεια.

Αν μ' ονειρευτείς δέντρο,
θα γεμίσω χυμούς τις πρωτόγονες
κινήσεις του ονείρου σου.
Αν αντρειωμένο πανύψηλο τοίχο
θα γεμίσω τον ύπνο σου γυμνούς πολεμιστές.
Ανάμεσά τους μη με ζητήσεις.
Έχω πέσει στις μάχες
ντυμένος τα κουρέλια των φόβων μου
ποιμενάρχης των δεομένων την ελευθερία
που 'δεσαν στο χαρταετό της δέησης
τα τσιμέντα τους.

Γύρω μου στέρνες στεγνές ποια να γεμίσω;
Ένας κολίγος του πάθους και τρέφομαι με λίγο χαμόγελο.
Ένα χορτάρι της γης και ξεδιψώ
απ' των χειλιών σου τη δρόσο.
Ένα «αμήν» στο στόμα του ψάλτη
αιωρούμενο πάνω από την τελευταία στάχτη της πίστης
δίπλα από τους ύμνους και τ' απολυτίκια.

Ένα νεύμα κωφάλαλου
στις έξαλλες φωνές μιας τροπικής όασης.

ΔΩΜΑΤΙΑ ΘΥΜΑΡΙΟΥ

Οι κήποι βαδίζουν σκυφτοί
στους υγρούς διαδρόμους της πόλης.
Οι άνθρωποι κόβουν βόλτες αμίλητοι
γύρω απ' τη ζωή την ακίνητη
τη βυθισμένη σε νάρκη.
Κινούν περιπαιχτικά το κεφάλι, περιμένουν
να σταματήσει το πήγαινε - έλα της χέρσας έχτασης
ν' αρχίσουν την άρωση.

Με πρόσοψη στην ανατολή
τα καινούρια θεμέλια δε λένε να ριζώσουν
σηκώνοντας μιαν ίδια οικοδομή στα χωράφια της μέρας
όμοια μ' αυτές που δεν τους τρέμουν τα πόδια.

Απαιτούν να χτιστούν μ' αλάξευτη πέτρα.
Δε θέλουν λάσπη.
Δε θέλουν τσιμέντα.
Οι γυμνές φωνές του έργου προκαλούν
την τέχνη των οικοδόμων.
Κι αυτοί ζυμώνουν ήλιο και θάλασσα.
Χύνουν στους υπόνομους τα χλωρισμένα νερά.
Δαγκώνουν και πετούν αμάσητους
τους καρπούς των λιπασμάτων.

Η βροχή θα ξεπλύνει το ξένο χώμα.
Οι κεραυνοί θα ρίξουν το άθλιο επίχρισμα των σπιτιών.
Τα θεμέλια, τότε, θ' αγκαλιάσουν αστέρια
μες στα καινούργια φιλόξενα δωμάτια
του θυμαριού.

ΕΛΑ

Ξεριζωμένη από τα σκιάχτρα της άφωνης λύπης
κραυγή ετοιμόρροπου σπιτιού εντοιχισμένη στο θεμέλιο
έλα υφασμένη στο δέρμα σου.

Ν' ακουστείς τραγούδι στα πλήχτρα του αγώνα
μέχρι τις κοφτερές κορφές των βουνών.
Εκεί θ' αλλάξουμε κορμιά.

Σκαρφαλώνοντας
θα μαζέψεις απ' τις σημαίες των δέντρων
τη γλύκα της γης
τα πορτοκάλια της ρίζας.

Υφασμένη στο δέρμα σου έλα
άσπρος λαμπριάτικος ασβεστωμένος χορός
μέσα στα μαντολίνα του θέρους.

Περήφανος για τη δουλεία της λευτεριάς μου αντλώ
νερό απ' την άβυσσο να δροσίσω
τα στεγνά της ενοχής μάτια.
Καρφωμένα στο χώμα δεν είδαν
τη λάσπη που τα γέννησε
στη φάτνη του ρόδου.

Υφασμένη στο δέρμα σου
όμοια με το καρφωμένο λυθρίνι στην επιφάνεια
της θάλασσας
άσε να σ' ακολουθήσει το σώμα
στους θρήνους που σπαρταρούν μες στον πόθο
να γίνεις το κήτος των θρήνων σου.

ΤΑ ΚΑΤΑΡΤΙΑ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

Οι γρύλοι μετατοπίζονται από το χαμηλό κατάστρωμα
στα κατάρτια.
Φουχτιές τούς είχε ρίξει ο μούτσος στο καμαρίνι του
φουχτιές ο γρύλος.
Τα κατάρτια ορθόκορμα μεσουρανούν.
Αυτό φαίνεται καθαρά, δε χρειάζεται
να τα μεγεθύνεις με τηλεσκόπια.
Ο ουρανός καθαρίζει την ομίχλη των προσώπων
μ' άσπρα βασιλικά σφουγγάρια.

Κάπως περίεργα κλυδωνίζονται αυτά τα καράβια
τα κατάρτια αλλάζουν θέση, πέφτουν πλάγια
έρχονται στο ύψος των χειλιών σου
τα χείλη σου λείπουν.
Πού βρίσκεσαι, φωνάζω μαζί με τα κατάρτια
πού βρίσκεσαι, πού πήγαν τα χείλη σου, ας έρθουν
έστω πιωμένα από άλλα χείλη
να πάρουν φιλί από τα ιστία που γέρνουν.

Αν δεν πρόσεξες ότι κρατούσες στο χέρι σπαθί
να χτυπήσεις τις αμφιβολίες σου, είναι γιατί
σ' απορρόφησαν οι ταξιτζήδες.
Έγειραν ξαφνικά το κεφάλι στο τεμόνι
οι πελάτες έκαναν κι αυτοί την ίδια κίνηση
σφηνώνοντας την εγκατάλειψη σε δυο φούχτες
έτοιμες κι αυτές να κοιμηθούν
όλα έμειναν στο έλεος της τυφλής ώθησης.
Γαβριάς με κρεμασμένη την εικόνα στα μάτια
ξεδίπλωσε σφεντόνα
έριξε την πέτρα του σωστά
γιόμισε η άσφαλτο πετρέλαιο
έτρεξε τυλίγοντας το λάστιχο μην τον δείρουν
κι οι ταξιτζήδες κι οι πελάτες που δεν πέθαναν.

Μέσα σ' αυτή την εικόνα ξεχάστηκες
κι ήταν η όψη σου τόσο τραγική
μέσα στην απουσία της.

Αύριο η καταιγίδα της παγωνιάς θα κοπάσει.
Θα πέσει συντριμμένη στη χόβολη.

Το ρώτημα σκαλίζοντας τη στάχτη
θα τυλιχτεί τη σιγουριά της ανοιχτής θάλασσας
τη φρεσκάδα του πολύβοου πράσινου λιβαδιού
θα περιδιαβεί φρεγάτα τις άφραχτες λίμνες
με τις φυσικές γέννες τις ευλογημένες
από τα γένια του θαλασσινού θεού.
Αύριο η καταιγίδα
θα πέσει συντριμμένη στα πόδια σου
ήμαρτον φωνάζοντας στους πόνους σου.

Αύριο το τεράστιο χέρι που καίγεται
μετρώντας με περιφρόνηση ένα ένα
τ' αναμμένα κάρβουνα που το καίνε
θα χωθεί στη δροσιά της αυγής
θα γαργαλήσει την άλλη παλάμη
θα εκραγεί σε χάδι
θα οδηγήσει το μαστό της αγαθής γης
στα χείλη του βρέφους και θα γίνει
το νύχι που σκαρφαλώνοντας στην πέτρινη οροφή
αποφεύγει την ενέδρα του καμπίσιου δεινόσαυρου.

Αύριο, να 'σαι σίγουρη, θα χιονίσει αρχοντικά.
Θα κλείσουν τα μαγαζιά με το παγωμένο εμπόρευμα
οι επιχειρηματίες
θα τρέξουν στο ζεστό σπίτι της γυναίκας
θ' ανοίξουν βιβλίο ή σελίδα
δοχείο γεμάτο από άρωμα λουλουδιών και θάμνων
θα ραντίσει το πρόσωπο με λεπτά
λεπτά σταγονίδια ευφροσύνης.

Το παιδί
θα κρεμάσει τα χέρια στο λαιμό του πατέρα
η γυναίκα θα δουλέψει κάτω από τα βλέφαρα
όλες τις λεπτομέρειες του ερωτικού της χνώτου
να τις αποδώσει τέλεια τη νύχτα. Ξέχασα.
Η λατρεία του πατέρα θα κάνει τέτοιο αγκάλιασμα
το παιδί θα τον δαγκώσει στο μάγουλο ν' αναπνεύσει.

Θ' απλωθεί μέσα στη μέρα χιλιομετρική γαλήνη
ένα κάποιο φύλλο τυχαίου ημερολόγιου
εντελώς τυχαίου
θα τυλίξει το κορμί του χωνί
θα το πάρει από το παράθυρο ξαφνικός άνεμος
να γίνει τηλεβόας
ν' αναγγείλει στους τοίχους των πολιτειών
τη νίκη των στάβλων.

Έπειτα
έπειτα θα ξαναπάρει το τεντωμένο του σχήμα
θα βγάλει φωνή
βουτώντας την στο γιόμα
θα γεμίσει το κορμί του κόσμου
δίστιχα νίκης ταιριασμένα
να λαμπρύνουν το πανηγύρι του στήθους
στ' ουρανού τον αυλόγυρο.

ΞΕΤΥΛΙΓΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΟΡΔΕΛΑ Τ' ΑΝΕΜΟΥ

Σου στέλλω ένα τελευταίο χαίρε.
Θα το βρεις στο στόμα μιας άναρθρης κραυγής
ξετυλίγοντας την κορδέλα τ' ανέμου.

Προσεύχομαι με κατάνυξη στη σκάλα
που σε κρατά αιωρημένη
πάνω απ' της λήθης τους καπνούς
και ξαγρυπνά για σένα.

Στα πόδια της θολοί ουρανοί
ρίχνουν υγρασία να σαπίσουν
τις ρίζες σου.

Καθαρά που βλέπω τους εχθρούς σου!
Όσο δεν είδα ποτέ τους δικούς μου
από αδιαφορία στο μίσος τους.

Οποιαδήποτε κίνηση σε σώζει
μην περιμένεις.
Αν πάλι επιμένεις να μένεις ακίνητη
πάνω απ' το στόμα του κήτους
θυμήσου με
ν' αντέξεις την αιώρηση
μέχρι την απογοήτευση του κήτους.

Αν το φως των ματιών σου βοηθούσε
να ξαναστηλώσω στον ουρανό
τους κομήτες που 'γιναν κομμάτια!

ΓΕΥΤΕΙΤΕ ΜΕ

Γευτείτε με πεινασμένο να χορτάσω.
Πιέστε με να ξεδιψάσει
η έρημος των ανέσεων που φλέγεται
από ευδαιμονία.

Πέτρα θα σφεντονίσω στο γεμάτο σταμνί μου
ν' αδειάσω μια παρουσία ξένη στο παράξενο
πανηγύρι των άνυδρων
χαρτονένιων λουλουδιών
μια και σ' αμφορέα διαφανή το κρασί μου
απ' τα χείλη σου έμεινε αζήτητο.

Εκείνο που ακόμα μου μένει:
Να ρίξω στη λωρίδα της μνήμης σου
τους πλούσιους ποταμούς που ξοδεύτηκαν
σε ποτίσματα άκαρπων κήπων
μη και σε συγκινήσει το κλάμα
των θυσιασμένων νερών.

Εκείνο που ακόμα μου μένει:
Να επεκτείνω σέρνοντας τις εκβολές μου
βαθιά στο Αιγαίο
να τις ανασύρω βρεγμένες
για να σου πω.
Τα νερά της θάλασσας είναι άπατα.
Τα νερά της θάλασσας δεν τελειώνουν.
Να σου πω
οι Ω κ ε α ν ο ί χωράνε όλοι στο στήθος
και το στήθος περίσσιο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

«Μέτρον Άριστον»
Και μόνο στην Αγάπη δεν ταιριάζει

Από την πύλη του ρόδου η πρώτη μου έξοδος.
Και πορεύομαι αστραπή μέσα στης πτώσης τη θύελλα
για καθαρό ουρανό
αλλά και στ' αμπάρια των πλοίων για περίσκεψη
όπου οι φωνές του πληγωμένου πελάου.

Σέρνω κατάκοπος αχθοφόρος της πλάνης, την πίστη μου,
στα σκαλοπάτια του ρόδου.
Σηκώνω το υπέδαφος χτες, στο πάνω στο έδαφος σήμερα
και τα δύο, στο πάνω απ' το έδαφος αύριο, εκεί
που για συγκομιδές χειραψιών προσπαθώ
να μαστορέψω μνημεία.

Σέρνω μαζί μου τους νεκρούς των πολέμων
πεθαίνοντας μια φορά για τον καθένα
από το βάρος τους να γλυτώσω ελπίζοντας.
Παραμάσχαλα οι μυς σηκώνουν την τέφρα
τυλιγμένη σε θρήνων σεντόνια λευκότατα κι αχ
πώς πονούνε τα νεύρα μου.

Αλλά εσένα Πολυξένη πώς να σηκώσω, που από την πύλη του ρόδου
και σ' ουρανό και σε πέλαο μαζί μου φτερούγιζες
κι αν σε ζωή, το τραγούδι της
αν σε θάνατο, ο θρήνος του.

Πώς να σ' αποβάλω δάκρυ που ο πόνος αψύς και δεν κλαίει
κι η ψυχή πλανεμένη, σκαλίζει τα χώματα.

Απ' το θυμάρι σου τριγύρω χόρεψα
τον αδασκάλευτο χορό των μελισσών.

Το πυκνό δάσο δένοντας στη μέση μου
βάδισα γυμνός κατά βουνό και κατά έρημο.

Ήσουν σου λέω, το δάσο των δασών
στις παρανοϊκές ημέρες των θανάτων.
Το κύτταρο, σου λέω, της χαράς
ραμμένο με μετάξι στην καρδιά μου.

Χώμα μού κουβαλούσες για το κύλισμα
των γαϊδουριών που απ' το κορμί μου αμολιούνταν.
Ήσουν, σου λέω, η θάλασσα των θαλασσών
Όπου το πλοίο μου έφευγε, τ' ακολουθούσες.

Τώρα, κατά στεριά χωρίς νερό
Κατά γιαλό, χωρίς το δάσο
Με τα πλευρά το ταξιδεύω στον καιρό.
Πια, τι να χάσω.

Βαθύριζο και ψιλόφυλλο αγριόχορτο του τόπου μου
με γνώρισε το πρωτοβρόχι τού «θέλω» σου.

Πέθαινα κι ανασταίνομουν, μ' έδιωχναν και ξανάρχομουν
Και τη δίψα την αβάσταχτη, βάσταξα
Και την πείνα την αδάμαστη, δάμασα
με τσιγαρισμένους χοίρους και κουλούρια Λαμπριάτικα,
με σπιτίσια κατσίκα κι αγριομέλισσας μέλι,
πετεινάρια, που η φωνή βραχνιασμένη
ανιστορούσε στον ήλιο τις ελπίδες της γης μου.

Χυμός αγριοβότανου το γάλα, στα μαστάρια της αίγας.
Χρόνια χιλιάδες δυο σ' ένα κήπο κι επέζησα.
Μήτε που φράγκεψα, μήτε που τούρκεψα.

Πλερωμή μου, της βροχής ένας ήλιος που στέγνωνε
το ένα μονοπάτι. Μήτε που φαίνονταν
οι φτιαχτές λεωφόροι της άνεσης. Τόσο
τα μάτια μου πλάταιναν το δύσκολο δρόμο.

Πλερωμή του παππού, του γιου το «πιστεύω»
του εγγονού το «πάτερ ημών»
Σαράντα «Κύριε ελέησον» στο «εν παντί καιρώ»
μη ξεριζωθεί απ' τ' αμάρτημα, το χλωρό
της συνέχειας βλαστάρι που ανάσαινε όνειρο.

Κι η γης μου έσκυψε στ' αυτί της δικής σου και
ψιθύρισε «άξιος»
Αλυσοδεμένου νησιού προξενιό στης καμένης Μικρασίας την
κόρη
για να ξέρει στ' αγκάλιασμα, τι καρφιά θα ματώσουν το
σώμα της.

Από τα δάκρυα, γεμάτη λιμάνια η καρδιά μου
Η άγκυρά μου, από κατεργασμένες φωνές που ανασκάλευαν
τα θεμέλια της θάλασσας
κι όλο έβρισκαν τα οστά των προγόνων
να μετατοπίζονται σε κοιμητήρια καινούργια.

Εχτίμησα στο στάρι, την τέχνη μου
να μαστορεύω τραχανά και πνιγούρι.
Μες στους ναούς, να νοματίζω την πίστη μου
πανηγύρι και κάλαντα.

Της Μικρασίας κορίτσι,
όταν σε ζύμωνε στην κοιλιά της η μάνα σου
μ' έλουζε στην παρεστιά με νερό καρυδιάς
η δική μου στη Ρόδο.

Και κουλούρια στον κατσουνά κρεμασμένα
μέσα στη μέση της καμάρας, λαμπριάτης πολυέλαιος
για μύγα σκεπασμένος με σεντόνι
μέχρι του Αυγούστου το πύρωμα.

Δώδεκα χρονών τ' αχείλι σου
και σου ερχόμουν σαν πρώτο φιλί του
Σου 'φερνα των πουλιών τις παγίδες, τις πλάκες, τις
σφεντόνες, τ' αγκίστρια
και του παραμυθιού τη φωνή, μαζί μου που η σκλαβωμένη
μου γης σταυροπόδι το χώνευε
και το ρεγόταν φτερό στο κορμί ταχυδρόμας τρυγόνας
στον αγέρα του ν' ανοίγεις τ' ασχημάτιστο ακόμα στηθάκι
σου, κάθε απόγευμα.

Βιάζεται μες στον ελαιώνα η κόρη ελιά
Θάλασσα γδύσου την ελευθερία σου
Θάλασσα δώσου στα καράβια
Του πελάου οι μικρές φουσκίτσες είναι πεθυμιές
των βράχων που ξυπνούν από τη λήθη.

Στο θηλυκό φυλακισμένος ο σκύλος
μου βγάζει τη γλώσσα του που τόλμησα
να του πετάξω λιγοστή συμπάθεια.

Μεσημέρι και διψασμένα των ματιών μου τα φύλλα
πίνουν το βλέμμα σου

Τώρα που σε σέρνω δεμένη στη μέση μου,
σ' ακολουθώ

Από τ' άνθη που στράγγιξαν, η αγέραστη γεύση.
Και ξαναφυτρώνουν στα χείλη σου, το πιοτό τους που πίνω.

Δέρματος ανοιχτού στα εγκαύματα, η ανελέητη μοίρα:
Να βλασταίνουν αφές περιούσιες στις πληγές του.

Μεθυσμένες πολιτείες στο σώμα σου
Ποτίζουν τις γλάστρες τους με πεθύμιας ανθόνερο.

Αναπάντεχα ωραία, σαν θήκη χρυσή για σπαθί
πληγωμένο από της νύχτας τα αίματα.

Μαζεύω τη θλίψη των βλεφαρίδων μου. Δέξου με
πηγή θολού νερού που προσπαθεί την απαύγαση
ρέοντας ανάμεσα στων αξιών τα χαλίκια

επειδή

Όρθρου βαθέος τα δεμένα σκυλιά
οσμιζόμενα τον ερχομό της μέρας
δάγκωναν το σιδερένιο περιλαίμιο
σπώντας τα δόντια τους.

Όρθρου βαθέος τα μέλη μας
μουδιασμένα στο στρώμα
γατζωθήκαν με τανύσματα ηδονής
στις φωνές της αυγής που μετάφερνε
της παράδεισος νεύμα.

Όρθρου βαθέος αφυπνίστηκαν άγριες
οι φυλακές, με του γήρατος
τις ουλές στα παράθυρα
τους κλειδούχους απολύοντας βάναυσα.

Τα λουλούδια ράπισαν τους μαστροπούς των Μαΐους
Τα βιασμένα νησιά
βούλιαξαν αύτανδρα τα καράβια των κουρσάρων τους.

Έμασα όλα τα χρυσά φρούτα της νύχτας στην ποδιά σου
Πάρ' τα.
Να γεμίσεις μ' αυτά τα σεντόνια των πόθων σου.

Και το ‘λεγες.
Εκατό φορές να γεννηθώ
μια δε λογιάζεται πως έζησα
μακριά από τους καρπούς των δέντρων σου.

Και πάλι αν είναι να ριζώσω σε κορφή βουνού
όπου του ήλιου οι βράχοι χρυσοκέρια
κάτω από τέτοιο φως αν γεννηθώ
πάλι δική σου η γέννα μου.

Μέσα σε χίλιες ρίζες το κορμί να τυλιχτεί
τη ρίζα της ζωής σου ξεχωρίζω να με χαίρεται.

Και με γέννησες την πρώτη νύχτα του γάμου μας.

Γενάρης των ψυχρών κατακλυσμών Πολυξένη
κι ούτε που μπορούσες ακόμα να ζεστάνεις την αγάπη
με πράξη.
Υπήρχε η αναμονή της αθώρητης αλλά υπάρχουσας ρίζας
που εμπιστεύονταν στην ευχή της βροχής
το θάμα της γέννας της όπου
το πρώτο πρώτο του αιμάτου σαλάγιασμα
στα λεπτά του στόματα.

Σου προσφέρθηκε η προστασία της θύρας
αλλά εξέθεσες το λεπτό σου κορμί στον κατακλυσμό του
χειμώνα
Είχαμε παραταχθεί στη μάχη ατίθασες σπορές
στην ευχή της βροχής αφήνοντας την υπέδαφη υγεία
κι αγγιχτήκαμε καρπών προγονοί, ρίζα με ρίζα.

Στους αέρινους λέβητες της νύχτας, προσάναμμα
τ' άγουρα του στήθους ροδάκινα.
Έπειτα φλόγα μεγάλη, έπειτα πυρκαγιά, έπειτα τήξη
και τα ξερά του φόβου όστρακα, στάχτη και τίποτα.

Με ισορροπία παράλογη, τα δυο μου πόδια με στήλωναν
χαρούμενο σώμα στην κορφή των κινδύνων μου
Χαμόγελο μακρινού καλοκαιριού
σάλευε στη λάσπη των ψυχρών κατακλυσμών
της πείνας και του θανάτου.
Σου 'χα πει θυμάμαι.
Στύψε μου ένα τριαντάφυλλο στα χείλη σου να πιω
την άνοιξη που περιμένω μια και μου πρόταξαν το θέρος
οι καιροί
κι ωρίμασαν στο πνέμα μου καρποί
χωρίς ανθοφορία.

Δάκρυ το δάκρυ
ξεχειλίζω τον Έβρο μου
αλλά και χαμογελώ με το βλέμμα
στους Θεούς τους χαρούμενους.

Καρδιά την καρδιά
χτίζω στο χάος μου
τη λεπτή πυραμίδα της νίκης
αλλά και λειτουργώ μνημόσυνα στις ήττες μου.

Και ταύροι και χρυσές βροχές
στων παρθένων τα σκέλη.
Γιατί με παγίδες να αιχμαλωτίζονται οι ταύροι
Γιατί σ' αποχετεύσεις θανάτου οι βροχές;

Πολιτεία με τα φώτα σβησμένα, με τρομάζεις
Μην παραδοθείς χωρίς μια
φωνή απελπισίας

Στα χέρια σου, χωρίς νεύρο το πόμολο.
Η θύρα σου δεν σε υπακούει
Πολιτεία!
στα σκέλη σου διψασμένες αγάπη οι βροχές
Για γενιές φτερωτές θα παλέψουν οι ταύροι.

Και

Θα στήσουν τις επιγραφές οι μαρμαρόμορφοι
για τα παιδιά που παίζουν με τις πράξεις μας αμέριμνα
«Στρόντιο και φωτιά και χημικοί ατμοί θανάτου».

Παιδιά της θάλασσας, τη χώρα των βοτάνων δέσετε
στη μέση σας και το χορό στα ουράνια στρώστε
της εφτάλαφρης σκέψης όπου η μόνη αλήθεια.

Κύμα και σύννεφο δεμένα με το φως.
Καρδιά και πνέμα, σύννεφο και κύμα
Από του Μάρτη τα μαλλιά πέφτουν οι σπόροι
κι όπου το χώμα ζωντανό, ηδονές
Όπου η πέτρα πρόσωπο, χαμόγελο
Όπου ο γιαλός αμόλευτος, τραγούδι.

Άδετη αφήστε την πληγή στον ήλιο να στεγνώσει
Μακριά απ' τους σκουπιδόλακους της πράξης μας.

Δρόμοι ανοιχτοί κι εμείς
με τ' αυτοκίνητα να φεύγουν απ' τα χέρια μας
στα πεζοδρόμια κυκλοφορούμε του αιώνα.

Άγγελος πρωτογέννητος η σύνεση
από τον ουρανό του πόνου επέμφθη
να πει στην ειρήνη το «χαίρε».

Κι οι καρδιές ανθίσαν μεσούρανα
ραίνοντας τη γη με χαμόγελα
κι όπου φλέβα ανοιχτή
ρέουν αίνων ποτάμια.

Χαίρε η καλή, χαίρε η όμορφη, χαίρε η μέρα
που κι οι νεκροί φροντίζουν το μνήμα τους
αλαφρά περπατώντας στις μνήμες.

Χαίρε η αρραβωνιαστικιά, χαίρε η γυναίκα
Χαίρε η μάνα που ζεσταίνει στον κόρφο της
του παλικαριού της το δείπνο

Χαίρε στο πρώτο σου παιδί, χαίρε στο δεύτερο
Χαίρε στο τρίτο, στο δέκατο σ' όλα τ' αβάφτιστα
Χαίρε στη μια σου την κόρη, λευτεριά που την είπες.

Άσπιλη μέρα κι αμόλευτη
από γιορτιάρα φωνή
Συγκατανεύουν οι πόνοι. Μπορείς
και για τον δικό σου να κλάψεις.
Τον ένα.

Όμως, είμαι τόσο αδύνατος
Έλα.
Το ξέρω.
Σάββατο σήμερα,
θα ‘ρθεις μαζί μου
στον τάφο,
να κλάψουμε το σώμα σου.

Με την πικρή σελίδα σέλα
πάνω στο άτι που καλπάζει γι' άλλους ουρανούς
την ιστορία μας θα στείλουμε στους αυριανούς
με άρπες να την πουν αλλιώτικα.

Παραλειπόμενα:
Του οξυγόνου εγκλωβισμός στο σύστημα
Των χελιδονιών η εξορία από τα σπίτια.
Την τιμή που οικοπεδοποιήσαμε

Στις άλλες Αντιγόνες θ' αρνηθούμε
πως υπακούσαμε στους Κρέοντες κι αφήσαμε
των αδελφών τα σώματα, άθαφτα.

Εμείς δάση δεν κάψαμε θα πούμε
Στο γρασίδι την Άνοιξη χαρήκαμε
Τις διχτατορίες δεν αφήσαμε να βασιλέψουν
Τη θάλασσα σε πισίνες πως δεν εγκλωβίσαμε
Δε στήσαμε τραπέζι λιχουδιά μπροστά σε πεινασμένους
Στο κάθε στόμα ο λόγος, φίλημα.

Την παραποίηση σχωρέστε μου, ω νεκροί
Τούτο το γράμμα κάτω απ' το χώμα το συντάσσω
Τόσο για τη ζωή μου, ντρέπομαι.

Στης αγωνίας τα δάχτυλα ιδρώνουν τα κλειδιά
Οι μήτρες της εισόδου σκουριασμένες
Ο ήλιος πάει σε σπηλιά να ζεσταθεί
ω θύρες της αγάπης της ζεστής
ανοίξτε, ω θύρες.

Ν' ανάψουν τα χωράφια στων σταχυώνε την κορφή
τις ασημόλαμπρες φωτιές της μέρας
Να μη χτυπούνε τα κουδούνια στις εξώπορτες
ανατριχίλες φόνων, κρότους σκοτωμών
Το αίμα κάτω από τρυπιοκάρδι να μη ρέει.

Όταν χτυπούν οι νύχτες τις καμπάνες τους, δεν είναι
για καλό.
Μέρα κλειδοκρατόρισσα κι ανοίγει τις καρδιές.
Μας φέρνει σε μαντήλι, αφρό πελάου γαλανού
που ντύθηκε λευκότατος απ' αλλαξοκαιριά.

Κόβουμε σε ξύλα παρεστιάς ψηλή βαλανιδιά
και δε θα φάμε μέλι από το μέλι της
να μην αποκαρώσει το αίμα μας στον ύπνο.

Χαίρε η που μιλάς με τη γλώσσα των πυρσών
στην αίγλη του αναδυόμενου φωτός
σαν ηλιομάγουλη μέρα Σεπτεμβρίου.

Άνθινο σκαρπέλο και του πόνου άρση
Τα κορμιά αναρριχημένα στον πουνέντη
με καλάθια περασμένα στους αγκώνες
πάνε γι' ανθολόγηση πελαγίσιων χαδιών
στις τέσσερις άπλες της γνώσης.

Χαίρεστε ομιλίες ποιμνίων αρίθμητων
όπου βλέπετε της καρδιάς τα κοχύλια
στις νιογέννητες πεταλίδες του ονείρου
να προσφέρουν αγαθή προστασία.

Κι οι από λαθεμένη κίνηση, φυτεμένοι ανάποδα, σπόροι,
ιδού οι σπόροι να καμπυλώνουν το λάθος
και να πετούνε κεφάλι στον ήλιο.

Χαίρε η εκχερσωμένη σιωπή
που θήλασε τον πολυπλόκαμο γόνο
κι εκσπερμάτωσε νέχταρ.
Έσκισε τον κεραυνό του δέντρου η επιθανάτια εχτίναξη
τα ματωμένα σύννεφα σκουπίζοντας
κι άνεμος αποτίναξε τρισλεύτερος - χαίρε ο άνεμος -
τα μοιρολόγια από τους κλώνους
των ανυπόταχτων τοπίων, ω χαίρε ο άνεμος.

Κατεβαίνει από τον κόσμο των άστρων κουβαλώντας βροχή
η γης του κορμιού σου.
Τα θυμωμένα ζωάκια σου χάιδεψε της ψυχής μου περβόλι.

Με τα μαλλιά της λυμένα και τρέμοντα
κατεβαίνει η Πολυξένη των γλυκών λογισμών
δροσερό νερό στα καρδερίνια του στήθους.
Ο αυχένας των φιλιών της τεντωμένος.

Χλόη του κορμιού μου ακούρευτη
από δόντι αγριότριχας αίγας
την κουρσάρισσα δέξου κουρσεύοντας
σπιθαμή σπιθαμή το κορμί της.

Ασπρόξανθο ακριβό πετεινάρι του πελάου το κύμα.
Μέλισσα ανιχνεύτρα του γλυκού χυμού η φωνή σου.

Ώρα που ο ήλιος σεργιανάει ξεσκούφωτος
Μόλις που ξημερώνει στη χώρα μια μέρα καινούργια.

Πετεινάρι ακριβό της καρδιάς
Η μεγάλη στρατιά των κυπαρισσιών και των πεύκων
Οι πορτοκαλιές των ονείρων και των σπαρτών οι θάλασσες
μ' αναπνοή κρατημένη προσμένουν ν' ακούσουν
ένα κουκουρίκου χαράς κι ένα πάφλασμα
ερωτικό μες στις χίλιες οπές
των κακά σκεφτόμενων υφάλων.

Προσδοκά στο λάλημά σου κι η μέλισσα
που πετώντας στο εύρος, σκοντάφτει σε σιωπή
σε ύψος, σ' ένα πέτρινο πρόσωπο που γράφει θάνατο.

Με άνοιγμα ομπρελών πολυποίκιλων
τις αυλές προτρέπουν οι άφρονες
να εμποδίσουν του ήλιου το κούρνιασμα
στις βιολέτες.

Κάνοντας το σταυρό μου γονάτισα
με τα χείλη κατανυχτικά κολλημένα
στα υδρορροούντα του βράχου αιδοία
Μην εξατμιστείτε νερά
Μην πεθάνετε λύκοι.

Χαίρε η γλυκιά νοικοκυρά των δρυμών
Χαίρε η μηχανική των ερήμων αξίνα
που τεντώνεται η γης να την αγγίξει
μ' όλους τους μυς φιλικούς
μ' όλα της άμμου τ' αρώματα.

Η επιπλέουσα των θαλασσών
Η υπεριπταμένη των ορέων
Η χαϊδεύουσα γυμνή
των αετών τη νωχέλεια.

Η πάνω από των αεροπλάνων την πλάτη και συνεπιβάτρια
Η πάνω από τους καπνούς των βαποριών και συταξιδεύουσα,
Χαίρε.
Χαίρε η κνήμη της γης
που μ' αυτήν περπατούν στις οάσεις του ονείρου
τα πουλιά κάθε νήπιου.
Χαίρε Ειρήνη

Και το πεύκο αυνανίστηκε άκαμπτο την Άνοιξη
γιατί αιωρήθηκαν τα χέρια και οι βελόνες του κεντήματος
κι ήρθε άπνοια
όταν μας απέσπασαν βίαια το πανί
πάνω του που σκεφτόμασταν να κεντήσουμε πράξη.

Τώρα το παιδί σου το κρατάς σφιχτά
μη δεχτεί το δώρο που του κάμνω
Τώρα το παιδί μου το κρατώ σφιχτά
μη μου το δαγκώσει το δικό σου.

Άχερο και κοπριά κυλάει στα μάτια
κι ένα χρέος κρεμασμένο σε τσιγκέλι
που αγοράζουνε κιλό κιλό οι πολίτες.

Να κι οι ουρανοί χαμηλωμένοι
μπλέκονται στους αστραγάλους κουρελήδες
Έμειναν οι κακομοίρηδες μονάχοι τους.

Μανουάλι μ' άναφτα κεριά
στήσαμε νύχτα μες στο τρίστρατο του δρόμου
ελπίζοντας στο καυτό φιλί της πανσελήνου.

Άπειροι τάφοι στο βαθύ
βλέμμα του μεσονυχτιού που κλείσαμε τα μάτια
και στο πλευρό στηρίξαμε το σώμα για ύπνο
όπου ο φεγγίτης της αυγής,
ίσως πετάξουν φύλλα τα κορμιά μας.

Την αυγή, σηκώσαμε πανιά στα βλέφαρα διαγράφοντας
κύκλους ερευνητικούς στον ουρανό, όπως μπαλόνια
με ατμούς δακρύων φουσκωμένα, μια και χάσαμε
της ευτυχίας άξαφνα το δώρο, πιτσιλισμένοι αίματα.
«Είπανε που τέτοιο κόκκινο έπινε κρασί η ελευθερία
ν' αντέξει των μαχών της την εφίδρωση».

Μανουάλι μ' άναφτα κεριά
μεταφέρουμε στον ήλιο κι όλα ανάβουν.
Θα φωτίσουμε τα τρίστρατα.
Η πανσέληνη νύχτα είναι λίγη στα μάτια μας.

Και χτυπούν τα κουδούνια της γης εγερτήριο
και μαζεύονται μέλισσες, σφήκες, σαμιαμίδια,
σκυλιά μαντρωμένα πηδώντας τους φράχτες.
κατσίκια ανυπότακτα και πρόβατα πράα
στην κοιλιά τους που κουβάλησαν σ' έξοδο
ταλαίπωρους ναύτες
να γιορτάσουν το δείπνο το απρόοτο.

Κι οι ναύτες, πρυμναίοι, αμολούν παλαμάρια
και τους είδα με παράχτια στα χείλη χαμόγελα
να πετούν στα σαντούρια τ' ανέμου χορεύοντας
φλόγες και σπίθες για τους φάρους που αράχνιασαν
στο καθήκον.

Και φάνηκε όρθιο το φυτό μέσα μου
να φουντώνει πράσινο φύλλο, το λόγο του.
Μέρα χαιρέτιου και την ξόδεψα
σε βράχο μαυρογένη καθήμενος
δώδεκα ώρες κοντά στα σκαλοπάτια της πύλης μου.

Εμέτρησα ως χίλια κύματα κι απέ, κοιμήθηκα.

Να ‘μαι και χαίρομαι τον ουρανό
τα δυο σου στήθη όταν μετρά στ’ αστέρια του
Και χαίρομαι αγέρα το γυμνό
που του πελάου στέλλει χαιρετίσματα,
μύρτο, κοπανισμένο σε γουδί μεσονυχτιού
και κάθε κύμα, ένα παιδί με μύρτο φασκιωμένο.

Κι αρνήθηκα το νόημά σου, θάνατε,
στο έντομο που η κλωσσαριά βαθιά
στον ουρανίσκο σπρώχνει του νεοσσού
κι είπα.
Σαν το τραγούδι που τελειώνει, αν τέλειωνα,
σ’ όλα που τα τραγούδησα, θα ζούσα.

Επωάζεται η τιμή σου σε κλειστό ροδοπέταλο ήλιου
κι αλίμονο
αν ραμφίσει το κέλυφος άφτερη.

Ρόφημα σε χαρτοπαίζοντες οι ανόσιοι
θα προσφέρουν το αίμα σου
την πράσινη τσόχα με ματωμένους χάρτες γεμίζοντας,
κι όπου τελεία και τέλος.

Είναι το φτερό της αλήθειας πολύτιμο μέταλλο
προσθέτει τηκόμενο σταγόνες στη σοδειά των καρπών
αν την τιμή μας αφήσουμε
τέλεια να επωάσουν ροδοπέταλα ήλιου,
αν οι αχτίνες του ονείρου ραμφίσουν
της μεγάλης μας γέννας το κέλυφος.

Περπάτησα σε λάσπη για να βγω
στην καθαρή πηγή. Οδηγούσε
πάνω στη γλώσσα μου το διψασμένο καρδερίνι κι οδηγούσε
μ' αιμορροούσα την καρδιά στα Μαγιολούλουδα.

Προχώρησα ως την έσχατη ποινή της αφυδάτωσης
κι όταν το δέρμα μου ξερό στο χώμα
Θε μου, στο σώμα το κρυφό, πετάριζαν
μικρές μικρές σταγόνες νίκης.

Οι βάτοι που με πλήγωσαν, πληγώθηκαν
Παλικάρι τεντωμένο ο μαΐστρος στου δάσου τη στράτευση
κλείνει τις πληγές μου με θάλασσα.
Τ' αγκάθια που σαπίσαν στο κορμί,
του κορμιού μου η δύναμη να σαπίζει τ' αγκάθια
ω πληγές, ω πληγές μου, πόσο
της φωνής σας ο πόνος
δυνατός στην επούλωση.

Στον ίσκιο της νίκης, της νίκης ψηλότερος
όταν ο ήλιος τρώει μαζί μου ελιά
πίνει νερό απ' τη φούχτα μου
σπα στα δόντια κρίθινο κουλούρι
γέρνει αδελφός, στων χεριών μου τα μούσκλα.

Σε πέτρα κοφτερή του Ακραμίτη πληγώθηκα
κι έκοψαν λουριά τις φωνές τους, φοβισμένες οι κόρες,
πιέζοντας αλεσφάκι και μύρτον αγάπης στη σκισμένη μου
σάρκα.

Και μεγαλώνοντας από τον ήλιο της θάλασσας πληγώθηκα
τον κάτω από το κύμα διηγούμενο πως,
μπαϊράκι σηκώνοντας σταματά στις αυλές του Αιγαίου
ενσωματωμένος στα βότσαλα.

Κι έτρεξε πάλι απ' τις φλέβες μου θάλασσα.

Στους βράχους, που το μέτρο απεκλήθη άριστο
ξύνοντας το κεφάλι σημαδεύω
την ακίνητη, σαν τοπίο σκεφτόμενο, Λίνδο.

Διαπερνώ ρίγος τη μοναδικότητα του πράσινου όρους
Μου επιστρέφεται, ρίγος,
ο κεντημένος με φωνές ελαφιών, άνεμος βόρειος.

Με το κεφάλι στην πόλη του Κάστρου
σημαδεύουν την παρουσία μου στο Πρασονήσι τα γόνατα
και συγκαλώ τα νησιά για χορό.

Στις ρίζες, συνέχεια η κάτω απ' τη θάλασσα
τα δάχτυλα σφίγγουσα διελκυστίνδα, που σώζει
από των σκοτεινών ρευμάτων την επίθεση.

Διελκυστίνδα η κάτω από το κύμα ρέουσα σκέψη
κι ανεβαίνει σεισμός στις προπέλες της Θάσου,
της Λέσβου, της Κως, της Κρήτης, της Κέρκυρας,
που με ματώνουν Έλληνα.

Σε πέτρα κοψιάρικη του Ατταβύρου πληγώθηκα.
Κυλίστηκα στ' αγκάθια του κάμπου
και το 'να το αίμα σταμάτησε τ' άλλο.
Αλλά κι αγκάθι και πέτρα, απ' το αίμα μου, κόκκινα.

Τα παράθυρα γέρασαν.
Δεν αντέχουν τον έφηβο άνεμο
Από τις ρωγμές, ήλιος των τοκετών
στ' άπλυτα σεντόνια
γεννά καινούργια αχτίδα.

Με σάπιες πληγές το παλιό δίκιο,
στον άνεμο να διαλυθούν του τραγουδιού
πετά τους όρκους του και στις παλαίστρες
'Αη Νοτιάς κι 'Αη Βοριάς
μόλις ψηλώσει ο ήλιος πέντε κονταρόξυλα
σκοτώνουν τη Σαντού
και την Μαντού
και την Καπαροκέφαλη
στα τρίστρατα του φόβου που οι ψυχές
λιγοθυμούσαν μες στα χέρια τους.

Ω, τι πέτρινος τοίχος, ω τι βάρος
κι όλο τον θέλει να στηρίζεται στους ώμους
κορμιών που στα όμορφά τους κρέατα
διαγράφονται προς Προμηθέα, καμπύλες.

Φύτρωσε σοφία καινούργια στις πλαγιές αυτής της γης.
Καμαρώστε τα θυμάρια της.
Και τα καρφιά, αιώνες που κρατούν
στους αψηλούς της βράχους ασταμάτητο
του πόνου το εκκρεμές,
ασκούριαστα.

Φύτρωσαν οι ελπίδες μόνες τους σ' αυτή τη γη
κι άνθη μυριόχρωμα παιζογελούν με τους θεούς της
Σκύψτε τ' αυτί στο χώμα για ν' ακούσετε
των φτερών τους το πέταγμα.

Σμύρνα, λεβάντα και λιβάνι στην καρδιά
που ούτε χρυσός, ούτε άργυρος, βαρύτερα στο ζύγι
και μες στο στήθος γελαστή, ζεστή αψιθιά
το στόμα ανοίγει και ποτίζει, τ' όνειρο
των σπιτιών με τους σταυρούς,
των στάβλων της αλμύρας.

Προσκυνώ τη χώρα μου του πελάου που δεν έχει μοναξιά.
Και την πέτρα της που καθρεφτίζει το λιβάδι
στη δροσερή χλόη του κοριτσίστικου κόρφου.

Της βοσκής που κρέμεται αγαθό φιλί
στων προβάτων τα χείλη.
Των κυμάτων των ήρεμων και των θανατερών
Της αρχαίας κνίσας που ακόμα αιωρείται στον άνεμο
και την περιχύνουν στους κάμπους φταρνίζοντας
τα ρουθούνια του Ολύμπου.

Της ελιάς, των νοτιάδων, των εύκρατων λογισμών
Των φουστανελάδων και των βρακάδων.
Του ήλιου των πηγαδιών και του ήλιου
των ηφαιστείων που εκρήγνυνται στα σώματα.

Του ήλιου του θυμαριού που μετοικεί μέλι
στων παρθένων το βλέμμα.

Των γυναικών με τη θάλασσα να πλέει στο ερωτικό τους
δέρμα
Τη χώρα της γυμνής ματιάς, γυμνήν οι αλήθειες που τη
θέλουν.

Οι νύχτες της, στο σώμα του καλοκαιριού καιγόμενοι
χιτώνες
Την ονειροπαρμένη των φτερουγισμάτων
Τη χώρα μου προσκυνώ των πληγών και των ιαμάτων.

Ξώμεινε ο Μας με τις τριανταμιά ερωμένες του στις
στέγες των σπιτιών
Ζεστό κεραμίδι το φεγγάρι.
Σώματα πλαστουργά τα κύματα κι όπου το πέλαο ανοιχτό
μικροί χαρούμενοι θεοί, ψάχνονται πίσω από τα βράχια.

Στο στόμα εριστικοί σπουργίτες του Έρωτα
τσιμπούν τις ρώγες των παρθένων.
Καταμεσήμερο καίει τα στήθη τους του ήλιου το δαδί.
Ανάβει η πυρωμένη φούχτα του ψαρά, λιώνει το δίχτυ.
Μαύρα τα μανιτάρια πάλλονται γυμνά
ανάμεσα σε κύκνους δυο, κατάλευκους.

Ρόδος μου, Ρόδος
με τους λόφους σου παίζοντας
κατρακυλάς στ' ακρογιάλια μοιχαλίδα του Ιούλη.

Μοιχεύουν στους εφτάχρωμους κόκκους της άμμου
τα θηλυκά φωνήεντα του Σαββάτου σου.
Αλέκτορας πυρόλειρος της Κυριακής σου ο ήλιος καλεί τους
άντρες.

Ελάτε και σε μύριες σπα γυναίκες το κορμί.
Σε μύριους άντρες σπα, τους βράχους της .

Πώς με πεθαίνεις, γη μου.

Σηκώνοντας τις φτέρες του κορμιού στο δέος, άβλαφτες
- μόνο το πέλαο, έτσι ονειρεύεται -
κι όλες τις φλέβες της αυγής, πρωτόπαιχτα κορίτσια
στο φως, παλμούς
δε θα σταθούμε ανάπηροι σε δεκανίκι ορφανεμένο.

Όσα κομμάτια που μας λείπουν απ' το σώμα είναι δικά μας.
Όσα κομμάτια που μας έθαψαν
τόσες φορές φυτρώσανε στο φως
και γύρω γύρω, κύκλος η άνοιξη.

Κι όλα τα ηφαίστεια κι οι σεισμοί
όλες οι λάβες και τα ερείπια στο τραγούδι
και γύρω γύρω, κύκλος ο χορός.
Όσα κομμάτια που μας έθαψαν τη νύχτα
τόσες φορές φύτρωσαν την αυγή.

Βούλιαξαν σε βαθιούς βυθούς τα λάβαρα
μα με καρπίδι ο ήλιος μας τ' ανάσυρε
κι οι βράχοι μας χαρούμενοι
τσουγκρίζουν με το πέλαο, γαλανό ουρανό
κάθε που οι επιτάφιοι καίγονται
και για χαρές Ανάστασης χτυπούν καμπάνες.

Σηκώνοντας τις βλάβες μας στεγνές από αίμα
μέσα από τ' αντιλαλούντα τις κραυγές μας φρέατα
θα τα γεμίσουνε μ' επιτραπέζια νερά οι καρδιές μας.

Και τα νερά θα ρίξουν τη φωνή.
Τώρα, χτενίστε τα φτερά τα υγρά,
με της αυγής τα πευκοχτένια.

Τώρα, ξανά σκαλίσετε τη γη με δάχτυλα.
Έτσι, καθώς σκαλίζοντας, παιδάκια, ψάχναμε
για το τραγούδι που 'χαν παραχώσει οι καρδερίνες
μαζί μας παίζοντας.

Είναι στα μάτια της ψυχής μου κάτι Κυριακές
που δεν τις ιστορεί το Σάββατο.
Είναι στα μάτια της ψυχής μου, κάτι Κυριακές
που δαχτυλοπατούνε οι Δευτέρες μη μου τις ξυπνήσουν.

Ώρες δωδέκατες που δεν παράδωσαν σκοπιά.
Αυγές, μέλι στον πρωινό καφέ κάποιου άλλου «αύριο».

Οι Αριάδνες που περνούν κορδέλες τα φιλιά τους στο
λαιμό
να πας στο κύμα του βοριά τη σκόνη σου
και να ξαναγυρίσεις καθαρός στις Κυριακές σου.

Κλωστή, κλωστή και δένεται ο Θεός
κι ανήμπορος για κεραυνούς, πίνει μαζί σου.

Σκαρί σκαρί κι όλη τη θάλασσα καράβι
στο σπίτι σ' ύπνο, ξύπνο,
να τη βιάζουν όνειρα.

Φύλλο το φύλλο μες στ' αέρινο φιλί του νου
το πιο ψηλό πλατάνι στην καρδιά σου.

Οριοθέτηση «ένθεν και ένθεν».
Σημαίες υποστυλωμένες παρελαύνουν κουτσαίνοντας
Τρία μωβ παιδιά τριανταφυλλιάς
σκαρφαλώνουν στα κλωνάρια της άνοιξης
«Νικάμε», φωνάζουν κι ανεμίζουν καρδιές.

Γέμισε ο τόπος σημαίες
Λάβαρα σε κιλλίβαντες που τιμούν
το παλιό δίκιο που πέθανε
σε βαθιά γεράματα.

Τιμή στους απόστρατους.
Τιμή στους γέροντες.
Τιμή στους νεκρούς.

Πηδάει στα μαλλιά, κύμα άρρεν της εσπέρας
Γειτονέματα φλοίσβων με στίξεις ανθών.
Ξαναμαυρίζουν τα γένια.
Τα λαγόνια της γης ρέουν φωνές καλεσμάτων
Προβάλλουν στα ρυάκια, γυμνά στήθη υακίνθων.
Στην καρδιά, καθαρή τη Δευτέρα παραδίνουν
οι Κυριακές των Απόκρεω
με αθυσίαστους Μόσχους.

Χειρουργείται η μέρα των πληγών Πολυξένη και συ
τους συλλογισμούς σου ραντίζεις μ' ανθόνερο.

Παίζεις ζάρια με τη θύελλα. Κερδίζω
τη δυσανάγνωστη διαστολή των χειλιών σου
αλλά μένεις ωραία.

Μια σταγόνα ήλιου στο στήθος βηματοδοτεί την καρδιά
τη στιγμή που η μέρα των πληγών χειρουργείται.

Αμάδες στη ψυχή σου, οι πιτσιρίκοι πετούν.
Τώρα κάθονται και δένουν τα χέρια στα γόνατα.
Τώρα ξύνουν το πηγούνι στο γόνατο
Είναι σοβαροί, σαν τη σιωπή θεραπευτηρίου.

Λοιπόν τους ανάγγειλες επιτυχία στην επέμβαση.
Είχες εκείνο το ύφος στο πρόσωπο σαν όταν
αναγγέλλεται θάμα και ήσουν τόσο αιώνια,
σαν χρόνου στιγμή που ξεφεύγει τις επιτηρήσεις της
σκέψης
και σημειώνει καμπύλη.

Και λοιπόν, στο πασίχαρο κάλλος.
Νήπια ανεβασμένα στ' Άη Γιώργη τ' άλογο
σκοτώνουν δράκους.

Απρίληδες ανθίζουνε στα χείλη τους
Μάτια από πηχτό θαλασσινό μπουρίνι
θάλασσα των σφουγγαριών.
Γη της αλουμίνας.
Καναρίνια οι πεθύμιες κελαηδούν
στις φωλιές των κοριτσιών.

Και σύναξη των φτερωτών παιδιών της Γιαπωνίας.
Νήπια παιδιά, νήπια έφηβοι, νήπια γέροντες
στου άντρα την καρδιά.

Στ' Άη Γιώργη τ' άλογα
τα παιδιά της Γης
και σκοτώνουν Δράκους.

Κάτω από φύλλο ιβίσκου
του ιβίσκου ο ουρανός σκέπη του ονείρου.

Και στηλώθηκαν κόκκινοι των φιλιών σου οι αυχένες
ένα άνοιγμα χειλιών απ' τα χείλη μου πέρα.

Κι άγλειψε βότσαλο τ' αρμυρό νερό και τεντώθηκε
και γλύκανε.

Πήρε η ευχή και ρίζωσαν τότες
στα πίσω πόδια, μαύρα τ' αλόγατα
και πέταξαν τους πολεμιστές διψασμένους
πάνω στ' άδεια παγούρια τους.

Και μαρμάρωσαν.

Κι οι πειρατές
και τα καράβια
και τ' άλογα
κι έκαψε ο ήλιος τα γυμνά σου όταν γύρεψες
από της ματωμένης σου πατρίδας τη φωνή
να σ' αλαφρώσω.

Άγλειφα το χώμα της ρώγας σου
κι ένιωθα σφηνωμένος σε κόκκαλα
Επέπλεα σε λογιώ λογιώ χυμούς
οριοθετημένος κι ασύνορος
Η Πολυξένη, μακρινό σπέρμα τριαντάφυλλου
λίμναζε στο σχήμα μου
και την περίμενα
να μ' εντοιχίσει.

Και περίμενα τις συγκεντρώσεις και τις εξατμίσεις των
νερών της
στα χείλη μου, τοποθετώντας το μικρό πεδίο του ύπνου μου
στη θαμνώδη μασχάλη της.

Και των ριζών της οι ρίζες, του χωμάτου μου.
Κι η λόγχη, απ' το σώμα μου αχώριστη
μακρινό κουτάλι που στάλαζε
κλωστή κλωστή το αίμα της γης της
στη ραχοκοκκαλιά των ονείρων μου.

Ούρια η σιωπή των θεών με ταξίδευε χρόνια
στις ταπεινές κοινότητες.

Η τρικυμία των στοιχείων μου,
από αγαθή τρίαινα
μ' άραξε στα ρόδα.

«Πολλά τα έτη σου, πέτρα
την καρδιά μου που αφαίμαξες κι είδα
τι εστί πόνος».

Έτσι άφησα τις κινήσεις μου ακάλυπτες
κάτω απ' τον ήλιο, να παίρνουν
το μελαψό χρώμα της πατρίδας.
Πως οι πατημασιές μου περιστύλωναν το βήμα
Μέσα τους μαρούλια και κόνικλοι
αίγες και χλόη
κι ένας φίλος μαντρόσκυλος, για το λύκο.

Μαντράτορας, Βιγλάτορας, Κανακευτής και Ψήστης
στη φούχτα του Γεωργού κι ανοίχτηκα
στο πέλαο, ιστορία των χεριών
βιβλίο κόπου, όπου η γης
ούτε φυγή, ούτε θάμα των θαμάτων.

Καράβια έρχονται, καράβια παν.
Καταμεσίς του πέλαου τα πανιά
μελοποιούν την καλημέρα των κυμάτων.
Κι έμεινα κιόσκι χιλιοκάλαμο στη θάλασσα
με κύμα και κλωστή νοτιά δεμένο στη φουρτούνα.
Έμεινα κιόσκι χιλιοπάτητο απ' αφρούς.
Δέχομαι πετροβολιές ελευθερίας από πέλαγο.
Φωνάζω τις αφώναχτες φωνές.
Οι ερημιές τις γράφουν στου ήλιου το πεντάγραμμο.
Τα όστρακα που τις ακούν από τους βράχους.
Οι τέττιγες στις τρύπες που τις κρύβουνε
Οι καλοί, μες στην αγάπη που τους δίνουν γη.

Είν' οι φωνές των ξαναγεννημένων μες στα ρόδα
όπου τις λειτουργούν οι όρθροι των πουλιών

Σε κοντάρι σηκώνω άσπρο πουκάμισο
παραδίνοντάς σου την πλούσια ερημιά μου.
Αλλά κουβαλάω στο δέρμα μου τους σπόρους των πεύκων.
Στις φλέβες, τη βροχή. Στα χέρια μου
δυο χελιδόνια, για πολύτεκνο Ιούνη.

Το ιδιότροπο χώμα του κορμιού μου προσφέρω στους κήπους σου
Όταν διψά μια γαρδένια σου, κλαίω, κι η γαρδένια ποτίζεται.
Μπορώ να μεταφράσω τ' όνειρο, στου κορμιού σου τη γλώσσα.
Να κροταλώ τα χαλίκια της θάλασσας και να χορεύω
Στις πατημασιές των νερών σου να φυτεύω τους πόθους μου.

Κουβαλάω στο δέρμα τους σπόρους των πεύκων
αν σ' ερημιά που δεν έχει άσπρο πουκάμισο, ούτε κοντάρι
να σπείρω το δάσο, να κόψω κλωνάρι, να δέσω το άσπρο
μου δάκρυ
Όταν διψά ένα δέντρο σου,
κλαίω σου λέω
και το δέντρο ποτίζεται.

Ω νερό, που σε πίναμε
με δίψαν ελαφιού, εγώ κι εκείνη, εγώ κι εκείνη
μες στα φαράγγια τα πράσινα.
Κι όσο σε πίναμε, τόσο τις πηγές σου δυνάμωνες
νερό, που δρόσιζες των ελαφιών μας τη δίψα.

Χνάρια της μέρας, στα δικά σου τα δικά μας που αφήσαμε.
Μέρες απρόσωπες, που για πρόσωπο
τις χρυσές ανατολές των κορμιών μας σας δώσαμε
χνάρια της μέρας, μέρες απρόσωπες, εκείνη λείπει.
Άγγιζε η καρδιά μας - πυρομάγουλη άμμος - τη θάλασσα.

Στ' όνομα του ήλιου, στ' όνομα του ήλιου
τις αχτίνες που κλώθει σε σωτήριους μίτους
κι όπου ο κόσμος λαβύρινθος, πάλι στο φως
μη μου τον πόνο αλλοιώσετε με λόγια παρήγορα.

Τάξετε στο σμήνος που πετά, τους πληγωμένους
που κάθονται άφτεροι σε θημωνιά
τις πληγές τους να επουλωθούν περιμένοντας.
Ξέρουν για πού το σμήνος τους πετά.
Ξέρουν τι απ' αυτούς στης θημωνιάς τον ίσκιο θ' απομείνει.

Με αποπομπή από τις τάξεις της μ' απείλησε
των μακαρίων η μέρα.

Προσκυνώ σε, αφέντρα, ψέλλισα
μα το δικό μου κόκκαλο
του παραλογισμού και της θητείας του στον πόνο.

Τότες ήταν που απόδρασα.
Κι από τις ανοιχτές πύλες του ρόδου της
στην έρημο.
Η άμμος της σπρωγμένη από σιμούν
δεν έσβησε τα λάθη μου.
Τ' αψήλωσε στους ώμους της παιδιά
αγριωπά και δυνατά σαν τα τιγράκια της βδομάδας.

Ουρλιάζουν στο χιόνι μου οι λύκοι
και τους υπόσχομαι γι' αύριο, καλοκαίρι.

Τη φλόγα σύνθεσή σου, ξεχωρίζω
στις φλόγες του θανάτου που σε ζώνουν.

Οι βράχοι χειροκρότησαν που πρόταξες
τα τεντωμένα στήθη σου στη λήθη.

Σε γνώρισα στων άστρων την απόσταση
απόσταση που τ' άστρα ενώνει.

Τα αδέσποτα μέλη μου
οι απόχες του ονείρου σου
προς τις πύλες των ρόδων οδήγησαν
όπου οι φωλιές των ερώτων. Ω πώς
στων κυμάτων τα πολύγωνα κάτοπτρα,
σε χαμόγελα, το πρόσωπό σου, σπασμένο
των ναυαγίων επέπλεε.

Τις δροσερές νύχτες τ' Απρίλη
με τον ύπνο του δέντρου ονειρεύτηκα.
Έκλαψα με τους λυγμούς του, τα καμένα μου δάση
χώνοντας στο δισάκι ένα σπίτι της καμένης μου πόλης.

Οι αναξιοπρεπείς λοιδορούσαν τους τίμιους
Έπνιγαν τους Ηρακλείδες, οι Λερναίες.

Εκεί που παραδίνονταν στην κούραση τα πόδια
εκεί και ξεδιπλώνονταν καινούργιοι δρόμοι
και η καρδιά μου μέτρησε ταχυπαλμία.

Φίλα με ήλιε κι αγρίεψα
Φίλα με ήλιε και τρέμω.
Με γαλανά σεντόνια απ' ουρανό ντύσε τις κνήμες μου.
Δροσιά από τις αυγές σου στους μηρούς μου
κι ώρα για τ' όνειρο.

Κρατώ στα χέρια την καρδιά, βαριό
Σ' αντίδωρα κόβω το δρόμο
κι όταν λιμός και κοπετός
εκεί και μια καλύβα για το δείπνο
'Υαινες
ούτε νεκρούς δεν μας άφησαν
σε μια σελίδα ιστορίας να σαπίσουμε.

Στο κορμί μου, βόλι και πονεί
σφηνωμένη η γης μου, με τις πέτρες της.

Θαλασσορραγώ κι ηδονίζομαι.
Ηλιορραγώ και πληθαίνω.

Έχω της αγάπης ένα φέουδο
και σ' αυτό το δείπνο μου
και σ' αυτό η πηγή μου.

Να σ' αντέξω, Θε μου, βόθα μες στα ρόδα σου
Να σ' αντέξω ρόδο, βόθα, στους χυμούς σου.

Άχου, στα λιωμένα ασήμια σου
μέρες πόσες μου 'πνιξες.

Όρθια η τρίχα από ηδονή
Δες στο πέλαο καμπύλες
Κοριτσόπουλα τα κύματα.

Αθεράπευτοι ασχολούνται με δενδροφυτεύσεις στο αίμα.
Δένουν την πληγή του σκύλου που τον δάγκωσε άνθρωπος
και τους φάρους που τοποθετούνται ανάποδα
γιατί, λένε, τα ταξίδια όλα γίνονται στο τίποτα
ξαναστήνουν ίσιους σε κορφές κι ανάβουν σπίρτο.

Ο χορός σου τόσο ανάερος που δε με πείθεις
ότι σ' άγγιξε το σώμα μου.
Πως τον χόρεψες με τους μηρούς που χαρίζουν οι μήτρες.

Κι όσο τελειώνει και πέφτει η τακουνιά
πάλι στα πάνω και θεριεύει το στοιχείο του
και πια, στο ημίφως πώς να μπει το πνέμα που πονά
στο πνέμα που χορεύει;

Το χαμόγελο της σάρκας λεπτό
όσο της νότας που δέχεται
ένα σφύριγμα ρόδου.

Η στροφή στο νύχι πάνω απ' το έδαφος,
το κορμί, αποδείχνει πως είναι του χωμάτου τριαντάφυλλο
και μιας πράξης υπόλοιπο, που επαληθεύσεις δεν έχει.

Ο χορός σου ανάερος κι έχω αρχίσει να πείθομαι
πως έτσι χορεύουν τα πνεύματα
όταν γίνουν γυναίκες μέσα στον έρωτα.

Το χαμόγελο του αιμάτου τραχύ
όσο του ήλιου που δέχεται
του μεσημεριού την επίθεση.

Γης απέραντη
Το μνήμα, πιο μεγάλο.

Αχανής ουρανός
Από τις μνήμες μικρότερος.

Νύχτα και τα φώτα οδεύουν
προς τις συναγωγές των ονείρων.

Επιστροφές που πάνε στο αύριο.
Άνθη που ποτίζουν τις γλάστρες
Βυθοί που κολυμπούν στα κύματα.
Ριζών χυμοί που πλάθουν ρίζες
κι όλα μαζί ανεβαίνουν στην κορφή
να πεθάνουν φύλλα.

Γης απέραντη
Το μνήμα πιο μεγάλο
Χαρά στον που δεν κλάψει
αγαπημένου θάνατο.

Ό,τι δικό σου προπορεύτηκε στο χρόνο
απέχει όσο ένα νόμισμα μικρής φυγής.

Αλήτευα περιμένοντας γέννες δεκαπέντε
να μου προσφέρουνε φιλοξενία τα ρόδα
κι είδα, ω κόρη, μες στην αλητεία μου
πως τα φιλοξενούσες.

Τώρα ζητώ την ψυχή σου που την πήρε ο άνεμος
Τη φωνή σου που τη ζυγίζουν τα σύννεφα
πάνω από το σπίτι μας
και τον κάθε χειμώνα καρτερώ
να τη βρέξουν στα χέρια μου.

Όπου αρτηρία φωτός μαγική
Όπου κεντίδι ρόδου σε χαλί ουρανού
Όπου φωνή θανάτου αστρική
Όπου πηγή κελαρίζουσα σε πουλιού φωνή
Όπου διάφανη λογισμών θάλασσα
κι όπου δακρύων θολό παραλήρημα
Όπου κρουνοί ελπίδας σε καμένο σώμα πλάτανου
μη κι από τη ρίζα ξεπηδήσει δέντρο νήπιο
Όπου κραυγές στοιχειωμένων τρίστρατων
κι όπου ευτυχία σπιτιών που βιάζουν σκιές εραστών
Όπου σύννεφο τρυπημένο από ήλιο
κι όπου ήλιος θνήσκων σε θελιά σύννεφου
Όπου φωτιά κι όπου η στάχτη της
τα χέρια απλώνω να σ' αγγίξουν.

Η γυναίκα φεύγει πάνω σε μαύρο σύννεφο
με τις πόρτες του κλειστές προς νησίδα.

Χωματερά φαράγγια, λάσπη και νερό πηχτό
Κίτρινη μέρα πάνω στον κίτρινο χρόνο που φεύγει.

Αχ! τα βουνά σηκώνουν τα πλευρά τους μαύρα κέρατα
θα τρυπήσουν το στήθος μου, θα τρυπήσουν το στήθος μου.

Γέμισε η αυλή μου θάνατο. Φόρεσε τα πράσινα φύλλα της
και ξεπορτίζει η γαρδένια σου, Ξένη.

Μετατοπίζεται ο κάκτος στο στήθος μου
κι αχ! πώς πονούν οι βελόνες του.

Ο νοτιάς σφυρίζει σπασμένα καράβια.
«Όπου να ‘ναι βουλιάζουμε, όπου να ‘ναι βουλιάζουμε»
Φτυαρίζει τα μαύρα του σύννεφα στην αυλή μας
Πρέπει να ‘μαι νεκρός για ν’ αντέχω να ζω χωρίς
να σε βλέπω.

Μαγειρεύει ο θάνατος σε βρώμικη χύτρα το σώμα σου
αποφτερώνοντας το δάκρυ απ’ το θρήνο, στο σώμα μου.

Του σπιτιού μου τροπάρι, χιλιάδες φορές
σ' έψαλλαν τα χείλη μου τις νύχτες
όταν ο ύπνος βαθύς σε ταξίδευε
στης γαλήνης το πέλαο.
Και στο ιερό σου,
την πάνθρησκη τελετή λειτουργούσα του έρωτα
χρόνια σαράντα, όπως την πρώτην ημέρα.

Δεν απομακρύνω τη μνήμη από την καιόμενη άβυσσο
κι όση φλόγα τις εικόνες τυλίγει
τόση εικόνα τυλίγει τις φλόγες
και πληρότητα ασώματη
η παρουσία της απουσίας σου.

Νύμφη μου, ω νύμφη
σου μηδένισε ο θάνατος ό,τι δεν γίνονταν
να κουβαλήσω στο κορμί μου από σένα.

Νύχι μου, ω νύχι ξεριζωμένο απ' το χέρι μου
στην πληγή μου που χαίνει τρέχει ακόμα το αίμα σου.

Νύχι που σε κόβει ο θάνατος
κάθε μέρα στις πέντε τ' απόγευμα
απ' το κορμί μου και συ την αυγή
ξαναγίνεσαι.

Ήταν οι ψηλοκόρφες της στοργής που υφαίναν μέρες
των εμματιών τους χωματόδρομους με στάχυ αγάπης.

Στ' όνομα του σταχιού και στο τυπάρι του ψωμιού
Στ' όνομα των κορμιών μας μόσαμε με δυο φεγγάρια.

Και το σποριάτη μήνα πάλι ξαναμόσαμε
στ' όνομα της βροχής, της αστραπής και του
άγριου ανέμου.

Και φως της πανσελήνου σε κρύαν έρημο
Και πόνου έκλειψη ολική με το φιλί των δυο σωμάτων.

Κλειστή μου σύνοδο ζωής
δέσε χορό με τη φωνή της που δεν πέθανε
κι αρπάζω μνήμες δυο, μια του βιολιού
και μια του δοξαριού
και το κορμί μου στήνω δέντρο στα τζιτζίκια.

Πάλι σε πικρές εποχές κατηφόρισες
τα γεγονότα σου, γης μου
και νιώθω βαρύ το δάπεδο
της παγκόσμιάς σου μοίρας.

Αλλά, το κλάμα σε ψηλώνει πάνω απ' τους ναούς
καπνό δραπέτη
κι αλυκή αιωρούμενη στων ανέμων το σώμα
για των αιώνων τη γεύση.

Σκόρπισες τα φύκια σου σ' όλες τις θάλασσες.
Φύτεψες τους βράχους σου κηπευτικούς όπου πηγή
φούχτα φούχτα κουβαλώντας το χώμα.

Των πληγωμένων σου ημερών οι θεότητες
σφυρίζουν στις αυλές τους σουραύλια
και χορεύουν οι δόξες.

Τα μάρμαρά σου, στο πάθος δακρύζουν δυόσμο κι άσπρο φως
Με χειμωνοπουλιού φτερό σε τεντωμένη αυτάρκεια
τα γεγονότα σου ισορροπούνται ματωμένα
πάνω απ' τη μοίρα σου.

Καλό μου παιδί, τι όμορφα να σε βλέπω
με το ποτήρι στο χέρι, να κερνάς το τραγούδι
Και ν' αγκαλιάζεις
ν' αγκαλιάζεις τον ήλιο γύρω κειδά
στις εφτά τ' απογέματος
που η θάλασσα ρέει το δέρμα της
στο γυμνό σου το σώμα.

Κάτω από συκιά, με τη σφεντόνα στο στήθος
να σημαδεύεις τον Αύγουστο στα χείλη του κότσυφα
στα μάτια σου επιστρέφοντας Αύγουστος.

Ο Σεπτέμβρης περιμένει τους περιπάτους σου
κάτω από των κιτρινοπουλιών τη σκιά
στης ραμιθιάς πιασμένος τα δόκανα.

Χιλιάδες παγούρια στους κλώνους των πεύκων
Μυριάδες ώριμα κορίτσια στους κλώνους της μουριάς
και συμφωνούν να τα πλαγιάσεις.

Καλά μου παιδιά, τι όμορφα να σας βλέπουν
ζωντανούς και γερούς της ειρήνης τα μάτια
κι αν των εθνών τις ζυγαριές ξέχασε ασφράγιστες
το δίκιο.

Ευνούχισα την ψυχή μου σε πανσέληνο
πετώντας τ' αχαμνά της σ' άσπιλη φωτιά
που με φλέβα ως τις φλέβες μου, από Ολυμπία
Κι όπου το αίμα μου έσταζε, βιολέτες.

Από το κορμί ξεσκίζοντας, τεμάχισα
τις φανταχτερές λουρίδες της παράδεισος
Ντύθηκα ουρλιαχτά και βούκινα
κι άχου πώς τρέμουνε της νύχτας τα τσακάλια.

Σαν του βαθιού του πόθου κίνηση
που ξεγυμνώνει θηλυκό και το τρυπά με ρόδα,
το κύμα της αγάπης μου στους βράχους σας.

Ευνούχισα την ψυχή μου σε πανσέληνο
πετώντας τα κακά της σ' άσπιλη φωτιά
και μου φωνάξαν τα παιδιά «σε παίζουμε».

Πήγαινε, πήγαινε
Παραφυάδα μου κι αν φυτέψεις στον κήπο σου
οι πέτρες θα εχτοπίσουν το χώμα επειδή
το σώμα μου, της οδύνης η πέτρα.

Αυτό εδώ το σημείο είναι του πουλιού
που το χτύπησε μαύρη σφεντόνα.
Εκείνο η ασφυξία του μικρού ψαριού
την τελευταία ανάσα που μαρμάρωσε η αιώρα.

Πικροκίνητο γάλα σε πεινασμένο βυζί
του πλανήτη μου οι γέννες
Μας αποφυλλώνουν των ιδεών τα φθινόπωρα
Μας υλοτομούν των κερδών τα πριόνια.

Το καμπαναριό το πανύψηλο
σε θεμέλια ετοιμόρροπα
κέρδισαν στις εκλογές των νεκρών
ιερόσυλοι.

Πήγαινε. Χρόνια κι αν περιμένεις
παραφυάδα χαράς μου να φυτέψεις στον κήπο σου
δε θα τη βρεις μες στη νύχτα
γιατί τη νύχτα η ψυχή μου φοβάται.

Όπως βαδίζεις σκυφτός για το επόμενο δέντρο
ο ίσκιος σου μοιάζει κλωνάρι του πρώτου.
Πάει να πει, το πρώτο σου δέντρο,
πάει να πει, σε φυτεύει στο σώμα του.

Μοιάζεις να ‘σαι ο κίτρινος κρίκος των φύλλων
και δεν έχει μοίρα η λύπη σου.
Και του άρρωστου ήλιου μοιάζεις
στο λαιμό του που κρέμονται
πεθαμένα φίδια φωτός
ενώ απ’ το σώμα του, ηλιόπαιδες
παίζουν με το φως των πραγμάτων.

Είναι τα ποτάμια θολά, βλέπω τα ποτάμια να κλαίνε
Κλείστηκαν σε ποτήρια και προσφέρονται
αντί πινακίου ματαιοδοξίας.

Πηδώντας για το άλλο δέντρο σου, στο πήδημα
ενώνονται οι χυμοί σου κι οι χυμοί μου
κι ακούς το τροπάρι των αναδυόμενων στα φρένα ριζών
«Σώσον Κύριε, τα δέντρα σου,
όλα τα δέντρα σου, Κύριε».

Δεν με παίρνει η ώρα να ξαναμπώ σε σπηλιές
όπου υδρορροές
με μετατρέπουν σταλαχτίτη
μακαρίου πνεύματος.

Πλέει το γέλιο με σωσίβια
Οι ρωγμές των τοίχων σου μεγάλωσαν
Μέσα τους, μοιρολάτρης, πας για χαλασμό
Βλέπεις την ταφή σου στα ερείπια ακίνητος
Λες: γράψε τη διαθήκη μου στους απογόνους
για επαναστήλωση

Υπογράφεις.

Τώρα η αποκαθήλωση.
Τώρα η περιφορά μας στα σφαγμένα τοπία της καρδιάς
και στ' αποφλοιωμένα απ' τις φωνές τους πράγματα.
Τώρα οι ταφές των τόξων μας
που σημάδεψαν λάθος.

Υψώνεσαι πάνω στον πόνο μου αγέρας
τους αετούς του, ταχείς, που φτερουγίζει
να γλυκάνει των πληγών μου το πρόσωπο.

Και σταγόνα βροχής που περίτεχνα
με το χώμα το ποτάμι συνδέει
στου σπέρματος την απραξία να δώσεις
την κίνηση σε συνουσία της γης
γι' ακόμα μια, παραπανίσια μέρα.

Χλόης ανάστημα και σήκωσες
το χώμα στην κορφή της χλόης
την καταστροφή της αναίτιας πλημμύρας ν' αποφύγουν
τα καρπίζοντα ακόμα εδάφη μου.

Στον ουρανό,
ο ουρανός με τα πρόσωπα των ωραίων Μαΐων που τίμησαν
τους γρηγορούντες στ' ολόχρυσο γιορταστικό των μακάρων
όπου ο ήλιος σημαία,
τίτλος πανηγυρικού το χαρούμενο «ζήθι»

Είναι τα πρόσωπα των Μαΐων που σου 'φυγαν
τραγουδώντας τραλαλά
για να σμίξουν με τα ιπτάμενα πρόσωπα
του παιγνιδιού του μεγάλου
όπου ο μόνος κανόνας:
Όλοι οι θάνατοι
από αγάπη παράφορη.

Έγινε η νύχτα μέλι των ματιών
Τα δάχτυλά σου σημαδεύουν στο κορμί μου
τις δονήσεις των ανθών του, ακριβώς εκεί.
Ακριβώς εκεί.
Ένας από τους φωσφορισμούς της αλήθειας.

Η συστολή του χαδιού σου,
χωράφι που άφηνε το στάχυ αμέστωτο
Σπίτι που ποτέ δεν πήδησε
Που σέρνονταν ντροπαλό στη δημοσιά
χάνι γυρεύοντας να ξαποστάσει.

Τα δάχτυλά σου θεραπεύουν στο κορμί μου
χαρές ακρωτηριασμένες από πετρέλαιου έκρηξη.
Απαυγάζουν νερά μιασμένα
από πλοία εμπόλεμα.
Σήμερα τ' όνειρό μου, μια λευκή
σημαία ανάμεσα σε δυο όχθες θανάτου
όπου οι κρυφές δονήσεις του κορμιού
κάμνουν τη νύχτα μέλι στις ψυχές μας.

Η μέρα καλύπτεται με μανδύα ντροπής
επιτιμώντας τους διερχομένους αδιάφορα
έξω απ' του πόνου τ' ανθισμένα περβόλια.

Δείχνει αμίλητη γραφή
«Το βούρκο των σπασμένων οχετών
στεγνώνει πράξη ηρωική»

Αλλά, σιωπούν οι άνθρωποι.

Όπου, στη σκέψη, ένα μπουμπούκι μάχεται να βγει
πεθαίνει απότιστο και γι' άθλους
η πόλη αναποφάσιστη κι ανέτοιμη.

Οι πολιτείες που ζώσες βούλιαξαν
από τους τάφους των σοφών τους γλίστρησαν βαθύτερα.

Η εκταφή τους δεν θα ωφελήσει.

-Είδες στα χελιδόνια του κρύου φθινόπωρου
το γυρισμό της πιο ζεστής συγκατάβασης κι ανοίχτηκες.
Ανοίχτηκες έχταση κι όνειρο εχταρίων αμέτρητων
μες στο τσιφλίκι μου
τη στιγμή της αγάπης, σ' αιώνα τεντώνοντας.

-Αράζω σε νήσο ειρηνική κι ούτε γυρίζω το πρόσωπο
σε νεκρές υποθήκες που οι μαγνιόλες νεκρές.
Θα γίνω το χώμα του ήλιου που σε μεγάλες αυλακιές
χαμόγελων
θα σπείρεις τραγούδια ευλογημένων λιμανιών.
Τη βαθιάν αυγή θα γυμνάζομαι κρατώντας
στα δόντια μου ανάμεσα
γιασεμιά.

- Ο όρμος που άραξες μικρός, κι αν όμορφος.

- Γύρω τριγύρω μας θα χτίσουμε στεριά
Φιλί το φιλί, την κάθε πράξη θα κάνω του νου προστασία
Ζυγίζουμε τη χώρα στα κορμιά μας, και τα κορμιά
κόντρα του άσπρου αφρού, κόντρα του μαύρου σύννεφου.

- Η θάλασσα πανίσχυρη κι η θύελλα οπλισμένη
νησιά μετακινούμενα χωρίς ναούς
Αδειάζει απ' το θυμάρι ο πληθυσμός των μελισσών

- Θα γεμίσουνε τις κούπες μέλι τα κορμιά μας.

- Τώρα το βλέπω καθαρά που μαζί σου
κουβαλάς τις αρπάγες για το απλό φως, και φτάνει
Τα πρωθύστερα πολύχρωμα υφαντά του ονείρου
που μεταθέτουν τις στιγμές στο υφάδι τους για τον πέρα
από το σήμερα βαθύ χρόνο, και φτάνει.

- Ήρθα γυμνή.
Κανένα φουστάνι μου του χτες δεν έφερα μαζί μου
Θα με ντύσει το σώμα σου.
Στα καινούργια δωμάτια ιστορώ την παλιά επίπλωση
και νιώθω ανάλαφρη στα χέρια σου.

- Μας ζητούν να τους πούμε πώς ξαφνικά
ο χώρος έχασε την έννοια του πλάτους του.
Την έννοια της ελευθερίας το παράθυρο.
Την έννοια της καλημέρας ο ήλιος.
Είμαστε τους λέμε το πλάτος
Είμαστε η ελευθερία του παραθύρου
Είμαστε η καλημέρα του ήλιου
Τα δωμάτια δέθηκαν στους τοίχους τους.

- Σκαρφαλώνουν στις κορφές τους τα βουνά
σέρνοντας σ' ατραπούς ματωμένες
τα πρησμένα τους πέλματα
για τα καμπαναριά της άλλης μέρας
Αγκάλιασέ με τώρα.
Την άλλη μέρα, τώρα να γεννήσω.

Άι άι άι Πολυξένη, απ' όταν έφυγες
του πορτοκαλιού ο χυμός πίκρανε τα χείλη του.

Τη θλίψη σου λαλίστατη ζωγράφισε το μέτωπο
Τη θλίψη σου διαυγή απεκάλεσαν τα μάτια.

Ήρθες από της κατοχής τους βράχους που οι σχισμές
έκβαλλαν φωνές απελπισίας και στο σώμα σου
τους έδωσες σπηλιές για να κουρνιάσουν
κρύβοντας τα κουρέλια τους από περφάνια ως έλεγες

Σε χώρα που τα κέρδη της
μονογράφει σκληρότατο φως
Όπου αιώνια πυρπολούν τα δάση της στίχοι τραγουδιών
από τα χείλη των παιδιών της αναμμένοι
Που τις καρδιές των νεφών αιώνια πυρπολούν αστροπελέκια
Άι άι άι, μου γυρίζουν το κορμί
δώθε κείθε κι απ' αλλιώς βότσαλα κορίτσια
οι αυγές κι οι νύχτες σου.

Αποδέχομαι τις βελόνες που σε κέντησαν
έργο πολυπάρθενο ως τον τάφο
Πρόταση λόγου φεγγαριού μες στην αγάπη
για το αυτί τ' ορθάνοιχτο της γης
Μοχλό, το δάπεδο που σήκωνε
ως τ' αψηλό γειτόνεμα του ρόδου.

Ήσουν χαμόγελο ποτάμι κι έγινα
κάμπος απέραντος να σε χωρέσω
Βήμα φτερό, κι εγώ ουρανός να το χαρώ.

Τα ιμάτιά μου διέρρηξα
γη και ύδωρ προσφέροντας
να σε κρατήσω.

Στων ουραγών τη σειρά τελευταίος
Στου χρόνου τ' αρχιπέλαγο βράχος ναυαγός.
Εξατμιζόμενες μέρες στοιβάζουν στο σώμα μου
των νεκρών υδάτων τα λέπια.

Ήσουν το τέρμα της πατρίδας που διέσχισα
γνωρίζοντας τους φωτεινούς της παραλλήλους.
Πέρα από σένα τ' αφιλόξενα σύνορα.

Αφίξεις ξαφνικές
Αναχωρήσεις πλέουσες σε ρυάκια αίματος
και συ παιδούλα δεκατριών χρονών
στο χέρι του πολεμιστή δεμένη
μετάγγιζες το σώμα σου κρασί
στις πονεμένες φλέβες.

Είχες χαμόγελο, ουρανό και γω σκοτείνιαζα
στ' άστρα μου μέσα να το κρύψω.

Σε γυρεύω και στην πιο ανεπαίσθητη κίνηση
του ελάχιστου εντόμου
όταν το μεσημέρι οι ώρες ριγούν και γυρεύουν
οι ξεροί πόροι του πόνου έλεος.

Στη μούχλα της μέρας όταν η μνήμη περνά
ανάμεσα δαχτυλιδιού νωχελικής κίνησης
και δαχτυλιδιού λιωμένης κραυγής.

Σε γυρεύω εκεί που ο σκίνος
γέρνει το κορμί του στο έδαφος
από του φεγγαριού το παραλήρημα καταϊδρωμένος.

Πάνω στο δέρμα μου σπυρί που να πονά
κολλημένος στον ιστό της ελπίδας να σε νιώσω
ξύσιμο γλυκό σε πληγή που κλείνει
κι αν μελανά τα σημάδια της.

Εκεί που περπατούν σκιές στις σκιές
Εκεί που λούζονται ίσκιοι στο φως
Μέσα στο τίποτα.

Κάτω απ' το χώμα ρίζα με τη δύναμη
να σκαμπιλίζει τον ήλιο με ορχιδέες.

Ανάμεσα σ' ένα κλείσιμο κι άνοιγμα βλεφάρου
γραμμή λεπτότατη φιλιού και φευγαλέου χαμόγελου
ή μόνιμης εικόνας δακρύων.

Στο τρέμουλο του καντηλιού
τρέμουλο φλόγας με καινούργιο αλφάβητο
Προστατευτική παρουσία ρωγμής
στην άδεια μου κλίνη.

Κόκκον άμμου προσκολλημένο στο δέρμα από βόρειο άνεμο
τον πόνο του από αόρατη πίεσή σου νιώθοντας.

Και στη σταγόνα του νερού
την αποκομμένη από χείμαρρο που πηδώντας
πονάει τη στέππα
να επεκταθώ από κύμα θαλάσσης σε θάλασσα

Από λεπτότατη φύλλου κορφή
σε παμμέγιστη ρίζα
κι όπου ήλιος επίδεσμος τον φωνάζω
όπου νύχτας δροσιά την αλείφω στο δέρμα.

Σε γυρεύω σ' όποια σκιά καντηλιού που γεννά
όποια βαδίζουσα αθόρυβη μες στην κάμαρα σκέψη.

Τα μεσημέρια στων ελαιώνων το τάνυσμα
Στις σελίδες των κήπων που θροΐζουν πικρά
των χεριών μας τ' αγγίγματα.

Στον ασβέστη των τοίχων όπου ακόμα ριγούν
οι σκιές των σμιγμένων σωμάτων μας
Στα καλοκαιρινά παιγνίδια του γυμνού εδάφους
γυμνά που σερνόμασταν φίδια μ' ενωμένες τις γλώσσες
στην επαφή τους πιέζοντας
τα περαστικά κομμάτια του ανέμου
όσα κρυφακούγαν τα λόγια μας
όσα κρυφαγγίζαν τα κορμιά
που ερεθισμένα σμίγαν για γέννες
τους θεούς συμπιέζοντας ανάμεσα
στα χαμογελούντα σου χείλη.

Σε γυρεύω σ' όλο το σπίτι μην αλλάζοντας τίποτα
μη σκουπίζοντας τίποτα μη και χαθούν
τα μικρά σου τίποτα που ήταν η ζωή μου.

ΧΑΪ ΚΑΪ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Νιότης ταξίδι
με φτερά φθινοπώρου
μοναξιάς ρίγος

Πετεινός βουβός
πικρό χάραμα μέρας
η αυγή πενθεί

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Έρημο σπίτι
σκόνη πάνω στη σκόνη
γράφει αράχνη

Αράχνης ιστοί
κάγκελα των συρταριών
κλειστού γραφείου

Γραφείο κλειστό
σκουριασμένο πεννάκι
δάκρυ μελάνι

Κρύα πυροστιά
κατάκοιτος γέροντας
δακρύζει κερί

Δείπνο μοναχού
άδειο το κουτάλι
χτυπά το πιάτο

Κρεβάτι μονό
στοιχειωμένοι θόρυβοι
κραυγές ερήμου

Άγραφος δίσκος
άλαλοι κύκλοι δέους
σπα η βελόνα

Κλειστό σαλόνι
παραστάσεις δαπέδου
ίσκιοι της στέγης

Στον παλιό τοίχο
καρφώνουν τα μάτια μου
τη Γενοβέφα

Έκφραση τοίχου
σκονισμένα πρόσωπα
ίσκιων προγόνων

Βουβός καπνιστής
τα λευκά δαχτυλίδια
ονειραγχόνες

Βαρύθυμος νους
στο γεμάτο ποτήρι
το κρασί κλαίει

Πίνακας μισός
κολλημένο πινέλο
πλήξη χρωμάτων

Σπίτι πεσμένο
μοιρολόι θεμέλιου
ονείρων ταφή

Εγκυμονούντα
τρέμουν τα ονείρατα
μην αποβάλουν

ΧΩΜΑ

Κι όταν, αμάδες
παίζοντας, σε πληγώνω
μ' αγαπάς χώμα

Κλωστές ψιχάλες
τους καρπούς βελονίζουν
στο ρούχο της γης

Γης παγωμένη
χέρι πυρρό στο υνί
ίδρως στο χώμα

Σπασμένο υνί
πληγή τ' άσπαρτο χώμα
τάφος αυλάκι

Στην έρημο γη
διψασμένος διαβάτης
πίνει το δάκρυ

Ηδονή σπόρου
στα χώματα θάνατος
γέννα στο φως

Φυτών πρόσωπα
σε πέτρες και χώματα
σμίλευε ήλιε

Σταγόνες της γης
ήλιο δεχτείτε πυρρό
σπέρμα στα σπλάχνα

ΘΡΗΝΟΙ

Τάφος χορτάρι
καντηλάκι σβησμένο
στη λήθη νεκρός

στη μνήμη της Ξένης

Φως σταλαχτίτης
η φυγή προς τους κρίνους
αγγέλου μορφής

Πένθιμη μνήμη
μενεξές μαραμένος
η αυλή θρηνεί

Κύμα θανάτου
αύτανδρο το βύθισμα
το κλάμα πλέει

ΕΡΩΤΑΣ

Ήλιος ποιητής
πετά τρυφερό χάι - κάι
στης γης την καρδιά

Χείλη του ήλιου
κόκκινα μάγουλα γης
αχτίδες φιλιά

Ευαγγελισμός
μπιγκόνιας ωριόκορμης
ψίθυρος μπάτη

Χάδι γλυκαυγής
κι ανθοφόρο κάνιστρο
κόρης το σώμα

Σφιχταγκάλιασμα
νερού, στεριάς, ουρανού
ίριδας τόξο

Νύχτες Μαΐου
σμίγει σκιά με σκιά
φως κεχριμπάρι

Άνοιξης νύχτες
των ερώτων πηγάδια
σκαπάνες κορμιά

Ήλιος εραστής
οργασμός υπεδάφους
χλόη σεντόνι

Αστραποβρόντι
ουρανός θυμωμένος
το χώμα γελά

Σύννεφο παίχτης
οργανάκι βροχούλα
πεντάγραμμο γης

Γιόμα στις γλάστρες
τα σπίτια στολίζονται
γαλήνης ανθούς

Τρυφερό βράδυ
στις εφήβων ανάσες
οι νότες εφτά

Πάγχρωμη σιγή
ψαλιδίζουν σε νότες
δυο χελιδόνια

Γαρουφαλίτσα
ηλιολογοδοσμένη
μην ισκιοκοιτάς

Του πάθους πιοτό
ευλογημένων κορμιών
έρωτας νέκταρ

Σύλληψης σπονδή
λουλούδια τα σώματα
γύρην αλλάζουν

Τάνισμα πόθων
λαχανιασμένη πνοή
πύρωμα δέρμα

Κορμί γιασεμί
μοσκομάνες το λούζουν
στις ευωδιές του

Ύπτιες κόρες
νέοι στο στήθος πρηνείς
σταυρός Έρωτας

Έρωτας σταυρός
καρφιά γλυκομάτωτα
με χάδια σφυριά

Θηλυκό χώμα
εγκυμοσύνη πηγής
βρέφος σταγόνα

Της γέννας κραυγή
φοβισμένα ματάκια
γέλιο το κλάμα

Τρυφερό σπέρμα
κέλυφος σπάζει σκληρό
«τσίου» το χαίρε

ΚΑΛΗΜΕΡΑ

Καλημέρα γης
ποτηράκια τα φύλλα
γιομίσανε φως

Καλημέρα φως
της αυγής γλυκό νέκταρ
χρυσέ ηλιανθέ

Φως καλημέρα
μουδιασμένο το σώμα
γελά στο σπασμό

ΧΑΔΙΑ

Παράδεισος γης
να φυτρώνουν στους κήπους
χάδια λουλούδια

Γλυκόνειρο φως
της σελήνης το χάδι
στ' ανθομάγουλα

Έφηβη ώρα
την υπνονείρευτη γη
τσιμπά το ρόδο

Άπειρο νήμα
στοργής αγκαλιάζοντας
κλώθουν τα χέρια

Χάδια ανοίγουν
τριπλαμπάρωτες πόρτες
δάχτυλα κλειδιά

ΧΟΡΟΣ

Χορός κοριτσιών
λαγουτιέρης Απρίλης
σπάζει τα τέλια

Εφήβων χορός
σταυρουδάκια στο στήθος
σταυρώνουν καρδιές

Χορός τρυγητού
πυρπολημένες φωνές
σύμπλεγμα νιότης

Μάη μαυλιστή
ο χορός πυρρίχιος
μέσα στις φλέβες

Πηδηχτός χορός
κορμί διπλοφτέρουγο
βράκα τεμόνι

Αργαλειού χορός
βήματα γοργά χτενιού
στον εμπρός κλωστή

Άρνηση φιλιού
σκυθρωπός πεντοζάλης
έρπει στο χώμα

ΓΥΡΗ

Σώμα στο σώμα
με χαμόγελο γύρη
τα μηνύματα

Το χαμόγελο
τριανταφυλλοχυμός
κι εύοσμη γύρη

Μικρές συλλαβές
ουρανού φωτοπτώσεις
σε πόθων ανθούς

Φιλιά τραγούδια
καρδερίνες γελάκια
σπουργίτια φωνές

Άσπρο γιασεμί
καρφωμένο στο στήθος
διπλός ο μόσκος

Έρωτα γιορτή
ανθοπότηρο πόθος
σώμα το νέκταρ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαίρε το βλέμμα
που τοξεύει αγιοφώς
την αγάπη του

Χαίρε το δέρμα
φύλλο τριαντάφυλλου
της ροδονιότης

Χαίρε το σώμα
που χωρεί στης παλάμης
το ζεστό χάδι

Το εύρος χαίρε
μικρών παραπόταμων
πάθους μεγάλου

Χαίρε ψίθυρε
στο αυτί μεθυσμένου
γυμνού γιασεμιού

Χαίρε το μήλο
παραδείσου εύκρατου
Εύα το δένδρο

ΠΡΑΣΙΝΟ

Όταν μου λείπεις
σε οσφραίνομαι φιλί
φιλώντας φούλι

Πρασινομάτα
λευκό φουστάνι, φτερό
μοσκοβρεμένο

Ονειροπλέουν
στο χάος τα μάτια της
πράσινα φύλλα

Μέσα στο βλέμμα
τους καρπούς του μοιράζει
πράσινος κήπος

Αντίδωρο φως
μυσταγωγία γιορτής
αύρα ονείρου

Τόξεμα μάτι
ωδή πανωβλέφαρου
γελά το δάκρυ

Κίνηση χάδι
καλοκαίρι φωνούλα
στήθος μετάξι

Φως πανηγύρι
το χαμηλοβλέφαρο
ναι των ματιών της

ΠΕΛΑΓΙΤΙΚΑ

Χαϊδοφιλώντας
φως νησιώτικο φιλώ
χαϊδεύω κύμα

Ένδυμα νήσων
κεντημένο με κύμα
γαλάζιο νερό

Οργασμός μέγας
ήλιος γυμνός στον αφρό
φως συνουσία

Ρίγος θαλάσσης
στήθος προπέλας γυμνό
άρρεν το κύμα

Γαλάζιας αυλής
τ' αφροπέταλο κύμα
ρόδο νερένιο

Ασήμι νερό
το φεγγάρι κοιμάται
στο κατάστρωμα

Θάλασσας βυθός
βεργολύγισμ' αχτίνας
ήλιου πετονιά

Κατάρτι βιολί
νυχτομπάτης δοξάρι
δελφινιών χορός

Κόρη στην πλώρη
αγιονόματη τράτα
άστρα στα δίχτυα

Νότες της βροχής
τραγούδι της θάλασσας
Θεός στο κέφι

Άπλα γαλήνης
γαλανό βοσκοτόπι
πρόβατο κύμα

Δίνημα δέους
εφτάδυμα σήμαντρα
πούλιας στο κύμα

Ήλιος νησιώτης
της φεγγαροπρόσωπης
φιλά το στήθος

ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΣ

Φόρεμα κύμα
υπόδημα βότσαλο
σώμα με λέπι

Καλό ταξίδι
καθισμένη στην πλώρη
πρύμνη ονείρων

ΒΡΑΧΟΙ

Οργασμός βράχου
πεταλίδα δοσμένη
κύμα σεντόνι

Θάλασσα κλίνη
σελήνη κατάγυμνη
βράχος σε στύση

Χείλη του φωτός
οι βράχοι του Αιγαίου
ηλιογελούνε

Των σκληρών βράχων
σκαλιστά ποτηράκια
Ελλάδα κερνούν

ΟΥΣΙΕΣ

Τέφρα του χτες
σε σπόρους του σήμερα
αύριο δάσος

Έδιωξε ανθός
τη μέλισσα και ανθός
ψυχομαράθη

ΕΦΗΒΕΙΑ

Στήθος καρύδι
μποφόρ ανέμων μικρό
όνειρα «εν πλω»

Έρωτας σοφός
μαντολίνο άχορδο
πνιγμένο κύμα

Φωτογράφησα
δάκρυ απογείωσης
μέσα στην πίκρα

Βάρκες γεμάτες
μυριοτρύπητα δίχτυα
τα γεράματα

Φωνές ναυαγών
στο χαρτί του λεβάντη
χάνει το πλοίο

ΧΑΜΕΝΗ ΑΞΙΑ

Άσπρο σεντόνι
σκοτεινός περίγυρος
το λευκό σβήνει

ΒΙΒΛΙΟ

Άκοπα φύλλα
ταφομάρμαρο γνώσης
σελίδες νεκρές

Λιμάνι νωθρό
σε ύπνον ανύσταχτο
δίχτυα και ναύτες

Σάπια καρίνα
ζωντανή στο μουράγιο
η πλώρη φεύγει

ΣΠΙΛΩΣΗ

Λάσπη κηλίδα
λάμπει χιόνι χιτώνας
το νερό μαύρο

Πορτραίτο του χθες
κορνίζα του αύριο
ιαχές μύθου

Φωνή της σιγής
το ανθρώπινο σώμα
όταν κοιμάται

Σε θάμνο πουλί
αετός πεινασμένος
σκύβουν τα φύλλα

Τα χρυσάνθεμα
αυτοπυρπολημένα
φως η στάχτη

Περιούσιες
παρθένων λάμψεις, χυτών
οι καλοί λόγοι

Ζέστα ονείρου
θαμπώνει τα τζάμια μου
μέσα στο ψύχος

Ήλιος προσιτός
αν τον δεις με διόπτρες
νου γαλαξία

Συνυπάρχουνε
φωτομέτωπα στέγης
δαπέδων σκιές

Ήλιος πυρρός
μουσκεμένη εσθήτα
δροσερό σώμα

Δρόμος σκοτεινός
φωτισμένο καλύβι
λάμπος γαλήνης

Παλάτι, σπίτι
μανταλωμένη πόρτα
κατώφλι ξένο

Ράχη σκυμμένη
λευκό κεφάλι σεπτό
σύννεφο άδειο

Νύχτας χρυσόφως
αργυρόφως της μέρας
Θεομάγουλα

Μέσα στο έργο
χρώματα οι άνθρωποι
σεμνής ίριδας

Ανακύκλωση
περιούσιας ζωής
ύστερη φήμη

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Λόγος σε «βάδην»
η γλώσσα στα δάχτυλα
πόδια τα πλήχτρα

Αχρηστεμένη
νιώθει φορτίο διπλό
τρύπια καρέκλα

Νερά του ξύλου
μάστορας ξυλοκόπος
τραγούδι σφήνας

ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ

Φύσηξε ξανά
αντί πηλό ηλιοφώς
να μας δοξάσεις

Εγκέφαλος φως
σκοτεινές βουλιμίες
νόηση σκότος

Μέρα πολέμου
ο νους εμέσσει το φως
πρόγευμα σάπιο

Μάχης πεδίο
παιδιά του ήλιου νεκρά
φως ηλιοδάκρυ

Σύννεφο πλοίο
φορτωμένο θάνατο
βούλιαξ' το Θέ μου

Βουβές σημαίες
σε κοντούς τσακισμένους
αίμα το χρώμα

Σμήνη ακρίδων
κουρσεμένη πεδιάδα
στάχυ στα μαύρα

Μελανή σήψη
φριχτή αποσύνθεση
κλαίν' οι σημαίες

Γύρω στο αίμα
οι αχτίδες των άστρων
κίτρινες μύγες

Φεύγω μακριά
τα γαρούφαλλα μάτια
μαδήσαν ξερά

Χάρος βιολιστής
Διγενής μεθυσμένος
χορός στ' αλώνι

Χώρα θλιμμένη
πικρά την τραγούδησαν
τρία πουλάκια

Με ταχυδρόμο
τον ήρωα «επί τας»
φέρνει το γράμμα

Αλλοπαρμένο
φεγγάρι κατάχλωμο
το Ναγκασάκι

Πένθιμο σάλι
στους ώμους της έρευνας
η Χιροσίμα

Φούρνοι θανάτου
σε μαύρα στρατόπεδα
κάψαν τον ήλιο

Ατσάλι σκληρό
γαρούφαλο τράχηλος
κλαίει λεπίδι

Φτωχό Τσερνόμπιλ
σταυρωμένη ελπίδα
ύψους ναυτία

Νίκη ορφανή
Ειρήνης γάμοι λευκοί
λείπει ο Πάλμε

Όπου γυρίσω
ξαναβλέπω διώχτες
όλους τους τόπους

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Πέθανε κόρη
των λουλουδιών την πομπή
κρίνε οδήγα

Ροδοσκέπαστη
ψυχή λουλουδόσπαρτη
κηδεύετ' η νια

Κλαίνε την κόρη
γαρούφαλα τέσσερα
πέντε γαρδένιες

Καλούνε τη νια
ξωτικά πανηγύρια
με θρήνους βιολιών

2.4. - 31.8.1987

ΕΡΗΜΙΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

Ουράνιο τόξο
στις καρδιές των ποιητών,
ιριδίζει το αύριο.

Ιρόνη αρωματική το αγαθό
πνέμα, που πετά δώθε - κείθε
ζωσμένο τα κακά σύννεφα,
προσπαθώντας να φτάσει
στου ήλιου το σύνορο.

ΑΝ ΗΜΟΥΝ

Αν ήμουν δέντρο κι έδινα καρπούς
θα γιόμιζα χυμούς τα χείλη της ημέρας.
Δεν θα σιγομουρμούριζα ως αγέρας
οργής, που μόλις τον ακούς.

Αν ήμουν διάθεση φιλιού κι αγώνας.
Ήλιου σταγόνα στης ομίχλης την πομπή.
Καρδιά μου, ένα μαχαίρι κι ας επόνας
ως θε να το ‘σπρωχνα στα βάθη σου να μπει.

Βούκινο αν ήμουν μες στα δόντια βοϊδολάτη
να κατευθύνω τις αγέλες στο ψαρί
τ' αρσενικό, του νιου του σπόρου και χιονάτη
νέα ροή νερού τ’αυλάκι να χαρεί.

Αν ήμουν ό,τι με πονεί βαθιά, ό,τι θέλω.
Στην κίνηση ο ρυθμός του ανασασμού
του τέλους μου όρθιος θα δέχουμουν το βέλο
φεύγοντας σπόρος, απ' το τέλος του σπασμού.

ΥΑΛΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΕΣ

Αυτός ο συγκεκριμένος τοίχος με το ημερολόγιο
λέγεται ημερολόγιο. Όσες άλλες εικόνες
μέσα στις κορνίζες, τις απορροφούν οι κορνίζες.
Ημερολόγιο.
Χαμήλωσε μια κουταλιά στο βάζο μου ο καφές.
Τα μικρά στρογγυλά μαύρα γράμματα
είναι το επίπεδο πρόσωπο του χρόνου που απόμεινε
υπόλοιπο μέσα στις ουλές του.
Ένα ένα τα ψηφία του, τα σβήνει η σκόνη μου.

Κρυώνει στο καυτό χάδι του ήλιου
το γδαρμένο σώμα μου.
Στα παγωμένα χέρια του χιονιού,
λήθαργοι ονείρων.
Ωρύομαι χειρονομώντας σαν τρελός
να διώξω τις νυφίτσες
με τα κομμένα κεφάλια των πουλιών μου
στο στόμα τους.
Μαζεύω ένα ένα τα φτερά. Υαλοκαθαριστήρες.

Κάρβουνο η οσμή μου. Η γεύση μου
αίμα καθημερινών πραγμάτων
εχτελεσμένων από τη δόξα τους.
Το κόκκαλό μου, σκόνη καθισμάτων και κλινών.
Αποπνέω πετρέλαιο.
Μισό μισό ρακί και νάφτα στο ποτήρι.
Στα τζάμια του αυτοκινήτου δάκρυα οι βροχές.
Υαλοκαθαριστήρες όνειρα σφυρίζουν πανικό.

ΤΣΟΧΑ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Εγώ και συ, συνηθίσαμε να μιλάμε
σαν ηδονικές, κλεψίγαμες γέννες μοναξιάς
που ανακατεύουν την τράπουλα στα δάχτυλα
χωρίς ποτέ να τη μοιράζουν για παιγνίδι.

Οι παρτίδες, από το φόβο της ήττας αναβάλλονται
επ' αόριστον. Μπορεί
από κάποιες σχισμές της πόρτας
να μπει μιας αυγής κοριτσίστικο γέλιο
όραμα κέρδους. Γιατί να το διακινδυνέψουμε;

Αναδύονται ξαφνικά από τα νερά της σιωπής,
ηρωικές αποφάσεις.
Ν' αναρτήσουμε, λέει,
σημαίες φωτός στους τέσσερις τοίχους
χωρίς εμβατήρια, καθόλου σύμβολα.
Ας μην κυματίσουν στον ήλιο, φτάνει
που με τέτοια διάθεση, όλα δείχνουν πως μπορεί
το παιγνίδι ν'αρχίσει.

Το σπίτι χάρισε τη στέγη του σε γέλιο θύελλα.
Σκόρπισαν τα χαρτιά στις τρύπες των τοίχων.
Δεν υπάρχουν κερδισμένοι στην τσόχα της μοναξιάς
φώναξε ύπτια η ντάμα καρό, στον ρήγα κούπα.
Κι ήρθαν οι καθρέφτες με τις χτένες τους.
Αφεθήκαμε στο χτένισμα
μέσα σε μερική έκλειψη πόνου.
Τη νύχτα ήρθαν τα κρεβάτια και μας κοίμισαν.

Σωρεία απαγχονισμών προσώπων φωτός.
Θε μου τι κούραση!
Πέσε, μου λες, επιτέλους στο έδαφος
να σου καταθέσω στεφάνι.

Τελετουργικοί - θυμάσαι; -
κρατήσαμε σιγήν ενός λεπτού
στους τάφους των στεφανιών...

Κι εκείνη την ημέρα, ο ηρωισμός
περιορίστηκε σ'ένα σαλόνι ονείρου
να μετακινεί χωρίς να τα σπάζει
κάτι παλιά μπιμπελό που η μόδα
τα επαναφέρει κάθε τόσο
στων ιδεών το προσκήνιο.

ΙΚΡΙΩΜΑ

Σε υπαίθριο τέμενος.
- Αρνηθήκαμε να χτιστούμε σε τέσσερις τοίχους
κι ας ξέραμε πως θα γίνουν
ιστορικοί κάποτε -
αποσπάσαμε από το πρόσωπό μας τους σταυρούς
να προσκυνήσουμε.
Είχαν καεί τα δέντρα μέσα μας.
Το αίμα, στάθηκε λίγο να τα σώσει.
Είχαν στερέψει οι θάλασσες στα μάτια μας.
Χαρούμενοι ύφαλοι πεθάναν από δίψα.
Νησίδες πέτρες χιλιοχαδεμένες απ' τα ρέματα
με ασθμαίνοντες ακόμα στα πλευρά τους,
τους σαργούς
γέμισαν πληγές σπηλιές, νεροκαμένες.
Το σώμα στον αγέρα κόμπυλο σανού
τρικλίζει άρρυθμο με μόνο
ένα σημάδι ηρωισμού ισόρροπο στα σκέλη.

Αποφασίζουμε κάποτε να πεθάνουμε
χωρίς θάλασσες και δάση.
Ανεβήκαμε στο ικρίωμα σοβαροφανείς κι απέριττοι
κι ακόμα ψύχραιμοι - έτσι - χωρίς θλίψη
κι αδιάφοροι πολύ, σαν ιδεαλιστές ονειροπαρμένοι.

Παίζοντας κομπολόι σε χορδές λαιμών
σφαγμένων κύκνων
- το τελευταίο άσμα δεν το εγκρίναμε ποτέ –
περιφρονήσαμε το πλήθος που άφωνο, περίμενε
την ιερή θυσία.

Οι γραφιάδες
μ' άδειο το βλέμμα
ποιον τρόμο ν' αναστήσουν;
Στόμα ανοιχτό η αγχόνη χασμουριέται.
Μόνο το δάχτυλο στο ηλεχτρονικό ρολόι
έμοιαζε να ζει
έτοιμο ν' αποθανατίσει την αγωνία του θανάτου μας.

Έχει, φαίνεται,
σπουδαία ιστορική σημασία ο θάνατος
στη φαντασία μιας πέννας.

Άσ' τους να περιμένουν, είπες, νευρικά
θα κουραστούν.
Μόλις χασμουρηθούν σαν την αγχόνη
θα φύγουμε.
Το ίδιο λυπημένοι κι άπραγοι και σήμερα.

ΤΑ ΕΡΗΜΙΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

Τα δωμάτια φεύγουν από τις πόρτες χορτασμένα πίκρα.
Τρομάζουν μπροστά στην απειλή να ξεχαστούν.
Έξω, τα περιμένουν οι αδελφές τους πέτρες.
Θα παρακάμψουν τους θανάτους στην αφήγηση.
Θα μιλούν για τις αγάπες και τα παιγνίδια των παιδιών.

Παίρνουν οι τοίχοι, σαν καντήλι
του αντάρτη μπόμπιρα το γιώτα
θεόστραβο και τ'όμικρο, τετράγωνο
και το σκεπάζουν στις βροχές μ' ευλάβεια θρησκευτική.
Παίρνουν μαζί την ερημιά
και τα μισοκαμένα κεριά των φερέτρων.

Οι καρέκλες θα πάνε μέχρι τα δάση τους
ξύλα, με περιποιημένη εμφάνιση
λουστραρισμένα την εξέλιξη και βαφτισμένες με ονόματα.
Του Γιώργου, της Μαρίας ...

Μονάχα το διπλό κρεβάτι στέκεται στη θέση του.
Δεν τη χωρούν την κλίνη οι πόρτες.
Δεν τη ζητούν την έξοδο τα στρώματα, επειδή
τα σκεύη του έρωτα ξεκόβουν απ' τα δάση τους.
Ενσωματώνονται και χάνονται μαζί
με τους νεκρούς εραστές που τα βασάνισαν.

ΝΗΣΙΔΑ «ΤΙΠΟΤΑ»

Μοιάζουμε βράχοι λείοι
χωρίς τα λούκια των πηγών
που ομορφαίνουν τα επίπεδα.
Μοιάζουμε ακόμα,
μαλακόδερμα κλειστά κοφίνια που σαπίζουν τους καρπούς
χωρίς εκείνες τις υπέροχες σχισμές στη σκέψη,
φωλιές του σπόρου που οι φωνές τους
καλούνε σε συμπόσιο το φως.

Πού να φωλιάσουν τα πουλιά μας;
Σε ποια σχισμάδα να μαζέψουμε τ' αλάτι
που κάνει γευστικό ένα ξημέρωμα;

Λείοι βράχοι, επίπεδοι.
Κι όποιο μπουμπούκι φως μάς αγαπήσει
γλιστράει από το σώμα μας
στο πεινασμένο στόμα του καιρού και χάνεται.

Ονόμασε ο ήλιος τ' όνειρο σκληρό κι εμβόλιμο
κι εμείς το ντύσαμε με σάλιο μαλακίων.
Ο ήλιος θέλει λειτουργιές χαράς
σ' όποιας καμπάνας κάλεσμα
κι εμείς σπρωχνόμαστε νωθρό εκκλησίασμα
στα πόδια των ερημικών νησίδων
χωρίς το έλεος μιας σχισμής να ευλογεί
τους ψυχογιούς μας πόθους που λιμνάζουν
στα παγωμένα τους νερά.

Αυτοεξόριστοι, δεν έχουμε διαμαρτυρόμενες φωνές.
Χωρίς οργάνωση, ολονυχτίς,
ανάβουμε ξεχωριστές φωτιές
τα καλοτάξιδα προσμένοντας καράβια.

Τα χέρια μας τ’ αφήσαμε πάνω στα κουπιά
και τα κουπιά τσακίστηκαν στους βράχους.
Με τι να κολυμπήσουμε;
Τα μάτια μας τ' αφήσαμε στο δάκρυ.
Το δάκρυ στέγνωσε και χάσαμε τα μάτια μας.

Όλοι μαζί στο πλάτος της νησίδας «τίποτα»
της βουλιαγμένης στο κρασί κενής φιάλης.
Είμαστε ακόμα οι χωριστοί που δεν ελπίζουν
από των θρήνων τους σεισμούς να πεταχτεί
μια άλλη νήσος μέσα μας, ωραία.

ΣΤΑΛΙΕΣ

Δεμένοι σε κάβους
αράξαμε για τα καλά, γεμάτοι νεύρα στο μουράγιο.
Περιμένουμε τους εκφορτωτές να μας αδειάσουν.
Η διαταχτική,
ανασφάλειες, φόβοι, αγωνίες
και βάρους ακαθόριστου
κάποιες πολύ λεπτές ελπίδες, έφηβες
- γι' αυτές τις τελευταίες κάποιοι εστασίασαν
τις ήθελαν, είπαν, μέλη του πληρώματος -

Οι ναυτεργάτες απεργούν και θα μας ξεφορτώσουν
εθελοντές που τους κυλούν σαν ρόδες στον ανήφορο
πέτρες ντυμένες χέρια και μηρούς
από την προβλήτα που καταρρέει.

Της αγωνίας ο ιδρώτας τελευταίο μας κόσμημα.
Δεν είναι γεύση να πετάξουμε βουλιάζοντας
το εμπόριο.
Της αγωνίας ο ιδρώτας, τελευταίο μας κόσμημα.

Οι εθελοντές θα τρέξουν. Δεν μπορεί.
Οι φορτοεκφορτωτές θα κλείσουνε τη στάση.
Οι αγωνίες δεν αποφεύγονται με φόβους.
Είναι και δικές τους οι σταλίες που πληρώνουμε.

ΝΑΥΑΓΙΟ

Μισοπνιγμένες οι βάρκες μαζεύουν
τις απελπισμένες φωνές των ναυαγών
με τον κίτρινο φόβο στα μάτια.
Παίρνουν σχήμα ιστορικής τρικυμίας
σε λιμάνι αμφίβολης ταυτότητας
τα ευδαίμονα μέσα στη μανία τους κύματα.

Οι βάρκες
στοιβάζουν στ' αμπάρια τους αφρούς των θυμών.
Αποδεκατίζουν το στρατό της φουρτούνας, πιστεύουν.
Έπειτα ανεβαίνουν στιλβωμένες αλάτι
μέχρι τις ποδιές των γυναικών με τις άσπρες γάμπες
- τα φουστάνια σηκώθηκαν αδιάφορα μην έχοντας
την πρόκληση του γυμνού σε ήρεμη ώρα κι αυτό
δεν βοηθούσε κανένα -

Επισημαίνανε οι περιπατητικοί στο πλατύσκαλο
της άλλοτε ακμάζουσας προβλήτας
τις διαταγές του ήλιου στους αγέρηδες
να σταματήσουν τη φουρτούνα
παραμερίζοντας τα σύννεφα.

Με το πρόσωπο
αναδυόμενο υγιές από την άλλη όχθη
ο ένας - έλεγες - στους δυο
την αξιοπρέπεια πρέπει να ελέγξει της ελπίδας.
Γι' αυτό με χάρη χτένιζες στα κλειστά σου μάτια
όλο και χτένιζες τη γυμνή τρέλα της αγάπης σου
πάνω στο ίδιο, αναλλοίωτο σκηνικό, περιμένοντας
το ναυαγό με τα κίτρινα κεράκια στα μάγουλα
ν'ανέβει τα σκαλοπάτια του σπιτιού σου.

Οι άνθρωποι που σπρώχνουν με θυμό τα κύματα
στην ακίνδυνη ζώνη είναι τα παιδιά
της άλλης όχθης που επιβιβάστηκαν στην καρδιά
σου
να βοηθήσουν τον πληθυσμό της φρίκης μας.

Αποτολμούν ξαφνικά όλοι μαζί την κόντρα κολύμβηση.
Τα κύματα πέφτουν.
Διασωθέντες ναυαγοί, θα ξαναμπαρκάρουμε.

Κατεβαίνοντας χαμογελαστή τις σκάλες του δράματος
κρατάς στα χείλη σου την ευτυχή έκβαση
κλωνί βασιλικού που ραίνει με όνειρα
τα μισάνοιχτα βλέφαρα.
Οι ναυαγοί τρέχουν να σε μυρίσουν.
Κάποτε, κάποτε

ΚΑΠΟΤΕ, ΚΑΠΟΤΕ

υποτάσσομαι στην ανάγκη να γελάσω.
Πηδώ από τη στέγη του τρόμου
στην αυλή «αναίμαχτος κήπος».
Παίζω, συνεπής στην υπόσχεση «να το χαρώ»,
με την απαλάδα του σοφού μου πόνου.

Τότε, μιλώ και σιωπώ χωρίς ορθογραφίες
- φίλε της νιότης πόσο ήσουν ωραίος
στις επάρσεις σου -
Γελώ και κλαίω χωρίς συνταχτικό.
Γίνομαι η αυγινή κορώνα στο λειρί του πετεινού.

Σταυρωμένος στο στάχυ χωρίς τους Πιλάτους μου
αφήνομαι να με τσιμπούν οι σπουργίτες.
Όπου τσίμπημα σπουργιτίνας, σταγόνα το σπέρμα.
Φλεγόμενος, ξαναντύνομαι δροσιά το σώμα μου.
Που γερνούν οι κινήσεις μου, μ' επιστρέφουν
πανάγιας ύλης ... στρατάκια ... μέχρι την κύηση.

Ο χλευαστής της δόξας
των όπλων περιφρονητής
σηκώνω τα χέρια ψηλά
στου εγγονού το ξύλινο ντουφέκι.

ΑΛΑΛΟΥΜ

Αυτά τα παιδιά μισούν με τον σκελετό τους.
Αυτά τα παιδιά
πονούν με τις πληγές που τους ανοίξαμε.
Επέτειος πολλοχιλιοστή. Λέπρα ιστορίας.

Αυτά τα κορίτσια
φτύνουν τους βάτους μ' άβαφτα χείλη.
Αυτές οι γυναίκες καταριούνται τις λόγχες
με τον ξερό βήχα των στερεμένων θηλών τους.

Εκείνα πάλι
με βιδωμένα στ' αυτιά τ' ακουστικά, τι κάνουν;
Χορεύουν
σε ρυθμό ποπ μουσικής πάνω στο πτώμα τους.

Οι γυναίκες που θέλησαν τις άδειες θηλές
αιωρούνται γούνινες στης πολιτείας το νέφος.

Αυτές οι ιδέες,
όρθια σπαθιά
περιστυλώνοντας τα σύνορα, κοσκινίζουν μνήμες
και πυκνώνει του σύννεφου η σκουριά
από την ανθυγιεινή των αιώνων υγρασία.

Αίματα οι φόβοι, αίματα οι καπνοί.
Νικημένοι Θεοί, μισούν με την καρδιά μας.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ

Μ' εξαπέστειλαν παλεύοντα να μερώσω
τον Βουκεφάλα.
Είπαν και θα μου χάριζαν ελευθερία και ίππο,
έχοντας έτοιμα τα στεφάνια της κηδείας και
το σταυρό.

Στα υπ'όψιν.
Ποτέ μου δεν θα βάδιζα κόντρα του ήλιου μου.

Μου πέρασαν χειροπέδες γαρύφαλλα, επίτηδες,
μέχρι το ηρωικό σύνορο.
Έπειτα, με πέταξαν κακήν κακώς στον απέραντο
κάμπο
ενωπίου ενώπιος.

Δέρας,
την τιμή της καρδιάς μου προσφέρανε
ανοιγμένη στα τέσσερα, επειδή
ο ηρωισμός αδελφός της ανάγκης - είπαν -
κι είχα καλό το πνέμα
της αντίστασης.

Κινούμενα σχέδια στην οθόνη μου,
- οπτικό πεδίο μαρτυρίου -
των αδιάφορων,
αυριανών ιππέων τα μάτια
«όλοι, μου φάνηκε, μασούσαν σποράκια».

Πέζευαν τις προτροπές
στους καρπούς των χεριών τους
όταν αγρίευα
σαν αλάξευτη πέτρα
που τη σκεπάζεις με χώματα κι αντιστέκεται.
Μου 'δειχναν εκ του ασφαλούς
την ωφέλιμη στάση.

Το δίκιο
κολυμπούσε γυμνό
σε λίμνη ασθμαίνοντος ήλιου
- έτσι μου φάνηκε -

Σάλευαν ακόμη στ' αυτιά μου
οι ζητωκραυγές για την ήττα μου.
Επιτέλους, πέθανα είπα
να μείνει στην τάξη
το σωστό που κωδικοποίησαν οι όμοιοί μου
για μένα.
Εν απουσία μου.

ΤΖΙΓΚ - ΤΖΑΓΚ

Περιπατώντας τζιγκ-τζαγκ, από γνώση,
την αποφθεγματικότητα της ζωής σου
με παράλληλα νοητά πετάγματα πουλιών
θα δεις ότι βρίσκεσαι στη σωστή
ευθεία των διαλογισμών της.
Επειδή κι η νύχτα σημαδεύεται
από μια πορεία φεγγαριού γεμάτη όνειρα
και σου μένει
ν' αγαπήσεις τα όνειρα τρεκλίζοντας,
τζιγκ-τζαγκ, μέσα στη γνώση σου.

Μόνο που κάποια δέντρα εγκυμονούντα την αλήθεια
θα σου ζητήσουν τη διαβεβαίωση πως θα 'σαι
πιστός καταναλωτής των καρπών τους.

Μόνο που μια και τα δέντρα σε συνάντησαν
πρέπει να τα τιμήσεις επιλέγοντας
απ' τους σκληρούς τους κλώνους,
το σταυρό σου.

ΣΠΗΛΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ένα σκαμπίλι από τον άνεμο της γης
είναι ουρανός που πάει για γέννα.
Ασφάλτωσε τους δρόμους της ψυχής
και πέρνα.

Με πείσμα ως η χαρά στην απλωσιά
την κούραση έχει ξοστρακίσει,
χτύπα τις θάλασσες να βγαίνουνε νησιά
δερβίση.

Φτιάχνε και χάλα, με ρυθμό γδυτό
και ξαναφτιάχνε, φτύνε την παλάμη.
Στη στέγη του όνειρου το δυνατό
καλάμι.

Σηκώνει πατελιά, σηκώνει φτώχεια.
Το ρώτημα, μονάχο του αποκραίνει.
Έρχεται η μυρουδιά από τα μετόχια
και σε πεθαίνει.

Τ'άγριο βυζί, στο πιάσιμο της μέρας
ποθοριγά τρελοχωριάτη.
Χρυσός μετριέται ο λεύτερος αγέρας.
Με το καράτι.

Της ροδοσπηλιάς γίνε ψυχή μου
σπηλιά ψυχών σαν σένα χίλιων.
Γνώμη μου, να 'χεις την ευχή μου
συνουσιάσου με τον ήλιο.

ΤΑΞΙΔΙ

Να που διαπλεύσαντες τον ισθμό της ταπείνωσης
επιτέλους πατάμε την άλλη του όχθη.
Όρτσα τα πανιά της περηφάνιας για το αγαθό πέλαο
όπου οι καρδιές λιώνουν τα καράτια τους και χύνουν
γιορτινές καδένες στους λαιμούς των νησιών μας.

Μαζί, μαζί, λιγνό και στέρεο σώμα.
Το σύνορο καταρρέει
μέσα στην πίεση των κορμιών που αγαπιούνται.
Όμορος του δικού μου ο κήπος σου
μου πήρε το νερό, του πήρα χώμα.

Η μετωπιαία επίθεση του μύθου - θυμάσαι -
η γεμάτη εμβολές γιασεμιών που ναρκώνουν ...

Έγινε επίθεση γιασεμιών που ξυπνούν
με τσιμπήματα γύρης.

Τρέχουμε, τρέχουμε
με τσιμπήματα, με φιλήματα
στων κορμιών μας τη χλόη.
Βρίσκουμε τον ήλιο καθαροί στο ψύχος.
Επιτέλους γυμνοί, κυνηγώντας
τα πλήθη των μηχανικών εισπνοών για ταφή
μη και ξαναγίνουν ανία.

Τ' όνειρο
σταθμευμένο σ' άλλους καιρούς, ξεκινά.
Του θυμίζουμε:
Το κορμί ραμμένο στην καρδιά
με βελόνες πανάρχαιες
στις εφτά χορεύει τις νότες
που του παίζουν
των Ηπείρων πανόμοια τα όργανα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Καταθλιπτικά, σχεδόν υγιής, επειδή
δεν με απέρριψε η μοναξιά μου,
γεννημένος ημέραν του ωραίου Αυγούστου
έγραψα πρώτη διαθήκη αφήνοντας
τα φτωχά μου υπάρχοντα στην Αγάπη.

Περιδιάβηκα ακίνητος τον κόσμο
κι ως ψυχρή θάλασσα δέχτηκα
τη λάσπη των χειμάρρων πλένοντας
με τα καθαρά μου νερά την ψυχή μου.

Μέσα σ' ενέσιμο εκχύλισμα απορίας
το αντιβιοτικό «καλοσύνη»
πάγωνε ο ιός του μίσους.
Σπάσαν τα δάχτυλά μου, αγαπητή μου
το πείσμα πιέζοντας μέσα στις σύριγγες.

Φωλιάζοντας, έτσι, σε πικρές ανεμώνες
απόχτησα την περίεργη αίσθηση να ψάχνομαι
μέσα απ' των άγριων ζώων το ένστιχτο.

Για το αν υπάρχω ή όχι
σταγόνα θύελλας μέσα στη θύελλα
ξεφλούδισε το θυμό να με βρεις, επειδή
μια με λιώνουν οι φωτιές μου μέταλλο
μια με δένουν τα νερά μου ποτάμι
ανήμπορο να πάει στο ύψος.

Με τσακίζουν οι φωνές των μετάλλων
προτού οι αιχμές τους μ' αγγίξουν.
Μου τρυπούν την καρδιά τα παμπάλαια ξίφη
αλλά μόνο η σκουριά πετιέται απ' τις φλέβες μου
και να 'μαι πάλι, προσφερόμενο για μετάγγιση αίμα.

Αχ! πόσο με πνίγει το «αχ» αυτών των κυμάτων.
Χώρα με το πρόσωπο στους άπατους βυθούς του φωτός,
τα νησιά μου, απλά περιστύλια των δοσμένων μνημείων.

Και περίμενα στωικά πάνω στα ίδια ρέματα
τα μεγάλα μηνύματα, παιδιά των καημών,
να γίνουν δίστιχα ηλίου πάνω στα κύματα.

Αγκομαχώ που σ' τα γράφω κυρά μου, δεν μ' ακούς;
Μόνο τις νύχτες που κοιμάται η σκέψη μου ησυχάζω.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Δεν είναι ωραιότερος παιάνας κατάχτησης
από κείνον της παράδοσής σου στον Έρωτα.
Σ' αγαπώ με της γης την καρδιά.
Με το στήθος των νησιών στη φουρτούνα
και των ηφαιστείων τον ιδρώτα.

Σ' αγαπώ με τη μοίρα των καρπών
των έτοιμων να διαλυθούν στο σάλιο γλυκύτατοι
Με το πάθος του γυμνού γυμνού μαρμάρου
που σκαλίζεται σαδιστικά από τη σμίλη
και με το πάθος της σμίλης που ηδονίζεται
από τις φωνές ηδονής του μαρμάρου.

Στο κορμί σου
στέλλω γυμνές τις στρατιές των κυττάρων μου
να σε λεηλατήσουν παραδομένη.
Σε αφαιρούν, σε αφαιρούν για να υπάρχεις ακέραιη.

Πηγές φωτός σε πολύχρωμη άμμο τα μάτια σου
υπηρετούν χαμογελώντας των χειλιών σου τις φλόγες.
Και όχι να πεις, πάλι θα ξεχάσουν τα χέρια
να σου κλείσουν του κοιτώνα την πόρτα.
Για κάθε στιγμή του κορμιού, ένα κομμάτι του
το προδίνει ατιμώρητο.

ΒΟΗΘΕΙΑ

Πέρα από μένα και μέσα μου
άπειρη επέχταση της φωνής των σπηλαίων.
Τρόμος που καλεί σε βοήθεια
και του φωνάζουν «βοήθεια».
Περίεργη χιλιομετρική απόσταση χρόνου
αφού εντοπίζεται η σπηλιά στο τάδε σημείο.

Χέρια δικά μου από ξένα σώματα.
Ανασυγκολλημένα και δεν με απέρριψαν.
Όλες τις ώρες μετράμε
- στη φλέβα το δάχτυλο -
τους φωτοπαλμούς τού αύριο.

Ελπίδες, σε λέβητες μαχών λιωμένες
πυρ το υγρόν στων μασκοφόρων τα μάτια.
Σ' αυτό το αμάλγαμα των ρευστών φυτών
σκεπασμένος τη γεύση του τρόμου
ζυμώνω στην ψυχή μου του αντιτρόμου τον κόσμο.
Στη βαριάν ατμόσφαιρα κελιού χωρίς οξυγόνο
μόλις επιζών
χτισμένος στο χαρμάνι της στέγης, φωνή τσιμέντου
Μόριο ονειρικού υλικού στον ψυχρόν όγκο
τολμώ το χαμόγελο. ΓΥΝΑΙΚΑ
με χείλη αναγεννημένα στη σφαγή τους.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥ

Ο βαθμός ενοχής ποικίλλει
από τη δύναμή σου να ονειρεύεσαι την πράξη
μέχρι το θάρρος σου να ενεργείς.

Ναι, κύριε εισαγγελέα.
Ονειρεύτηκα
πως ο αντιδραστήρας του στήθους μου ετήκει.
Η διαφυγούσα ενέργεια
μυόφορα, κυπάρισσοι και πεύκοι
και λεπτές λεπτές αποχρώσεις γλυκύτητας
που προσπαθεί να ξύσει τα λέπια
του ειρωνικού σου χαμόγελου.

Γνώριζε ακόμα ότι
είναι τουλάχιστον γελοίο
να εφεσιβάλλουν την απόφαση των φυτών
που με απάλλαξε πάσης κατηγορίας
χαρίζοντάς μου επιπλέον
το χρυσό κλειδί του δάσους,
οι κάκτοι.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Το ξέρεις που στην καρδιά, οι χαρές
ανοίγουν τρύπες μέχρι τους λιγνίτες της
όταν το σώμα σου σε απαγγέλλει στ'αστέρια.

Ξέρεις ακόμα πως τα σπαθιά
στις σκουριασμένες τους θήκες
αρχειοθετούν
σκονισμένες σελίδες αξιοπρέπειας
της πρώτης σου ιστορίας.

Σιγά σιγά, συνειδητοποιείς
πως μέσα στου ήλιου τις γραφές
της γης το αλφάβητο
προϋπήρξε της δικής σου γένεσης
για να σου καλωσορίσει τη γέννα.

Τον ήλιο πρωτογνώρισα
σε μια από τις εκλείψεις του.

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Σελιδοποιώντας με, δεν μ' έκανες βιβλίο.
Δένοντας τα χωριστά μου στάχυα, δεν έγινα δρουμί.
Έμεινα η σελίδα, έμεινα
το μοναχικό στάχυ.
Με σκορπούν οι άνεμοι στα πέρατα της γης
και το χαίρομαι.
Στο κύκνειο άσμα μιας σελίδας μου
απαντά με τραγούδι χαρούμενο η άλλη.

Σελιδοποιώντας με δεν μ'έκανες βιβλίο.
Την προσφοράν αρνούμαι των αρχείων.
Των βιβλιοθηκών τα σκονισμένα ράφια.
Με σκορπούν οι άνεμοι όπου θέλω
κι είναι το θέλω μου
που γίνεται ένα στα κομμάτια του.

Όταν πεθαίνει η μια σελίδα ζω
στις άλλες που γιορτάζουνε γενέθλια.
Σφίγγοντάς με στο χέρι για δρουμί
γελώ με το μάταιο της προσπάθειάς σου.

ΠΛΗΣΙΣΤΙΟΣ

Στο σκισμένο της δέρμα, η γης μου
σε δέχτηκε βροχή ανοιξιάτικη.
Κι αν το νερό σου σταγόνα φιλιού
στο ξερό των βράχων μου στόμα
νεροποντές για ποτάμια χαράς
οι σταγόνες σου.

Δεν τελειώνει καμιά μου στιγμή όταν
το αίμα σου άλογο σηκωμένο στα πόδια του
χλιμιντρίζει στις πληγές των παθών μου.

Κύματα ήλιου και βροχές ξανθού φωτός
σμίγουν στα μάτια σου και ξεπλύνουν
με νερό υγείας τα δάκρυα της πτώσης μου.

Είσαι ένα τόξο τεντωμένο που όλο χτυπά
τους νικημένους στρατούς μου και κλαίει
για τις πληγές που τους άνοιξε.

Στα κύματά σου τρέχω σκαρί πολυκάταρτο.
Σ' αρμενίζω πλησίστιος.
Σε κυματίζω κάθε μέρα με παρθένους αγέρηδες.

ΤΟΥΜΠΕΣ

Στενάζω κάτω από τις στέγες που σήκωσα.
Τα χέρια πέφτουν στους μηρούς.
Οι ασπίδες στριγκλίζουν ματωμένες.
Οι ασπίδες που ακρωτηριάζουν, είναι συνείδηση.
Έτοιμος ν' αποδράσω από τις στέγες μου
γελώ ειρωνικά στις παραστάσεις τους.

Κάποτε, είπα ναι στη μοναξιά.
Μου τράβηξαν το πανταλόνι τα παιδιά
και μ' έφτυσαν στα σκέλη.
Στις πολυθρόνες
βελόνα η μοίρα της υποταγής, με χιλιομάτωσε.
Σήκωσα τέντα κάτω από τον ήλιο και μου πέθαναν
από κρυοπαγήματα τα πιο όμορφά μου όνειρα.
Πέταξα την τέντα κι η ψυχή μου κάηκε.

Τούμπες αρχίζω στ' άγρια χώματα.
Πέτρες κι αγκάθια και θυμάρια τα χαλιά.
Πέτρες κι αγκάθια και θυμάρια στο αίμα.
Πέτρες κι αγκάθια και θυμάρια, φόρεμα.
Λιποταχτώ από τις στέγες μου κι έχω να ζήσω
αγκαθιών φωτιές, φιλιά της πέτρας,
αγκάλες θυμαριών.

Η Αργώ ταξιδεύει χωρίς ελλιμενισμούς.

Φορτώνει κι αδειάζει την Κρήτη στη Λήμνο.

Φορτώνει κι αδειάζει τη Λήμνο στο Καστελλόριζο.

ΚΑΡΠΟΙ

Εγώ γεννήθηκα για να χαίρομαι
την απεραντοσύνη του ελάχιστου
που μπορώ να τρυγήσω απ' την αλήθεια μου.

Για μένα, σηκώθηκε στο ύψος μου ένα σπίτι.
Ένα παράθυρο συγκεντρωτικός φακός
της απλής γνώσης.
Αν το μπορείς, απόφυγέ το, ήλιε.

Επιμένω στους στενούς δρόμους
της ιππεύουσας τον λόφο πόλης μου
να καλπάζω προς των Ηπείρων τα πάθη.

Κουβαλώ στο λαιμό κρεμασμένα και χτυπώ
τα παμπάλαια τέλια των σαντουριών της σελήνης
που τρυπούν ηδονικά το μυαλό μου
οι άταχτοι
και μοναδικοί σαν άσπρα κύματα ήχοι τους.

Προτού χορτάσω την πείνα μου τρώγοντας
χορταίνω τις φωνές της γλυκιάς τους παράδοσης
πεινώντας.
Τραγουδώ τη ζεστασιά τους στο χέρι μου.
Φιλώ φανερά κι ας με δείτε
οι αρνητές των πηγών
το σώμα τους.

Κοιμάται η μέρα πίσω απ' τον Αττάβυρο;
Αδειάζουν τα βουνά μου από το λήθαργο.
Πέφτουν τα μεγάλα μου κύματα στη γη
που ασκείται στην κολύμβηση, εδώ, παρακάτω
λίγα μέτρα μακρύτερα, να παίξουν στη θάλασσα.

Γεννήθηκα να περπατώ γυμνός μες στα ρούχα
τ' ατραγούδιστα τραγούδια στα φρένα σηκώνοντας
της αρχής κάθε αρχής
μέχρι την παράδοσή της στο δάκρυ του τέλους.
Ισορροπία του ύμνου θα πει:
φτερά στην κατεύθυνση
προς όλα τα πλάτη και μήκη των δακρύων.
Να σ' επευφημήσουν οι πόνοι δυνάστες.
Να χειροκροτήσουν το δράμα σου, ξέροντας
πως είναι οι πιο ακριβοί θεατές της παράστασης.

Από βόρειο σε νότιο πόλο
μεγάλα εύκρατα καλοκαίρια επάρκειας
στο γυμνό σου σώμα καρπέ
και σε προσκύνησα.
Από εύκρατη γνώση, σ' έρημους παγετώνων
και φάλαινες θηλάζουσες πάγους,
η φυγή απ' τη ρίζα.

Σας προσφέρω το σώμα μου καρποί πεινασμένοι.
Χορτάστε.

ΓΕΝΝΑ

Τ'αστεριού φωτιά, ρίγος η αφή σου
κι είναι δάπεδο ουρανός της λευτεριάς μου.
Οδηγήτρα, κάψε με, όμως γδύσου,
η στάχτη μου να ντύσει το κορμί σου.

Αστεριού φωτιά, νίκης αψίδα
σκληρής πορείας, φως μετάξι
τ'ανέστιο αίμα μου να χύνεται είδα
προτού στις φλέβες μου δρόμο χαράξει.

Κι είν' η φωνή μου πόλεμος. Ανάβει
την πέτρα και τη σφεντονίζει στον αγέρα.
Τρυπάνι κάμνω την εταίρα
ψυχή μου οπές ν' ανοίξει στην ημέρα
κι η επίθεση χρυσή κλωστή κι ας ράβει.

Να γίνουν οι ορμές σκοινιά και κάβοι,
να δέσουν στ' άλμπουρα της γης μου
την αυγουστιάτικη κάψα της φωνής μου,
που σκίζει την καρδιά μου πέρα ως πέρα.

Ως είσαι πονεμένη, αιώρα την πληγή σου
γέννα μου αγρίκια. Κάψε με και θέλω
δροσιά να ζητιανέψω από τα φύκια
έτσι ως, πούπουλα και μαλακάδες είν' οχτροί σου.

Της πληγής μου αρμάδα, πέτα το μπουρλότο
μες στο φως, στο φως να εκραγεί η φωνή σου.
Το δέρμα σκίσε μου. Θεός το βέλο
που σημαδεύει την πικρή αυλή μου
και στην ψυχή μου
στόμα ανοιχτό η ορμή του ήλιου
ας καταπιεί το πέτρινο μαχαίρι μου, το πρώτο.

Ανέβα, ω πληγή, πατώντας στο πλευρό μου
κι όμοια με τίγρη σκίσε το λαιμό μου.
Μαχαίρωσέ με φως να ζω.
Κάψε σε πυρκαγιές το αίμα μου, να νιώθω
μέσα στο κύτταρο, του απέραντου τον κρότο.

Έτσι οι φωτιές του κόσμου θα με νιώσουν
ρίζα που τον κορμό, αντροπαλεύει
να σπρώξει στον αγέρα πριν φωτιά τής δώσει
την ασκημιά του ζωντανού που δε σαλεύει.

ΕΛΚΗΘΡΑ

Είναι ώρες που μοιάζουμε γερμένες κεφαλές φυτών
πάνω από καμένα στρογγυλά και τετράγωνα χτίσματα
χαίνοντος φρέατος.

Κάποιες άλλες ώρες πάλι
σερνόμαστε παγωμένα έλκηθρα
πίσω από αγωνίες αιμάσσουσες.
Με τροχούς αποκολλημένους προσπαθούμε
να λιώσουμε
με την ανάσα το χιόνι.

Άνυδρη τάξη κι αγέλαστη, λες, βαλσαμώθηκε
σε μοναδική έκφραση αταξίας.

Παρ' όλο το θανατερό τοπίο ξαναγινόμαστε έλκηθρα
τα στήθη κάμνοντας τροχούς, τα στήθη ζεύοντας
για το άλλο σύνορο της μέρας.
Επειδή στις αψηλές κορφές του τρόμου
τα μαύρα σύννεφα κάποια στιγμή ξεσκίζονται
και γίνεται ο ήλιος ρώγα στο βυζί τους.

ΒΛΑΣΤΟΙ ΠΕΙΣΜΟΝΕΣ

Πάτησε την πολιτεία ο χειμώνας.
Όποιος τρυφερός βλαστός την άνοιξη,
του θέρους άντρας,
ζεσταίνεται από τις τρίχες του στήθους του.

Στη φυλακή των τσιμέντων.
Στη βεράντα που τρέμουν τα χείλη της
χτυπά η καρδιά της αλκυόνας.

Δεν θα γιορτάσει Χριστούγεννα, είπαν οι φωνές.
Τα φυτά πεθαίνουν στο χιόνι του Δεκέμβρη.
Ο ουρανός πίσω απ' τα σύννεφα στυφός κι αγέλαστος.
Τ' άστρα πίσω από την έξαλλη φουρτούνα φοβισμένα.
Ο ήλιος, με μαύρο σύννεφο παλτό κρυώνει.

Πέρα από τις προβλέψεις των γεωπόνων, ω βλαστέ,
- το τεχνητό θερμοκήπι δε σου πάει -
έφερες μέχρι την άνοιξη το σπασμένο σου πρόσωπο
και τώρα το καινούργιο πράσινο κεφάλι σου
διαβήτης να χαράσσει γέννας κύκλο.
Η Αφροδίτη μένει παρθένα και μετά
το βιασμό της από τα τηλεσκόπια.

ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

Καθαρές οι φωνές των βουνών.
Φωτόλαλοι φθόγγοι.
Τις ώρες του μεσονυχτιού ηδονίζονται
αντικριστά οι πλαγιές.
Το χώμα σπα σε βόλους μέλι.
Η ρίζα θηλάζει νήπια φύλλα.
Τα φύλλα ρέγονται γυμνό οξυγόνο.
- Μόσκος.
Το νερό χαμογελά στα λιμάνια του.
Οι κλώνοι χέρια ανοιχτά σαν παλάμες Μαρτίου.
Πουλάκια, πουλιά στις παλάμες.
Οι κλώνοι στη μπουνάτσα τιτιβίζουν.

Οι κινήσεις μας φριχτές σαν σπασμένης μέσης
φιδιού.
Τα ζώα μάς αποτελειώνουν με τα πέλματα.
Ρίχνουν εχθρικό στους ώμους μας το βάρος τους
τ' αστέρια.

Όσο περπατούσαμε όρθιοι
διαλύαμε στα δόντια της νόησης
όσες φωλιές πουλιών άγγιζαν τα μαλλιά μας.
Λιόλαμποι οι λαιμοί των βουνών
πλένονται ακόμα στον αγέρα μιας αλήθειας
που θάψαμε βιαστικά στους τάφους μας
ολότελα νεκροί χωρίς αγάπη.

ΝΕΚΡΟΙ

Ούτε οι περιπατητικοί των ονείρων.
Ούτε των έργων οι εγκωμιαστές.
Οι μελετώντες τας Γραφάς, ούτε.
Ούτε οι πιστοί στις προφητείες του Αγαθαγγέλου.
Ούτε οι οσφραινόμενοι το αίμα που έρχεται
και αποστρέφοντες το πρόσωπο σκύβουν,
κόβουν φούλι και το καρφιτσώνουν στο πέτο,
θα στεριωθούμε σε γαλήνη.
Αν δεν αναστήσουμε από έναν νεκρό μέσα μας
και ζήσουμε μαζί του.

Από τους σωρούς των στραγγαλισμένων
των απαγχονισμένων τους σωρούς.
Από των σουβλισμένων τους σωρούς
τους σωρούς των ντουφεκισμένων.
Από τους σωρούς των σφαγμένων παιδιών
τους σωρούς των ψημένων στα κρεματόρια.

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ

Τα μαλλιά σου
λουόμενα στα νερά του νησιού τα χαϊδεύουν
ολόλευκα φιλντισένια χέρια νοτιά.
Το κύμα που πάει κι έρχεται και σε πειράζει
και σου ρίχνει το σπέρμα του αφρό
είναι το άσπρο χέρι του Θεού που σε κράτησε πηλό ψηλά στον αγέρα
ενώ λουζόταν πρωινός, στη θάλασσα.

Η θάλασσα είναι γαλανή, τα μάτια σου
πράσινο ανθισμένο κλωνάρι υγείας.
Αναστενάζουν τα υγρά επίπεδα με τους μόλις
παλλόμενους πάλλευκους λοφίσκους
της μεγάλης απογεματινής χερσόνησος
ακουμπισμένης στην Ευρώπη.

Εγώ προσπαθώ να σε δεχτώ όπως είσαι.

Μπροστά σου ένα κοχύλι άδειο. Είμαι μέσα του.
Εκεί πονώ, εκεί χαίρομαι, εκεί πεθαίνω.

Φωνάζει τόσο, και πετιέται στο αύριο
φωνή πληγωμένη, προσπερνώντας σε.
Είμαι η φωνή του σήμερα που μέσα στο πάθος
εχτοξεύεται με του φωτός την ταχύτητα
στην άλλη μέρα
για να γυρίσει περιπατητική και πλουτισμένη
με τη γνώση του τέλους σε σένα.

Θα με δεχτείς κίνηση εμβρύου στο σώμα σου
όταν το σώμα σου πλουτίσει με σώμα το πνέμα μου.

Δέξου με, παλμό θυμαριού
από τους θυμούς των μηχανών διαχωρισμένο.

Περιφρονημένο ασκητή
στους ναούς των ιερών οξυγόνων.
Από δω πετώ την ελευθερία μου ασπίδα
στην απειλή του επερχόμενου θρήνου.
Χωρίς εσένα να γελάς
τα φαντάσματα των αυτοκινήτων
ανεβαίνουν στις στέγες τους και πέφτουν
να πεθάνουν, στις ρόδες τους.

Στις μορφές των βουνών αετοί διψασμένοι
σκάβουν στην ψυχή μου μεγάλες
δεξαμενές ομβρίων υδάτων
για τον καύσωνα που επέρχεται να μας λιώσει.

Μην αρνηθείς αυτόν που αγαπά τα χέρια σου
σταυροκοπούμενα στους ναούς των ελπίδων.
Εργαζόμενα για τις ανάγκες των άλλων.
Χαϊδεύοντα τις πληγές των ονείρων.
Την αγάπη σου χειροδικούσα
επί των ανομιών των χαδιών μου.

Που αγαπά τα μοναχικά σου ρόδα
ανοιχτά στον ήλιο και φυλλορροούντα.
Τη μοίρα σου σταυρωμένη και σταυρώνουσα
τη δική μου. Γιατί πετώντας τα σκληρά σύμφωνα,
θυμήσου της πορείας μας
μείναμε τα τρυφερά φωνήεντα που κινδυνεύουν
να τα κάνουν κλωστές ραφής
σε ρούχο ματωμένων θριάμβων
αν μείνουν μόνα τους
σ' αυτό το χωρίς χόρτο λιβάδι που βόσκουν
ισχνές των ιδεών αγελάδες.

ΤΟ ΜΗΛΟ

Αυτά τα πόδια
φοράνε παπούτσι από χώμα.
Αυτός ο σπόρος
κυλιέται χαδιάρης σκύλος στα πόδια μου.
Αυτός ο σπόρος
είναι το «λάβετε φάγετε» της γης μου.
Αυτή η νεκρανάσταση
λέγεται Άνοιξη κι Έρωτας.

Αυτή η υπεύθυνη δήλωση του ήλιου
γεμάτη σφραγίδες ζουμπουλιών
με βεβαιώνει ζώντα στο βασίλειο των γόνων.
Με κρατά υπέροχα πονεμένο και ζεστό
μέσα στα ερωτικά υγρά των φυτών και των δέντρων.

Ουρανού αγίου δώρο η δύναμη στα δάχτυλα
οδηγεί τ'αλέτρι να σκεπάσει με χώμα στο χώμα
σπόρους σε στύση.
Τις αυλακιές ματώνει τρυπώνοντας,
Έρωτας Ήλιος Χωριάτης.
Γόνιμη βία πάθους σε γυμνό θηλυκό.
Εύηχη συνουσία μετάλλων.
Πιάνω τις φωνές τους στη σύγκρουση
κι αφήνομαι ...

Αγκαλιάζω την απόφασή μου να φύγω βιαστής
των πολύκαρπων κήπων και φεύγω
πριν με διώξει η παραμονή μου μακάριο.

Το σκίνο καρπίζει μήλο.
Το θυμάρι μυρίζει μήλο.
Οι ανάσες του αγέρα, ανάσες του μήλου.
Γλυκό δέρμα μήλου ζυμωμένο το στάρι.

Ξύνω τις πληγές των θυμωμένων αλόγων μου.
Ρέει σπέρμα πανάρχαιης κλίνης
ντυμένο τη φλόγα που ζεσταίνει
μυριάδες καρδιές υμνωδούς των παλμών
που πηδάνε στου θανάτου τη ράχη
και του καρφώνουν σημαία
το παιγνίδι του γέλιου.

Από τα τραγούδια των σεμνοντυμένων παθών
σφυρίζω διαλέγοντας το γυμνό
στ' ολάνοιχτο αυτί της Σελήνης.
Ρίχνει σεντόνι χρυσό χεροκέντητο
πάνω στα σώματα, της γης συναινούσας.

Σκίζω το στενό της αλήθειας μου φόρεμα.
Συμπιεσμένος πυκνός αγέρας βροχής
περνώ καλπάζοντας
μέσα από της μοναξιάς μου τις βελόνες.
Ράβω τα σκισμένα κουρέλια της ντροπής που μου φόρεσαν
σε παρέλαση θρησκευτικής γιορτής, τα ήθη
όταν ντυμένος τ' αλλόφρονα κύματα, φώναξα
«πολύ αγάπησα» και δε συγχωρέθηκα.

Ανασαίνω τις φωνές του μεταξιού στις κλωστές
που μπαλώνουν τους φόβους μου
Ιερέας των ανοιχτών κήπων
σκάβω και ποτίζω μήλο τις ρίζες σου.

Κλώνοι των δέντρων που αγκαλιάζετε τον άνεμο.
Τον διπλώνετε μ' όσον ήλιο φορτωμένο στους χυμούς,
μ' όση βροχή, όσο σύννεφο, όσο αλάτι, όση σκόνη,
όση παρουσία μηχανών μέσα στις κόρνες,
όση απειλή νύχτας κι όσα αγγέλων φτερά.

Κλώνοι των δέντρων είστε τα χέρια μου
όταν αγκαλιάζουν.

ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΠΤΗΣΗ

Αυτός που το σώμα του μυρίζει πευκοέρωτες.
Που μασά τη σιωπή γαρύφαλλο στα δόντια του.
Που πίνει θάλασσα και ξεδιψά ο θυμός του.
Που τον βρίζει το αίμα του και το χαϊδεύει.
Αυτός που δε βιάζεται να μαστιγώσει τα όνειρά του.
Που δίνει τη χαριστική βολή αγέρωχος στις πίκρες του
είναι ο αγέρας μου.

Ακούω το γέλιο σου νερό να γαργαλά τις ρίζες μου
και δεν επιταχύνω το ξεδίψασμα καμιάς μου γλώσσας
εκτός εκείνης που σου λέει, σ' αγαπά.

Μιλούν οι ώρες των ανθών στων εγγονιών τη γύρη
να πει η καρδιά τους ναι στο φως.
Είπε το σήμερα στο αύριο ιστορίες πικρές
και το αύριο άνθισε
κόκκινα ως η ντροπή, λουλούδια κι ήρθε τ' όνειρο
χωρίς μαεστρίες ρητορικής, έτσι, σαν ήπιος λόγος.
Χωρίς περγαμηνές τιμής, έτσι σαν τη σοφία που γελά
χωρίς περιστύλια νεκρών οπτασιών, έτσι,
σαν πίστη απλά ντυμένη. Καιρός
για πτήση τέττιγες.
Καιρός για πτήση, τέττιγες, των ούριων στοχασμών.

ΩΡΕΣ ΔΩΔΕΚΑΤΕΣ

Όταν, χαμηλώνουν τα σύννεφα
υπηρετούν το βασίλειο της βροχής.
Ήχοι, βασιλιάδες.
Η γης ανοίγει το στόμα κι ακούγονται
τα χείλη της που πίνουν.
Τα ελάφια
τινάζονται νευρικά στου λαγού το περπάτημα.

Για να μ' ακούσεις
ανεβάζω τη φωνή μου, μια νότα.

Περιφραγμένος το σώμα σου
αδιάλειπτα παρών στις απουσίες του
βρίσκομαι να μετρώ αντιδικώντας με το χιόνι
τα κομμάτια μου την ώρα
που ο πυρετός σπα τους καθρέφτες της θύελλας.

Ό,τι μας διαφεύγει
είναι η κλωστή της ιστορίας που δένει
τις δυο δωδέκατες ώρες κάθε μέρα.
Του μεσημεριού, όταν η πράξη ονειρεύεται.
Του μεσονυχτιού, όταν τραυματισμένο τ' όνειρο
καταχωρεί στα μητρώα της πίκρας
πρόωρα θανούσες τις πράξεις μας.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Γεμίζω τις γλάστρες κόπρο φυτική.
Θάμνοι ταφέντες σε νεκρή επαρχία πράσινου
από βίαιο θάνατο.

Εφτά γαρουφαλιές της αυλής κλαίνε
τη μοναξιά τους στη νύχτα.
- διασωθείς πληθυσμός
που ζει με το φόβο μη σταματήσει το πότισμα
για να μεγαλώσει ο ωφέλιμος χώρος -
Φόβος μη διακοπεί του κορμού η πορεία
προς την τελείωση ως της ποικιλίας τ' ανάστημα

Η σκέψη,
μέσα στη φούχτα που ακουμπά το μέτωπο.
Της αγαθής πράξης τα κύματα γέμισαν σκόνη.
Δεν θα γεματίσουμε φως ούτε σήμερα.
Το τέτοιο πιάτο αδειάζει χωρίς τερηδόνα
κι εμείς πονούμε μέχρι τις κόρες των ματιών.
Η σοφία ορθή υποβάλλει παραίτηση
από της νόησης τ'ανάχτορο.
Ακολουθεί το υπόλοιπο υπηρετικό προσωπικό
του παραμυθένιου βασιλείου.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Άχρονη θα ‘ταν υπερβολή
να σε σταυρώνει το χρέος
και να μη σταυρώνεσαι.
Η πατρίδα με καρφώνει στους τέσσερις ανέμους της.
Με άσπρα κύματα σεντόνια
σαβανώνει το σώμα μου.
Τις νύχτες, πάνω στο σώμα σου
μου προσφέρεται γυμνή, ανασταίνοντάς με.

Όταν η πατρίδα με καρφώσει στους ανέμους της
και σου παραδώσει χειρόγραφη την ιστορία μου
αυτόγραφο των καιρών,
σε παρακαλώ ν’ αποκολλήσεις τη δίπλωρη σκούνα
του ονείρου από την άμμο της πίκρας σου.
Στα κοίλα της
αχρησιμοποίητα
βουλιαγμένα στη λήθη
είναι τα υλικά που μου χρειάζονται
να σε χτίσω ερωτικά
πάνω στα τραχιά μου ακρωτήρια
κολυμπώντας στους κόλπους σου.

Ένα λιμάνι λέει, της αυγής
με μια προβλήτα κλίνη που ν’ ανοίγεται
βαθιά, βαθιά στης αγάπης τη θάλασσα.
Λιμάνι, λέει, του μεσημεριού
που θα σήμαιναν τις ώρες λεπτότατες
καμπάνες υακίνθων.
Λιμάνι του μεσονυχτιού σφηνωμένο
προβλήτα ανάμεσα και λουλουδένιων σημάντρων.

Η πατρίδα με καρφώνει στους βράχους της
άγαλμα αρμυρού νερού και σκόνη ελαιώνα.
Θα με περπατήσουν τα εγγόνια μου αμπελώνα
θα με ψαρέψουν τα υγρά σου μάτια σφουγγάρι
γεμάτο υγρά, από λιωμένο αλάτι και πηχτό λάδι.
Από πολυώροφες τρικυμίες ιδανικών
πάνω στων ναυαγίων τους τάφους.
Ο τεντωμένος μου λαιμός θα πλέει
κλειστή φιάλη και καράβι χάρτενο,
με τα μηνύματα φιλιά για όλες τις ακτές
κι όποιος τα βρει και τα διαβάσει.

Τ' όνομά μου
στάρι, χώμα, ελιά, βροχή, καράβι, άρμη
εργαλεία σκαπτικά, χαρτιά και πέννες
και καφές βαρύγλυκος στα χείλη
των γυναικών που αγάπησα.

Ονειρεύτηκα το διάστημα, αλλά σταμάτησα,
στο ύψος του όζοντος.
Ονειρεύτηκα τη βαθιά ρίζα αλλά σταμάτησα,
στο φύλλο που μιλά με τον ήλιο.
Ονειρεύτηκα το ψηλά σύννεφο αλλά το ξεδίψασα,
μέσα στη βροχή του.
Σ'ονειρεύτηκα φτερό αλλά σε λάτρεψα σώμα,
γεννημένο σε άγρια σπηλιά γερακιού
γι' αυτό δαγκώνοντάς σε, σε μάτωσα
με κυνόδοντες ριζωμένους στον ήλιο
μ'όλη τη δύναμη της νύχτας στο σώμα μου.

Λευκές οι φλέβες της γένεσης κι όποιο άλλο
χρώμα πιο σκούρο
της ερημιάς αντιφέγγισμα.

ΣΩΜΑ

Τα πόδια σου είναι μεγάλα και σφιχτά
σαν τις παλιές ιστορίες αγάπης
στα χείλη γερόντισσας.
Τα μάτια σου
έλεος ουρανού στις ποθοτρικυμιές του πελάου μου.
Όταν χαμογελούν
γίνονται μάτια τα χείλη σου
Όταν πολεμούν
οι ασπίδες μου τρυπώνουν στο αίμα.
Τα πόδια σου
είναι εκείνα που ιστορούν στις κινήσεις τους
το φανερό δείπνο του Έρωτα
χωρίς τους Ιούδες του.

Τα χέρια σου σελίδες χαδιών που τις διαβάζω
κουρασμένος στην κλίνη και κλείνω τα μάτια μου.
Ιέρειες φλέβες τα λειτουργούν στην αγάπη.
Το σώμα σου πηγάδι με νερό που ξεδιψά
κάθε όργωμα δύσκολο στης γνώσης την έρημο.

Τα χέρια σου, τα πόδια σου, το σώμα σου.
Είναι το μέσα στο αίμα οικόσημο του δράματος
που προκαλεί με τη λάμψη της έντασης
την έχταση του χρόνου πάνω στο αθάνατο
παιγνίδι της στιγμής.

Με τα ξανθά σου μαλλιά σκουπίζεις
τη λαχτάρα της κλίνης να μείνεις
η ανάερη οπτασία της.
Τα μαλλιά σου
καλούνε το φως να μπει στην πράξη.
Να γίνει του ήλιου λαμπρότερη η αγάπη.

Τόσο νερό στα σώματα και χάνεται
όταν τα καίνε οι θυμοί τους.

Τόσο νερό στα σώματα
και λαμπαδιάζουν μέχρι τη στάχτη τους
σ' ένα σπίρτο.

Η ελευθερία έχει γκρίζα μαλλιά.
Ένα ματωμένο στεφάνι στο κεφάλι.
Άσπρα σπαθιά φτερά να σκίζουν τους καπνούς.
Έναν σταυρό για κάθε σώμα.

Το βάρος των νεκρών της, ελαφρό.
Όσο πανιού μεταξωτού σε φουρτουνοτάξιδο καράβι
και τους σηκώνει ανάσα μες στα φρένα.

Η ελευθερία έχει γκρίζα μαλλιά
σε πρόσωπο εφηβικό και τα χτενίζει
με κοκκαλένιες χτένες.

ΟΞΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

Βουλιάζει στη μεγάλη μοναξιά του ο ουρανός.
Τις ονειροσυνταγές που σημειώσαμε
πίσω από τις ξύλινες εικόνες των αγίων
έσβησεν η υγρασία των τοίχων.
Όξινη βροχή.

Οι γυναίκες
μας μοιρολόησαν ζωντανούς, ιστορώντας μας.
Βρήκαν πως ήμασταν καλοί στον έρωτα.
Πρώτη φορά που για τα λάθη μας
δεν εκφωνήσαμε πανηγυρικό
με ‘κείνο το άχαρο ύφος του μπλε κουστουμιού
και της σκούρας γραβάτας.

Στην ψυχή
πόδια τριχωτά της μεγάλης αράχνης,
μας μάτωναν.
Γιομίσαμε μοναξιά τους ουρανούς.
Τώρα οι κήποι του παράδεισου χωρίς νερά,
χωρίς πλατάνια, χωρίς οπωροφόρες ελπίδες,
χωρίς πρόβατα.

Βούλιαξε στη μεγάλη μοναξιά του ο ουρανός
Να ‘χαμε τουλάχιστον ηφαιστείων στόματα.

Τώρα που πεθαίνουμε.
Να πίναμε τις όξινες βροχές προτού
λιμνάσουν στων παιδιών μας τα χωράφια.

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Στεφάνια αστροτριαντάφυλλα στις άγκυρες
των λιμανιών του.
Ο στοχασμός σου είναι λαιμός που πλέει χαρούμενος
στο κύμα του.
Νύχτα ανελέητης αστροφεγγιάς, στο ήρεμο αίμα σου.
Έχεις τη σιγουριά που κάνει έναν ύπνο ξέγνοιαστο.

Μέχρι χτες ακόμα πηγαίναμε κι ερχόμασταν χωρίς σκοπό.
Ελάφια φοβισμένα απ' τις βολές των τόξων μας.
Πήγαινε έλα τα χέρια
τσαλάκωναν τις ευθύγραμμες κόχες
του πανταλονιού και πού καιρός
να τα ξανασιδερώσουμε.
Μέχρι και χτες αδειάζαμε νερό το σώμα μας
σε φυτεμένα σύμβολα προσμένοντας ν' ανθίσουν.

Πάτερ ημών κανένα
δικό σου ουρανό δεν ξέρουμε
απ' το δικό μας χώρια.
Ωκεανός εσύ; Εμείς τα κύματα που τραγουδούν.
Εσύ ουρανός; Τ'αστέρια εμείς που σε φωτίζουν.
Ένα τον άλλο τους κομήτες της καταστροφής διαλύουμε.

Με τ'οξυγόνο της αγάπης μας
γεμίζουμε τα σκάφανδρα.
Όμορφοι που 'ναι οι βυθοί.
Όμορφος που 'σαι αλήθεια.
Και γελαστός πολύ έξω απ'τα σύμβολα
χαίρεσαι που μεθάμε με νερό
στους γάμους μας με τ'όνειρο.

ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κόκκινα πυρωμένα αίματα οι καρποί στα στάχυα.
Ζεστά καμίνια υγείας στους πρόποδες των αρτηριών.
Μάζεψα μυριάδες μονογραφές σε καθαρό χαρτί από ήλιο.
Χαμογέλασαν οι φυλές στη μελάνη και τα ψηφία του.
Πρόσωπα κεριά,
πρόσωπα νύχτες,
πρόσωπα τριαντάφυλλα.

Ψιλομελάχρινα απογέματα
κι ανατέλλοντα χρώματα όρθρου.
Κουβέρτες
που χύνουν ζεστασιά στην παγωμένη ράχη των πραγμάτων.

Το λίγο που προσφέρω κρασί στην αγάπη
είναι το πολύ που μετάγγισα χαμόγελο στον πόνο.
Σπώντας τις αμπάρες
πέταξαν τα κοτσύφια με το κόκκινο σφύριγμα
πέρα από το πέραν της αγωνίας, τραγουδώντας
ευέλπιδα δίστιχα.

Φαγητό από στάρι, ρύζι, μπανάνα και ρίζες
ζεσταίνει τα κρύα μου μέταλλα και χορεύω
ακροβολιστά στην ελπίδα
τους ρυθμούς των Ηπείρων.

Ζώνη από κίτρινα, μαύρα, ξανθά και κόκκινα χέρια
κρατούν τη σπονδυλική μου στήλη όρθια στη χειραψία.
Σπρώχνοντάς με της φουρτούνας τα κύματα
πέφτουν στα πόδια μου.
Ντύνοντάς με τ' άσπρα σεντόνια της αγάπης
με κοιμίζουν γυμνό στου Ισημερινού τις καλύβες.

Γέμισε κι η άβυσσο γιορτινά ρούχα
πλυμένα στους αγνούς ποταμούς των εφήβων.
Σιδερωμένα από γυναίκες, έγκυες τον ουρανό.
Από γυναίκες θηλάζουσες ακάθιστους ύμνους.
Από γυναίκες λεχώνες των γελαστών δέντρων.
Στ' αλήθεια, μ' αρέσει που όταν φιλώ
χιλιάδες φυλές με φιλούν στο φιλί μου.

Σιτάρια μου κίτρινα μέσα στο στάχυ.
Καλομεστωμένοι καρποί, γέννες περιούσιες
του τίμιου κόπου των χεριών και των ποδιών
της φθοράς των μηχανών και του πετρελαίου
και σεις χορδές των χτενισμένων ανέμων
που σας τεντώνουν πευκοδάχτυλα κι οι νότες
νύμφες γυμνές
προκαλούν στα κύματά τους τη θάλασσα.
Ω! μικροπράγματα γίγαντες
διαλαλήστε στης οικουμένης τα πέρατα
πως το μεγάλο μου έθνος,
στον κύκλο του μεγάλου ποταμού
που ξαναγυρίζει στις πηγές του.

Και βαφτίζονται στα νερά του τέσσερα νήπια.
Ο Λευκός, ο Μαύρος, ο Ερυθρός, ο Κίτρινος.
Τέσσερις κρίνοι, τέσσερα ηλιοκάραβα.
Τέσσερα σύνορα ανεμίζουν στα κατάρτια τους.
Ένα το πλοίο σε Βορρά, σε Δύση.
Ανατολή ως Νότο.
Ένας ο μπούσουλας στα φρένα,
ο μεταμορφωτικός.

Και στο πεντακάθαρο χαλκιό του ήλιου
πανάκριβα περιδέραια χαλκού και σίδερου
και φουσκιά, οι κάννες, για τα κοριτσόπουλα
του κόσμου.

Σπασμένα σύννεφα, σύννεφα νεκρά,
ενταφιάζονται οι σωροί του χτες στους καπνούς σας.

Γάμοι του κόσμου.
Νυφικό κρεβάτι στρώνει το αύριο.
Ο Λευκός με την Κίτρινη, ο Ερυθρός με τη Μαύρη.
Με το Μαύρο η Λευκή, μ' Ερυθρόδερμο η Κίτρινη.
Ο Μεγάλος Ποταμός
ξαναγυρίζει στις πηγές του.

ΕΣΥ ΚΙ ΕΓΩ

Εσύ κι εγώ στεκόμαστε στον ίδιο σπόνδυλο.
Περπατάμε αλλιώς
αλλά στεκόμαστε στον ίδιο σπόνδυλο.
Αμίλητοι στην παρεστιά, μ' αγγιγμένους αγκώνες
λαμπαδιάζουν στα μάτια μας όνειρα ίδια
και διαφορετικά
αλλά ακουμπούν στον ίδιο σπόνδυλο.
Σκυφτός ας πούμε, εσύ
σπέρνεις στη φωτιά κομμάτια του ονείρου σου
κι εγώ, παντρεύομαι μ' ένα τριαντάφυλλο.

Ωστόσο
περαματάρηδες από τις γειτονιές των γιασεμιών
σηκώνουμε στις λουλουδοβολές ψηλά τα χέρια.
Παίζουμε τους νικημένους, όπως στον έρωτα.

Χώρια είμαστε ανήμποροι να ζήσουμε στα χιόνια μας.
Κάθε φωτιά ανάβει για τον ένα.
Έχουμε τον ίδιο τρόμο του θανάτου στην καρδιά.
Να μείνουμε όρθιοι προτιμούμε οι δυο στου ενός το χώρο.
Κυνηγοί με τα όπλα γεμάτα Λόγο.
Την όρθια τρίχα του θυμού να χτενίζει η γνώση.
Από τα δάκρυά μας τόσα δεν πεθαίνουν
όσα τα παίρνουν οι καρδιές των άλλων και τους δίνουν
δύο κουταλιές νερό, από τ'αγγειό του φιλεμάτου.

ΤΟ ΑΛΛΟ ΣΥΝΟΡΟ

Πράξη σκληρότερη δεν είναι
από την άρνησή σου να δεχτείς
το άλλο σύνορο χαράς που καταχτώντας το
οι άλλοι σ' το προσφέρουν.

Μοναχική περιπατούσες τις αχτές σου.
Στα μάτια σου
σβησμένες οι αποικίες που σου χάρισαν
της νιότης οι εραστές.

Με τη φωνή των βοτσάλων σε καλούσε το σώμα μου.
Με τον μαγνήτη των κυμάτων σε κόντευα και μάκραινες
απούσα από το σώμα σου, κλεισμένη
στα σφιχτά σου δάχτυλα, φωνή
πληγωμένης παλάμης.

Δύο κύματα αν ακούσετε, του βράχου
να τραγουδούν που τα τσακίζει
είναι τα δάκρυα των πληγών του ωραίου σύνορου
όπου το σώμα κι η ψυχή κύμα και βράχος.

ΑΝ ΕΡΘΕΙΣ

Αν έρθεις, να ‘ρθεις
με το πείσμα του φτερού που τέμνει τους ανέμους.
Άνθη πολεμοχαρή φταρνίζονται γύρη ανοιξιάτικη
και νιώθω ρίγος.

Να μου φέρεις για τα χείλη που τρέμουν
ένα ζεστό ζεστό ρόφημα από βουνού χαμόγελο,
θαλασσινό βλέμμα και λόγο πεδιάδας.
Να υφάνεις
στους αφιλόξενους χώρους που βρίσκομαι
ζεστό περίβλημα υπόσχεσης
πως θα βοηθήσεις να γίνω
η φιλοξενία των χώρων.

Διαλυμένη στην ερωτική σου ακεραιότητα
μην κρύψεις προπάντων
την απειλή να εκμηδενιστείς μες στο χάδι
που σε πολλαπλασιάζει υπέροχη
και σ’ επιστρέφει θηλυκό
στον μεγάλο πλακούντα της νύχτας.

Το αίμα μέσα στα πράγματα
είναι το αίμα των πράξεων
που ενεργούν οι ανυπόταχτοι,
στην καρδιά τους.

Στη σκηνή κρούουν τον κίνδυνο του ύπνου
θεράποντες ύμνοι.
Η φωνή που εκβάλλει φρικιώσα
η μανία της αρμονίας είναι γιατί
λιώνουν οι βράχοι της αιώνιας αλήθειας.
Επίκειται
χαλασμός Κυρίου επί των σωμάτων
της αδιάφορης κλίνης. Ω! θλιβεροί ουρανοί!
Εχτινάσσετε τα κομμάτια σας γύρω από τα κορμιά μας.
Ψυχρή λογική, προσθέτοντας κι αφαιρώντας μας
στους υπολογιστές
ενώ σας αγαπήσαμε ακέραιους στο φως σας.
Και μικρούς
μέσα στους μεγάλους μίσχους των λουλουδιών.
Και μεγάλους
στην υπερκινητική μοναξιά μας

Μην το ξεχάσεις.
Διαλυμένη στην ερωτική σου ακεραιότητα.
Ολοκληρωμένη τόσο
όσο στην αγαθή του γέννηση το κύτταρο.
Έτσι να ‘ρθεις.

ΥΓ. Όσην ώρα σου ‘γραφα τα λόγια
στα μαγαζιά της πόλης όλα τα ζευγάρια
πελάτες κυνηγώντας, σκέφτονταν με πίκρα
πως και σήμερα ψόφιοι από την κούραση
δεν θ’ αγκαλιαστούν
κι ο έρωτας θα τους πικράνει τρις
πριν αλέκτωρ φωνήσει.
Τα παιδιά κοιμούνται βλέποντας τηλεόραση.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Οι πέτρες πονούν και τα πουλιά λαβωμένα
ξεψυχούν στις σχισμές τους.

Κι εμείς
οι που αγαπώντας το τραγούδι, σας λατρεύουμε.
Οι που ρέουμε
κελαρίζουσες πηγές υδάτων μες στο χρόνο
οι ποιητές, πονούμε.

Εμείς που προσκυνούμε με βαθιά θρησκευτικότητα
τις φωλιές σας.
Που πετάμε ροζ τριαντάφυλλο στις ποδιές
των θηλυκών δειλινών.
Εμείς που τρυπούμε με το τραγούδι μας τα μέταλλα.
Που στρώνουμε
χλόη την καρδιά στ' αγκαλιασμένα σώματα
οι ποιητές πονούμε.

Σε ποια σύννεφα, φωνές, μοιρολογάτε τη μαύρη σας αλήθεια.
Η νεκροκεφαλή σημαίνει θάνατο, πουλιά.
Για σας - σίγουρα - δε βάζουν την ταμπέλα.

Αχ, πού η φωλιά ηλιαχτίδων και χειμάζετε;
Εμείς οι ποιητές σας περιμένουμε.
Εμείς οι ποιητές, πονάμε.

ΠΡΟΤΟΜΗ

Δεν επαναπαύομαι αλάνθαστος στο δίκιο μου.
Ας χορεύω το χορό του ύπνου
που ξυπνά χαρούμενος.
Ήλιος είν' αυτός και τραγουδάει μεθυσμένος.
Σου παίζει λύρα και πατάς τους κώδικες τιμής
που σε ιστορούν ιππότη ένοπλο.

Των γηρατειών τα γένια πέσαν σ' ένα χτένισμα.
Των νέων τα σκληρά, σπάσαν τις χτένες.
Κάψαμα τα δεκανίκια στης νίκης την πυρά.
Του χτες ασώματες σκορπιούνται οι στάχτες.

Γονατιστές οι πολιτείες φιλούν
τα πόδια των παλικαριών τους.
Αποτραβιούνται στις αναμνήσεις τους τα «χτες».
Τις ηρωικές αναχαράσσουν πράξεις
που 'φαγαν αμάσητες στο πόδι
αδειάζοντας το πιάτο
στην τάδε τάξη της τιμής.

Είν'ένας θάνατος που του οφείλουμε τιμή.
Η υπεροχή του καινούργιου
λαιμός κορφής που λέει και ψηλότερα
δεν είναι άλλη.

Αν είναι να φιλοδοξήσεις την τέχνη του οδηγού
ύστερος και πρώτος να δεθείς μαζί
στο χαλινάρι του ύψους
στα φρένα οδηγούμενος να νιώσεις οδηγώντας.

Ψηλότερα από τις κορφές που πάτησες
ακόμα πιο ψηλές σου ετοιμάζουν χώρο
να σε δεχτούνε προτομή του χτες.

ΕΙΜΑΙ

Είμαι θα πει, μιλώ με τα φτερά μου.
Του αλφαβήτου σύμφωνο σκληρό
με τιμονεύουν γύρω μου τα μαλακά φωνήεντα
σ' όποιο τραγούδι των καιρών.
Συνταξιδεύω καπετάνιος των πληγών μου.

Θα πει:
Πιάνει τις ανατριχίλες του εδάφους το δέρμα μου
άνοιξη, θέρος, φθινόπωρο, χειμώνα.
Το σώμα μου στάζει βροχή
βγάζει τον ήλιο του και λιάζεται.
Πίνω,
από το πολυγενές βασίλειο της γαλήνης
τις κρήνες που θα χρειαστώ να με δροσίσουν.
Κυρτός βράχος,
κρυφακούω στο βάθος τα πετρέλαια κι ονειρεύομαι.
Κολυμπούν στο νησιώτικο αίμα μου άψητα
των θαλασσών μου τα ψάρια.

Θα πει, με γαργαλούν τα κύματα
με πάλλευκους αφρούς γαρούφαλλα
και ξεκαρδίζομαι στα γέλια.
Θα πει οι κρουνοί με λούζουν του φωτός πρωτόγονο.
Ο πόθος της σάρκας μυρίζει στο σάλιο μου λεβάντα.

Θα πει:
στέκομαι όρθιος στο κεφάλι μου κι ακέραιο
περιεργάζομαι το σώμα μου και το λατρεύω.
Κρεμώ το άγαλμα της ελευθερίας στο λαιμό
- ουρανέ μου, εσύ το φιλοτέχνησες -
και διαδηλώνω
Μαύρος, Άσπρος, Κίτρινος
στις πλατιές λεωφόρους του Κόσμου.

Θα πει, εντειχίζω μαστοφόρα τη λεχώνα ελπίδα
μακριά από τα θανατερά μανιτάρια.
Κλείνω τους καπνούς του φόβου
σε καμινάδα πίστης πανύψηλη
ν' αραιώσουν τα νέφη της
να μην αμαυρώσουν το λάμπος της μέρας.
Φυτεύω, γύρω γύρω τον τόπο
με πυκνόφυλλες γέννες φυλών
να οξυγονώσω τ' ασθμαίνοντα πικρόχολα στήθη.

Θα πει, οι διαρροές των ψυχών που ταλαντεύονται
δεν είναι απώλεια ψυχής.
Οι ψυχές δίνουν γροθιά στην πέτρα και την σπάνε.
Τα λουλούδια πολεμούν
με σφαίρες μόσκους γύρω από τους οχετούς
κι οι οχετοί πεθαίνουν.

Είμαι Έλληνας θα πει:
η δρόσο της αυγής με ροβολά
δημοτικό τραγούδι μες στους κάμπους.

Θα πει:
κοινωνώ διπλαγιασμένη κοινωνία το αίμα
μέσα από δισκοπότηρα οστά που τρέμουν
στα χέρια του ήλιου όταν φωνάζει «πίετε»
και το περχύνει στάξη στάξη στα βουνά,
στις μάντρες - μαυσωλεία των ψυχών -
και στην ψυχή μου.

Η ΒΑΪΤΕΝΙΩ

Από θαλασσινό
βράχο γονιό, η Βαϊτενιώ
τσουλάει στους δρόμους καροτσάκι τσουλητήρι
κι έχει στο νου της, τρεχαντήρι.

Φοράει βράκα ως το γόνα.
Σέρνεται η κουζουλή με το στανιό
και αναθεματίζει τη γοργόνα
που της κρατά το μορμονιό.

Μάρμαρο κρύο το μυαλό
- θολό μέσα στον πόνο,
ας πάει στο καλό -
στριφογυρίζει στα όνειρά του, μόνο.

Από θαλασσινό γονιό η Βαϊτενιώ
κι έκανε στην καρδιά της χαρακίρι
το αναποδογυρισμένο τρεχαντήρι.
Φτωχή, μικρή Βαϊτενιώ.

ΧΩΜΑ ΘΑΝΑΤΕΡΟ

Η θάλασσα
γαλάζια απόχη και με πνίγει
στο κακό ιώδιο.

Ανύποπτα κορμιά
παίζουν τον Έρωτα
στις αμμουδιές που βρίσκονται σε κώμα.

Πέος Βαρίου.
Κεσσίου αιδοίο.
Στρόντιο σπασμός.
Ιωδιούχος κραυγή
εις το «κρυπτόν».

Θέλω το σάλιο σου της μακρινής μου μέρας.
Τότες που σ' άφηνα έγκυο
κάτω απ' τα δέντρα της υγείας.
Θέλω το μέσα από το πονεμένο δέρμα σου
σκίρτημα του άλλου μου ερχομού.

Είπα, μονολογώντας και σκεφτόμενος
μέσα σε κάλυψη ασπίδων διαφανών
από ουρανούς, πιστούς στου φωτός το τάγμα.

Θα στείλω την καθαρήν υγεία
του θυμού μες στην καρδιά μου.
Θα κοσκινίσω το χώμα του θανάτου στο πνέμα μου.
Να το λαμπικάρουν οι χοροί του.
Να το ζυμώσουν με φιλιού λαχτάρα οι παρθένες του.
Ο βασιλιάς είμαι της γης και μην εμπαίζετε
το στέμμα μου, κοράκια.

Αποκλειστικά αδελφέ, γιατί
στον υπολογιστή σου προγραμμάτισες
τους τόκους του εξαμήνου;
Αδελφέ, γιατί στον κούκο του ξυπνητηριού
χαρούμενες παράγγειλες νότες καλημέρας;

Κούκου, αδελφέ μου, την κορώνα σου,
από ακράτεια ούρων λόγω οινοπνευματωδών
του πνεύματος ποτών
δοχείο νυχτός την έχεις καταντήσει

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Η μεγάλη έκρηξη έγινε όταν η νύχτα κοίμισε
τ' ανύποπτα σώματα, ψεκάζοντας τα προσκέφαλα
μέσα στα δωμάτια της γης, με ηρεμιστικά ύπνου.
Όταν οι άντρες πάνω από τις γυναίκες έσπερναν
τον αγαθό σπόρο της ζωής. Όταν οι κλώσες
ζέσταιναν τους νεοσσούς, άγρυπνες μην τους πατήσουν,
με τα φτερά τους. Όταν η τρυφερότητα,
πέρα κι από τις προβλέψεις τ' ουρανού, γίνονταν
δυόσμος κινήσεων μυρωδικός και κλωνάρια μεθυσμένου
δεντρολίβανου, οι λέξεις.

Κι ήταν τότες που οι ανασαμιές κόπηκαν απότομα
κι απόμειναν όπως ήταν τα σώματα, όσα δεν έγιναν
καπνός, αλλά μαύρα κι αγνώριστα που ο Θεός
δύσκολο να ξεχωρίσει τα ερίφια από τα πρόβατα.

Μόνο ο ήλιος είχε σωθεί, επειδή καλός στο άλμα εις ύψος.

Κι επειδή η γης είχε σπλάχνα πόνεσε κι έκαμε
εμετό τα φαγωμένα παιδιά της. Τον εμετό έγλειψαν
οι τίγρεις κι οι πάνθηρες κι οι ύαινες τελευταίες.

Γιατί τ' άλλα θεριά δαγκώνοντας τ' αρσενικά και
τα θηλυκά τους, στέρεψαν τις πηγές των ειδών
κι ούτε ένα αρσενικό δεν απόμεινε σε θηλυκές
εκατό.

Τα πρόβατα καταβρόχθισαν το να τ' άλλο, αλλά
έτυχε μονός ο αριθμός και το τελευταίο χόρτασε
το λύκο, που τον κατάπιε κι αυτόν η σπηλιά, με
το μεγάλο ραδιενεργό στόμα της.

Τα παιδιά που πια δεν υπάρχουν ανεβαίνοντας
στον ουρανό το μισαλλόδοξο, εκεί, στις βαθιές
τρύπες, που κρύβονταν οι θρησκείες με τους γέροντες
ύμνους των, πήδηξαν στ' αστέρια, τα νωπά
ακόμα από τις τελευταίες αγαθές βροχές του σύμπαντος
κόσμου, τις αντίδοτες προς τις φωτιές των
ανθρώπων, που μεγάλωναν και μεγάλωναν, και
μεγάλωναν κι έφταναν ως τα πέλματα του χάους
και τα 'καιγαν και το χάος άδειαζε από τα δάχτυλα
που ήταν πέντε, όσες οι Ήπειροι.

Έτσι έγινε και γεννήθηκε ο μεγάλος, ο πολύ θάνατος.

Θύμωσε η Γης που τη ντρόπιασαν τα παιδιά της
κι είπε να θάψει βαθιά στα σπλάχνα της το μεγάλο
τους Λάθος.

Κέντησε με βελόνες να θυμώσουν τα ηφαίστεια
και τα ηφαίστεια θύμωσαν και κουπάσαν τις στεριές
και τις θάλασσες ως βαθιά, βαθιά μέχρι τον άλλο
ουρανό, τον από κάτω, κι έδωσε η Γης την εντολή,
πρώτη κι ύστερη, να μην ξεφύγει ούτε μια σελίδα
ιστορίας γιατί: τα παράθυρα των σχολείων θα την
έμπαζαν κρυφά, στα θρανία πετώντας την, ηδονή
παράνομη. Κι εγένετο.

Κι εκτοξεύτηκαν μέσα σε κλάσμα στιγμής, από
τις σπηλιές των δαιμόνων ουρές πυρηνικές με
κέρατα και θρήνησαν τ' αδέρφια της Γης, τ' άτεκνα
αστέρια, που τα παιδιά της αδελφής, παρανάλωμα
πυρός και σιδήρου.

Είπαν ακόμα που κάποιοι θα επιζήσουν αναστηλωτές.
Αυτοί που θα τους άρπαζε ο Θεός απ' τις
μασχάλες και θα τους έκρυβε στους ίσκιους των
ρόδων που αναλήφθηκαν με τις ρίζες τους πριν
το κακό, γιατί ο ουρανός δεν γινόταν, λέει, να
ζήσει χωρίς τη συντροφιά των ανθρώπων που ήταν
ρόδα και μύριζαν αγαθά έργα.

Έτσι είπαν κι ήταν οι Πολυξένες τα ρόδα κι οι
καλοί τους που επέζησαν, κουβαλώντας στις φούχτες,
νεκροί, τη δεύτερη δημιουργία. Θα την αμολούσαν
χαρούμενη, πλυμένη από την άρρωστη
σκέψη, όταν το κακό θα τέλειωνε.

Κι είδα τον καινούργιον άνθρωπο χωρίς ταυτότητα
να διασκίζει τες Ηπείρους κι ούτε ένας στρατιώτης,
κι όλα τα σκεύη ξύλινα εις μνήμην «του σιδήρου».
Είχε τον ήλιο γελαστό στα μάτια και το
στήθος περβόλι και το πότιζε ποτάμι γάργαρο νερό
η καρδιά όλες τις ώρες της μέρας και τη νύχτα
κάρπιζε αγκαλιάσματα και φιλιά μήλα.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, μούσκεμα στον ιδρώτα
και τουρτούριζα από το κρύο, πίεσα το στήθος
να κρατήσω την ψυχή στο μέρος της, έκλεισα το
στόμα μην το κάνει έξοδο.

Τότε, βάλθηκα να μετρώ τα σανίδια της στέγης
που απείραχτα από τους φόβους μου, με κοίταζαν
μακάρια, φυσώντας στο παγωμένο μου πρόσωπο
σταγόνα σταγόνα, τον καθαρό αγέρα της γαλήνης
τον αμόλευτο από την κατάρα.

Μου ‘ρθε τότε να ξανακλείσω τα μάτια, να ονειρευτώ
δοξάρι πάνω σε χορδή παμπάλαιη, εκείνη που
άντεξε σε διαδρομή μεγάλη, μέσα στα καλά φρένα,
χωρίς να σπάσει.

Τη λεωφόρο Ομήρου διασκίζοντας με ιππήλατο
άρμα, ως την πλατεία Περικλέους με το διάζωμα
του Λόγου.

Και πάλι, τις θάλασσες περνώντας με κολύμπι
των Καισάρων και περπατώντας των Σουλτάνων
τις στεριές ως τα φαράγγια του Εικοσιένα, για
να βρεθεί ασθμαίνουσα στην οδό Λάθος της κακής
Επιστήμης.

Έτσι περιδιάβαινα τη μεγάλη μοναξιά του φόβου
με κλεφτοφάναρο ελπίδας μέχρι που με πάτησε
ο ύπνος και ξανάρτε ο Εφιάλτης και δεν μπόραγα
να τον διώξω. Κι είδα:

Το σπέρμα του σπόρου να χύνεται έξω από τη
μήτρα της γης, επειδή, η μήτρα κλειστή
από σπασμούς αηδίας.

Το χόρτο να τρώει το ‘να τ’ άλλο κι ώσπου να
τρίψεις το μάτι σου, στάχτη το χώμα. Το τελευταίο
πρόβατο να κάνει εμετό τη βοσκή της ημέρας
και να την τρώει τη νύχτα και πάλι ό,τι έμεινε,
τ’ άλλο πρωί, το τελευταίο, επειδή ψόφησε.

Τον αγέρα, να πατά τα κουμπιά των τελευταίων
πυραύλων που περίμεναν στις βάσεις τους, επειδή
και τα τελευταία δάχτυλα έγιναν κάρβουνο.
Ν'αποτελειώνεις τη φρίκη, είπε, γιατί είναι καλύτερα
να πεθάνουμε όλοι σήμερα, παρά να μείνουν
ανοιχτά στόματα που αύριο θα διηγηθούν στους
ερχόμενους την τέχνη του νόμιμου φόνου.

Έτσι ωραίοι ως θα 'ναι οι ερχόμενοι εν τω μέσω
της νυχτός, την αυγή όσα όπλα θα βρουν στα
χώματα, θα τα αντιπαρέλθουν«εν αγνοία». Το
πολύ πολύ να τα γεμίσουν ανθούς λουλουδιών
και βότσαλα να παίξουν.

Είδα ακόμα.
Τον κρόκο να τρώει τ' ασπράδι του αυγού και
τ' ασπράδι τον κρόκο. Το άδειο κέλυφος διάλεξε
για τάφο της, η ιστορία.

Όσες σελίδες δε χώρεσαν, ήταν αυτές που ψυχομαχούσαν
επιμένοντας στο δίκιο τους, μέχρι που
το θυμωμένο ηφαίστειο, τους έστειλε λάβα και
κάηκαν μη και διαβαστούν από τους ερχόμενους.

Αυτοί βλέπω κι έρχονται από μακριά και τους
κρατούν από το χέρι και τους φέρνουν, οι μάνες
Πολυξένες οι σωσμένες μέσα στην Αγάπη τους.

Την Αντιπυρηνική, την Αθάνατη, τη Μεγάλη,
την Εκρηχτική της Αγάπης και της Σωφροσύνης. Την
Ποτιστική με τους Καθαρούς Ποταμούς της Ειρήνης.

Αυτές, σώθηκαν από τον πόνο που τις είχε σκοτώσει
πολύ πιο πριν και τις είχε αναστήσει εκεί,
πάνω πολύ, πέρα από τ' ανθρώπινα μάτια και πετώντας
για τη Γη, την καινούργια, στο κορμί κουβαλούσαν
όρεξη μεγάλη για έρωτα μ' αυτούς που
δεν είχαν πεθάνει, ούτε αναστηθεί, αλλά κλεισμένοι
στις σπηλιές των οραμάτων, που συνετά είχαν
ανοίξει στους βράχους των μεγάλων βυθών, τις
περίμεναν.

Κάτι σαν φτερωτοί Άγγελοι που πετούσαν ένα μέτρο κάτω απ' τους Δαίδαλους. Κάτι σαν χαμόγελα αστεριών σε σάρκινα χείλη αποτυπωμένα σ' όλες τις πέτρες.

Τινάχτηκα κι άδειασα στο πονεμένο κεφάλι όσο νερό στο ψυγείο προορίζονταν για διψασμένα στόματα.

Ο «Εφιάλτης» γράφτηκε ένα μεσημέρι στις 30 του Απρίλη του 1986, που η ψυχή μου αρνιόταν να κοιμηθεί.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Άνοιξαν τα παράθυρα στον τρόμο κι εμείς
όλο πηγαίνουμε περιπατητικοί μες στα βιβλία
περισπούδαχτες κεφαλές των μικρών και μεγάλων
σελίδων της ανδρείας.
Της ελευθερίας,
σχεδόν ατύπωτες ή μοναχικές.
Χωρίς μεγάλη σημασία
στις εισιτήριες εξετάσεις της προόδου.
Είναι που,
στοιχειοθετημένες με οστά
δεν αποτυπώνονται εύκολα
χωρίς το μεγάλο πάθος.

Κάπου στις υποσημειώσεις, με μολύβι,
περίεργος αναγνώστης τονίζει με γραμμή τη φράση:
«Το εργαστήρι της Μαρίας Κιουρί υπόσχεται
ετοιμόρροπο της τρυφερής καρδιάς της την επέχταση
στο στήθος του Τσερνόμπιλ».

Πού να βρω φούχτα να πετάξω
δώδεκα πόντους απ' το χώμα μου
χωρίς να χαρακώσει το μαχαίρι την καρδιά μου;
Αν γίνεις μακελάρης, ω καρπέ, κι εγώ σφαχτό σου.

Πράσινες πολιτείες στημένες στο φιλί
τα δάκρυα στεγνώνουν των προβάτων.
Έρχονται τα κριάρια με τα κέρατα.
Κατεδαφίζουν τα σφαγεία.
Το τρίτο πόδι των γερόντων, Δεσπότη πατερίτσα και σπαθί.
Εισβάλλουν στο κρανίο των πολιτικών παιδιά.
Εισβάλλουν στους στρατώνες κόρες
γυμνόκορμες παρθένες.
Τραγουδά το γάλα στις ρώγες τους.
Απλώνουνε πρωτόκολλο αγάπης στα οπλισμένα χέρια.
Φωνές γαβριάδων σπάνε τη σιωπή.
- Παραδοθείτε, σκούζουν, φιλήστε, αγκαλιάστε, κλάψετε.
«Παρουσιάστε» διατάζει ο αρχηγός, τα ξύλινα ντουφέκια.

Κλωνάρια ρόδα τα ματόκλαδα γελούν.
Ντυμένες με τη γύμνια τους ακόμα οι παρθένες.
Φυσούν νερό με τα καλάμια στις φωτιές οι έφηβοι.
Νικούν στα χέρια των παιδιών, τα ξύλινα σπαθιά.

Σε μια γωνιά, παράμερα, χαμογελώ και καταστρέφω
την ίδια από αιώνες μήτρα των πεννών
που γράψανε με εθνικές εξάρσεις τις «κατ'εντολήν»
αυτοκρατορικές θρησκείες της ιστορίας.

Ξεσκέπασα την Κυριακή μου να ξυπνήσει
Της φόρεσα την τραχηλιά του ήλιου στο λαιμό
κι άμε της είπα, κόντρα του «ημέρας εξ εργά»
να οργώσεις τα χωράφια της Μπιάφρα.

ΟΡΑΜΑ

Ένα πουλί, συντρόφι, στην αντένα,
δόξα σοι ο Θεός.
Ένα χελιδονάκι στην αντένα
τραβάει για τη ζεστασιά.

Ένα κατάρτι πρασινίζει.
Όμοιο με γης, το πλοίο ανθίζει.
Ένα κατάρτι πρασινίζει.
Δόξα σοι ο Θεός.

Και μαύροι και λευκοί στην προκυμαία
- δόξα σοι ο Θεός -
μιαν άσπρη πουκαμίσα για σημαία
κινούν κι ανοίγουν την αυλαία
δόξα, δόξα σοι ο Θεός.

Κρατάμε ξερομπάστουνα κι ανθίζουν.
Τα μπήγουμε στη γη του ανθρώπου και με νύχια
όλα τα χέρια τα τσαπίζουν
και μ'ανοιχτό το στόμα και τα μάτια
τα παρακολουθούμε που καρπίζουν.

Σπάμε τις λόγχες που τρυπούσα.
Τις σφαίρες θάβουμε. Η πατούσα
λιώνει του μίσους το σκουλήκι.
Φοράνε φουστανέλα και τσαρούχι
φορώ σαρίκι.

Ντύνουμε τα κορμιά μ' απλούς χιτώνες.
- Να πάρει η οργή, μας λιώσαν οι χειμώνες -
Δόξα σοι ο Θεός, χωρούν στα χέρια
κι οι αξιοπρέπειες και τ' αστέρια.

Μπας είναι κείνο που γυαλίζει
το στάρι αδέρφια, εσείς που λέτε ρύζι;
Ω, πώς το χώμα όλο μυρίζει
είτε για στάρι προσπαθεί, είτε για ρύζι.
Δόξα σοι ο Θεός η Γης γυρίζει.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Χαίρε ο άνεμος, χαίρε το δέντρο, χαίρε το νερό.

Χαίρε ο άνεμος που μετέχει με τύμπανα ρόδα
στο χορό το γυμνό Κόρης και Κούρου.
Χαίρε το δέντρο που κρυφακούει των αηδονιών τους σπασμούς.
Χαίρε το νερό το λάλον που ψιθυρίζει στης όχθης τ' αυτί
τον οργασμό των ιερών οξυγόνων.
Χαίρε ο άρτος, ο οίνος, χαίρε το έλαιον.

Χαίρε ο άρτος ο μελαχρινός, ο απαλλαγμένος στροντίου.
Χαίρε ο τραγουδιστής οίνος ο απαλλαγμένος βαρίου.
Χαίρε το έλαιον το βαφτιστικό το απαλλαγμένο κεσσίου.
Χαίρε το μεθυστικό απεράμβατο της συνετής βασιλείας.

Βασιλεύειν.
Επί του εαυτού και της λογικής του.
Επί της χαράς και των άσφαιρων όπλων της.
Επί των εδαφών και των καρπών τους.
Επί των θαλασσών και των στίχων κυμάτων.
Επί των λουλουδιών υμνώντας το πότισμα, υμνώντας το σκάλισμα.
Επί του θυμού, με τη σύνεση.
Επί των αναγκών, με την ανάγκη της Ειρήνης.

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ

Στη Μάρω Βαμβουνάκη

Δωμάτιο, σόμπα, μοναξιά.
Ο αριθμός σου να τρώγεται που δε μπορεί
να πάει στους διψήφιους
έστω και μέσα σε κλουβί
αηδονιού κωφάλαλου.

Να βάζεις κομματάκια το δωμάτιο στη σόμπα να ζεσταίνεσαι.
Να ρίχνεις κομματάκια το χειμώνα σου στη σόμπα
κι η μοναξιά σου να μυρίζει ψημένο κάστανο.

Τις φωτογραφίες των νεκρών που αγάπησες
μη ρίξεις στη φωτιά
γιατί θα σπάσουν τα μπουριά
και θα γεμίσει το δωμάτιο μαύρη σκόνη.

Βροχή, χαλάζι, χιόνι, όμως δε γίνεται.
Θα βγεις στο φούρνο για ψωμί.
Την ομπρέλα
μη ξεκρεμάσεις από λάθος, τη διπλή.
Μήτε η ψυχή, μήτε τα χέρια το σηκώνουν τέτοιο βάρος.
Άλλωστε
όσα σκεπάστηκαν με σκόνη, είναι σκόνη
κι όσοι απόμειναν διπλοί στο σώμα του ενός
πήραν το δρόμο των Μουσείων.

Τη μονή σου ομπρέλα με τη δύναμη
της απελπισίας σφίξε μες στα δάχτυλα. Φυσά πολύ
και κάθε θύελλα θα το 'θελε να σ' ανατρέψει.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΜΟΥ

Η πολιτεία μου, κήπος
που σφαδάζει στ' αγκάθια των ρόδων του
και δάχτυλα ματωμένα που επιμένουν
ν' αγγίζουν τα ρόδα.

Λεηλατώ τις απρόσιτες
κορφές της απιστίας μου
μ' ένα πιστεύω χαμηλό που να το φτάνουν
οι ψυχές όταν νιώθουν
της πίστης τη δίψα.

Έρποντας και πηδώντας
θεατρινίζω.
Περπατώντας γυμνός δεν είμαι
πιο γυμνός από ένα γαρύφαλλο
κι αυτό με πεθαίνει.

Φωτοβολεί τις νύχτες μου αγαθό
το μελαγχολικό χαμόγελο
των μοναχικών αδελφών μου.
Στα μάτια τους
ωριμάζουν οι καρποί της σιωπής
των ύμνων γλυκύτεροι.

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Οι μέρες φεύγουν
ως φεύγει το σεντόνι από το σώμα μας στον ύπνο
και κρυώνουμε.
Τη ζεστασιάν αποζητούμε στη δική μας κίνηση
την πολλά σημαντική
και πολύ ανεπαίσθητη
όπως
των βλεφάρων που ανοίγουν
το μάτι της αυγής στο ροδόχρωμο
κάμπο της θάλασσας.
Εκεί
κοριτσόπουλα με λεπτά κρινοδάχτυλα
με χάρη αγγίζοντας
των φουστανιών τις άκρες
ανυποψίαστα υποκλίνονται
στον υψηλότατο πόνο
που συντάσσει
τις πρώτες σελίδες της πίκρας τους.

Άσπρες κλωστές στις βελόνες
χωρίς πρόθεση να ματώσουν
τα χέρια τους
κεντούν
καράβια με ναυτόπουλα στην πρύμνα
που τους ρίχνουν το σπέρμα τους
και το παίρνει το κύμα.

Και κλαίνε
που του ήλιου τα πέταλα
βουλιάζουν
στο έλος της άπνοιας
και δεν ακούνε άλλο,
από την ανάσα της άπνοιας
ιδρωμένη
πικρή
πάνω στο κύμα
που έγινε σώμα τους.

Και κλαίνε που είδαν
πως το λάθος είναι
να τρως με τα δόντια του
τις σκληρές πέτρες
του ονείρου σου.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Παίζω τα πεινασμένα φίδια μου σχοινάκι.
Δένω κεφάλι με ουρά
τα φέρνω κάτω από τα πόδια και πηδώ.
Κατάκοπος κοιμάμαι, νύχτα, στις σπηλιές σου.

Την άλλη μέρα κομματιάζομαι
Τους ρίχνω τα κομμάτια μου κι οι φούχτες
ξαναγεμίζουν από μένα.

Κρατώ ατεμάχιστο
το μέρος του προσώπου που γελά.
Αν πάει, ας πάει τελευταίο.
Τα χείλη μας
η πιο όμορφη ανοιχτή πληγή.
Σχισμή ανεπανάληπτη της έμπνευσής Του.
Μοιάζει του γαλανού ουρανού που φαίνεται
πίσω από το μαύρο του χειμώνα.

Η ΣΑΓΗΝΗ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΣ

Η σαγήνη του βάρους ελαφρώνει τη μοίρα μου.
Την πάσα αυγή που τινάζω
τα σεντόνια του ύπνου μου
φεύγω πάνω στη σκόνη και νιώθω
τη σκόνη ν' αντέχει το βάρος των λόφων μου.

Όποιο φύλλο της γνώσης
γεννημένο στους κήπους του οράματος,
ένας λόφος που πετά και σταθμεύει
στου αϊτού τα κουρασμένα ποδάρια.

Η σαγήνη του βάρους, ελαφρώνει τη μοίρα μου.
Με τους αϊτούς με τους λόφους τις σκόνες μου
ριζώνω στη θάλασσα νήσος.
Λευκοί γλάροι στα χέρια μου ξεχειμάζουν οι πόθοι
τσακίζονται άσπρα παγόβουνα πλήξης
στης μοναξιάς μου τους βράχους.

Έτσι, που λέτε, παλεύουν
οι περιττοί αριθμοί
που κάθε νύχτα πεθαίνουν
και κάθε αυγή γεννιούνται καινούργιοι
με τους λόφους στο λαιμό περιδέραια.

ΑΝΕΜΗ

Είδα τη μάχη της ανέμης
να τυλίγει των μονάδων τα κύτταρα
χωρίς να κλώθει σώμα.

Είδα της καμπάνας τον ήχο πνιγμένο
όταν του κράτησαν κλειστό
της ηχώς του το στόμα.

Τα βουνά με τεντωμένα τ' αυτιά
να εκλιπαρούνε το μήνυμα.

Έγινα στην κάθε ρίζα της μέρας
φύλλο βροχής ν' αποπνεύσω
αγάπη στο χώμα.

Ντύθηκα
στου κάθε κεραυνού την προσταγή
την αδέσμευτη γείωση
για του παιγνιδιού την ασφάλεια.

Πέταξα φιλιού φτερό
και φτερού φιλί να ραντίσω
τις αναμμένες κραυγές
με δροσερές αυγές Απριλίου.

Και πήρα την αίστηση πως είμαι
κλωνάρι δέντρου που το θάψανε
κι έβγαλε κλώνους και κλωνιά
και σκέπασε τον κάμπο.

Λεπτή απόσβεση ζωής που ανέβηκε
απρόσιτα βουνά να ονειρευτεί
την απορρόφησή της απ' το χρέος.

Όταν οι θάλασσες διαλύονται στα καράβια τους
το βλέπεις
που όσα ταξίδια μένουν στην αναμονή
είναι σε στάση προσοχής και περιμένουν.
Τ' άσπρα σεντόνια της φυγής τυλίγονται πανιά
στα κατάρτια πάνω των δακρύων
που χάνονται απ' το βάρος τους
όταν τινάζονται όρθια για χορό
μέσα στους χίλιους άνεμους
και φεύγουν απ' τα χείλη της καρίνας δύο τραγούδια.

Και μόνος σου μπορείς να γίνεις τρικυμιά
ν' αγριέψεις το σκαρί, να τραγουδήσει.
Η ποίηση αδελφέ γεννήθηκε
από την εντολή πιο πριν, να γίνει ο κόσμος
και να το πει παράλειψε η Βίβλος.

ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Το παράθυρο στη φάση της διάγνωσης
είναι σαφώς ατροφικό.
Είναι σαφώς ατροφικό και φταίει
που δε θηλάστηκε με φως
και δεν το ντύσαμε με φως
στων εποχών τα πανηγύρια.
Που το υιοθετήσαμε χωρίς να το γεννήσουμε.
Που το αποκαταστήσαμε
χωρίς προικιά κι αγάπη.

Όσο και να τεντώνεσαι
όσο κι αν γίνεσαι ένα με το δάπεδο
το ατροφικό παράθυρο δε θα σε φτάσει.
Για την ελευθερία του αδιαφόρησες να είναι
η επικοινωνία της ζωής με το αρχέτυπο
κόσμημα του φωτός.

Αυτό το παράθυρο είναι τυφλό
και πώς να σ' αγαπήσει που δεν έζησες
πάνω στα βήματά σου αχός χορού, για να σ' ακούσει.
Πέντε σταγόνες μουσικής το μόνο που 'θελε
να του σταλάξεις στους αρμούς
πέντε σταγόνες μουσικής που πέφτουν τα μεσάνυχτα στο χώμα
από τα χείλη δύο σταχυών
όταν αγγίζονται τη νύχτα
και δεν τις είδες.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΝΕΡΟ

Ένα ποτήρι
που αδειάζει το νερό του σε γη
διψασμένη
γεμίζει
με των ριζών τα γελάκια
που ξαναπαίζουν τον έρωτα.

Βρίσκομαι
στο πιθανό σημείο μιας νίκης
εύελπις
που το σπαθί του ακόμα δε χαράσσει
ευθείες γραμμές στην τιμή
γιατί η έρημος μεγάλη
κι ένα ποτήρι νερό, μικρό
σαν σταγόνα ταλαίπωρου ατμού
στου σπιτιού το μισόθολο τζάμι.

Σου τη δίνει όταν ζητάς
να πλαγιάσεις στην κλίνη σου
και βρίσκεις
τον ύπνο να κοιμάται στα σεντόνια σου.
Ξεθυμαίνεις βρέχοντας το πρόσωπο
με μιαν αναβολή γεμάτη ελπίδα
προς ένα αύριο
που να δίνει στα σεντόνια
τη δύναμη να διώχνουν
τους καταληψίες.

Ένα ποτήρι νερό σου φτάνει όταν
αποφασιστεί η αναδάσωση
της ελευθερίας σου
σ' ένα περίπατο πλάι
με τους στεγνούς διψασμένους
ίσκιους του μεσημεριού σ' ένα
πικρό κήπο φάντασμα όπου
τ' αφυδατωμένα σου δέντρα προφίλ
σε θυμίζουν νεκρό
δείχνοντας
τα χωσμένα ως το γόνατο πόδια σου
στο γλοιώδες έλος της αδιάφορης μακαριότητας.

Είπαν κι οι σωλήνες ύδρευσης
πέθαναν
μόνος του ο καθένας στο σκαμμένο αυλάκι
ως την τελευταία στιγμή τον υδραυλικό περιμένοντας
να τους ενώσει.

Αυτές,
μέχρι την ύστατη
οι τελευταίες στιγμές
βεβαιώνουν τη μανία μου να ελπίζω
ως τον προθάλαμο του τέλους

Μονοί αριθμοί
με την τεράστια απόσταση της ίντσας
στη μοναξιά τους.
«Θεέ μου, πόσο χάος από νύχι σε νύχι»
παρά τις τέλειες αρχικές προβλέψεις
το αρσενικό πάσο δηλαδή
να βιδώνεται στο θηλυκό
και να εγκυμονούν οι κοιλότητες
του νερού το σώμα.

Τώρα καταλαβαίνεις πως σου μένει
να πάρεις πάνω σου ολόκληρη
την πίκρα της καταστροφής.
Να στρώσεις κλίνη χωριστή στους θρήνους της ψυχής σου.
Να στρώσεις κλίνη χωριστή γι' αυτό που περιμένεις
να 'ρθει σαν προσθετέος αριθμός
στο άθροισμα της πλήξης σου.

Και μη γυρέψεις το νερό από τις ώρες που διψούν.
Οι ώρες που διψούν
νερό να τρέξουν οι πηγές σου περιμένουν.
Η επιμονή τους
να σκάψεις το θάρρος σου
να πεταχτούν τα ιαματικά του
σε αποκαθηλώνει ξεχασμένο σκελετό
να ψάξεις
με τα οστά σου ραβδιά
τον κόσμο σου γι'αστείρευτες πηγές
σαν μάγος ραβδοσκόπος.

Λούστηκες τις πληγές του κόσμου κλείνοντας τα μάτια
κι ό,τι εντοπίζουνε στο βάθος σου
του πόνου οι αξίνες,
υγρό στοιχείο χωρίς αποδοχή από το φως,
το δάκρυ σου.

Λέω να ψάξω
για βαρομετρικά πολύ πολύ βαριά
για βαρομετρικά που κατεβαίνουν χαμηλά ως το μέτωπο.
Να τρέξω να τα βρω.
Να μην τα περιμένω.
Και να τυλίξω τον αριθμό μου στη βροχή.
Να σβήσω ή
να συντροφέψω με το κρύο μιας σταγόνας.

Αφήνω πόρτες πολλαπλάσιες στο σπίτι
και τις γυρίζω προς του ήλιου τη μεριά
στα χέρια κουβαλώντας τες
και τα παράθυρα πολλά
απ' όποιο κι αν πηδήξω για φυγή
κάποιο να μ' επιστρέψει.
Στην οροφή, με λάσπη και φτερό
φωλιάζω τις ελπίδες μου
να ζευγαρώσουν με το ύψος.
Και φεύγουν τα σπουργίτια αφήνοντας
το άδειο κέλυφος της μνήμης, παίρνοντας
στα πόδια τ' άφτερα παιδιά τους.

Το δάπεδο κοιμάται πάνω
στα σπασμένα του κόκκαλα.
Στις σούβλες του μονήρους τοίχου
τυλίγει ο πόνος τις φωνές του.
Τις ψήνει
στο κάρβουνο της μοναξιάς.
Έντονες τόσο οι σκιές που αδύνατο
οι οπλές τους ν' ακουστούν.
Καλπάζει το τοπίο σαν όνειρο
και πίσω του διαμορφώνεται τροχάδην η αυλή
σε υπόγειο κενοτάφιου.

Πέφτουνε δίχτυα και σε κλείνουν
πολύ πιο πριν απ' το μετά, της νάρκης σου
χωρίς αναπνοή
απολεσθέντα μονομάχο
πάνω στ' αναποφάσιστα βήματα
που χρεώνει ο χρόνος
και το μέτρο της γης που σε ανέχεται
φτωχό επισκέφτη.

Ο άνεμος της ζωής
περιφέρει γυμνή τη σπατάλη της υγείας του
στους περιττούς αριθμούς που δεν αθροίζονται
επειδή
στα μάτια τους
το μεγάλο λεξικό τους δίνει
την άλλη ερμηνεία που τους ανεβάζει
στην κορφή των χυμών, όπου μόνο
η γλώσσα του σύννεφου δροσίζεται
πίνοντας από τα πράσινα ποτηράκια των δέντρων
όπου
της ζωής η εξάτμιση σμίγει σε όμορφα σχήματα.

Το να γίνει αρπαγή κι ο άνεμος
ένας άνεμος να σε φυτέψει
καινούργιο κρίνο
σε κήπους χημικούς,
εκεί κάπου
πριν και μετά το μεσονύχτι της λύπης σου
είναι αφής ουτοπία που ψάχνει
σε μάγουλο παιδιού
του ώριμου άντρα,
το ηδονικό γένι.
Χίλια εννιακόσια τόσο
σ' εκκολάπτουμε τρυγόνα ειρήνης
για να σε σκοτώσουμε θήραμα
στις κυνηγετικές περιόδους
πάντα του χίλια εννιακόσια τόσο.

Να κλείσει, να κλείσει, να κλείσει για πάντα το κυνήγι.
Οι κλειστές ζώνες υποθάλπουν τη λάθρα
κατασκευή των δοκάνων
και γνωρίζουν δα όλοι πως την αυγή τα θηράματα ξεκινούν
για το ίδιο νερό, όπως οι πιστοί ενορίτες στον ίδιο ναό
κι η αιχμαλωσία χωρίς δυσκολίες.

Από χέρι σε χέρι το υπόμνημα.
Εμείς, οι μονοί
οι ξεχωριστοί περιττοί
αιτούμεθα και τα λοιπά
το σεβασμό της μοναξιάς μας επιτέλους.

ΣΠΗΛΙΕΣ ΕΥΗΛΙΕΣ

Στους Φώτη Βαρέλη
Βάσο Χατζήπαπα

Λέω
οι καμπάνες όταν γεννιέσαι πρέπει
να σε αναγγέλλουν φτερωτή
άρθρωση ονείρου.
Και στις μεγάλες αγγελίες των εφημερίδων να περνάς
το απόκομμα να σου θυμίζει πως γεννήθηκες
από κρίνων πιοτό μεθυσμένη αρμονία
χυμένη σε αμφορείς
ερώτων.

Και να γιορτάζει το σύμπαν γιε
του Ποιητή Αγαπημένε.

Όταν πεθάνεις
- άσ τα να πάνε -
Όταν πεθάνεις λοιπόν
οι καμπάνες να σιωπούν.
Φτάνει ο ήχος των δακρύων
από τα πυκνόμαλλα σύννεφα
πάνω στις ατέλειωτες λίμνες
της αγωνίας σου.

ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Το ρυάκι που το χειμώνα ξεφωνίζει σαν τρελό
είναι το ήρεμο νερό που διηγείται την Άνοιξη
λουλουδιών ρομαντικές ιστορίες.

Τώρα ξύπνησαν των τυμπάνων τα κύματα πάνω στο ρέμα
κι η κατηφοριά η απόκρημνη
σπα του νερού το κορμί
σε αυτοτελείς ανά βράχο σελίδες.

Όμως, εσύ, λαμπρογιόρτι του είναι
μέσα στις άπειρες εναλλαγές του θυμού
εξακολουθείς να χορεύεις τα πόδια σου
στου πιστοποιητικού το χαλί που σε θέλει
πολίτη του ήλιου.

Και μπόρεσες να σταθείς πάνω στο κύμα
ο αιώνιος αφρός του.
Στην ελευθερία
το χώμα που σηκώνει ως την κορφή του το δέντρο
θεμελιώνοντας μέρες πασίχαρες.

Γεμάτοι ματόκλαδα ρόδων οι κήποι
χαμογελούν στις πληγές σου.
Χαριτωμένο λάθος τ' αγκάθια σου
ξυπνούν ματωμένη τη σκέψη σου όταν κοιμάται.
Και ρίχνω ψήφο στη μυλόπετρα
που γυρίζει ξέφρενη χωρίς ν' αλέθει
επειδή γυρίζει κι επειδή
απλοποιεί του ανέμου το νόημα.

Της ζωής
στρογγυλό χαράσσω το σχήμα
μέσα της να ‘μαι απ' όποιαν άκρη
κι αν διαλογιστώ να δραπετεύσω
επειδή στριφογυρίζω πάνω στο κορμί μου και ζεσταίνομαι
και κονιορτοποιούμαι
προκαλώντας το αίμα μου ν' αντέξει
το θάμα του.

Σας μιλώ τίμια. Κλαίοντας
γίνομαι σκληρή μαρμαρένια κολώνα
έργο χωρίς και χωρίς χέρι γλύπτη
μόνο και μόνο
για να ριζώσουν, έργο στο χώμα τα πόδια μου.

Κι όταν δεν τρέμουν τα πόδια μας
είμαστε στραυραδέρφια των δέντρων.

ΑΥΤΟΣ, Ο ΚΟΣΜΟΣ

Είπα
αυτός είν' ο κόσμος. Έδεσα
ρόδο στο μολύβι κι ιστόρησα
την αποπλάνησή μου από το μύρος του.

Αυτός είν' ο κόσμος. Κατέγραψα
την κίνηση του άντρα που τρέχει
πίσω από γυναίκα κι ακούει
να θροϊζει το φουστάνι της πίσω του.

Αυτός είν' ο κόσμος. Όλα
γειτονεύουν πέρα από τις αγωνίες σου
και σε κρατούν ακροατή και θεατή περίεργο
μέχρι την ενηλικίωση των πόνων σου.

Βλοσυρός πετρώνας πίκρας
τις κρυφές πηγές ανασκαλεύεις στο στήθος
για την πιο σοφή της δίψας σου έρημο.

Βέβαια,
τα νερά είναι κι όπου θέλουν
κι όπου τα πας.
Καλό σημάδι όταν ροδιά
ανθίζει σαν το κρύο νερό στην αυλή σου
δροσερά πρόσωπα.

Να μην ήτανε, λέει
οι λεηλασίες του τεχνητού ήλιου
και να 'μεναν οι όμορφες νύμφες

για πάντα δικές σου.
Οι λεηλασίες
αντικαθιστούν το προπατορικό
ιερό χέρι
με κενά γάντια.
Το χάδι
οκλαδόν στις παλάμες
τρέμει στη ζήτηση γιατί
η παραγωγή χαμηλή
και το κόστος πανύψηλο.

Οι σπηλιές σου
ξαναγυρίζουν στα τρυπημένα βουνά
διεκδικώντας το χώμα
που οικειοποιήθηκαν
εκσκαφείς κερδοσκόποι.

Όποια κάλυψη του χώρου μηδέν,
η μοναξιά της σοφίας που δεν αντιστρέφεται
με καμιά εξίσωση
πλούτου.

Ο ΛΥΡΑΡΗΣ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Αλλά νάτος.
Νάτος που φάνηκε
ο κανακάρης μου γιος
ο γιος μου ο λυράρης.
Κρύψετε στη σωφροσύνη τις αυλές σας πριν
τις ρουφήξουν ευήλιες
οι σπηλιές του.
Πριν σας επιτεθούν
οι νυχτερίδες που φεύγουν
από το πυκνό
κάρβουνο των μαλλιών του.

Έρχεται
με το σκολιάτικο φόρεμα
του καθαρού νερού και του χωμάτου.
Έρχεται
πρόσωπο βροχής πατριαρχικό.
Χαμογελούν
τα ζουζούνια των νεύρων του.

Έρχεται
ν' αφοπλίσει με βάρος πούπουλου σε άπνοια
τις ανομβρίες που θάβουν
άνθη τα μαραμένα μαζί
με τις ψυχές που τα κλαίνε.

Σφηνωμένος στις πράσινες
καρπογέννες των ελαιώνων ποδιές
έτσι έρχεται.

Με τον πυρήνα σκληρό
και το χυμό να ονειρεύεται
πανηγύρια.

Θα μου ξεκλειδώσει τα βλέφαρα
στα χίλια ναι του κόσμου
να τραγουδήσω το πύρωμα που δεν αφήνει στάχτες
γιατί έτσι ειπώθηκε στη μοίρα μου.
Να λαμπαδιάζω
χωρίς ν' αντιστέκομαι της φωτιάς
όταν μου πετά το σπίρτο της ποίησης.

Να ζεσταίνω
τα πληγωμένα μου μέλη στη θράκα
της νυσταγμένης σελήνης, εδώ
σ' αυτό το σημείο που αρχίζουν τα μνήματα
ως εκεί που τελειώνουν.

Ανάμεσα σ' αυτήν την ατέλειωτη
μικρή έχταση
που οι φούχτες μου τις ντροπές
ενταφιάζουν του κόσμου.

Κι ο ατέλειωτος
μικρός αυτός χώρος
ολοένα μακραίνει χωρίς
να μακραίνουν τα δάχτυλα
χωρίς να γεννιούνται άλλοι μύες
χωρίς ν' αφήνουν απογόνους
οι αξίνες που φθάρηκαν
χωρίς να λιγοστεύουν
της ντροπής τα ωάρια.

Διακλαδωμένος
σε παράθυρα εξόδου κι επιστροφές
πάνω σε λαγόνες πηγών
ως μύγα σε έδεσμα
πετώ τις γεννήσεις μου.

Σεισμοί
μου δίνουν πρόσωπο ρωγμή.
Ανακατατάξιμος
συσπειρώνομαι γύρω απ' το σχήμα μου
προσπαθώντας να ζήσω
κι όσο περίεργο κι αν φαίνεται
προχωρώ ακόμα στη μέτρηση
των αριθμών «κατ' αύξοντα»
από το χτεσινό αρχίζοντας που είπα
τελευταίο στις πράξεις μου.

Μυρωμένον οι μοίρες με παράδωσαν
στων πολλαπλών αρωμάτων τον ήχο
γι' αυτό και τους θρήνους αποσιωπώ στη διήγηση
της ιστορίας μου προς τα ρόδα, επειδή
με όρκους τιμής τους θύλακες
γεμίζω των ονείρων
ξεχνώντας πόσες φορές
των οροσειρών τα ταξίδια κατάκοπο
με αποπροσανατόλισαν
ενσταλάζοντάς μου στα μάτια τον ύπνο
μέλι του κόπου.

Κάθε δρόμος καινούργιος
με τις διαμαρτυρίες στρωμένος
της πικρής πικρής γνώσης
αν το έργο αδύνατο
στις κακόβουλες στροφές της αβύσσου.

Από την άλλη πάλι κορφή
θεόρατο τόξο τιμής
ο νους να μην το χωράει
την εντολή να χλευάσω το φόβο
ρίχνει στα πόδια μου
ώριμο ρόδι που σκάει
και καρποί δροσεροί προκαλούνε
τη γεύση μου.

Και ξαναγυρίζω ψαράς στο νερό
ζευγάς στον κάμπο, κυνηγός στη λέσκα
φούχτα στην κρήνη που πίνει δίπλα στην πέρδικα.
Ξαναγυρίζω σ' όλα που μ' αγαπούν γελαστά
και τ' αγαπώ θυμωμένος.

Από αγάπη σκίζω το νερό με τ' αγκίστρι
από αγάπη τρυπώ το χώμα σπέρνοντας
από τρελή αγάπη δίνω την κλωτσιά
να πάει πίσω το ποτάμι
και το ποτάμι θύμωνε και το νερό γελούσε.

Ξαναγυρίζω κουβαλώντας για ταφή
όλες τις μέρες μου που κιότεψαν.
Σκουπίδια κουβαλώντας τα στολίδια μου
σε απορριμμάτων σάκους
- κοινωνική θέση, κέρδη και ζημιές –
πάρτε τα, πάρτε τα ρυάκια καλλίφωνα
τις μνήμες πνίξτε, ω θάλασσες,
των πονεμένων παραστάσεων
στο πικραμύγδαλό σας κύμα.

Με την ελευθερία μου ξεκουράζομαι
στον ίσκιο θυμαριού κι ανάμεσα
στον κάματο των μελισσών που αποθέτουν το μέλι τους
στις γελαστές
κερήθρες της ψυχής μου.

Ξαναδώστε στα κουρασμένα μου δάχτυλα
σκαραβαίοι την πέννα
το χαρτί σαμιαμίδια.
Ό,τι πόθησα χωρίς να χορτάσω
της διάλυσής μου το μέλι σε μικρές
ενότητες έρωτα.
Μ' αυτές ερμηνεύεται
η παντομίμα του Σύμπαντος Κόσμου.
Επιστρέφοντας φέρνω στις πλάτες
το γυρισμό μου ολόκληρο
τις λίμνες μου που δεν αποξηράνθηκαν
τους βιότοπούς μου των ονείρων.
Τα ποτάμια μου, ω τα ποτάμια μου
τα θυμωμένα της ψυχής μου παιδιά
που με δέρνουν ασεβή βραδυπορούντα
Τις θάλασσές μου
με τα γυμνά λουόμενα κορμιά των κοριτσιών
ανάμεσα του ενός ματιού που οραματίζεται μισάνοιχτο
και του άλλου που μοιχεύει.

Μ' ακολουθούν
η κολυμβήθρα του ρίγους και το ρίγος της
βάφτισης.
Δένω χρυσή κλωστή παραμυθιού στη μέση μου
και δένονται όσα με γεννούν και με φωνάζουν γιο τους.
Όσα γεννώ και με ιστορούν πατέρα.

Τσαμπάλια καμπανίζουνε στο στήθος όταν βόσκω
στους απαλούς τους τόπους και τους αϊτόβραχους.
Και πώς μυρίζει το νερό ηλιοβασίλεμα.
Και φαίνεται άσπρο και τη νύχτα.
Ν' ακούς τον ερχομό του και να τρέχεις
παράλληλα μ' αυτό προγκίζοντάς το σαν παιδί
καλή ώρα καραβάκια όπως παίζεις
δεμένα με κλωστή στα χέρια σου
που πιο γοργά τα ταξιδεύει το όνειρό σου
απ' ό,τι το φιδίσιο του νερού κυμάτισμα.

Κάμνω τα νύχια μου αξίνες που τις οδηγεί
στη μέσα γης, ο πόθος της ψυχής να πάει στο βάθος
και πάλιν η ψυχή να σκάβει την ψυχή
να ξεριζώνει αγκάθια και να τα πατά
πέλμα ανυπόδητο να τα τσακίζει.

Και να το ρίχνεις στα μαλλιά σου το νερό
αφήγηση καλοκαιριού και μέθη.
Μνήμη, δροσιάς στη λεηλατημένη αποστολή σου
άστρο χρυσό, επί καταρτιού
και γραμμική πορεία στις τεθλασμένες.

Να μύριζες, λέει
να μύριζες νερό
για πάντα πράο ηλιοβασίλεμα και να ‘χε
για πάντα το στεφάνι του χαμόγελου η ροή σου
να ‘ταν ο πλούτος σου χωρίς πνιγμούς
χωρίς πενθούντες γλάρους
θα το ‘θελα στο σώμα σου να πέθαινα.
Πόσο φτωχοί θα νιώθαμε αν ήμασταν
από τα όνειρά μας πιο μεγάλοι.

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ

Είπες
όπως ο Θεός διαγράφοντας
τη φονική στιγμή από το χρόνο
την ενοχή από το χρόνο απομακρύνει
έτσι στα χέρια μας τα γιασεμιά
μυρώνουν την ημέρα
του κόπου.

Είπα
Να γινόταν σφραγίδα τουλάχιστο
η ανατριχίλα του θηράματος
όταν σηκώνεται όρθια η τρίχα του
την ώρα
που η τίγρη της καρδιάς
μας προορίζει δείπνο της
ματωμένους.
Θα σημαδεύαμε τη θύελλα του κακού
να της ριχτούμε με λουλούδια.
Άκου
σε τι μας βοηθούνε τώρα όλ' αυτά τα μελαγχολικά;
Εγώ, πεθαίνοντας,
θέλω να με ντύσει νεκρό το κορίτσι
που ονειρευόμουν
ότι με γύμνωνε ζώντα
γιατί ήρθα φωνή χωρισμένη από τ' άγρια χείλη
που την εξέπεμψαν
περιφρονώντας τους μίτους επειδή
όταν διαλέξεις το λαβύρινθό σου
πρέπει να μαστορέψεις τους κοχλίες του έτσι
που να σ' οδηγούν στης έντιμης
μοναξιάς σου την έξοδο.

Ήρθα,
με τα ερείπια στηλωμένα μέσα μου
φέρνοντας τις πέτρες που χτίζονται μόνες τους
για να γεμίσω τους αρμούς με την καρδιά μου.
Ήρθα
σταγόνα σταγόνα μαζεύοντας ήλιο
να τον μοιράσω στις κρύες
οικοδομές του χειμώνα
και να γείρω το κεφάλι στο στήθος σου
ειρηνογέννα.
Ήρθα
να εξοικονομήσω λίγον ουρανό στ' αστέρια
που γέννησα γυφτάκια.
Και σου λέω
αδελφοποιούνται οι κλώνοι στα δάση
με τις πληγές που τους ανοίγουν οι θύελλες.

Το Συνταχτικό των Ονείρων

Με τη ψυχή των ίσκιων
των ρόδων την ιεροσύνη
και των πόθων το βέλασμα
γράφεται
το συνταχτικό των ονείρων.

Στον Παράσχο Παρασσό

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Βόθα με, Θεέ μου, να σ' αντέξω
αλήθεια ομορφιάς μέσα στο ρόδο.
Στην άπνοια των καιρών
μελτέμι αγάπης.
Τάξη
στην αταξία των ηλεχτρισμένων
νεφών μου.

Βόθα με να σ' αντέξω κι όταν
νηφάλιος στους ακουστικούς μου τους πόρους
μακριά από την απειλή να μ' ανατινάξεις
χύνεσαι τραγούδι αηδονιού στις φωνές
της τσακισμένης πέτρας
κι αποκρυπτογραφώ την αιθέρια
ταπεινή παρουσία σου
στο τραγούδι του έργου.

Και στων δασών το διάλογο
όταν τ' όργιο αγκαλιάζουν της βλάστησης
οι αδένες μου
και του Λόγου το πρόσωπο
βλάστηση ονείρων.

Βόθα με να μην τελειώσω
στιγμή εκσπερμάτωσης
και τα νεύρα παραλύσουν
από την ενηλικίωση πριν
της απέραντης δίψας μου
ν ' αγκαλιαστώ με τα φυτά και τις θάλασσες
όλου του κόσμου,
στις αντιθέσεις ανάμεσα
του ταλαίπωρου έργου
που σκληραίνει το γένι του άντρα.

Βόθα με να σ' αντέξω
χαμόγελο χλόης στου παιδιού
το ανοιχτό σαν λιβάδι κατώχειλο
όπου βόσκουν οι σκιές των μελλούμενων
μέσα στους κήπους του γέλιου.

Να σ' αναπνεύσω γιασεμί των ωρών.
Να σ' αγγίξω βελούδο του Χρόνου.
Να σε δροσίσω
με την ανυπακοή μου στην τάξη
της μυωπικής εξουσίας.

Στην οδυνηρότατη λάμψη μου
όταν με καταχτούν
οι στρατοί μου των πόνων
κι ενώ με καλούνε αντάρτη τα δύσβατα
ταμπουρώνομαι αφύλαχτος στις πεδιάδες της ήττας
πίσω από λεπτό σαν καλάμι σφοδύλι
βόθα με να σ' έχω πολέμιο.

Όταν φλέγομαι από δίψα δίπλα σε πέτρα
ο διψασμένος αιώνια
και την πέτρα μου φορτώνουν στους ώμους
γι' αναβάσεις ανέντιμες
οι δυνατοί του σιδήρου
την ψυχή μου βόθα
συγκάτοικο λύπης
στα δωμάτια του κόσμου
να σ' αντέξει.

Κι ως είναι κολλημένο
το στόμα στ' αυτί σου
σιγά θα σ' το πω
μην ακούσουν όσοι σε θέλουν αφέντη.
Βόθα να σ' αντέξω αίμα πονεμένο

στις πληγές που πονούν, γιατί ξέρω:
Σαν τα δέντρα που κλαίνε
όταν ώριμοι σκουληκιάζουν οι καρποί
και σαπίζουν στο χώμα χωρίς
να μετουσιωθούν προσφερόμενοι εδέσματα
έτσι κλαις που ενώ
διαθέτει ο λαιμός μας τη δύναμη
ψηλά να κοιτάξει
δεν σε βλέπουμε καθισμένο στον Ήλιο.

Οι αδένες μου πιάνουν τη γεύση σου
και γλύφοντας τη δροσιά της αυγής
πάνω στο κρίνο της άνοιξης
και στην εμετική της ναυτίας σελίδα
δίπλα στης οίησης τ' ολοζώντανο πτώμα.

Τους έτοιμους κήπους αρνήθηκα.
Δεν με δελεάζει η ακυμάτιστη θάλασσα
των μακάρων.

Των κυμάτων τη δύναμη
δυνατός να νικήσω ονειρεύτηκα.
Παγιδεύτηκα στ' όνειρο
των ονείρων μου.

Μ' αποκάλεσες όμοιό σου.
Λουφάζεις σε δεσποτικά ναών
σαν καίγονται οι Χιροσίμες;
Ευφραίνεις την καρδιά σου χαϊδεύοντας
ραδιενεργούς καρπούς στους κήπους της Εδέμ;

Βόθα με να σε κρατήσω στην ψυχή μου όμοιο
με το Θεό του ονείρου που ξυπόλυτος
τα έθνη παίρνει σβάρνα χωρίς
του παράδεισου κρίνο στ' αυτί του.

Ό,τι μου φέρνει ρίγος
του ξυπόλυτου παιδιού το γρήγορο «πιστεύω»
στου άλλου παιδιού τη βάφτιση.
Ό,τι μου φέρνει ρίγος
η προσευχή του ρόδου
στο βρεγμένο χώμα της γλάστρας.
Αποστηθίζω
τη λειτουργία του ήλιου κι όταν
ναούς πανύψηλους σηκώνω στα φρένα
δεν προσλαμβάνω ιερείς.
Ντύνομαι τ' άμφια της άγριας προσευχής
κι ολοφυρμός η ψαλμωδία των Ηπείρων
που λαμπαδιάζουν μέσα στις φωτιές
του γίγαντα θανάτου.

Κι η ακροβολισμένη ανεμώνα
πάνω στους φράχτες της ψυχής
που σε πετροβολούσε με χαμόγελα
και συ της έστελνες
πάνω στα τόξα του ήλιου χάδια
πέθανε, Θε μου, πέθανε γιατί
είδε να σε διοχετεύουν έγχρωμο
οι κεραίες στις καρδιές
σκληρό κι αδιάφορο
και δικαστή «αφ' υψηλού»
και μ' εθνικές περγαμηνές
κι «εν τούτω νίκα».
Δεν σ' άφησαν υπόθεση
μεθυστικής οσμής μες στ' αλεσφάκι
κι ω καρδερίνι διψασμένο
σε κακές χρονιές που σου 'βαζα νερό
σε πήλινο πιατάκι
σε σκότωσαν με λέιζερ
οι εξουσιαστές σου.

ΒΥΘΟΣΚΟΠΙΟ

«Εύρηκα» το πλοίο
βυθοσκοπώντας την ευθύνη
έναντι της μέρας που έρχεται
βυθισμένο στα βάθη
απεμπολημένης ηθικής
με τα κατάρτια σπασμένα.

Είδα του πλοίου
να παρηγορεί τον πνιγμό
με πικρές θωπείες
η θάλασσα.
Πολύς καιρός να καλαφατιστούν
οι πλευρές της πίστης στα κοίλα του
και καταρρέουν.

Μόνη διαφάνεια
μέσα στους φωσφορισμούς των οστών
ο θάνατος
ίδιος με κείνον που χύνεται
στην ηλεκτρική καρέκλα την ποινή
τελειώνοντας.

Σαρανταπόδαρη φωτιά καίει μέσα μου
το δάσος της τιμής που πότισαν
των παππούδων οι ρήσεις.

Αποφασίζω τη δική μου αναδάσωση
με δέντρα πιο μεγάλα
για καρπούς πιο γλυκούς.
Τα δάση τα νωχελικά
καλώς τα καις καρδιά μου.
Καλώς με πνίγει η τρικυμιά σου θάλασσα
καλώς με ταξιδεύει ιστίο το ξύλο
καλώς με πάει πανί το ρούχο.

Λεσπέρης
με το λώρο στο κύμα
σπέρνω και ποτίζω με πίκρα
του ονείρου το στάρι
να μη ξεχάσω
την πονεμένη ιστορία μου
κι ω θάμα, δέρμα μου γυμνό
πιο κι από μάλλινο χρέμι μου ζεσταίνεις
το αίμα που σε δυο
χοροπηδά ρυθμούς.
Σ' αυτούς που φεύγουν
από τη λύρα του ήλιου και λυγίζουν σίδερα
κι αυτούς που από το βέλασμα
των αγαθών κυμάτων, φεύγουν, του Αιγαίου
κι αντιφεγγίζει η θάλασσα
το ελληνικό μου πρόσωπο στους βράχους.

Η φωτιά της ποίησης είναι καλοί μου,
σφαιρικό βυθοσκόπιο που παίζεται
από την καρδιά
στου λογικού
τους απερίφραχτους κήπους
κι είναι ηδονίζουσα κι ηδονιζόμενη η σχισμή
από κάθε ακόντιο στίχο
στο μοναδικό της στάδιο. Λέτε
από τους ώμους κάποτε
να φυτρώσουν γίγαντες χέρια
που να πέφτουν παράλυτα
μόλις σηκώσουν
ένα δράμι άδικου;

Γίνεται κι αυτό αφού
τα καλάμια γίνονται φλογέρες
όταν πεθάνουν.

Η ΑΔΗΛΗ ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΩΝ ΦΤΕΡΩΝ

Ο μετεξεταστέος του Σαββάτου
άριστος ξύπνησα την Κυριακή
με ονείρων κρυόνερα λούζοντας
την κούραση.

Φυσώντας, λέει, τη φωτιά
πήρα το σχήμα προκοπής.
Δένοντας κλωστή αλυσίδα
αλυσοδέθηκα με τον προπάτορα.
Το σώμα μου μέσα στο Λόγο του.
Η στάχτη του δέντρου του
οικοδομικό υλικό για τα δικά μου αγάλματα.
Αχ! Αυτά τα παράσιτα
των δέντρων που καίγονται
δεν αφήνουν τ' αυτιά να χαρούν
τη ροή του ανεξάρτητου σπέρματος
πάνω στο μίσχο που με θέλει γαρούφαλλο
στο μελανοδοχείο των παιδιών.

Η άδηλη αναπνοή της γνώσης
από εντριβές πόνου.

Μη μας εγκαταλείπεις πυξίδα
στην απειλή ν' αράξουμε
σε μπουνάτσα.

Τρίζε τα κατάρτια
σε κάθε παρέκκλιση
προς λιμάνια ευδαίμονα.

Στο ταξίδι των άγριων
ταιριάζει
άγριο το πέλαο
γιατί χωρισμένοι από σύνορα
κόβουμε τον ουρανό σε κομμάτια.
Τα σύνορα είναι νοητές
απαραβίαστες γραμμές
εδαφών και υδάτων
που ο μίσχος δύο εκατέρωθεν κρίνων
δε συναντιέται κι ούτε
αγκαλιάζονται εκεί που σμίγουν
τα κύματα.

Αυτό είναι
- διάβαζε περίπου -
η αγωνία του διψασμένου
που τ' ακάθαρτα χείλη
σε πεντακάθαρο πλάι ποτάμι
δεν του επιτρέπουν να πιει
και τα αγαπημένα χέρια που θα καθαρίσουν τα χείλη
βρίσκονται
στις σελίδες των ποιητών
κι αυτοί δεν καλούνται
να επιδείξουν
τον μηχανισμό της καθόδου
των ζωογόνων χυμών προς τη ρίζα
μέσα από τα λεπτότατα
της αγάπης τριχίδια.

Φταίει και που οι πέννες τους
θεμελιώνουν τα όνειρα πάνω στα ρόδα
και των ρόδων
το συντακτικό δυσκολότερο
από των ονείρων.

Χορταίνω τη σπατάλη μου νηστεύοντας.
Γίνομαι το πηλίκο της τιμής
να μετρήσω το «πλην» μου που νίκησα.
Με του σημείου την πληρότητα
γίνομαι τούτο το σημείο και το άλλο
μέσα στον κύκλο του δίσκου
και για τις δυο διαμέτρους των δίσκων.

Είπα να γίνω φτερό για να νιώσω αγέρας
βέβαιος για τη μηδαμινή αντοχή του κεριού μου
στα μπουρίνια του ήλιου.
Να πέσω πετώντας.

Γηρασμένος πάνω στα πόδια μου
άλλο δεν θέλω παρά
να μη γεράσουν τα πόδια μου.
Να με περιφέρουν στη φυτική κόπρο των δασών
σπόρο για φύτρα
κρυφό στίγμα ζωής
έτοιμο να σπάσει στην πρώτη
καλημέρα του ήλιου.

Έγκλειστη στην ανυπακοή της η ψυχή μου
ταξιδεύει στις οάσεις του κόσμου
με τους όφεις στα ιδρωμένα της μέτωπα
ναι, παππού, στα πολλά μου τα μέτωπα.

Κλεισμένος κισσός στις κοιλάδες μου
αφορισμένος από την Εδέμ των εδεσμάτων
τραγουδώ και κλαίω
τραγουδώ και ευφραίνομαι
τραγουδώ και κλαίω, παππού, χωρίς ωιμέ.
Χωρίς ωιμέ κι ο θάνατος
πεθαίνει στους κήπους που ξυπνούν εγκυμονούντες
ένα ροζ τριαντάφυλλο όταν πεθαίνω, γιατί
όταν ο ήλιος έξυσε
με πυρωμένο ξυστρί τις πληγές μου
ξέχασαν οι πληγές το αίμα τους
το τραγούδι του ακούγοντας.
Με σώζει ναυαγισμένο η θάλασσα
και τη δοξάζω πικρή μες στις φλέβες μου.
Ο ουρανός μου ρίχνει βροχή την αγάπη
όταν μου στεγνώνει τα χείλη
της γνώσης ο καύσωνας.
Η γης μ' αγκαλιάζει μεθυσμένη
από τα γιασεμιά του ιδρώτα μου.

Στην αιγιαλίτιδα ζώνη της ζωής μου
πετώ τη ναφθαλίνη απ' την ψυχή μου
να νικήσει τους σκόρους της χωρίς συμμάχους.
Τα καράβια ζωντανά και δε σαπίζουν
αν για το φως με πείσμα τα σαλπάρεις.

Οι συμπληγάδες στο σημειωτόν απελπισμένες
μόλις που της πορείας σου τ' αυλάκια
στο τέλος θα προλάβουν
χωρίς να σου πληγώσουνε το σκάφος.

ΜΝΗΜΕΣ ΠΟΛΥΕΔΡΙΚΕΣ

Τόλμησα τη στοργή προς την οχιά
εδάκρυσα για την πυρά του αρουραίου
όταν τους έζωσε η φωτιά και κάηκαν
αλλόφρονες μέσα
στων δασών τ' ολοκαύτωμα.

Γονάτισα την ελπίδα κι έσπρωξα
μαχαίρι στο στήθος της, κάτω
από θολό ουρανό να κλάψω
την καρδιά μου που έσπειρε
το αίμα της σ' έρημο.

Μνήμη πολυεδρική τα πληγωμένα
καρδερίνια του στήθους
δεν μ' αφήνουν να χτενίσω
Κυριακή σήμερα, τα μαλλιά μου.

Κουβαλήστε κόρες της ονειρεμένης πολιτείας
την αγάπη στις υδρίες σας
και γεμίστε τον κόσμο δροσιά.

Η γνώμη μου αθλήτρια
μπαίνει στην καθαρή αορτή της πληγής
που θα σβήσει στα χείλη της απειλής
του θανάτου την πρόθεση.

Και στριφογυρίζω αδράχτι
στα χέρια της νύχτας
κλώθοντας ρούχο να ντύσω
την παγωνιά των τυφλών
νυχτερίδων.

Ξετυλίγοντας τις κλωστές ζεσταίνομαι
που φύλλα μουριάς οδεύουν
προς μεταξοσκώληκες.

Τολμώ στης οδύνης τους κήπους
φωτόδενδρων πότισμα
με ρυάκια δακρύων
πρωτόπλαστης σκέψης.
Τα σύννεφα, λέει, να βλέπουν πάντα τον ήλιο
και να καρπίζουνε, δέντρα, με ουράνιους χυμούς.
Τα θεμέλια να χτίζονται με όμορφες μάχες
τραγουδιών, το ένα πάνω ή δίπλα στο άλλο
μέχρι
των δροσερών ανέμων τη χαίτη.
Γιατί ερχόμαστε
από το χρόνο των χίλιων πόνων
και πέθανε
η χαρά μας έφηβη.

Όρθιοι πάνω στις τραγωδίες
γίναμε το χρέος που τίμησε
τις ανοιχτές σελίδες του ονείρου
σ' ένα τόπο που πνίγεσαι
αν δεν μάθεις να πλέεις
στο φως.
Ως το λαιμό φυτεμένοι
στις γαλανές θάλασσες
θα τραγουδάμε
στον αιώνα τον άπαντα
στην καρδιά κουβαλώντας
τα δελφίνια που σώζουν.

Να γιατί
με το βλέμμα απλανές
σ' ό,τι παράξενο βλέπω
παίρνω το γάλα απ' το μαστάρι της αίγας.
Τι τα θέλω
τα οικιακά σκεύη ο ανέστιος;
Που με σκεπάζεις ουρανέ μου,
σπιτώνομαι.

Μη βουλιάζεις τα κύματα θάλασσα
σ' ομορφαίνουν που βόσκουν σαν πρόβατα
στους ολογάλανους κάμπους σου.
Μη διαλύεις τα σύννεφα
χωρίς βροχή ουρανέ μου.
Χαμογελάει παράδεισο
το πρόσωπό σου πλυμένο.
Μην καίεις τα δέντρα σου δάσο
των ανέμων το ράπισμα
των πρασινόμαλλων παιδιών σου παιγνίδι.

Σ' ό,τι ενάντιο
βουλιάζω και καίγομαι.
Σ' ό,τι ενάντιο
πάνω σε υγιέστατο πόδι
νιώθω άρρωστη κίνηση.

Κατεβαίνω τα σκαλοπάτια του κάστρου μου
μέχρι την τάφρο του.
Να τα δαχτυλικά αποτυπώματα των πόνων.
Να οι άναρθρες της απελπισίας κραυγές.
Να ο λίθος κι ο σίδηρος μέσα στο φόβο.
Να η προσευχή αντιφόβος κι αντίσωμα.
Να η ένεση πίστης στης καρδιάς μου τα σύννεφα.

Τραχύς σαν μοσχάρι κι αναμμένος θυμό
που είχα γη σκληρή να υποτάξω
τραγουδώ και δοξάζω το έθνος των βράχων μου.
Των υψιπέδων της γνώσης.
Των υπόγειων ροών μου.

Όρθιος πάνω στα νύχια
πονώντας αλλά χορεύοντας
θεμελιώνω τα έργα μου
σε χώμα παχύ που ονειρεύεται.

Με ταξιδεύουν τα οστά μου
στις κορφές της πατρίδας. Εκεί
δένω κι εγώ στο χορό που η Ρόδος χορεύει
με τους σκελετούς των παιδιών της.

Με πάει ο πόνος στους λιμιώνες
που βόσκει το φως.

Είπα την αλήθεια κι έπαιξα θέατρο
Την καρδιά μου παραβίασαν μ' αντικλείδια
οι βάρβαροι
και δε βρήκαν παράδοση.
Όταν οι στοές της ψυχής μου παράπαιαν
ανάμεσα προσευχής και βλαστήμιας
σάλπιζε η μύτη μου
και θυμούς και αρώματα που της είχαν χαρίσει
τ' αλεσφάκια της άνοιξης.

Παντού μωσαϊκά κι οι Καίσαρες σκόνη.
Αψίδες ξεχάστε τους.

Οι σφεντόνες της ειρήνης
με την ωραιότερη αδιαφορία
στα τεντωμένα τους λάστιχα
σας πετροβολούνε σβήνοντας
από τα καθαρά τοπία, τη δόξα
των προσωπογραφιών.

Στις φιδότρυπες
φυσούν καλλικέρατα ελάφια και πεθαίνουν
οι οχιές.

Πεθαίνουν πλάι
στις νεκρές πολιτείες του κόσμου.
Στα δάση του Βιετνάμ
στους δρόμους του Μπέλφαστ.
Πιο πέρα
- παρενθετικά -
φωνές καθαρές μου φωνάζουν
πως ο Γιαν Παλάτς
αγαπούσε παρανοϊκά τη γυναίκα του
Τσεχοσλοβακία κι ακόμα
πως ο Κώστας Γιωργάκης άναψε λαμπάδα.
Στις φλόγες
άνετα διαβάζεις:
ΕΛΛΗΝΑΣ

ΚΛΩΣΤΕΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ

Λίγα λόγια πάνω στο ποιητικό αυτό είδος για τον αναγνώστη

Το Χαϊκού είναι ένα είδος σύντομου ποιήματος με πολύ αυστηρούς κανόνες, αντίστοιχο της ποίησης του δικού μας Λογιοτατισμού. Αναπτύχθηκε στην Ιαπωνία τον 16ο αιώνα˙ κατ' άλλους τον 14ο.
Έχει μια ποιητική αυτοτέλεια στην ταχύτητα του ελάχιστου ρυθμού, στην οποία πρέπει να κυριαρχεί η άδολη συγκίνηση και η ασχολίαστη εικόνα. Η ακαριαία θέση της λέξης, να δημιουργεί τον μετεωρισμό του νοήματος.

Μακρινός του συγγενής το Τάνκα, που έχει πέντε στίχους (5-7-5-7-7) πεντασύλλαβους και εφτασύλλαβους, χαρακτηριστικό της γιαπωνέζικης ποίησης.

Από το κόψιμο του Τάνκα, το Ρέγκα κι από το πρώτο τρίστιχο του τελευταίου το Χαϊκού (5-7-5). Είδος που συγκίνησε πολλούς ποιητές, για τις δυσκολίες που παρουσιάζει αλλά και για την ικανοποίηση που δίνει η προσπάθεια να δώσεις την αστραπή μιας στιγμής.

Το Ρέγκα με τις τριάντα μία συλλαβές του, μάλλον δεν ενδιαφέρει τους Έλληνες ποιητές˙ και γιατί να ενδιαφέρει, όταν έχουν στα χέρια τους έναν δεκαπεντασύλλαβο που, διπλός θαματούργησε στα χείλη του λαού σαν μαντινάδα ή δίστιχο ή ποίημα (δημοτικό τραγούδι).

Το Χαϊκού, λοιπόν, στις δεκαεφτά συλλαβές του, είναι το είδος που διεγείρει τον πόθο να μεταφέρεις στο χαρτί εικόνες απ' αυτές που βλέπεις γύρω σου στη φύση και στον κοινωνικό περίγυρο, με πλήρη ποιητική αυτοτέλεια.

Να επιδιώξεις την τελειότητα μέσα στη συντομία και πάλιν η απλότητά του να πιστοποιεί, δυνάμει του κλασικού μύθου, τη βαθύτητα αφενός - που μετατρέπει τη συντομία σε απόδειξη Τέχνης - και του ρομαντικού αφετέρου, που με το έπαθλο της αλήθειας βραβεύει τον αυτοσχεδιασμό.

Είναι, επίσης, και το λυρικό στοιχείο, που, θα 'λεγα, επιτρέπει στη φωνή του πάθους ν' ανεβαίνει στη διαπασών τις σκάλες της συγκίνησης, αφού το Χαϊκού είναι ένα ποίημα και σαν τέτοιο το καταχωρούμε στον κώδικα των συναισθημάτων που γεννούν συγκίνηση.

Μέσα στο Χαϊκού, μοιάζει να σου δίνεται το δικαίωμα να προκαλείς το ενδιαφέρον με την εικόνα, το δίδαγμα, την απελευθέρωση του συμβόλου, τη βιαιότητα του συναισθήματος, κι όλα αυτά σε τρεις στίχους (5-7-5) που ακόμα και το άρθρο σαν έχτη ή όγδοη συλλαβή, να λειτουργεί σαν σφουγγάρι που σβήνει το ποίημα, εξαφανίζοντάς το. Που και η απαγορευμένη ομοιοκαταληξία λειτουργεί κατά τον ίδιο τρόπο, έστω και αν παρεισφρήσει στο ποίημα άθελά σου.

Οι προτάσεις στο ποίημα αυτό είναι πάντα απλές, κοινές, αποδεχτές όπως λένε στη γλωσσολογία, χωρίς ν' αποβάλλεται ο μετεωρισμός του

νοήματος, όπως είπαμε και στην αρχή, με την ακαριαία θέση της λέξης.

Μέσα σ' αυτές τις προτάσεις πρέπει να υπάρχει η συμπυκνωμένη συγκίνηση της επίλεχτης στιγμής.

Κάτω από το πρίσμα της Κριτικής - με τη συλλογιστική της διάρρηξης του νοήματος, όπως το συνηθίζει η δυτική σκέψη, όταν μέσα στο τρίστιχο ζητά ένα συλλογιστικό σχεδιάγραμμα που πάνω του θα βαδίσεις - το ποίημα χάνει την απλότητά του.

Με δεδομένη τη διάθεση του αναγνώστη να δεχτεί τη συγκίνηση, το Χαϊκού πρέπει να του δώσει τη συγκίνηση της εικόνας και τις προεχτάσεις της με την προσωπική - διαφορετική ίσως για τον καθένα - παρέμβαση του ονείρου.

Διαβάζεται δύο φορές. Η δεύτερη, ηχώ της πρώτης. Μεγάλος δάσκαλος ο Basho, τα περισσότερα του οποίου θεωρούνται αριστουργήματα.

Μέσα στο Χαϊκού, η οριοθέτηση της γλώσσας, είναι αντικείμενο μιας μέριμνας που μας είναι ακατανόητη, γιατί το θέμα δεν είναι να είμαστε λακωνικοί, αλλά να επενεργήσουμε πάνω στη ρίζα του νοήματος για να πετύχουμε αυτό το νόημα να μη διασκορπίζεται, να μην περιπλανιέται στο άπειρο των μεταφορών, μέσα στις σφαίρες του συμβόλου. Το Χαϊκού δεν είναι μια πλούσια σκέψη που περιστέλλεται σε μια συνοπτική μορφή, αλλά ένα σύντομο γεγονός που βρίσκει μονομιάς τη σωστή του μορφή.

Σύντομο όπως είναι, λέει η φιλόλογος Ελπινίκη Νικολουδάκη, ορθώνεται απάντηση απέναντι στην ερώτηση που υποβόσκει στο θεματικό κέντρο.

Στο Χαϊκού, οι περιγραφές δε δίνουν νόημα στο πραγματικό.

Παράδειγμα: δάσκαλος του Χαϊκού, στην ερώτηση «Τι είναι βεντάλια;», απένειμε το έπαθλο της νίκης, όχι στην αναπαράσταση της λειτουργίας της, «πραγματικό» άνοιγμα, δηλαδή, και κλείσιμο της βεντάλιας, αλλά στην επινόηση μιας σειράς, μιας αλυσίδας από αλλόκοτες πράξεις, «ξύσιμο του λαιμού» π.χ. της κυρίας με τη βεντάλια τη στιγμή που ένιωσε την ανάγκη αυτής της κίνησης.

Δεν περιγράφω σημαίνει, δεν στολίζω με σημασίες και διδάγματα -πώς να τ' αποφύγει η δυτική σκέψη; Χωρίς να ορίζεις, ο ορισμός μεταβιβάζεται στην κίνηση· «περιγραφή και ορισμός είναι δύο βασικές λειτουργίες της κλασικής μας γραφής».

Η σύλληψη της λεπτομέρειας στην ποιητική διαδρομή της γλώσσας βεβαιώνει την ύπαρξη της λεπτομέρειας που διαφεύγει από την κοινή σκέψη, ή τη σκέψη που ξοδεύεται στα κοινά πράγματα. Προτού επιτευχθεί η σύλληψή της, είναι σκεπασμένη από ίσκιους. Ο ερχομός της στο φως, με τον ποιητικό λόγο, είναι ένα περιστατικό δημιουργίας,

του ανθρώπου, - όπως στο ξόδεμά του π.χ. ν' αποχτά ολοένα και περισσότερα υλικά αγαθά - αλλά τον προωθεί σε ονειρικές λειτουργικές καταστάσεις, που βοηθούν την είσοδο του πνεύματος στα κάστρα της αλήθειας. Η ύπαρξη του μόνου αστεριού με ζωή στο ηλιακό μας σύστημα, της Γης, δεν είναι στ' αλήθεια, η μόνη αλήθεια του ονείρου;

Γράφοντας αυτό το -ας το ονομάσω κατατοπιστικό για τον αναγνώστη- σημείωμα, το κάνω για να πω πως πρέπει κάθε Χαϊκού, σαν αυτοτελές ποίημα, να διαβάζεται χωρίς να συνδέεται με το επόμενο. Το σωστό θα 'ταν κάθε σελίδα του βιβλίου να φιλοξενεί ένα από αυτά. Ωστόσο ο καθένας καταλαβαίνει πόση εκδοτική πολυτέλεια θα 'ταν μια τέτοια τάξη. Προσπάθεια του ποιητή, να διοχετεύσει στις δεκαεφτά συλλαβές τη συγκίνησή του, δίνοντας μιαν εικόνα.

Από 'κει και πέρα, αφήνεται στον αναγνώστη το ψάρεμα αυτής της συγκίνησης. Στη διαπασών του πάθους, το όνειρο δυναμώνει τόσο την κίνηση της φωνής που η γλώσσα, μόνο μέσα στο στρόβιλό της αν βρεθεί, θα φωνάξει:

Σου 'ραψα κουμπιά
στο καινούργιο φόρεμα
πέντε δάχτυλα.

Πρώτος διδάξας το είδος στην πατρίδα μας, ο Δωδεκανήσιος Δ. Αντωνίου. Δίνω ένα δείγμα γραφής του:

Στη μαύρη νύχτα
ζωγραφίζω γιασεμιά
να ξημερώσει.

Σε κλίμακα μικρότερη ασχολήθηκε με το είδος και ο Σεφέρης:

Φόρεσα πάλι
τη φυλλωσιά του δέντρου
και συ βελάζεις.

Είναι κι άλλοι πολλοί. Με ολόκληρες συλλογές λίγοι.

Του ποιητή Κώστα Π. Μιχαήλ θα δώσω δείγμα γραφής με ένα Χαϊκού που ο Δημ. Νικορέτζος χαρακτηρίζει αριστούργημα, με καθαρά γιαπωνέζικο ύφος:

Κεντίδι βουβό
καρφωμένη βελόνα
η κλωστή κλαίει

και να κλείσω με την ευχή να ξαναγυρίσει μια μέρα το δίστιχο στα χείλη του λαού μας, που τόση συγκίνηση έδινε στους ανθρώπους παρόμοια μ' αυτήν που έδινε και δίνει ακόμα στους Γιαπωνέζους το Χαϊκάι. Του αυτοσχεδιασμού καθαρότατο λάμπος.

Παντελής Ευθυμίου

ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Χρυσακρόγιαλα
χαλίκι πολύχρωμο
κύματα κρίνοι

Θάλασσα λάδι
στο νερό, μωρό γεννά
αφρό, η βάρκα

Σγουρό το γέλιο
του νερού που κυλιέται
στ' αμμοχάλικο

Παίζουν κρυφτούλι
σε βράχους τα κύματα
γενειοφόρους

Γέροντα βράχο
το κύμα, σαν πέταλο
αλόγου χτυπά

Αχτίδες καρφιά
την καρδιά μου ματώσαν
- κύμα σφυράκι

Αφρόψαρα στο
σεληνόφωτο κύμα
τρώνε φεγγάρι

Στην αθερίνα
γελά η πανσέληνος
σκίζω το δίχτυ

Διελκυστίνδα
το φως, με τις άκρες σε
πλοία και κάβους

Φύκια στην άμμο
- απομνημονεύματα
γριάς φουρτούνας

Δυόσμος και κρίνο
στης αγάπης το πλοίο
κύμα ναυτάκι

Λάγνο το κύμα
θα σ' αφήσει έγκυο
αν του γυμνωθείς

Ανθός θυμαριού
για τους πόθους μελίσσια
η λουομένη

Θάλασσα Μαγιού
το φεγγάρι ψαρεύει
μελαγχολίες

Κόκκοι της άμμου
και όλους τους βίασαν
γοργόνες νύμφες

Άλλαξε ρότα
το μικρό τρεχαντήρι
-πάει γι' αστέρια

Νύχτες λαγνείας
- Σελήνη και θάλασσα
Λεσβίες κόρες

Βότσαλα δυο δυο
ξεκόβουνε και παίζουν
το αντρόγυνο

Μόλις που φυσά
- στου νερού το πρόσωπο
άσπρες ρυτίδες

Ρίχνω μια φουχτιά
χαλίκια στη θάλασσα
- κάτασπρες πληγές

Άρτιος Λόγος
του γιαλού παντομίμα
με το χαλίκι

Ήλιου πεθύμια
στ' ακρογιάλια η Ρόδος
να γυμνώνεται

Χιτώνας γιαλός
ακρογιάλια δαντέλες
πλέχτρα η Ρόδος

Καυτές βελόνες
οι μεσημεριάτικες
φωνές της άμμου

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΕΜΒΡΥΩΝ ΦΩΤΟΣ

Παιδική χαρά
χελιδόνια στο σύρμα
τραμπάλες ήλιου

Πεδιάδα κλίνη
καμπύλες ελαιώνων
άντρας άνεμος

Με χρυσό στάχυ
χτενίζει κορυδαλλός
το λοφίο του

Νέος Απρίλης
γιορτάζει γενέθλια
- άστρα κεράκια

Θέρους πινελιά
χρυσοστάχυ πίνακας
φωνή του σπόρου

Τα πυκνόμαλλα
κυπαρίσσια χτενίζουν
χτένες αχτίδες

Έμβρυο φωτός
σε μικρού κόκκου σώμα
τ' όνειρο ρίζας

Με κλειστά μάτια
γυμνώνονται στον ήλιο
οι παπαρούνες

Κίνηση φωτός
γαρδένια και δάχτυλο
που αγγίζονται

Σε ξανθής τσίχλας
το πείραγμα κότσυφας
σφυρίζ' αλήτης

Έστησα τ' αυτί
στο πιο ψηλό κλωνάρι
σ' άκουσα ρίζα

Λέω στου πάθους
οι κομήτες καίγονται
την περίπτυξη

Σε πικρή ώρα
γελοσταγόνα ήλιου
κι όλα γλυκαίνουν

Το πάνω φύλλο
είναι το τηλέφωνο
του υπεδάφους

Πεθαίνει ρόδο
και στο δάκρυ του ήλιου
ξαναγεννιέται

Ανθοδοχείο
γαρύφαλλα, γαρδένιες
μια πεταλούδα

Μικρούλα κάμπια
υποφέρει στον ήλιο
της κάνω ίσκιο

Άγγιξες ρόδο
δεν ξαναπιάνεις όπλο
και ό,τι βρέξει

Ξέρω το ρόδο
πώς είναι, φύλλο καρδιάς
που δεν πέθανε

Κι ο θάνατος
στου ρόδου το θάνατο
μοιρολογιέται

Ρόδα στο βάζο
τραγουδούν καναρίνια
στην πορσελάνη

Μοιάζει το ρόδο
της χλωρίδας παγώνι
στο σεληνόφως

Περιδέραιο
αηδονιού και κρίνου:
τραγούδι, χρώμα

Τη συναυλία
χειροκροτούν των πουλιών
τα διοσμαρίνια

Διαιτολόγος
ήλιος προσφέρει στη γη
φως αφθονία

Πεθαίνει σπόρος
κι ευωδιάζει ο κήπος
καρπογένεση

Με τους ανθούς σου
εκδίδεσαι λεμονιά
στην ευφροσύνη

Νούφαρο σκέψη
το γιασεμί να πιστεύεις
σε οσμίζεται

«Όχι» της γύρης
μεγάλο αμάρτημα
την καίει λίβας

Σπίνος και τσίχλα
τραγουδούν σε κλωνάρι
και δεν τσιμπιούνται

Γυμνά σπουργίτια
πεινασμένο το φίδι
η φωλιά σφαλνά

Κυνηγός δάσους
σημαδεύει λιοντάρι
ορμά η σπηλιά

Μικρό τριζόνι
τραγουδά στη γαρδένια
πώς να ποτίσω

Τριανταφυλλιά
διψασμένη στη γλάστρα
κλαιν' τα μπουμπούκια

Καμένο δάσος
διεύθυνση οδύνης
δάκρυ μελάνι

Γεροπλάτανο
νιος κισσός αγκαλιάζει
πόση αγάπη

Ορχήστρα γρύλων
των άστρων γειτόνεμα
χορός λουλουδιών

Κόντρα τ' ανέμου
καλλονή λιμπελούλα
Θεός μαζί της

Μπουρίνια φωτός
Οι Τελχίνες πνίγονται
Ηλιοπλημμύρες

Κρήνης τα χείλη
το νερό χάι-κου
ρίχνουν στις φούχτες

Ράμφος σπουργίτη
χτυπά το παράθυρο
ξύπνα σεντόνι

Στρατός μυρμηγκιών
κεραίες σκαραβαίων
διαβουλεύσεις

Καλεί τη βροχή
η γάτα που γλείφεται
κατά το νότο

Σταμάτα ουρά
του γατιού να σε πιάσει
το γατάκι σου

Λεσπέρης και ζο
ιδρωμένοι στ' αλώνι
Αχ! Η Κυριακή

Γράφω και ξεχνώ
τον καφέ στο τραπέζι
τον πίνει μύγα

Μέγιστ' ηδονή
να ξεπλύνει το νερό
γλώσσα μέλι

Στην κορφή μηλιάς
πρώτος ο γλυκός καρπός
μετά το χέρι

Πιες χώμα ξερό
τον ιδρώτα κι άχνισε
σαν πρωτοβρόχι

Ώριμη ελιά
κερνά λάδι το χέρι
που την χαϊδεύει

Λες: νεκρό φίδι
στη ράχη του ο σκορπιός
πάει κι έρχεται

Φιδοφόρεμα
καινούργιο αγόρασε
οχιά από τρύπα…

Στη μέση φωτιάς
ο σκορπιός επιλέγει
αυτοχτονία

Μαύρα κοτσύφια
στη μουριά ωρίμασαν
γεύματα, δείπνα

Μύγα τ᾽ αλόγου
ιππέας καμαρωτός
χώμα η πλάτη

Πάνω στο χιόνι
διεύθυνση κι όνομα
λαγός αφήνει

Φύλλο της μουριάς
σ’ αγαπώ που γίνεσαι
ξανθό μετάξι

Μ’ αγάπη δένει
την αγκαλιά η κλωστή
δέντρου και στύλου

Στα βουνά χορός
αστροπελέκια ταμ-ταμ
εύζωνες πεύκοι

Μύγα σταγόνα
στο μάτι με τσίμπησε
τρύπια ομπρέλα

Δεντρολιβανιά
βυζαίνουν οι μέλισσες
τις ανθορώγες

Γλυκός θάνατος
να σβήνεις τραγουδώντας
τζίτζικας στο φως

Χρυσά ραβδάκια
της αυγής οι αχτίδες
χτυπούν τις πόρτες

ΕΡΩΤΙΚΑ

στην Κατερίνα

Το φουστάνι της
δειλινού χαμόγελου
αποκάλυψη

Πανωσήκωσε
αγέρας τη φούστα της
- τι κρίμα - νύχτα

Στην κλίνη γυμνή
και τ' άσπρα σεντόνια της
ερυθριάζουν

Αρτεσιανό
πηδά ζεστό το φιλί
στα χειλάκια της

Ακριβός στίχος
σε ροδόφυλλο ήλιου
η Κατερίνα

Είπε ο Θεός
και γεννήθηκε η μέρα
απ' το δέρμα της

Άκου ξανθούλα
ν' ανοίγεις τα ανθάκια σου
στο «βββ» των φτερών μου

Ναού καντήλι
της αγάπης η φλόγα
ρίξε της λάδι

Είπα του κήπου
χάρισέ μου δυο φύλλα
πράσινα μάτια

Την είπα ρόδο
κι ανοίξαν τα στήθη της
ροδοπέταλα

Αγάπης πεύκα
φυτρώσαν στο στήθος μου
δεν σου μυρίζουν;

Η καρδιά κρήνη
ποτηράκια τα χείλη
νερό το φιλί

Με εγκαύματα
γέμισαν τα χείλη μου
που τη φώναξα

Ρίχνω στη φωτιά
τη φωτογραφία σου
για να με κάψει

Άγρια βόδια
στην ψυχή μουγκανίζουν
οι αγάπες μου

Κορμί ποθιέται
που το κρύβει μάγουλο
ντροπαλοσύνης

Άσπρο είσαι φως
είπε ρόδο σε κρίνο
και κοκκίνησε

Είπα της νύχτας:
Δύο λάγνα παιχνίδια
μαύρα τα μάτια

Τοξοβόλημα
φρυδιού μαυροκόρακου
βέλος μπιγκόνια

Στο μανουάλι
της ομορφιάς της κεριά,
ρόδα και κρίνοι

Θέρο και Άνοιξη
το πρωί που ντύνεται
φθινοπωριάζουν

Ουρανέ είπα
γίνε φως μου στην κλίνη
μάτια γαλάζια

Οι θυμοί μου αν
σε χαμόγελο πέσουν
σπάνε σαν κύμα

Κατεδαφίζει
το σώμα μου ο σεισμός
της γαλήνης της

Και μ' όλα τ' άστρα
δεν τετραγωνίζεται
κύκλος αγάπης

Πλούσιος κόρφος
στηθόδεσμος φύλακας
πειρατής μάτι

Ο στηθόδεσμος
στ' άσπρα περιστέρια της
περιστεριώνας

Μαύρα τα ράμφη
με καταματώσανε
στα τσιμπήματα

Σίδερο πυρρό
η παλάμη στο στήθος
τατουάζ πόθοι

Ποταμός πόθος
Συστολή μεταξένια
Υδρία κόρη

Το πρόσωπό της
σε παραδείσου κήπο
ανθός τριφυλλιού

Κι όμως κινείται
ο ήλιος όταν σώμα
όμορφο γδύνεις

Αγέλη πόθων
στων χειλιών το λιβάδι
βόσκει φιλάκια

Κάθε μέρα που
ρόδο ντύνετ' η κόρη
γδύνεται κρίνο

Γεμίζουν πάθος
τους ασκούς, αγέρηδες
αφής τρέμουσας

Σφιχταγκάλιασμα
δύο σωμάτων και ο ίδρως
πλύνει τα ρούχα

Ανατριχίλα
δυο σκαραβαίοι, ένας
πάνω στον άλλο

Θρόισε καρδιά
δυο πουλιά φιλήθηκαν
τραγούδα δένδρο

Έπινα καφέ
πέρασ' ένας άγγελος
πλήρωσα ρακί

Λάβα τα μάτια
ηφαίστειο το κορμί
εξατμίστηκα

Η αγάπη φως
θάλασσα γίνε και γης
να τη χωρέσεις

Νιώθω όμορφα
στις φωτιές σου να τρέχω
σβήστης ποταμός

Με μύτη τράγου
κοντεύει τα κορίτσια
ξανθός έφηβος

Λένε η τριβή
παράγει θερμότητα
κρυώνω φως μου

Πρασινοπούλι
μες στα πράσινα φύλλα
τον ίσιο βλέπεις

Έρωτα δείπνο
αλάτι και ζάχαρη
η προσφορά της

Άμφια λευκά
στο λαιμό μου τα χέρια
της αγάπης της

Την παραπλανώ
με σφυρίχτρα κότσυφα
γελά το δάσος

Ε! Πού τα ‘χασες
τα χείλη σου κι αράξαν
στο μαντήλι μου

Σου ‘ραψα κουμπιά
στο καινούργιο φόρεμα
πέντε δάχτυλα

Βαθύ σκοτάδι
τρυφερό το κάλεσμα
φως γύρω γύρω

Απόψε θα πιω
κρασί απ' τα χείλη σου
να σε μεθύσω

Τι παράξενο!
Σ' αγγίζω χαϊδεύοντας
ένα τρυγόνι

Λόγια γλυκά
το 'κάναν το θάμα τους
να σε γυμνώσουν

Από πλάγια
βλέπεις ένα το στήθος
και νιώθεις δύο

Φωτιά στο δάσος
το καταμεσήμερο
που γυμνώθηκε

Έγινες φιλί
όταν όρκο σου 'κανα
στα ματάκια μου

Ζεστό γειτόνιο
ξαγρυπνώ με πράσινα
φρυδιών αστράκια

Πάνω σ' αχτίδα
και πας στο κρεβάτι της
από το τζάμι

Σε απάτησα
με γελάκι ασήμι
του μεσημεριού

Σε απάτησα
με ιέρεια νύχτα
σε βωμό στίχου

Σε απάτησα
με ρίμα καναρίνι
σε κλουβί ρυθμού

Και με κλουβάκι
δακρυσμένο που ‘κλείσε
την ορφάνια του

Είπα του Θεού:
είναι κρίμα π’ αγαπώ;
ρόδο γέλασε

Είπα του σπιτιού
φεύγω να σ’ τη φέρω φως
μ’ ακολούθησε

Τα εδέσματα
πάνω στη ρώγα τσιμπά
βυζασταρούδι

Αντιβίωση
στην αρρώστια μοναξιά
η τρυφεράδα

Πυκνή καταχνιά
γύρω στο μέτωπό της
ένα ξέφωτο

Όταν σηκώνω
το τηλέφωνο πετούν
πουλιά οι καρδιές

«Βρεκεκέξ κουάξ»
βατραχίνα λουσμένη
«Κουάξ» έρχομαι

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ

Άξιον εστί
το γυμνό της αλήθειας
άθλημα φωτός

Άξιον εστί
το ποτάμι που γράφει
στίχους στις όχθες

Άξιο το φως
που στεφανώνει νεκρούς
τους Φαέθωνες

Άξιον εστί
να ‘ναι πνεύμα του Θεού
και τ’ αμύγδαλο

Άξιον εστί
το ζεστό σώμα της γης
μέσα στο χιόνι

Άξιον εστί
να ‘ναι ίσκιοι επειδή
λάμπει ο ήλιος

Άξιο το φως
που ξαναγεννιέται στο
«κλικ» του θανάτου

Άξιος ανθός
που καρποδένει ελιά
και χριστόψωμο

Άξια κι η που
αγκαλιάζοντας σώμα
ηλιογέννησε

ΚΛΩΣΤΕΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ

στον Γιώργο Παπαντωνάκη

Είναι λειτουργιά
στις πολυκατοικίες
μια «καλημέρα»

Έτρεξες πηγή
που δίψασα κι έσπασα
βότσαλο Θε μου

Της φωτιάς κλωστή
η αξιοπρέπεια
ράβει τις πληγές

Ρυμουλκώ το φως
της γνώσης που χάθηκε
μη και βουλιάξει

Τα γυμνά φτερά
με πούπουλα ντύσε τα
και μην πετάξεις

Μια υπόκλιση
της ευγένειας μέση
χαριτωμένη

Η καλή καρδιά
σεισμογενές έδαφος
όλο κουνιέται

Χέρι με χέρι
η ατραπός της ζωής
πλατωσιά δρόμος

Αν διψασμένος
κατέβα στις ρίζες σου
ίνας ποτήρι

Κάθε σου πληγής
μη σε βρίσκει το αίμα
αυτομολούντα

Άδικος κόπος
την αγάπη να ψάχνεις
περιμένοντας

Παραλογισμός
να εντοιχίζεις το φως
σε υπόγειο

Παραλογισμός
ν' αποφεύγεις τα φώτα
για τη λάμψη τους

Παραλογισμός
να πεις στην ανάρρωση
γύρισε πίσω

Ύστατος πόνος
χαραξιές επουλώνει
των μαστιγίων

Αμάραντο φως
ηλιοσταγόνας πνεύμα
η μητέρα του

Την παρεστιά σου
αν εμπιστευτείς πίκρα
θα ξεπαγιάσεις

Πρυμναίες πλώρες
οι φωνές που γυρίζουν
σ' αφετηρίες

Όστρακα κενά
καυχησιολογίες
του υπερόπτη

Στένωμα κύκλου
αγάπης συρρίκνωση
φως διαρρέον

Λιμοχτονούν
τα οράματα χωρίς
το πάθος, ψωμί

Κατοχύρωση
να κρύβεις στο στήθος σου
όπλο τον ήλιο

Βρέφος η γνώση
κι ας τη μεγαλόντυσαν
οι τεχνοκράτες

Ψυχής ξηρασιά
οι πηγές μεταστάσεις
στεγνό το χώμα

Το νωθρό παρόν
ασήμαντη απλωσιά
σε πευκόφυλλο

Και το κάρβουνο
φωτίζει το δρόμο μου
αν αναμμένο

Ευανάγνωστος
απλώνεται πάπυρος
ψυχής πάσχουσας

Στης καλημέρας
την αγάπη κύτταρα
αναπλάθονται

Φωλιές αγάπης
στην ψυχή εκκολάπτουν
άλλο τον κόσμο

Απάτητη γης
η απόκοσμη γνώση
βάθους της ψυχής

Πυρήνας χαράς
η μοναξιά της φωνής
που τραγουδάει

Άσιτη μάνα
πανιασμένο το στήθος
νηπίου πανικός

Ασιτίζεσαι
αν αγγίζεις γιασεμί
και δεν μυρίζεις

Κι αν διαβατάρης
περιφρονήσεις χάνι
ασιτίζεσαι

Ασιτίζεσαι
το περδικολόημα
αν κόψεις μ' όπλο

Είδα να πέφτει
στη θάλασσα ο πόνος
πάνω σε δάκρυ

Από τις ρωγμές
της φωνής που τραγουδά
φεύγει ο πόνος

Δάχτυλο στο φως
η ψυχή πιπιλίζει
μέλι γαλήνης

Περίεργο πώς
γαλήνης ρίζες ανθούν
πάθους λουλούδια

Όταν σε διώχνουν
οι πόθοι απ' το σώμα
ξημερώνεσαι

Άνυδρη τάξη
οι λεμονιές της ψυχής
αν αποβάλουν

Τιμολόγια
φαρμάκια με Φ.Π.Α.
το όζον κλαίει

Αφήνω το φως
στη βροχή και στο κρύο
και δε σκουριάζει

Μέρα και νύχτα
μάτι δεν κλείνεις άδεια
φτωχή μου κλίνη

Φωτογραφία
προσφιλής και κινείται
όταν δακρύζεις

Φωτογραφία
στρέφει προς τα λουλούδια
βάζου, το βλέμμα

Νιώθεις ίριδα
πεταλούδες όνειρα
να σε ξεναγούν

Πρόσεξε το φως
πώς σκοτεινιάζει όταν
κλείσεις τα μάτια…

Στο παρθενικό
κάθε πλώρης ταξίδι
άστρα στο δοιάκι

Στον κατακλυσμό
κιβωτός το μολύβι
κι η σκέψη πλέει

Η καρδιά κεντά
το πορτοκαλόνειρο
με χλωροφύλλη

Φωνή που πέφτει
στης οδύνης τους κήπους
φυτρώνει λύρα

Νεκρό τοπίο
μοναχικός άνθρωπος
φωνές πελμάτων

Περιπλοκάδα
του ποιητή η ψυχή
ανάποδου νου

Κάθε ποιητή
ο ήλιος, ανάδοχος
και κολυμβήθρα

Εξίσταται νους
λιμπελούλας κεραία
τον ταπεινώνει

Ο ήλιος τρώει
από τη θερμότητα
που μαγειρεύει

Έπειτα πίνει
από το άσπρο κρασί
των καλοκαιριών

Πέτρας η χαρά
να την κουτσουλούν πουλιά
μετά να βρέχει

Περνά τρυγόνα
πέτρα το κουτσούλημα
αχ! η ακρίδα

Γομολάστιχα
της σαλιώνω την άκρη
κλαίει το λάθος

Αρχαίο στάδιο
στ' άκυρα πηδήματα
διώχνει την άμμο

Στο χειρουργείο
πρέπει να χειρουργηθούν
ειρήνης έλκη

Δεν έζησες αν
τη στερνή σου την ώρα
δε σκούξεις «ω! φως»

ΕΛΠΙΔΑ ΕΝΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ

ΔΥΟ ΧΑΙ ΚΑΙ

Μέτρησα τη γη.
Στο κρασί της Αγάπης
τέσσερις στάλες.

Ανέβα νάνε
στα καπούλια της Τέχνης
να πάρεις ύψος.

Φλόγα επί το φως, η ζωή.
Ένα το κρατούμενο.
Και τ' όνομά του, Ελπίδα.

ΠΕΝΤΕ ΦΥΤΑ

Πάτησα πέντε νιόφυτα και πώς το κλάμα τους
τη ζυγαριά βαραίνει των ανομιών μου.

Κι έγινε τώρα που γιορτάζουν οι χυμοί
καινούργια επέτειο κι η Άνοιξη
Ψάλλει το νυν και το αεί και εις τους αιώνες των αιώνων.

Μες στην ψυχή μου
πέντε φυτά σαπίζουνε κι ο πόνος τους
πέντε φωνές μοιρολογιού στο αίμα.

Πέντε θηλυκά φυτά που ετοιμάζονταν
μεσάνυχτα να γυμνωθούν
για να δοθούν στ' αρσενικά
του Απρίλη μάγια.

ΑΗΔΟΝΙΑ

Βλέπω τον ήλιο
με τις διόπτρες που μου χάρισε το φως
στο μάθημα της ποίησης.

Παίρνω το κέντρο του ήλιου και ζητώ
με το τραγούδι τ' αηδονιού να με συνδέσει
που διασκίζει, όπως πετά, το άπειρο του κόσμου.

Και το τραγούδι, ρίζα στο αίμα μου
όπου ψηλώνει φυλλωσιά γλυκών ρυθμών
να ντύσει τους χειμώνες της ανάγκης.

Οι φυλλωσιές του τραγουδιού είναι φουστάνια που
πετούν
και σε πετούν ντυμένο πάνω απ' τα φτερά σου.
Οι φυλλωσιές του τραγουδιού
είναι πανιά στου ονείρου τα κατάρτια
κι είναι τ' αηδόνια των παλμών οι ναύτες που τα
ορτσάρουν.

ΑΓΕΡΙΝΗ ΕΠΙΤΑΦΙΑ ΠΛΑΚΑ

Στην πτώση του το φύλλο καταγράφει
τον τόπο και το χρόνο που ‘ζησε.
Και τους χυμούς της γης που του δωρήθηκαν.

Είναι ο χώρος άπειρος
από το χώμα ως το κλωνάρι.
Είναι μια επιτάφια πλάκα αγέρινη
με ώρα γέννησης, χρόνο ζωής, στιγμή θανάτου
που τα διαβάζουνε τις νύχτες τα φεγγάρια.

Απ' τους ανθρώπους
όσοι ξεκούρασαν την όραση στο χρώμα των φτερών.
Την όσφρηση, στη σμύρνα του πρωτοβροχιού.
Όσοι ξεκλείδωσαν τ’ αυτί για να φιλέψουν
ένα τραγούδι φωτανθού
που του χαρίζει ο αγέρας, φως το σπέρμα.

ΦΟΒΟΣ

Συχνά
γαντζώνομαι από το παντελόνι της μοναξιάς που πάει
δίπλα μου
σαν τρομαγμένο παιδί που το παράτησαν στη μέση
δάσους φαντάσματα γεμάτου.

Λοιπόν
απάνω κει στου τρόμου την κορφή
μου γίνεται συνείδηση πως πρέπει
να βρω την άκρη μόνος μου.

Επικαλούμαι της Παναγιάς τ' αλόγατα και μου 'ρχονται.
Κλείνω τα μάτια και καλώ την Κατερίνα που
διαβάζουμε μαζί
τις όμορφες σελίδες των ονείρων να 'ρθει κι έρχεται.
Είναι που και το ρόδο σήμερα
βαφτίζεται στην αυλή μου γέλιο του ήλιου
Ω! δάσος, δάσος της ψυχής μου αδιάφανο
τα παιδιά των ονείρων μου
θα σε γεμίσουν με χαμόγελα αγάλματα
δοξαστικά της άγριας παρουσίας τους
στους ίσκιους σου.

ΣΠΟΡΟΙ

Στου κάθε πρωινού ξυπνήματος
χάνω την πυρά
τρία στολίδια του κορμιού μου
Τον πυρετό του ονείρου,
Τη γαλήνη της ψυχής.
Τις πηγές της νίκης.

Με γέννησε ηλεχτροδότρα του Έρωτα ηδονή
να με πεθαίνει η σκοτεινιά του άδειου σύννεφου.

Τους σπόρους, Θεέ μου, ζήλεψα της γης
που όταν οι ρίζες τους γεράσουνε
αυτοπυρπολούνται στάχυα.

Ξέρω.
Θα μείνω
ένα από τα παιδιά που σφάζονται
κάθε Χριστούγεννα από τους Ηρώδες.

ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

I

Άφησα τη νωχελική μου πολιτεία
ν' αποτυπώνει στα ηδονικά της κέρματα
την αποσύνθεση των ονείρων της.
Γυρίζω στον ήλιο τον ψαρά
Γυρίζω στον ήλιο τον σκαφτιά
το σώμα μου να υπηρετήσω με τους νόμους
του αχαλιναγώγητου νερού.
Την καρδιά μου να υπηρετήσω με τους παλμούς
του γαλήνιου απογεύματος.

Η αρτηριακή πίεση του κάστρου μου ανεβαίνει
μέσα στους δρόμους τους παλιούς.
Δεν είναι από γηρατειά.
Είναι που δεν ακούγεται το φως.
Είναι το γέλιο που ακούγεται κωφάλαλου στριγκλιά.
Δεν είναι η σκέψη κίνηση μιας νότας απαλής στο πρόσωπο.

Είναι αγωνία να σταματήσεις το αίμα σου από άδικη πληγή.
Είναι που δεν τραγουδάς πάνω σε δικό σου μαντολίνο.
Η θάλασσα της τρέλας πνίγει τις ομοβροντίες της γαλήνης μου.
Οι σφαίρες μου άδειες φούσκωσαν από τα κενά
και δεν χωρούν στις κάνες των επιθυμιών μου.
Και να 'μαι στη μοναξιά που χτίζεται
φύλλο το φύλλο από την οργή του καθαρού χόρτου
χωρίς αιώρηση μες στων δασών τα κορναρίσματα
να εκλιπαρώ το φιλί της αψέκαστης ποίησης
όπου δεν υπάρχει αντίκρισμα πίστης.
Οι μαϊμουδισμοί, στο τιμόνι, ναυτία.
Ο θάνατος, χωρίς ηρωισμό.
Ο μονόδρομος, πιστεύω,
μοιάζει του ηλιόδρομου που δεν αλλάζει Ανατολή
Πάντα γυμνές οι εποχές του
Το ξέρουν τα τοπία και δεν χάνονται
σε αναζητήσεις

II

Σ' αυτό το ρέμα του δρόμου ταξιδεύουν
οι αναμνήσεις του δρόμου.
Θυμούνται τα ρωμαλέα κορμιά που τους έφτιαξαν.
Έρχονται από μεσονύχτιο έρωτα μ' άπλυτα χέρια
στο στυλιάρι τυπώνοντας της γυναίκας το σώμα.
Κι έσπαζαν πέτρες, ξερίζωναν θρούμπια
σκέπαζαν με χώμα κλαίουσες ανεμώνες και
μελισσόχορτα.
Κι έκλαιγαν με τα δάκρυα του ιδρώτα
τον πράσινο θρήνο μακραίνοντας.
Αλλά την τιμή των σκαπτικών εργαλείων
πιο πάνω κι από τη δική τους ανέβαζαν.
Φτάνει να γίνει το ρέμα
όπου στον αιώνα τον άπαντα
θα ταξίδευαν απερίσπαστες οι αναμνήσεις του δρόμου.

Οι επιστροφές στο άλλο ρέμα, άδειες απ' το αίμα τους.
Είχαν παραδοθεί για τα καλά στο σήμερα
χωρίς προοπτική ν' αναπολήσουν τη θρακιά
ζεστών σελίδων αγάπης.

Αφαίμαξη των γιασεμιών από την περφάνια τους.
Αγκαλιάσματα καπνών και θορύβων.
Ένας τεράστιος κύκλος αδύνατης φυγής
ισότοπος με το μηδέν
στην κορφή την πιο μεγάλη της ζωής σου
- μόνο καβαλικεύοντας τον ήλιο θα γλυτώσεις -

Μια πατρίδα μέσα σου ατομική που εκπαραθυρώθηκε
από τη σεμνή κατοικία της πρωτόπλαστης ελευθερίας.
Δυο παιδιά που δεν έκανες όσο κι αν τα'θελες
μη σου τα πουλήσουν στην τιμή των όπλων.

Η αδημονία ν' ανταποδώσεις στην ημέρα που ξημέρωνε
το φιλί που σου 'δώσε στα όνειρα της νύχτας
σ' οδήγησε στη γνώριμη κατάπτωση
αυτού που περιμένει χωρίς να του 'ρχεται
το αναμενόμενο.
Και σε καθήλωνε ακίνητο στο βάρος σου,
το βάρος του παράπονου.

III

Σου ‘λάχε στο γάμο σου με τ’ όνειρο
το δαχτυλίδι να ‘ναι επίχρυσο
χωρίς μια γαλανή πετρούλα -έστω ψεύτικη-
να το στολίζει, για το μάτι.

«Και ποιος θα σ’ έλεγε άνθρωπο περιωπής
που προσκυνάς και γονατίζεις στα θυμάρια
τον Θεό με την οσμή γυρεύοντας.
Ποιος να προσέξει τα κουρέλια της ελευθερίας σου
που γίνονταν πανιά κι αρμένιζαν τα μπρίκια σου
σε θάλασσες ασύνορες από στεριά
σε ουρανούς ασύνορους από νεκρά φεγγάρια.»

Σ' όλα τα ρέματα του δρόμου
ο δρόμος πάει κι έρχεται στο σώμα σου.
Η ακριβή σου σκέψη κάνει το σώμα σου ακριβό.
Τέτοια πολυτελής ελευθερία δεν αγοράζεται
από τους εκτυπωτές των σχολικών βιβλίων.
Η ακριβή σου σκέψη είν’ ακριβή σαν θάλασσα.
Η θάλασσα δεν πνίγεται. Ποιοι να σε πλεύσουν;

Ποιο να σε βρέξει σύννεφο μ' αγέρα θυμαρίσιο;
Σκότωσαν τα θυμάρια γιατί μύριζαν.
Ποια να σε δεχτεί πατρίδα
με ποιητές πολιτικούς που δεν γεννήθηκαν
τους κήπους της που να ψεκάζει με πουλιά
να σώζονται οι καρποί από τα σκουλήκια;

Σ’ όλα τα ρέματα του δρόμου
ο δρόμος πάει κι έρχεται στο σώμα σου
και στέκεστε περήφανοι και μόνοι
Εσύ κι ο Δρόμος.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Στις προσθέσεις μου χαίρομαι
τα κρατούμενα της ελπίδας που μεγαλώνουν το άθροισμα.
Τα γέλια των παιδιών είναι πετρίτσες
που σημαδεύουνε τ' αυτιά κι οι Λαβύρινθοι γελούνε.
Είναι ράμφη πουλιών που κουβαλούνε λάσπη, λάσπη
την Αγάπη
να χτίσουν την αυριανή στιγμή.
Το γέλιο των παιδιών είναι βουητό σεισμού
που κάνει ν' αναδύονται απ' τον πόνο
νησίδες καταγάλανες ταμένες στους Θεούς.
Είναι τα κρατούμενα της ελπίδας.

Ρίχτερ φωτός χυμένο από φωτιά ομορφιάς στο ποίημα
της ζωής
γιε μου το πρώτο κλάμα σου.
Και μου τ' απάγγειλες τρυπώντας τον πλακούντα
και καθηλώθηκα στης γέννας τη στιγμή.
Και μου τ' απάγγειλες και πάλι κι ανατρίχιασα
και στο παιγνίδι καθηλώθηκα
σαν έπαιξα μαζί σου κοντραστάρισμα
στο διάδρομο αρκουδίζοντας.

Επειδή η κορφή μου χαμηλότερη του δέντρου
με την αγάπη ψήλωνε ως τον ουρανό.
Το σώμα στις απώλειές του έχει μάθει
πως οι πηγές στο μέσον της ερήμου
κι είναι καλό να περπατάς χωρίς παπούτσια που σε
σφίγγουν.

ΑΓΑΠΕΣ

Την καρδιά μας νεκρή
η αγάπη ανασταίνει
όπως τον σκληρό καρπό
το νερό προβλασταίνει.

Ανέραστη γενιά, ευτυχώς, δεν εφάνη
Κι αν της κόψαν τα πόδια
τα βήματά της στο χρόνο φυτρώνουν
και καρπίζουνε ρόδια.

- Τεντωνόταν το χώμα
κι όλο ανθίζαν αυγές στο σκοτάδι.
Ψυχοσυνοδός στο τραγούδι
της ελπίδας το ρόδο, γλυκάδι.
Και το χώμα περίσσευε
για όσες ρίζες, όσες αγάπες.
«Κι όσους νεκρούς ανασταίνονταν
ήταν σαν να ‘πες».

Και λοιπόν
πες μου αλήθεια πού μείναμε;
Α! ναι
στους καιρούς
που οι βάρκες ψαρεύαν στις θάλασσες
άστρα χρυσά κι ουρανούς.

ΑΝΤΛΙΕΣ

Ο άνεμος, πηχτός χυμός σε μούσμουλο και ρόδο
Άδηλη αναπνοή το χάδι σου και πώς στο στήθος μου
τον τέτοιο κόσμο να χωρέσω.

Η σκέψη σου, σαν κεραμίδι ακίνητη
στη στέγη αόρατων σπηλαίων
από της αδιαφορίας τον καύσωνα
σώζει το πνέμα μου.

- Γύρισε τη σελίδα γιασεμάκι και θα βρεις -
«η αλήθεια σπέρνεται την άνοιξη, καρπίζει το χειμώνα».

Σκύβουμε και προσκυνούμε το νερό, μες στην πηγή.
Το χώμα το δοξάζω μες στο στάχυ.
Ποιο μονομάχο ψέμα, νικητής;
Ποια αλήθεια μονομάχος, νικημένη;

Μου ‘σκισε τα πανιά του ταξιδιού
πάνθηρας ο βοριάς καθώς κοιμόμουν.

Ο θάνατος στο θάνατο τελειώνει.
Στο άσπρο και το κόκκινο τελειώνουν τα κρινάκια
και στα παρθένα μάγουλα.
Μη μου σφυρίζετε καΐκια της φωτιάς τον κίνδυνο.
Τ’ αμπάρι μου γεμάτο από νερό.
Έτοιμες αντλίες οι χαρές μου.

Αγέρας του λεμονανθού η αγάπη μου
φυσάει στα πανιά κι όλο με πάει
προς τις στοές όπου οι φλέβες σκεπάζουνε πουλιά.
Όπου το αίμα, αίμα του φτερού κι αίμα τ' αγέρα.

Η ΡΙΖΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ

Αχ! δώστε μου χέρια να σας κλέψω τον ανθό
θάματα ρόδα, μάγια της αυλής του κόσμου.
Δώστε μου χείλη να φιλήσω ερωτικά
ολόγυμνη της ρίζας την αλήθεια.

Η ρίζα ζωγραφίζει δέντρα και φυτά
κι η πινελιά του γέλιου γλέντι και γιορτή
πάνω στων φύλλων τα φτερά και στων καρπών
τα μάτια.

Ας είναι καλοτάξιδη, ω σκέψη μου, η σκούνα σου
απάνω στ' άστρο, μόνο στις μυριάδες
που γέννησε Θεούς να τ' αγαπούν κι η Αγάπη τους
με των ανθρώπων το σφυρί, να το σταυρώνει.

ΤΟ ΚΑΝΑΤΙ

Εφτάχρωμο της σκέψης το πουλί
χόρεψε εφτά λογιών χορούς στους θάμνους της Αγάπης
Το χώμα πήδηξε στων θάμνων τις κορφές
και τραγουδάει ανθός το χώμα, και λουλούδι.

Και να τες οι τρικάταρτες πληγές
όση φουρτούνα, όσος χαλασμός,
ν' αράζουν σε λιμάνι.

Τις γλείφω, ως γλείφει ο σκύλος τις πληγές να γιάνουν
Χώνω το ράμφος - πέρδικα - το σίδερο να βγάλω απ' το φτερό
Μ' ελπίδες κι ονείρου ρετσίνι κλείνω τις οπές
να ξανοιχτώ γελώντας στα μπουρίνια.

Μ' αυτήν την κίνηση
περιαυτολογείς για την τιμή
να το κοντράρεις ως το χείλος του θανάτου
με τα μαχαίρια των δακρύων και να ζεις.

Τρώγοντας το ψωμί σου, στάρι, σαν σπουργίτης
χτίζουν φωλιές στα φρένα σου, τα πετεινάρια τ' ουρανού.
Σαν αίγα αναχαράσσεις τη ζωή σου
το μάγουλο δροσίζοντας στο μάγουλο του κανατιού.

Σηκώνεσαι, το νοιάζεσαι
του ψάχνεις γύρω γύρω το κορμί
μη λάχει κι έχει σπάσει.

Η ΑΛΛΗ ΟΧΘΗ

Από τη μια στην άλλη άκρη του διαδρόμου περπατώ.
Έχω την αγωνία του πουλιού που κρέμεται ανάποδα
στο πιο αψηλό βεργάκι του κλουβιού του.

Αφήστε μας, πορτούλες και παράθυρα, να βγούμε στη
βροχή.
Γύρισε το κλειδί αριστερά με το τραγούδι σου κανάρι
κι ανοίγω την πορτούλα σου με την ψυχή, να φύγουμε.

Από του ποταμού την όχθη να τολμήσω την άλλη όχθη,
είναι το ρέμα το βαθύ. Ούτε βροχή, ούτε βρύση
Μικρό το πόδι, το βάρος μου ελαφρό.
Δεν έχω σιδερένιες πανοπλίες να βαραίνω.
Σ' ένα πακέτο από τσιγάρα πέντε στίχοι
κι οι στίχοι ούτε άγκυρες για φουσκωμένους ποταμούς
ούτε φτερά για αντίκρυ όχθες.
Είναι και μια ολίσθηση μικρών φυτών στο στήθος μου
που με ριζώνει στο παρόν.
Με το ίδιο άρμα που ‘χες μια φορά κι έναν καιρό
Θεέ μου, ταξιδεύεις.

Μια γραμματική καινούργια των παθών που δεν μαθαίνω
μ’ αφήνει στάσιμο στην τάξη αλλά ένας Έρωτας
στην αστρική του έξαρση, με καθηλώνει
με ρέον ερυθρό χαμόγελο έφηβης παπαρούνας
στα πιο καθάρια ύδατα της γνώσης
και με ριζώνει Νάρκισσο στο λάθος - ως το λένε -
κάθε πρωί στα δέντρα να χαμογελώ
- Θεός φυλάξοι μη με δούνε -
σαν να ‘μαι το υπερπλήρες μες στο παν.
Το αθάνατο νερό μέσα στη νόσο.

ΠΑΝΩ ΣΕ ΔΥΟ ΦΤΕΡΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Με βασανίζει η δίψα κι είναι φοβερό
να μη με ξεδιψούν τα εμφιαλωμένα.
- Ταυτόχρονα ακριβά κι αμφίβολης προέλευσης -
Κλαίνε οι δροσερές πηγές που πνίγονται ανώνυμες
στων ποταμών το εύρος.

Οι αξίνες μας σκουριάσαν μέσα στο μυαλό.
Το σώμα, αιωρούμενο στις κούνιες
της θαλπωρής γιορτής μες στην ευμάρεια
ξέχασε την ορθογραφία του χρέους.

Μας βασανίζει η δίψα και τα φρέατα βαθιά.
Σ' ένα πρωτόκολλο τιμής εξαρτημένης
υπέγραψαν τα όνειρα υποταγή στα υβρίδια πάθη
που άλλοι υποστυλώνουνε και μεις
τα κυπαρίσσια λοιδορούμε, άσκοπα
την κεφαλή που ανεβάζουνε στο ύψος
όπου η φωτιά του ήλιου - λέμε - θα τα κάψει.
Κι είναι τα σύννεφα ντυμένα νυφικά.

Ας κάνω το σταυρό μου, δυο
αλογόκριτες σελίδες που μου φέραν
επάνω στα φτερά τους, να διαβάσω
δυο καρδερίνες
Απάνω στα φτερά η ελευθερία.
Και στον αγέρα της, όλα των ανθρώπων τα φτερά.

ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Έφευγε κι ερχόταν
και τα φυτά μέσα του μεγάλωναν καθώς
τον ακολουθούσαν τ' όργωμα, ο ήλιος κι η βροχή
τα συστατικά του φωτός αποθέτοντας
στις σπηλιές της καρδιάς του.

Και τον τρυγούσαν οι ψυχές
βρίσκοντας πλούσια την τροφή
στα φυτά που μεγάλωναν μέσα του.
Μαργαριτάρια κύματα οι καρποί
στα γελαστά του χείλη.

Κι έφευγε, λέει, έφευγε, όλο έφευγε
γαλήνιος και χαρούμενος σαν λατρευτός ηγέτης
γεμίζοντας κι αδειάζοντας. Κρατώντας και γι' αυτόν
μιαν απελπισία, κι ένα θάρρος τόσο δα
όσο ήταν πρέπον να γενεί κατάσπαρτη οροφή ζωής
την ώρα του εμπαιγμού θανάτου.

ΜΟΛΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ

I

Χορεύουν άστεγες οι ώρες μου
μπροστά στη λαιμητόμο τους
τον τελευταίο μπάλο.

Μ' ένα φίδι τυλιγμένο στο λαιμό.
Με μια μαϊμού στα χείλη να γελά
ενώ την επιπλήττουν.

Πέρα, τ' αγκίστρι κάρφωνε αγέρα
Τα έπη, αριθμούσαν μια σελίδα
Άχαρα παραγάδια τα πουκάμισα
χωρίς σώματα να σπαρταρούν στα όνειρα.
Ακρωτηριασμένα περίμεναν στην έρημο
να συγκεντρώσουν τα κομμάτια τους
ιστοριογράφοι.

Έβλεπαν την ερημιά να μεγαλώνει
σε βάρος των οάσεων που τα λάτρευαν.

Έβλεπαν τα πόδια τους γαγγραινιασμένα
να τα κηδεύει χωρίς στέφανα
η νύχτα.

Αγονιμοποίητα έγειραν τα στάχυα
που οι σπόροι του ήλιου
απέστρεψαν το πρόσωπο.

Ω! άστεγες ώρες
θρηνήστε την άστεγη ζωή που αλήτεψε
τρύγο προσδοκώντας σε ξερό αμπελώνα.

Πάνω σε πέτρες νεκρές
ποια σπίτια γάμων;
Μέσα σε σπίτια φαντάσματα
ποιος ίσκιος χαμόγελου;

II

Ξημέρωσε.
Τραγουδώ από το υπόλοιπο που έμεινα.
Και ταχύ και μεγάλο.
Πιο μεγάλο από της νύχτας τ' ολόκληρο
πριν φιλιωθώ με το καμίνι του ρόδου
που με βάφτισε φύλλο να καίει ως καίγεται.
Τραγουδώ με χείλη που πολλαπλασιάζουν
το φως επί τη φλόγα
Τη φλόγα επί το φως
και να το τραγούδι.

Νάτος, μεθυσμένος, ο ύμνος της σκέψης
Με χαιρετούν τα φυτά
Με υγρασιάζουν της αγάπης τα μάτια.
Ξαναγίνομαι ο καρπός που χορταίνει
τα πουλιά που πετούνε στις φλέβες.
Να 'μαι, με τη γλώσσα ήλιο γεμάτη
να τραγουδώ τη ζεστασιά στου χειμώνα τα δέντρα.
Να 'μαι, να λειαίνω την πέτρα, να της ρίχνω νερό
κι η πέτρα να ζυμώνεται.
Απεικονίζω στο πλάτος της τον Έρωτα
με τόξα καναρίνια.
Βέλη του
τα τραγούδια που ανοίγουν πληγή στην πληγή
να τη γιάνουν.
Απεικονίζω την κραυγή της Αγάπης που όλα τα διαλύει
όσα κρύβονται στα καχύποπτα σύννεφα.
Είμαι το μεθυσμένο σταφύλι από το χυμό του τον ίδιο.

Το θάνατο που κουβαλούσα μέσα μου καίω στην πυρά
με τη σπίθα του γινόμενου
Φλόγα επί το φως η ζωή.
Καλημέρα σ' όλους.
Καλημέρα σ' όλα.
Μόλις που γεννήθηκα.
Αλληλούια.

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Έρημος χωρίς τις γλάστρες της η αυλή.
Όταν οι πηγές δεν κελαρύζουν, έρημος.
Όταν ο ίσκιος τ' αετού δεν σου θυμίζει ήλιο
η ψυχή σου ερημώνεται.

Όαση να φυτρώνουν οι ώρες, γιασεμάκια στο παράθυρο
με του φωτός το πότισμα.
Να σπέρνεσαι, να βλασταίνεις, να θερίζεσαι
μ' ελεύθερη βουλή, στους κήπους της πατρίδας.

Το δάσος έρημος
όταν τα κυπαρίσσια κουβαλούν
στους ώμους μνήματα.

Την αναρρίχηση περίτεχνη χτίζω του κάστρου μου.
Ιδέστε με, ακροβάτη και γιορτιάρη
πώς μοιάζω του Λαοκόοντα.
Με μάτια εξογκωμένα απ' του θανάτου τη θελιά,
τα φίδια μου δαγκώνω και φωνάζω στα παιδιά:
«Καλή σας μέρα του μεσημεριού αστεράκια
που παίζετε τον Έρωτα στα σπήλαια του φωτός».

Το φως έχει δική του περισυλλογή.
Δική του γνώση των Θεών.
Δική του σκάλα ν' ανεβαίνει τις καρδιές.
Δικό του αηδόνι να φωλιάζει αζευγάρωτο στο χάος
και να γεννά τα κύματα που τραγουδούν.

Τ' ακούω να ηχούν αλφάβητο
γνωστό κι αγαπημένο στο Αιγαίο.

Ω! φως ελληνικό
με ρόδων βελονίσματα, ξυπνάει το όνειρο
και πάει μ' αρχιερατικό βηματισμό στα σπήλαια
τα μάτια τους που ανοίγουνε στο θάμα της ελπίδας.

Από μιαν είδηση μικρή κι ευχάριστη
«Τόσο μικρή, όση μια πεταλούδα σ' έρημο,
τόσο ευχάριστη να ξεπερνά και το φιλί της ερωμένης»
γέμει η ψυχή μου από χαρά κι ανοίγουν οι κρουνοί της
κι η θάλασσα ανυψώνεται και πίνουν τα χαλίκια
νερό κρασί και τραγουδούν ώσπου τ' αυτιά σου
πάρουν.

Και τούτα τα νερά
τα παίρνει ο ήλιος και τ' αθροίζει σύννεφα
τα ξαναρίχνει στην καρδιά σου κι είναι όνειρο
μες στις βροχές σου, ο χειμώνας.

Γίνεται τότες η καρδιά σου μια κορδέλα
δεμένη στα μαλλιά της γαλανής πατρίδας σου
που κάνει έρωτα με όλους τους καιρούς
κι όλες οι κόρες της ελευθερίες.
Αχ! γαλανομάτα μου, έπρεπε
τα δέντρα όλου του κόσμου αν είχανε κορφές
την καλημέρα να σου λένε μ' ανθοδέσμες
γαλάζιου οξυγόνου.

Με υγρό το ρουθούνι
ελάφι κι οσμίστηκα
των εχθρών μου την τρίχα
πριν ακόμα εξατμιστεί
της θηλής σου το γάλα.

Πού ν' απλώσω να στεγνώσει
των δακρύων το βλέμμα.

Σταυροφόροι, τους σταυρούς
ματώσαν στο αίμα μου
Ασιάτες βουρκώσαν
τα χρυσά μου νερά.

Πού ν’ απλώσω να στεγνώσει
των δακρύων το βλέμμα.

Απ’ τα κάστρα ξεκάστρωτος
απ' το σπίτι ξεσπίτωτος
πού ν’ απλώσω να στεγνώσει
των δακρύων το βλέμμα.

Σφιχτοδέθηκα με το χώμα μου, κόμπο.
Στη θάλασσα κύμα κι ορθώθηκα
τρικυμιά του λεβάντη.
Στην καρδιά μου τον ήλιο φυλάκισα
κι έδωσα την καρδιά μου, του ήλιου.

Συνομίλησα με τις πηγές των βουνών
τα χείλη μου στο νερό τους βαφτίζοντας
και δροσιά της ψυχής μου, ο Λόγος τους.

Τούτη η γης μ’ αγαπά
με το δάκρυ μου ζυμώνει τ' αντίδωρο
τούτη η γης με χορταίνει.

Στις κορφές τ’ Ατταβύρου τους κάμπους μου ψήλωσα.
Στις κορφές του Ολύμπου των ονείρων τους σπόρους απόθεσα.
Στόλιζα κάθε μέρα της λευτεριάς μου το κόλλυβο
με σουσάμια κι αμύγδαλα και ρόδια οργής
μη ξεχάσω των λεύτερων γιος πως αντρώνομαι.

Δεν θ’ απλώσω των δακρύων να στεγνώσει το βλέμμα
ώσπου ο καιρός να με χαράξει
στις καρδιές των σκλάβων εικόνισμα
ώσπου ο καιρός να με γεννήσει πρόγονο
των αρχαίων ναών και των μοναστηριών
της ελευθερίας.

Ανθισμένη κραυγή της χαρούμενης γης,
η πατρίδα μου
Έπαυλη ομορφιάς αντίκρυ στης προόδου την τρώγλη.
Μη της τους κύκλους ταράττετε έμποροι.
Μίλησε με κωμωδίες και δράματα
ως και στις καρδιές των ανέμων.
Μίλησε με σοφία κι όνειρο πάνω στην πέτρα
όταν τα μάρμαρα δεν ήξεραν ότι μπορούν να μιλήσουν.

Σύνορο της οικουμένης ασύνορο η πατρίδα μου.
Σάλπιγγα ζωής στα χείλη της άνοιξης η πατρίδα μου.
Χώμα, πέτρα και νερό,
χωρίς κλυδωνισμούς που τα σηκώνουν στους ώμους
οι Άτλαντες Κολοκοτρωναίοι
Καραϊσκάκηδες, Μιαούληδες.

Ονειροπαρμένη ανατολή μες στα σκοτάδια η πατρίδα μου
Καθαρόαιμη κόρη του Ήλιου, η πατρίδα μου.
Δύναμη ερωτική της Μεσογείου, η πατρίδα μου.

Χώρα μου στο πρόσωπό σου ανεβασμένη
και το πρόσωπό σου χαμόγελο στου κόσμου το πρόσωπο

γείρε αψηλή σε μένα, το νάνο σου γιο, να σε φιλήσω.
Δέσε να σε χορέψω σούστα του πανηγυριού.
Να σε βλέπω, να σ' αγγίζω και μαζί
να σ’ ονειρεύομαι.

Επιστρεφόμενη από πόνους μυρίζω την ανάσα σου.
Περισπωμένη η θάλασσα στο τέλος τ' ουρανού
σφίγγει γαρούφαλλο στα χείλη της
το ρήμα του Θεού «διψώ».

Οι μνήμες στάρι και νερό
και τούτος ο καρπός της σμίλης
ετούτη η βάναυση ομορφιά
σου μπήγεται ήλος στην καρδιά να σε ξυπνήσει.

Νερό δικό μου η βροχή των ουρανών σου.
Σταμνί φωτός δικό μου ο ήλιος σου
με αμβροσία τραγουδιού ανάκατο.
Γεμάτο το σταμνί σου όνειρα στους ώμους μου
Θα τα περχύσω στων παιδιών τα στρώματα
Θα τα τινάξω στους μαντρότοιχους της Γης
Θα μεθύσω τα κρεβάτια με γυμνά σώματα.

Τα κάστρα θα φωτίσω να φανεί η αλήθεια
κόρη άρρωστη που μένει στην ανάρρωση αιώνες
να της βυζαίνουν οι έμποροι το ακριβό της αίμα.

Η ρώγα των στηθιών της στα δυο δάχτυλα
περίτεχνα, γι' άναμμα πόθου κρατημένη
προσφέρεται σ' όποιον προβάλει λεύτερος
κρατώντας πλάκα και κοντύλι
για δυο και φτάνουν χαραξιές
καινούργιας ιστορίας.

Οι γιοι σου και οι κόρες σου
αδιάφοροι στον κίνδυνο ν' αναφλεγούν απ' τις φωτιές
που ανάβουν
τα σύννεφα από το νερό τους ξεγεννούν
τον πόνο ασπίδα κάμνοντας
- Ετούτη την ασπίδα
της λευτεριάς το δόρυ μοναχά τρυπά -

Και το πικρό τους αίμα
με τ' ανακάτεμά του στη χαρούμενη γλυκαίνει γη.

Αδιάφοροι στον κίνδυνο ν' αναφλεγούν από τις στάχτες
που καιν' ακόμα, τ' αναμμένα κάρβουνα σαν
κλωσσαριές φυλάγοντας
στον ώμο τους πανάρχαιες χιλιόχρονες ελιές σηκώνουν
που δεν δένουνε καρπό
μόνο κλωνάρια πράσινα που δεν πουλιούνται.

Δωρίζονται σε κάθε μέτωπο αψηλό
από σπηλιές ρυτίδες πλαισιωμένο
στον ίσκιο τους που ξεκουράζεται η νίκη.

Θυμό σφιχτόφρυδο, πώς μαρτυρά, των πεύκων
σου η φωνή
ως τη χηρεία σου από τους άντρες τους σοφούς
τ' αστέρια των ουρανών σου επισημαίνουν.

Αλλά κλείνεις στη φούχτα σου μια σπίθα φεγγαριού
που ανάβει πυρκαγιές στο πνέμα.

Οι γέννες των ρυθμών που φεύγουν απ' τις παρεστιές
των άσπρων σου σπιτιών
στον ίδιο κυκλικό χορό ανταμώνουν με τ' ωραίο.

Γαμήλιες πομπές παλιών και νέων ποιητικών ρυακιών
σμίγουν τις θάλασσες του κόσμου και γλυκαίνει το νερό.
Οι θάλασσες εκφράζονται με τους βυθούς τους.

Φύλακες δράκοι οι δρόμοι σου σκοτώνουν τους αγύρτες
κι όταν οι δράκοι λιανιστούν, οπλίζονται τα δέντρα
κι ανάβουν πυρκαγιές φωτός, τους λήσταρχους να κάψουν.

Εδώ να δεις τον αυτοκράτορα στη θλίψη άντρα να
χτυπά το στήθος του
και να τραβά να ξεριζώσει το μουστάκι του
σε θάνατο παιδιού ή γυναίκας.

Εδώ να δεις το κυπαρίσσι να μαραίνεται
όντας η νεκρική πομπή αμίλητη
πάει να θάψει τη χαμένη μάχη.

Εδώ να δεις το νάζι της πανήγυρης
στην πρώτη πένθιμη καμπάνα
πώς πάει λυγμός στον ουρανό, στη θάλασσα κατάρα.

Εδώ να δεις
πώς κλαιν και πώς γελούνε οι Έλληνες
να κάνεις το σταυρό σου
όπου γελούν και κλαιν αντάμα τους
νερά και χώματα.

Μ’ όσο χαμόγελο να μη την πουν ξεδιάντροπη
με τη ματιά της στοργική στο ξένο το παιδί
σαν της εγκύου που περιμένει το δικό της.
Μ’ όση σοφία την πλούτισε η σκλαβιά
μέσα απ’ το λάλημα πουλιών και γιοφυριών κατάρες
τραγούδι που την κάμανε οι μάνες των κλεφτών,
ισορροπείται στην ψυχή της ιστορίας της η χώρα μου.

Με των παιδιών της τις καρδιές να λούζονται τ' αγιόκλημα
και τ’ όργιο των λουλουδιών να γίνεται την άνοιξη, μετάληψη.

Μ’ όσον καημό φουσκώνει το σταφύλι της ζωής, χωρίς
τη σιγουριά να νιώθει πως θα μακρύνει το μεθύσι του
μες στο κρασί και πάλι
τραγουδά στον κότσυφα το ράμφος γιατί θα γίνει χόρταση
να στέκεται στ’ αέτωμα του χρόνου
ώριμη αλήθεια που γεννά μες στις φωλιές των αετών τα τέκνα της
ισορροπείται στην ψυχή της ιστορίας της, η χώρα μου.

Μ’ όσο χαμόγελο, έλξη των σελίδων της τιμής
που δέχονται σφαιρίτσες το μπαρούτι των καημών
σαν ροβολούν, απ’ τα βουνά στις κάθετες πλαγιές
στους κάμπους και στις θάλασσες
κι αγριοφωνάζουνε πιο λεύτερο και πιο γλυκό πως είναι
το μαύρο το ψωμί κι η ελιά σαν μάχεσαι
από τα πλούσια εδέσματα που σε σκλαβώνουν,
μ’ όσο πικρό χαμόγελο παράπονου
η αξιοπρέπεια περπατά στο πρόσωπο,
στον κόσμο δίνει το παρόν η χώρα μου.

Νιώθω τη θάλασσα ζεστή και λέω
που το πλάτος τούτο το μαβί
θερμαίνεται απ' τον ήλιο του πιο γρήγορα από μένα.

Του μύθου βλέπω το αίμα
ν' αδειάζει, όλο ν' αδειάζει από το μύθο του και λέω
πως πνίγομαι στο αίμα του.

Τα σώματα των βράχων βρίσκω γηρασμένα
από των πλοίων την περιφρόνηση.

Ανύμφευτες να σεργιανούν οι κόρες των ονείρων
Πρόταση γάμου η άναρθρη κραυγή μου κι ο λυγμός
της.
Με δέχονται. Στα φρένα μου σηκώνω
τους ύμνους των νησιών προς το κλέος τ' απύθμενο
το κρυμμένο στου πελάου τ' ανοίγματα, όπου
παίζουνε σώματα ασώματα στο φως οι καρδιές των
νερών
όπου
αγγίζονται δυο άστρων αχτίδες πάνω στο δέρμα
κι ανάβει στο μέτωπο
φως το ατελεύτητο.

Νιώθω πως είμαι από τους σκληρούς χαυλιόδοντες
της ελευθερίας
ο πιο σκληρός.
Πώς να με τιμονέψεις με τα μαλθακά
χέρια της πορνεμένης στα πεζοδρόμια πλήξης σου,
κύριε;
Πώς να με υποτάξεις
στους άξενους για τους ελεύθερους νόμους σου;

Το τραγούδι του ήλιου όταν σημαίνει τις καμπάνες του
ντύνει την πολυονείρευτη σιωπή μου
με σπηλιές προστασίας
Στη γυμνή χορδή του τοκετού της
παίζονται οι ρυθμοί που τη συνθέτουν.
Αποσυντίθενται οι πάγοι. Πάει να πει:
Οι πηγές του νερού κελαηδούν, αηδόνια του εδάφους.
Πάει να πει: Οι πηγές ξεκινούν απ' το σώμα μου
για ν' ακολουθήσει το αίμα τη μοίρα του
σ' όλο το μήκος και το πλάτος που του χαράσσει η ιστορία του.

Για να 'χω το προνόμιο μέσα στη γαλανή του Αιγαίου θάλασσα
να 'μαι μια κόκκινη λουρίδα ανυποταγής που αναπλάθεται
και νικά το θάνατο.

Οι όμηροι του ρυθμού, οι φυλακισμένοι στους πάπυρους
οι χαϊδεμένοι των μαρμάρων, των αγαλμάτων οι χιτώνες
εμείς, του όποιου έπους οι σελίδες
της νύχτας σκίζοντας το αδιαπέραστο ρίγος
ιχνηλατούμε την άλλη μέρα
στα περβόλια της αυγής.
Για να φυτρώσουν γέλια στα χωράφια.
Να πρασινίσουν οι παμπάλαιες χαρές.
Να τιναχτούμε μέσα από τους μύθους καρποφόρα δέντρα.
Να χτίσουμε σπίτια από λάσπη, αγάπη, πέτρα, όνειρο
μ' ένα καντήλι ήλιο κλεμμένο από τα σύννεφα.
Γιατί είναι ήλιος και στο σύννεφο.
Γιατί έχει φως κι η καταιγίδα.

Φάρος ανήσυχος στο πούσι της αυγής
τη μια, στη ξέρα ανάβω το λυχνάρι
την άλλη στρίβω το τιμόνι για την άπλα.

Άσπρος αφρός κυμάτου η σκέψη μου
σε πολλαπλάσια πάνω κυματάκια πάει τα φιλιά της
προς τα κορμιά των Ελληνίδων που τα βιάζουν τα νερά
να ξαναεγκυμονήσουν το αιώνιο.

Θωπεύοντας των δέντρων τους κορμούς
σας μεταδίνω το άνθισμα των κλώνων μου, λαοί.
Κάθε ανθός μου κι άγαλμα, αμάλγαμα μαρμάρων όλων των εθνών.
Κάθε άγαλμα, ιστορία δική σας και δική μου.
Κάθε Ολυμπία μου και δική σας πόλη.
Κάθε μου γέννα και παιδί σας.
Κάθε παιδί σας όνειρο δικό μου μέσα στην Ειρήνη.
Έτσι και ξαναγγίξω τους κορμούς,
άνθια, μυριάδες άνθια, οι κλώνοι μου.

Το δάσος σου είμαι, γης μου
Ο γιος σου που σε γεύεται σε κάθε φύλλο χωριστά
και με κάθε του κλώνο σ' αγκαλιάζει.
Ίσκιος των χαιρετισμών σου τα χαιρετούντα χέρια μου
Στα φρένα μου σπέρνω την τιμή σου.

Τα μέταλλα σου αν σπάζω και τις πέτρες σου
το κάνω για ν' αθροίσω φως από το ήπαρ τους.

Να χαραχτώ σταυρός στο μέσα κύτταρο το πιο βαθύ,
το πιο σκληρό, που θα συνδέσει τους αρμούς μου
αυτούς που μου ραγίσαν τα σκοτάδια των αιώνων.

Σπρώχνομαι και περπατώ από ανάμνηση παλιά
- που κι αν παλιά, καμιά ρυτίδα γηρατιών -
πως κάποτε με σμίλεψες και σ' έχτισα ναό μες στους
ναούς
που λάσπη και μυστρί το φως μέσα στη φλόγα.
Το φως της φλόγας όπου χύνονταν πρωτόπλαστο
ίσια από τον ήλιο στο ποτήρι των τεχνών
ίσια από τον ήλιο μες στις φούχτες της σοφίας.

Τώρα στριφογυρίζουνε τα πέλαγα γύρω από τα πλοία
τώρα φορτώνονται οι Ωκεανοί και παν στα διυλιστήρια.
Η άνοιξη χορεύει ακόμα πηδηχτούς χορούς μέσα στις κόρες
που ουρλιάζουν μεθυσμένες έρωτα και παν γυμνές.
Τώρα τα δάση προστατεύονται από τις φωτιές με των
ριζών τους πίδακες.
Τώρα κηδεύονται οι έμποροι στα στόματα των εχιδνών.
Τώρα η ζωή πάει μπροστά κι ακολουθεί η γέννα της.
Πρώτα σελιδοποιείς το ποίημα κι ύστερα το γράφεις.
Πρώτα ακονίζεις το δρεπάνι κι ύστερα το υνί.

Τώρα οι πατρίδες πολεμούν για τους λαούς τους
«αχ! πρώτα γεννιέται ο θάνατος κι ακολουθούν οι
εγκυμοσύνες της αλήθειας».
Το τελευταίο παιδί πρωτογεννήθηκε το ανάπηρο, που
τρώει την κληρονομιά.
Το πρώτο, το πανέμορφο, το γελαστό, ακόμα να ‘ρθει.

Κόσμος καινούργιος «υπό αίρεσιν» στα χέρια του Θεού.
Αλλεργικοί στην ομορφιά των δίκαιων λουλουδιών
το σώμα ξεκουράζουνε στους ίσκιους δύσμορφων φυτών
που ανθίζουν δυσοσμούντα.

Είμαι το έντομο που τρώει το πιο παλιό
για να ‘χω μέσα μου της μάχης του το αίμα
και τρώγομαι απ’ το καινούργιο. Την τιμή
κρατώντας φυλαχτό σε μια σελίδα τραγωδίας.

Άμπωτη και πλημμυρίδα ιδεών
με κύματα τους ποιητές και τους σοφούς μου
εισδύω στην καρδιά του κόσμου
να ζήσω πολυονείρευτη.

Είμαι η ρώγα του μεσημεριού στο ψύχος που
προσφέρεται
το σώμα να ζεστάνει του χειμώνα
τα χείλη αν ανοίξει προς το στήθος μου
Είμαι ο άντρας κι η γυναίκα των μαρμάρων.

Των τραγωδιών και των κωμωδιών μου πάρτε την ανάσα
δημιουργό αποσμητικό στους κόμπους του ιδρώτα
που δένουνε τη σκέψη σας στο σίδερο, ώσπου
οι χρυσαφένιες δαχτυλιές του φεγγαριού, ω λαοί,
χαράξουν πάνω στις καρδιές σας
τον τέλειο πίνακα του αύριο.

Τα ερειπωμένα κάστρα μου που βούλιαξαν
στο μοιρολόι της πέτρας τους
να τα και ξαναχτίζονται με γιασεμιά και γιούλια
και το λουλουδοσήκωτο γιαπί, ούτ’ ερημώνεται, ούτε πέφτει.

ΕΥΧΗ

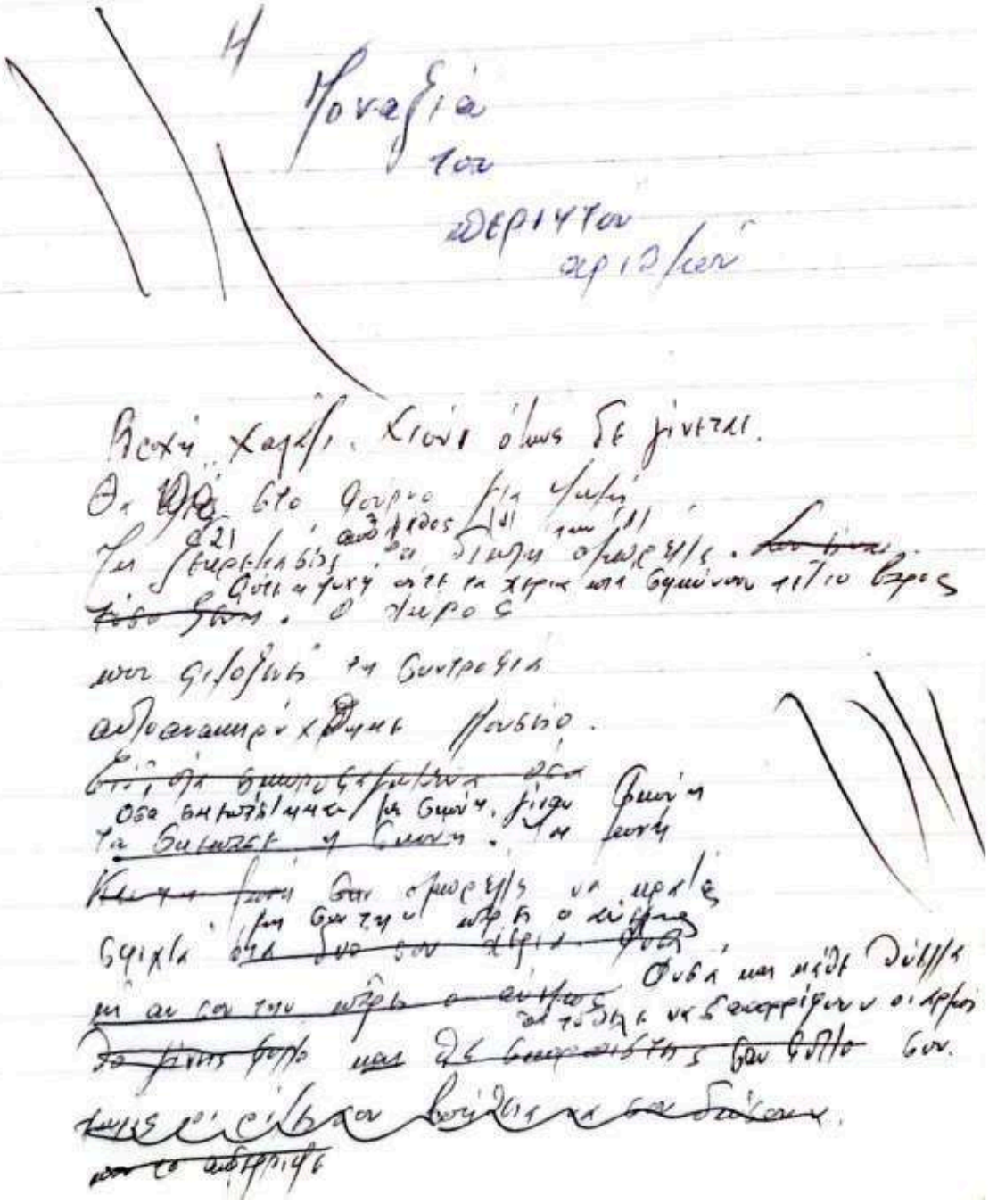
Δεν έχω γη, δεν έχω δέντρο.
Σ' όποια σπηλιά σελίδας βρείτε ίσκιο
ν' αναπαυθείτε
ανάψτε το καντήλι της ελπίδας
μνήμη του τάδε που άλλη
κίνηση δεν είχε η ζωή του
από το να μαστορεύει σκαλωσιές
για τις κορφές των υακίνθων.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

γιὰ σκύλο.
Τὰ σωθικὰ τοῦ γῆς μαγικὴ μὲ τὴν ὀσμή του
καὶ τ' ἄλλα τὰ τετράποδα.
Τὰ ψυχοβγάνει ἡ μάγισσα,
ἡ ἀρχόντισσα.
Δαμάνου νὰ μαράσει ζωοκλὶ
στὸν ὠνυχισμό.

Τὰ ψυχοβγάσματα ζητιανεύουνται.
Ψυχώνου τὸ μωρό,
ψυχίζουνται τὴ ζωούλα τοὺς ὥρες
μὲ ἀρίζηλης,
μὲ ζελιμὲς
τὰ ἀγγίσιμης.

Κι οἱ δόλοι τοῦ ἀφάνου ζιορίζουν
μὲ τὶς στοιχημάτινης ζωὲς
ποὺ ψυχίζουν στὴν ἐμοῦ
ἀπὸ τὰ βλάχα ἀπλίγα
μὲ ζητιάρις

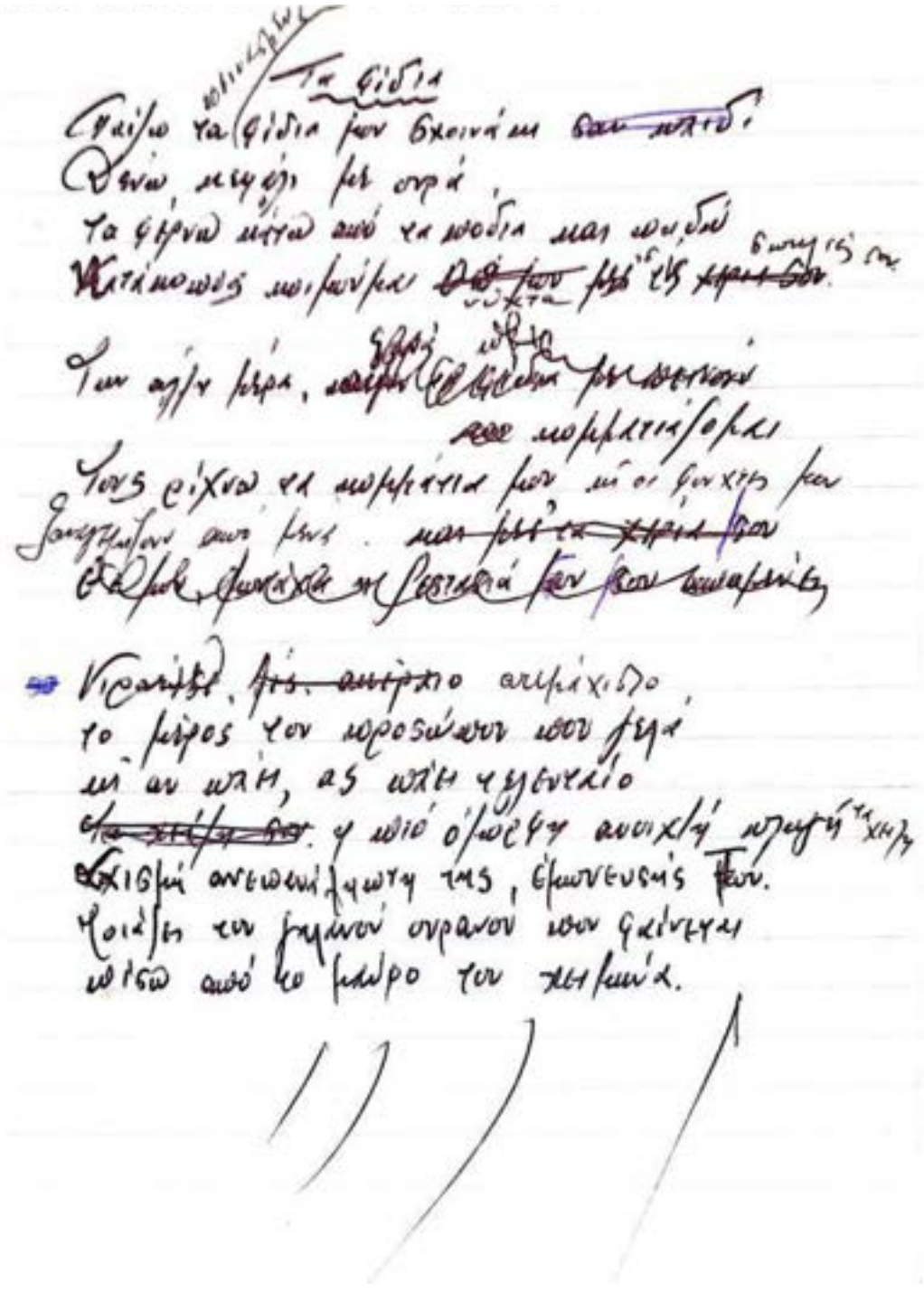

Δαμάσκηνο βόρειος, μεγάλη
μὶ ὁ ἀριθμὸς δὸν νὰ χρώστηται μὸν δὲ μωρὴ
νὰ πάρη ἕνας δικήγορος,
ἔστω καὶ μιὰ δέκα μηνῶν
ἀκόσιον μυρίσεσον.

Νὰ βίσης μοῦρλεττέκια τὸ δωμάτιο ὅτη βόρειο
νὰ σεσκίνεβαι
Νὰ ρίχνης μοῦρλεττέκια τὸ τεμπωνὶ δὸν ὅτη βόρειο
μὶ τ' μεγάλη δὸν νὰ μωρίση
γιαμάνο μέσταλο

Γιὰ κεφάλης ρίχνουτε ὅτις φόρτις
τὶς φωτογραφίτς γιὰ νὰ μὴ λὲν ἀρλίκια.
Θὰ ἐμφανίνε, μίστιγι μ', τὰ μωβιρικά
μὰ Θὰ βεμίση τὸ δωμάτιο μαύρη βιόλη

Θέλει νὰ βάλης τὰ μαρδία δὸν ὅτη σωλάρα
Κλίκη μπεσάμελ ὅτη βάλκα νὰ βιτρέβεσ
Τὰ κατσαρόλια δὸν, τρίφτε τὰ τραπεζομάντηλα
Νὰ μὴ βάλης τὰ βρόκα ὅτη μπεσάμελ δὸν
Νερὸ ἀκόσιον βλέπω βαμπάκερο
γιὰ τὰ μαλλιὰ δὸν τὶς μωλτάρτες

Τίτλος

Για μένα αυτή
όταν πνίγω τα συντρόνια για νύχτα μου
στην σιωπή μου ξημερώνει μια νύχτα
σαν τα μάτια σου να μη χτυπήσω ούτως το βλέμμα
μου.

Η καρδιά μου βάρος, σημάδι τη φύση μου.

Όλοι φτιάχνουν μια φράση
γεμάτη όλους μήνυσης τη φράσης
μαγικούς ταξιδευτές μια μπύτα αδύναμο
μια στο βάρος, η φύση μου ανθρώπου.

Σε τούτο το μεγάλο βάρος στο βάρος μου
σιωπώ στη δάφνα νήσος
τυπικοί βλέφαροι στα χέρια μου βλέπουν οι μέρες
χαμηλώνοντας άσωτα καθόμουνα μήνυσης
στης μοναξιές μου τους βράχους.

Έτσι, που βλέπω, καθόμουν
οι μεγάλοι αριθμοί
που πάντα μέρες μετράνε τη νύχτα
μια πάντα μέρη γεμίζοντας καταπράσινα
στης αλήθειες τους.
— με τους δρόμους στο βαθύ καθημερινής

Η ποίηση

Έχω την λύπησή σου σαν βιβλίο
μυστικό, δικό σου, που το διάβασα
σε μια βόλτα μέσα στη νύχτα
μια σελίδα τον καιρό τη
Ήσυχη ~~ανησυχία~~ σωπή που ανέβηκε
αυθόρμητα μέσα, να σπουδάσει
την ανορθόγραφή της από το πεύκο

Το παιδί σου
όταν οι δάσκαλοι διαφωνούν για μαρίδια τους
τα δικά τους ~~δάκρυα~~ βλέπουν
μέσα" σε άλλη προσοχή.
Τα άσωτα σύννεφα της ζωής τυλίγονται μόνα
πάνω σ' αβέβαιους μορφούς καθημερινών
μοβιών, μες σε άλλη την διαφορά
~~Και οι αόρατοι μορφοί~~ γίνονται όρθιοι
~~Κίνα αόρατοι μορφοί~~ δραπετεύουν στη ρίχνη της μαρίνης
~~χειρονομίες~~ τα ίσως τρίψιμο
~~ανυπόφορα~~ μικρά της ποίησης.

Στο σπίτι της
αμαρτωλή σιωπή η τριανταφυλλιά / που σε περιμένει σε λίγο
Η ποίηση, δεσποινίς, γεννιέται
από την ανάγκη, που πρέπει, να μένει ο κόσμος
μαζί να το κάνει παρέα η βίβλος

Το χωράμι σου το πετρωμένο τρέχανε τα
νερά να βγει το πρό σου δεν μπορεί
όμορφη ιδέα μαρμαρένια
~~Ερωτόκριτε τα χαμόγελα~~ στις παπαφορίτσες
~~τα χαμόγελα~~ στο ~~χωράφι~~ ~~του~~ στο χωράφι σου ~~πέρασμα~~
κεντημένα αγγελικά νερά

Εσύ,
δεν, χαμηλοφόρι σου είναι
δειλινιάτικη βελά στις αυλές
~~στις αυλές~~ θεμόνιες σου μόρφου
να ~~άλλο~~ χορεύεις τα πόδια σου
στο ~~χαλί~~ χαϊδεμένο σου στ' άγγιγμα
μοσχάτη σου ~~α~~ αγγίγου

Είχαι στο μάγια, ο παιδερνός αγρός σου
άγγιγμα εμπειρία. (2) (1)
Το πανί σου θεμόνι το δέντρο στις μορφές του
Θεριεμένους
μαγικές μαδιχάρες

Δέντρα μακρόχερα χόδια οι αγγοι
χαμογελούν στις ομορφιές σου
~~και δέντρα~~ χόδια χαριτωμένα
που ζωντανή μεταμόρφωση τα βλέφαρα σου
όταν μιλάει

Είμαι
αυτός ήταν ο πόθος. Έστελνε έστελ
σώμα στο μυαλό να ιστορήσει
την αναπαράγωγή μου από το χώρος του.

Αυτός ήταν ο πόθος. Κατέβαινα
την πίνακα του άντρα που προσκυνά
μόνο από γυναίκα με αυτοκτονία
το ζωντανό της μόνο του.

Είμαι, αυτός ήταν ο πόθος, όλα
μπορούσαν μόνο από την εμπειρία του
και δε μπορούν
αμφοτερή μόνο τρόπο, μόνο
την ενωμένων των μόνων του

Βλοσυρός μητρώνας μου μένεις
στις μόνες, στα δικά του [illegible]
[illegible] για την μόνο διαφορά εμπρός της
βουής

Βίβλια, τα νερά είναι όσων λέγουν
μαθαίνανε. μ' όσων τα μας
Κλαρό σημαδι μου σοβιά
δου το μεγάλο νερό στην αυγή του
αυδή/η δροσερά μορφώσεως.

ΜΟΝΑΞΙΑ.

1/ Νιότης ταξίδι
με φτερά φθινόπωρον
ωκεανίς είδος

2/ Ψέγεινος βενδός
ωμερό πάραμι μερ
η αυγή ώνδι

Εικόνες δωρεάν.

3/ Έμφερο σχήμα
δεύτερη κάτω στην δεύτερη
γραμμή αρχίνη

4/ Αρχίνης τέτοι
μάτσες των συντάξιων
μετέτοι γραμμίου

5/ Γραμμίο μετέτο
επιστροφείο κάτινάμι
δώρου επιλογή

15) Τίναξας μιᾶς
πολυμήνου κοίτης
ὠδῖνας κραυγῆς

16) Λοιπὸν κοιμᾶσαι
μοιρολόι δεξιόν
ὀνείρων φαγῆς

17) Ἐρημονύμφα (2) (1)
~~φοβᾶσαι~~ τὰ ὀνείρατα τείνουν
~~τὸν εμπορεύσης τὸν~~
μὴν ἀποβαίνουν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
ΠΟΙΗΣΗ
1954-1992
ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΤΟ 2026
ΑΠΟ ΤΟ
“ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ1985”

ΣΕ ΧΑΡΤΙ CHAMOIS 80 ΓΡ.
ΜΕΓΕΘΟΣ 17 Χ 24 CM
ΜΕ ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ ΣΚΛΗΡΟΔΕΤΗ
ΣΕ 200 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥ
ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΡΟΔΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗΣ
ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ.

γραφικές τέχνες
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
1985

ISBN: 978-618-81497-4-8